

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Boroughs
Publishing Group

Since I3,
she's known
he'll be hers.

The Duke of
Blackthorne is
finally at her...

Mercy

AWARD-WINNING AUTHOR

DENEANE
CLARK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

OH, MERHAMET!

Ya şimdi ya da asla. Başka bir baloya gelmeyeceğinden emindi. Ve kesinlikle onu kız kardeşinin konağında ziyaret etmeyecekti. Eğer böyle bir niyeti olsaydı, şimdiye kadar yapardı.

Kendini bundan vazgeçiremeden cesaretini topladı, arkasını döndü ve ağzından "Seni seviyorum" diye kaçırıldı.

Sebastian'ın gözleri büyüdü. Mercy ona doğru bir adım attı ve geçici kabadayılığı onu terk etmeden konuşmaya devam etti. "Muhtemelen bunu bilmediğini biliyorum, bu yüzden Londra'ya geldiğimden beri beni görmeye gelmedin, ama artık büyüdüm, bu yüzden sana söylemek için daha fazla beklememe gerek yok." Parmaklarını birleştirdi ve sanki kalbinin öfkeli atışlarını bir şekilde sakinleştirebileceklermiş gibi göğsüne götürdü. "On üç yaşındayken gözlerimi senin koçunda açtığımdan beri seni seviyorum ve bu sevgi hiç bitmedi. Genç olduğumu biliyorum ama sen benden o kadar da büyük değilsin ve..."

Mercy saçmaladığını fark etti ve kendini susturdu. Dudağını ısırıldı ve kirpiklerinin arasından ona bir kez daha baktı. Altın rengi gözleri yumuşak, ifadesi ciddiye. Ona bakıyordu ama ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordu.

MERHAMET

Deneane Clark

www.BOROUGHSPUBLISHINGGROUP.com

YAYINCININ NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere, işlere benzerlik yaşayan ya da ölmüş kurum ya da kişilerle ilişkilendirilmesi tesadüfidir. Boroughs Yayın Grubu, yazar veya üçüncü taraf web siteleri, bloglar veya eleştiriler veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve sorumluluk kabul etmez.

MERHAMET

Telif Hakkı © 2014 Deneane Clark

Tüm hakları saklıdır. Özel olarak belirtilmedikçe, bu yayının hiçbir bölümü Boroughs Publishing Group'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitabın Boroughs Publishing Group'un izni olmadan internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasa dışıdır ve aşağıdaki cezalara tabidir Hukuk. Telif hakkıyla materyallerin korsanlığına katılım, yazarın haklarını ihlal eder.

Maureen Cutajar tarafından oluşturulan dijital baskı

www.gopublished.com

ISBN 978-1-938876-74-5

Amanda ve Cody için, ben bu seriyi yazarken güzel, parlak, çok uzun çocuklarım. İkinizi de çok seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Yirmi yıl önce, kendimi birdenbire iki küçük çocukla, işsiz ve ürkütücü bir fatura yığınıyla bekar buldum. Endişeler her gece beni yatağa kadar takip ediyor ve uyku sık sık kaçıyor. Bir gece, ertesi günü nasıl atlatacağımı düşünmeye daha fazla dayanamadığımda, bir deftere uzandım ve yazmaya başladım. Sabah olduğunda, Ackerly kardeşler doğmuştu.

Beni destekleyen, cesaretlendiren ve bir gün bu kızları dünyaya tanıtmayı başaracağıma inanan aşağıdaki kişilere şükranlarımı ve teşekkürlerimi sunmak istiyorum:

- İlk iki bilgisayarımı ve sürekli çalkalanan nokta vuruşlu yazıcıyı ofisindeki hurda yığınının "ödünc alan" harika babam Ronald Pohl.
- Benim güzel annem, Carolyn Pohl, yaramaz kısımları atlar.
- Ders sırasında *çok fazla* hayal kuran oldukça tuhaf küçük bir kızın cesaretini kırmayan tüm ilham verici öğretmenler.
- Ve muhteşem editörüm Christopher Keeslar, bana bir zamanlar reddettiğim bir teklif yaptı... ve yıllar sonra, çok nazik bir şekilde tekrar yaptı. Sabır, Zarafet, İnanç, Dostluk, Yardımseverlik, Merhamet ve ben sizleri yanımızda gördüğümüz için en şanslı kızlarız.

İÇİNDEKİLER

Başlık _

Sayfası _

Telif Hakkı

İthafı

Tesekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[ÖzetYazar](#)

[Biyografisi](#)

BÖLÜM 1

Pelthamshire, İngiltere-1800

Alt kattaki fuayede bulunan eski dede saati kederli bir şekilde on bir kez çaldı ama Patience Ackerly ne sese ne de saatin geçliğine tepki verdi. Koridorun sonundan aç bir yeni doğanın kısa ve keskin çılgılığı kulaklarına ulaştı ama yine de kıpırdamadı. Marie Ackerly'nin çocuğa tek başına bakamayacağı anlaşıldığında, günler önce doktorla birlikte köyden bir sütanne gelmişti.

Diğer herkes uyuyordu; Grace ve Faith ortak odalarında, ikizler Amity ve Charity de kendi odalarında. Öte yandan Patience uyanıktı ve dehşet içindeydi.

Küçük kızlar son üç günü merak dolu gözlerle geçirmiş, yeni kız kardeşleri dünyaya geldikten sonra anne ve babalarının neden ortalıkta görünmediklerini anlamamışlardı ama Patience annesinin ikizlerin doğumu sırasında da sorun yaşadığını hatırlayarak bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini biliyordu. Annesinin bu kez iyileşemeyeceğini içgüdüsel olarak hissetmişti.

Bu düşünce kafasından kalbine doğru ilerledi ve Patience'ı öyle şiddetli bir acıya boğdu ki ağlamamak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Buna karşı koymak için gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve ardından ebeveynlerinin kapalı yatak odasının kapısına bakmak için gözlerini açtı. İçeride bulacağı şeye kendini hazırlayarak, son bir saatin çoğunda yaslandığı duvardan uzaklaştı, sessizce kapının tokmağını çevirdi ve içeri süzüldü. Gözleri annesinin yattığı yatağa takıldı, gözleri kapalıydı, solgun yüzü komodinin üzerindeki tek mumun ışığıyla yıkanıyordu.

Uyuyor mu? Patience merak etti ve sonra gözlerini ayırdı, alternatifini düşünmesine bile izin veremedi.

Bingham Ackerly yatağın diğer tarafındaki sandalyede mışıl mışıl uyuyordu, uykusunda bile yüzünde endişe ve derin bir keder vardı. Patience onu uyandırmak için yatağın etrafında usulca yürümeye başladı. Neler olduğunu kesin olarak öğrenmesi gerekiyordu.

"Sabır." Marie Ackerly'nin zayıf sesi kulaklarına ulaştı ve rahatladığını hissetti. Bir anda yatağın yanında diz çökmüş, annesinin elini tutuyordu. "Bırak baban uyusun, tatlım. Mercy geldiğinden beri uyanık olduğuna neredeyse eminim."

Patience başını salladı, sonra yere baktı ve "Çok korkuyorum anne," diye fısıldadı.

"Biliyorum, sevgilim." Marie gülümsemeye çalıştı. "Geleceğini biliyordum. Sen her zaman benim güçlü, sabırlı, becerikli kızım oldun."

Patience onlarla savaşılmaya çalıştı ama gözyaşları açık gri gözlerinde toplandı ve genç yüzünden aşağı yuvarlandı. Bir tanesi örtünün üzerine düştü ve hemen parmaklarıyla o noktayı kapattı.

"Babanın senin yardımına ihtiyacı olacak," diye devam etti Marie. En büyük kızının elini zayıfça sıktı. "O bir hayalperesttir, akli fikri kitaplarında, derslerinde ve atlarındadır." Kocasına sevgiyle gülümsemek için başını çevirdi. "Küçük kız kardeşlerinizle ne yapacağını bilemeyecek."

"Ona yardım edeceğim anne," diye fısıldadı Patience. Başını kaldırdı ve kendi gözleriyle annesinin gözlerini buldu. "Bunu yapabilirim."

Marie'nin gözleri ciddileşti. "Bunu senden istemem adil değil. Daha on iki yaşındasın. Hâlâ bir çocuksun."

Patience boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi, kendini birden şiddetli ve korumacı hissetti. "Onlara bakacağım... ve babama da. Seni çok gururlandıracağım anne."

Marie yumuşak elini Patience'ın yanağına koydu. "Seninle şimdiden gurur duyuyorum."

Bir an için bir acı spazmı geçirdi ve Marie acı geçene kadar gözlerini kapattı. "Seni çok seviyorum, güzel Patience." Kızının elini okşadı. "Şimdi git uyu."

Patience başını salladı ve itiraz etmeye çalıştı ama Marie parmağını usulca kızının dudaklarına koydu. "Babanı benim için uyandır ve yatağına git. Vakit geldi."

Hıçkırıklarını bastıran Patience başını salladı ve söyleneni yaptı, Bingham'ı usulca sarsarak uyandırdı. Konuşmadan babasının yanağına bir öpücük kondurdu, annesini işaret etti ve oradan uzaklaştı. Çıkarken arkasına baktı ve babasının usulca yatağına yerleştiğini gördü. Yavaşça, sevdiği tek kadını kollarının arasına aldı ve ona sarıldı, gözyaşları acıdan harap olmuş yüzünden aşağı yuvarlanıyordu.

BÖLÜM 2

Londra, 1803

"Emin misiniz, ?"

Edward Nicholas Tremaine, Blackthorne'un 6. Dükü, arabasının penceresinden Londra'nın kenar mahallelerindeki sıradan küçük evin bahçesindeki ağacın altında sessizce kitap okuyan küçük çocuğa baktı. Çocuk böylesine ciddi görünen bir kitaba dalmak için çok küçük görünüyordu.

Çocuk sanki izlendiğini hissetmiş gibi okumayı bıraktı ve dikkatini yolun karşısına park etmiş süslü lacivert arabaya verdi. Araç bu mahalleye hiç yakışmıyordu. Çocuk başını yana eğdi ve arabanın penceresine dikkatle baktı ama daha fazlasını yapmaya fırsat bulamadan genç ve güzel bir kadın evin kapısına geldi ve onu çağırdı. Küçük çocuk kadına baktı, söylediklerini başıyla onayladı ve sonra düşen bir yaprağı dikkatle kitabının sayfaları arasına yerleştirdi. Kitabı kolunun altına sıkıştırarak ayağa kalktı ve içeri girdi.

Edward perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi ve gülümsedi. Torununun duruşu güçlü ve dikti; çocuk doğuştan gelen bir kibir ve doğal bir gururla başını dik tutuyordu.

"Evet Caldecott," dedi avukatına memnuniyetle. "Eminim."

Küçük kulübeye girip eşiği geçtikten sonra Sebastian kapıyı açık bırakarak durdu, genç yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sokağa doğru bir bakış attı. "Anne?"

"Evet, Baz?"

"Sence o süslü araba neden yolun karşısında öylece duruyor?"

Carolyn Tremaine kaskatı kesildi, Sebastian'ı içeri çekti ve kapıyı hızla kapattı. Pencereye doğru bir adım attı ve perdenin kenarından dışarı baktı. "Belki de atlar yorulmuştur," dedi garip bir sesle.

Sebastian kaşlarını çatı. Kadının neden bu kadar garip davrandığını anlamamıştı ama sessizliğini koruyarak tekrar konuşmasını bekledi. Kadın bir süre daha pencereden baktı ve sonra dönüp hızlı adımlarla odanın diğer ucundaki duvara dayalı şifonyere doğru yürüdü. Üst çekmeceyi açtı, arkasını karıştırdı ve küçük, ipli bir kese çıkardı.

"Anneme bir iyilik yap, Baz," dedi ve bir madeni para çıkarıp avucunun içine bastırarak parmaklarını onun etrafında kapattı. "Yumurtaya ihtiyacımız var. Bayan Brown'un evine gidip biraz var mı diye bak, sonra da benim gelip seni almamı bekle lütfen."

Sebastian para dolu elini cebine soktu ve kaşlarını kaldırarak annesine sorgulayan bir bakış attı. Carolyn gülümsedi ve yanağından öpmek için eğildi.

"Birazdan geleceğim," diye söz verdi. Adamın kaşlarını çatmasına neden olan saçlarını karıştırdı ve onu biraz itti. Adam elinin altından sıyrıldı, tekrar durakladı ve sonra kapıyı açıp itaatkâr bir şekilde dışarı çıktı.

Carolyn onu takip etti, gözden kaybolana kadar caddede yürümesini izledi ve sonra doğrudan duran arabaya bakıp kollarını kavuşturdu.

Arabanın içinde Edward kıkırdadı. En büyük oğlunun evlendiği, hamile bıraktığı ve daha sonra terk ettiği genç kadının metanetinin bir ölçüsü olduğu anlaşılıyordu. Bastonuyla tavana bir kez vurdu ve inmeye hazırlandı. Bir an sonra kapı açıldı ve bir uşak basamakları indirdi.

Caldecott dükün yanından, "Ben de sizinle gelmeliyim," dedi.

Edward başını salladı. "Hayır. Bu haliyle hoş karşılanacakmışım gibi görünmüyor. Genç kadını yasal bir çevre tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissettirmeye gerek yok."

Avukat ağzını açtı, kadının teklifine nasıl tepki vereceğine bağlı olarak dükün onun tavsiyesine ihtiyacı olabileceğini söylemeye hazırlanıyordu ama Edward çoktan Londra'nın kasvetli öğleden sonrasına doğru yola çıkmıştı.

Dük sessiz küçük sokağı geçti ve eve yaklaştı. Henüz birkaç metre uzağındayken genç kadın konuştu.

"Eğer Nicholas'ı arıyorsanız, onu yıllardır görmedim."

"İyi günler, madam." Dük şapkasını çıkardı ve belinden hafifçe eğildi. "Nicholas'ı aramıyorum."

Bu durum Carolyn'in yelkenlerini bir an için suya indirmiş gibiydi. Adamın oğluna olan benzerliğini tedirgin edici bulmuştu. Kaşlarını çatarak kararsızca Sebastian'ın gittiği yöne baktı ve sonra tekrar ziyaretçisine döndü. "O halde ne istiyorsunuz, lütfen?"

Edward'ın aklına topazı getiren altın kahverenginin garip bir tonu olan gözleri mesafeli ve temkinli duruyordu. Onu susturmaya hazır olduğunu söyleyebilirdi.

daha teklifini bile yapamadan kaçtı. Kelimelerini dikkatle seçti.

"Şey. Belli ki benim kim olduğumu biliyorsun."

Carolyn başını salladı. "Tıpkı senin benim kim olduğumu bildiğin gibi."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda Edward boğazını temizledi.

"Neden burada olduğumu öğrenmek için sabırsızlandığınızı görebiliyorum." Ani gerginliği karşısında şaşırarak durakladı. "Belki içeride konuşabiliriz?"

Carolyn dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Dük sessizce kendini azarladı. Elbette onu küçük evine davet etmek istemeyecekti, ancak küçük bahçenin titiz düzenine ve kadının görünüşüne bakılırsa evin olduğundan emindi. Yere baktı, şapkasını ellerinin arasında çevirerek doğru kelimeleri aradı. Kısa bir duraksamadan sonra boğazını temizledi ve söze başladı.

"Yaşlanıyorum ve yaşlandıkça geçmişini gözden geçirmek için biraz zaman harcama eğiliminde oluyor." Durakladı ve Carolyn'e baktı. Carolyn'in ifadesi değişmemişti. "Oğlumun sizi terk ettiği koşullar için özür dilerim."

"Biz iyiyiz, Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle. "Bu sizin hatanız değil."

"Evet. Yardıma ihtiyacın olmadığını görebiliyorum." Birkaç adım uzaklaştı, cesaretini topladı ve aniden dönüp tekrar onunla yüzleşti. "Sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

Carolyn'in gözleri kısıldı ama ona konuşma şansı verirse bunu yapmasına izin vermeyeceğinden korkarak pervasızca ileri atıldı.

"Sebastian'ı varisim yapmak istiyorum. İkiniz de gelip Blackthorne Malikânesi'nde yaşayabilirsiniz. Tüm ihtiyaçlarınız karşılanır ve hatta fazlasıyla karşılanır, ben de Sebastian'ın hayal edebileceği en iyi eğitimi almasını sağlarım."

Carolyn'in yavaşça başını salladığını görünce konuşmayı kesti. "Teşekkür ederim majesteleri ama korkarım teklifinizi kabul edemem."

Edward kaşlarını çattı. "Burada hiçbir koşul yok. Senden hiçbir şey beklenmiyor."

"Anlıyorum. Ancak korkarım ki cevabım hâlâ aynı." Sessiz sözlerine vurgu yapmak için başını sertçe salladı. "Şimdi izin vererseniz, oğlumla buluşmam gerekiyor."

Gitmek için döndü ama dük tekrar konuşunca durdu.

"Neden?"

Reddetmesi onu gerçekten şaşırtmışa benziyordu. Carolyn ona uzun uzun baktı ve adamın kara gözlerindeki ifade karşısında kalbinin yumuşamaya başladığını hissederek büyük bir şaşkınlık yaşadı. Oldukça üzgün ve biraz da kırılıyordu.

Yüzünü tamamen ona döndü. "Baz'ın babası gibi olmasını istemiyorum. Dünyadaki tüm avantajlara sahip olmak oğlunuzun karakteri için hiçbir şey yapmadı." Yere baktı. "Onun kibar, aristokrat cazibesine kapıldım ve sonra bunun sahte olduğunu öğrendim. Böyle bir ikiyüzlülük umarım Baz'ın asla öğrenemeyeceği bir yetenektir." Güzel yüzü samimiydi. Edward bir an sessiz kaldı, bir baba olarak kendi başarısızlıklarını içten içe kabul etti. Şimdilik kadının kararını kabul etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu ve belki başka bir zaman teklifi tekrar yapması için geleceğini söyledi.

Tereddüt etti ve sonra sordu, "Onu görebilir miyim? Lütfen? Sadece bir kez. Onunla konuşmak zorunda kalmam..." Sesi çatallaştı. "Sadece sesini duymak istiyorum."

Carolyn onun isteğini düşünerek alt dudağını çiğnedi ve sonra korkularını yutarak başını salladı. "Bazen öğle yemeğinden hemen sonra ve derslerine başlamadan önce köşedeki parkta yürürüz." Birkaç adım uzaklaştı ve sonra omzunun üzerinden ekledi, "Dük gibi görünme."

Bununla birlikte, hızla evine doğru yürüdü ve arkasına bakmadı.

Onları kaçırmaktan o kadar korkuyordu ki, Edward öğleden tam bir saat önce parktaki bir banka oturmuş, torununu yakından görme fırsatını kaçırmamaya kararlıydı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Carolyn ve Sebastian el ele yürüyerek saat tam buçukta geldiler. Carolyn oğlunun başının üzerinden Edward'a hafifçe başını salladı ve sonra kolunun üzerinde taşıdığı battaniyeyi yakındaki bir ağacın altına serdi. Sebastian geniş bir su birikintisinden farksız olan küçük bir gölete doğru koştu ve suya atmak için taş ve çakıl toplamaya başladı. Birkaç kez Edward'a baktı, o da aceleyle başka bir yöne baktı.

Bir süre sonra Sebastian, tamir işinden başını kaldırıp gülümseyerek bakan Carolyn'in yanına gitti.

"Anne?"

"Evet, Baz?"

"O yaşlı adamın neden orada tek başına oturduğunu biliyor musun?" Öğle yemeklerinde genellikle küçük parkı kendilerine ayırırlardı.

Carolyn onun işaret ettiği yöne baktı ve başını salladı. "Hayır, bilmiyorum. Neden sordunuz?"

"Bence yalnız görünüyor."

Bir çift serçenin maskaralıklarına dalmış gibi davranan Edward'a baktı. Oldukça yalnız görünüyor, diye düşündü.

"Belki de konuşacak kimsesi yoktur," diye düşündü yüksek sesle.

Sebastian'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Gidip iyi günler dileyeyim mi?"

Carolyn boğazındaki korku yumrusunu yuttu, ihtiyatı elden bıraktı ve yavaşça başını salladı. "Bence bu senin için çok nazik bir davranış olur Baz," dedi.

Yüzü ciddileşen Sebastian çimenlerin üzerinde yürüyerek bankın yanına geldi ve yabancının önünde durdu. "İyi günler, efendim."

Carolyn'in buna izin vermesine şaşırان Edward neredeyse sesini bulmakta zorlanıyordu. "İyi günler, genç adam," sonunda bakmamaya çalışarak başardı. Çocuk kendisinin daha küçük, daha sağlam bir versiyonuydu, gözleri hariç. Garip ve altın sarısı gözleri, onun gözlerinde öyle ciddi duruyordu ki, doğrudan annesinden gelmişti.

Birinin yalnız görüldüğünü duyuramayacak kadar iyi yetiştirilmiş olan Sebastian bir konu aradı. "Yassı bir taşı göletin öbür tarafına tamamen atlayabilirim, böylece *tam* diğer tarafa düşer," diye teklif etti.

Edward içten içe sevinerek gülümsedi. "Bu büyük bir beceri."

"Şey," diye makul bir ses tonuyla izin verdi torunu, "bu gerçekten benim becerimden çok taşla ilgili. Dikkatli seçiyorum. Elbette fizik kurallarını da göz önünde bulundurmak gerek."

"Fizik mi dediniz?" Edward kaşlarını kaldırdı, çocuğun zekasından ve dürüstlüğünden etkilenmişti; onun yaşındaki çoğu çocuk iltifatı kabul eder ve övgüyü geri çevirmeden yoluna devam ederdi. "Seçim yapmanın içinde beceri de var, genç adam. Fizik hakkında ne biliyorsun?" Onun yaşındaki bir çocuk için bu konuyu açmak tuhaf bir şeydi.

"Henüz çok fazla değil," diye açıkladı Sebastian. "Sadece kaya atlamanın sadece benim yeteneğimle mümkün olmadığını bilecek kadar. Annem bana açıkladı ve bu konuda birkaç kitap bulabilirse daha fazlasını anlatacağına söz verdi." Eliyle işaret etti. "Şuradaki ağacın yanındaki o."

Edward torununun elinin yönünü takip etti. "Annen çok zeki olmalı."

Sebastian aniden sırtarak iki yanağındaki uzun gamzeleri gösterdi. "O akıllı olmak *zorunda*. O benim öğretmenim."

Dede ve torun on beş dakika daha konuşurken Carolyn endişeyle onları izledi. Sonunda Edward ayağa kalktı ve Sebastian'ın elini sıktıktan sonra ona doğru işaret etti. Çocuk dönüp ona doğru koştu; düğ şapkasının kenarına dokundu, döndü ve parktan çıktı. Yüzü gülümsemelerle doluydu.

Carolyn düşünceli bir şekilde düğün gidişini izledikten sonra dikkatini yakındaki yeşilliklerle ilgili sorular soran Sebastian'a çevirdi. Dikkati dağılmış bir sesle cevap verdi, zihninin gerisinde yavaş yavaş bir fikir oluşuyordu. Belki de o ve Blackthorne Düğü her şeye rağmen bir şeyler yapabiliyordu.

"Anne? Ne düşünüyorsun?"

Carolyn kendini düşüncelerinden sıyırdı. "Özel bir şey yok, aşkım. Neden soruyorsun?"

Sebastian artık boş olan park bankına baktı. "Sen de o yaşlı adam gibi yalnız mısın?"

Şaşırان Carolyn kendi gözleriyle oğlunun gözlerini aradı. "Hayır, Baz. Beni yalnızlıktan koruyacak bir sen varsın." Carolyn gülümsedi ve uzanıp oğlunun alnına hafifçe vurdu. "Bugün orada neler oluyor?"

"Bay ve Bayan Brown birbirlerini seviyorlar. Senin beni sevdiğin gibi. Sadece bu farklı, değil mi? Tüm anne ve babalar çocuklarını sevmek zorundadır ama karı ve koca birbirlerini sevmeyi *seçerler*, değil mi?"

Carolyn derin bir nefes aldı. Baz'ın hayatı boyunca bu konuşmadan korkmuştu, bir gün babasının nereye gittiğini öğrenmek isteyeceğini biliyordu. Çocuğa babasının öldüğünü ya da Sebastian'ın hiçbir suçu olmadan kaybolduğunu söylemek gibi tüm seçenekleri düşünmüştü. Ama sahtekârlık hiçbir zaman hoşuna gitmemişti ve Nicholas'ın bir gün oğlunu görmek için ortaya çıkma ihtimalinin her zaman var olduğunu biliyordu. Baz'ın elini tuttu ve onu yanındaki battaniyeye çekti.

"Çoğu anne ve babanın çocuklarını sevmek zorunda olduğu doğrudur. Ellerin de değil, tıpkı benim seni dünyadaki her şeyden daha çok sevmekten kendimi alamadığım gibi. Ancak tüm çocukların ebeveynleri tarafından her zaman sevildiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bazı çocuklar sizin kadar şanslı değil,

Baz." Onun yüz ifadesini dikkatle izledi. Küçük alnı, bir şey hakkında çok düşündüğü zamanlarda hep yaptığı gibi büzülmüştü.

"Sence babam beni sever miydi?"

Soruyu sesinde en ufak bir acı belirtisi olmadan, sanki sadece aşkın nasıl işlediğini anlamak istiyormuş gibi sormuştu ve Carolyn'i bu kadar ilgisiz görünmesi rahatsız ediyordu. Oğlunun acı çekmesini asla istememesine rağmen, babası söz konusu olduğunda meraktan başka bir şey hissetmiyor gibi görünüyordu ve bunun için kendini suçluyordu. Onun hakkında hiç konuşmamışlardı, çünkü Carolyn olumsuz konuşmak istemiyordu ve söyleyecek iyi bir şey yoktu.

"Bilmiyorum Baz," dedi uzun bir aradan sonra. "Bence bir baba çocuğunu terk ediyorsa ya da kalıyor ama sevemiyorsa, bunun nedeni içinde yanlış bir şeyler olmasıdır. Bu bencillik, tembellik ya da daha da kötü bir şey olabilir, ama asla çocuk yüzünden değildir. Bunu anlıyor musun Sebastian?"

Başını salladı. "Sence babam neden bizimle kalmadı anne?"

"Bence babanızın durumunda bu bencillikti. Ve onun için oldukça üzülüyorum. Dünyanın en harika oğlunu tanımayı kaçırdı."

İkisi de bir an için sessizliğe gömüldü. Carolyn Baz'ın elini kendi elinin içine soktuğunu hissetti ve gülümsedi.

"Babanızın yaptıklarına rağmen, ebeveynler asla çocuklarını gönüllü olarak terk etmemelidir. Özellikle de babalar. Bunu hatırlamanı istiyorum. Büyüdüğünde ve sevecek birini bulduğunda ve çocuk sahibi olmaya başladığında, tüm dünya, yaptığın her şey aileni sevmek ve korumakla ilgili hale gelir."

Sebastian ciddiyetle başını salladı. "seni koruyacağım anne. Siz benim ailemsiniz, değil mi?"

Carolyn ona sıkıca sarıldı. "Her zaman için, oğlum. Her zaman için."

Carolyn, bütün evinin Blackthorne Dükü'nün Londra'daki bu misafir odasına sığabileceğinin acı bir şekilde farkında olarak bekledi. Züppe uşak, Bay Caldecott adında birine kendisi hakkında danışması için bir adam gönderirken merdivenlerde beklemek zorunda bırakılarak onurunun kırılmasına katlanmıştı. Sonunda aynı uşak tarafından bariz bir isteksizlikle içeri alındığında da kibarlığını korumuştur. Ama bir uşak belirip de tam içeride durduğunda

Her an gümüşleri alıp kaçacakmış gibi kapı aralığında beklerken, artık canına tak ettiğini fark etti.

Ayağa kalktı, gitme niyetini açıklamak için ağzını açtı ve Edward Tremaine'in giriş holünden geçip salona girdiğini, kısa boylu, oldukça sinirli görünen bir adamın da onu takip ettiğini görünce bir çırpıda kapattı.

"Carolyn!" Doğruca yanına geldi, Carolyn'in ellerini tuttu ve koyu renk gözleri endişeyle parlarsa da gerçek bir zevkle ona gülümsedi. "Her şey yolunda mı? Sebastian? O iyi mi?"

Garip bir şekilde etkilenen Carolyn onu rahatlatmak için acele etti. "Her şey yolunda, Majesteleri."

Kadın ona gülümsedi, altın rengi gözleri yumuşacıktı ve Edward'ın oğlu Nicholas'ın bu kadından neden bu kadar etkilendiğini, bu genç kadın onu yatağına çekmek için yaptığı tüm girişimleri muhtemelen geri çevirmişken neden sonunda evlenmeyi kabul ettiğini anlaması için sadece bu gülümsemeye ihtiyacı vardı. O gözlerdeki bakış kurnazca değildi ve inanılmaz derecede çekiciydi, onun farkında olmadığından emin olduğu bir şeydi bu.

Edward, kızın ifadesi değişene kadar ona gülümsedi, ancak o zaman kızın ellerini çok uzun zamandır kendi ellerinde tuttuğunu fark etti. Bıraktı ve oturmalarını işaret etti.

"Bu beklenmedik ziyaretten duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Carolyn gergin bir şekilde bir sandalyenin kenarına tünemiş, ayaklarını bileklerinden düzgünce çaprazlamış ve ellerini kibarca kucağında kavuşturmuştu. Kıyafetleri pek modaya uygun olmasa da temiz ve kusursuz bir şekilde ütülenmişti, Edward'a görünüşüne büyük özen gösterdiği izlenimini veriyordu. Derin bir nefes aldı ve başladı.

"Oğlunuzla tanıştığımda, oldukça iyi konumdaki bir ailenin yanında mürebbiye olarak çalışıyordum. Oğlunuz onların kır evindeki bir hafta sonu partisine katılıyordu."

Edward tüm bunları biliyordu, her iki oğlunun da nerede olduğuna dair yaptığı kapsamlı araştırma sırasında keşfetmişti; ama onu durdurmadi.

"Nicholas çekici, yakışıklı ve dikkat dağıtıcıydı ve neredeyse bir iki kez bana kendimi unutturuyordu, ama ailedeki konumum zor kazanılmıştı. Onun için sadece bir cilveleşme olacağından emin olduğum bir şey için bunu riske atmaktan daha iyisini biliyordum. Beni tamamen

İki gün boyunca beni takip edip yalnız yakalamaya çalıştıktan sonra aniden evlenme teklif ettiğinde şaşırđım."

Carolyn durakladı ve Edward bekledi, o düşüncelerini toparlarken onu dikkatle izledi.

"Genelde aceleci davranan biri değılimdir ama o... o..." dediğinde ona hayır demek zor oldu. Durakladı ve kızardı. "Bana yakınlık gösterdiğinde. Bir karar vermeden önce her şeyi enine boyuna düşünmeyi tercih etme eğilimime rağmen, teklifini reddetmeyi imkânsız buldum.

"Elbette evlenmek için kaçtığımda pozisyonumu kaybettim, ancak safça bir dükün oğıuyla evlenmenin artık çalışmama gerek kalmayacağı anlamına geleceğini varsaydım. Durumun böyle olmadığını çabuk öğrendim. Nicholas bana sizin tarafınızdan kesildiğinden bahsetmemiştii, Majesteleri ve paramız olsun ya da olmasın, onun başlıca uğraşı para harcamaktı. Bu yüzden çok kısa bir süre sonra yeni bir iş aramaya başladım.

"En iyi ailelerden hiçbiri beni işe almadı elbette. Akranlarından biriyle meşru bir evlilik yapmış olmamı bir kenara bırakırsak, artık onların küçük yavrularına eğitim vermeye ve bakmaya uygun değıldim. *Ton*, oğılunuzun beni baştan çıkardığı gerçeğini tamamen görmezden geldi ve beni kendi konumumun çok üstüne çıkmaktan suçlu buldular. Sebastian'ı taşıdığımı hemen öğrendiğimde işler hiç de yolunda gitmedi. Herkesin en kötüsünü düşüneneğini biliyordum: çocuğumuzu meşrulaştırmak için evlenmek *zorunda olduğumuzu*.

"Çok geçmeden elimizdeki az miktardaki para da bitti. Çok kısa bir süre sonra Nicholas da bitti. Bazı açılardan rahatlamıştım." Parmakları eteklerinde sıkılaştı ve sessizce eklemekten önce duraksadı, "Oğılunuz bana karşı her zaman nazik değıldi, Majesteleri, çok fazla içtiğinde ya da kağıt oyunlarında çok fazla kaybettiğinde."

"Çok üzgünüm Carolyn."

Başını iki yana salladı. "Sizin suçunuz değıl, Majesteleri. Eve dönmeyi denedim. Babam Londra'nın güneyinde küçük bir köyde mütevazı toprakları olan bir toprak ağası. Çok dindar bir adamdır ve ani evliliğimin hamile olduğum için gerçekleştiğine inanırdı. Ona göre kendimi ve ailemi küçük düşürmüştüm ve yardımlarını istemeyi bile başaramadan beni köyden kovdular. Böylece kendimi Londra sokaklarında buldum, artık hoş karşılanmadığım eski dünyam ile beni her zaman reddeden yeni dünyam arasında sıkışıp kaldım."

Edward iç çekti. Nicholas'ı bir süre takip etmiş ama Carolyn'le evlendikten kısa bir süre sonra izini kaybetmişti. Daha sonra dedektiflere küçük oğlu Oliver'ı bulmaları talimatını vermişti. Onu İskoçya'ya kadar takip edebilmeleri için birkaç yıl geçmesi gerekmiş ama o noktada da izini kaybetmişlerdi. Gayrimeşru bir torun bulmuşlardı ama çocuğun annesi, çocuğu kendi çocuğu olarak sahiplenene yerel bir soylu olan Asheburton Markisi ile evlenmişti. Edward çocuğa göz kulak olması için eski ve güvenilir bir arkadaşını İskoçya'ya gönderdi ve ardından dikkatini Carolyn ve Sebastian'a verdi.

"Kaç yaşındaydın?"

"Henüz on sekizimde değildim, Majesteleri."

Yüzü kayıtsızdı ama torununun annesinin ifadesinin ardında yadsınamaz bir acı vardı. Edward'ın dudakları inceldi ama kayıp oğluna karşı duyduğu öfkeyi belli etmedi. "Devam et o zaman," diye teşvik etti.

Dükün sesi yumuşaktı ama ses tonunda acıma değil gurur vardı ve Carolyn de onun dediğini yaptı.

"Çaresizlik içinde kapıları çalmaya başladım, bana teklif edilen her pozisyonu kabul etmeye ... şey..." Durdu ve kızardı. "Her neyse, üç hafta sürdü ama sonunda doğru kapıyı çaldım ve çok genç, çok geniş bir ailesi olan Bay Brown adında bir adamın sahibi olduğu bir barda servis kızı olarak bir iş buldum. Onlara hamile olduğumu söylediğimde beni de geri çevirmelerini bekledim ama Bayan Brown beni kollarının arasına aldı, kocasına sert bir bakış attı ve hepsi bu kadar." Carolyn durakladı ve gülümseyerek devam etti: "Sebastian geldiğinde, ben çalışırken Bayan Brown onu çocuklarının yanına aldı. Sonunda, bir zamanlar mürebbiyelik yaptığım için, boş zamanlarımda onların çocuklarına ders vererek biraz daha fazla kazanmaya başladım."

Kadın durdu, gergin bir şekilde eteğini dizlerinin üzerinde düzeltirken açıkça onun tepki vermesini bekliyordu. Edward bir gurur patlaması daha hissetti, hem büyük bir zorluk karşısında gösterdiği cesareten hem de buraya gelip ona hikâyesini anlatmasından dolayı. Carolyn, kendisinden ve doğmamış çocuğundan vazgeçip, pek çok kişinin yaptığı gibi, kapılarını çalmaya başladığı sokaklarda kendini satmaya yönelmek çok daha kolay olabileceksen, hem pragmatizm hem de zarafetle kendini idare etmişti.

"Bunu paylaştığın için teşekkür ederim," dedi Edward. "Bugün bana gelmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Carolyn bir an için gözlerini kapadı, gururunu bir kenara bıraktı, cesaretini topladı ve konuştu. "Sebastian olağanüstü zeki biri, Majesteleri. Onu eğitme yeteneğimin sınırlarına hızla yaklaşıyor ama yine de daha fazlasına susamış durumda."

Edward başını salladı. "Parkta konuştuğumuzda onun çok zeki olduğunu söyleyebilirim."

Carolyn çenesini kaldırdı ve Dük'e inatçı bir bakış attı. "Hâlâ onun sizin dünyanızda büyümesini istemiyorum. O dünya onun babasını yarattı ve oğlunuz bizi terk ettiğinde beni reddetti."

"Anlıyorum." Gerçekten de Edward, aristokrasiyle ilgili deneyimleri göz önüne alındığında onu suçlayamazdı ve onun izlenimlerini değiştirmek için elinden geleni yapmak istediğini fark etti. Ne de olsa, o bilmese de, torununun eninde sonunda o dünyaya tartışmasız bir şekilde erişmesini sağlamak gibi bir niyeti vardı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sebastian'ın okula gitmesini istiyorum. İyi bir okula. Harrow'daki devlet okuluna gitmesi için uygun bir bölgede ikamet ediyoruz, ancak üniformalar, kitaplar ve diğer masraflar beni biraz aşıyor."

Sevinç Edwards'ın damarlarında dolaştı ama bunu dikkatle saklamayı başardı. "Elbette," diye cevap verdi. Kendisiyle birlikte odaya girdikten sonra tüm bu süre boyunca sessizce yanında oturan Caldecott'a başıyla selam verdi. Adam hemen bir not aldı.

"Bekle, lütfen." Carolyn'in sesi acil ve sertti. "Büyükbabasının bir dük olduğunu bilmesini istemediğimi anlıyorsun. Bunun senden geldiğini bilmesini istemiyorum."

Edward uzun bir süre ona baktı. "Bu eğitimin verilmesine yardım edeceğim ama yine de torunumla görüşmeme izin vermeyeceksin, öyle mi?"

Carolyn kızardı. "Sadece senin kim olduğunu bilmesini istemiyorum," dedi duraksayarak. "Eğer bu isteğinden ödün vermeden onun hayatında yer almanın bir yolunu bulabilirsek, bunu yapmaya hazırım. Ve seni her zaman onun gelişimi ve iyiliği hakkında bilgilendireceğime söz veriyorum." Sesi yeniden sertleşti. "Ama o benimle kalacak ve ailenizle olan bağlantısından habersiz olacak."

Edward arkasına yaslandı, parmaklarını dikleştirdi ve düşünceli düşünceli dudaklarına vurdu. Birkaç dakika sonra sandalyesinin yanındaki yuvarlak masanın üzerindeki zile uzandı ve çaldı. Hemen bir uşak belirdi.

"Misafirimizi mavi salona götürün ve rahat etmesini sağlayın." Carolyn'e döndü ve doğrudan şöyle dedi: "Bu konuyu

avukat. Birazdan sizi görmeye geleceğim."

O ayağa kalkınca Carolyn de ayağa kalktı ve beceriksizce reverans yaptı. "Elbette, Majesteleri." Cüppeli hizmetçiyi odadan çıkarken takip etti.

Kapılar arkasından kapanır kapanmaz Caldecott konuştu. "Size ne isterseniz verecek, Majesteleri," dedi heyecanla. "Onun çılgın şartlarını kabul etmek zorunda değilsiniz. Yüzünü gördünüz mü? Çocuğun eğitimi onun için çok önemli. Başlangıçta istediğiniz gibi onu ve çocuğu Blackthorne Malikânesi'ne getirebilirsiniz."

Edward sadece kapılara baktı, yüzünde saf bir mutluluk gülümsemesi vardı. Caldecott haklıydı. Carolyn'ın Sebastian'ın eğitimini, onun mirasından habersiz kalması konusundaki inatçı ısrarı yüzünden feda etmeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Yine de bir süre sonra döndü. "Onun şartlarını kabul ettiğine dair kâğıtları hazırla Caldecott. Her birini." Küçük adama göz kırptı. "Ama o belgelerin Sebastian'ı resmen varisim ilan etmesini de istiyorum. Kabul etmekten başka çaresi yok." Gelini zaten Tremaine ailesinin bir üyesi tarafından kullanılmıştı. O bir başkası olmayacaktı.

Salona doğru yöneldi. "Blackthorne Malikânesi'ne haber yolla. Kış için şehre taşınıyoruz. Torunumu mümkün olduğunca sık göreceğim, kim olduğumu bilmese bile."

Avukat, Londra'daki evinde ofis olarak kullandığı odaya koşar adımlarla girdi ve nefesinin altında karanlık bir şeyler mırıldandı. Masaya oturdu ve dükün istediği kâğıtları hazırlamak için hazırlandı, ama önce hızlıca bir mektup yazmak için tek bir kâğıda uzandı: *Lordum,*

Dük bana torununu varisi olarak gösteren belgeleri hazırlamamı emretti. Korkarım onu vazgeçiremedim. Olduğumuz gibi devam edebiliriz, ama adımlar atılması gerekecek. Lütfen tavsiyede bulunun.

-Caldecott

Avukat, mürekkebi kurutmak için üzerine kum serpti ve mektubu katlayıp cebine koydu. Daha sonra evin dışından postalayacaktı. İhtiyacı olan son şey Edward Tremaine'in meraklı hizmetkârlarından birinin bunu bulup okumasıydı.

BÖLÜM 3

Londra, 1806

Harrow'daki yöneticiliğinin henüz ikinci yılında olan Müdür Butler, masanın diğer tarafında oturan genç adama baktı. On üç yaşındaki Sebastian Tremaine şimdiden kendi sınıfındaki çocukların çoğundan ve yaşça büyük olanların çoğundan daha uzundu. Çoğunlukla içine kapanıktı. Dersleri örnek teşkil ediyordu ve tek istisna olarak bugün beladan uzak durdu.

Çocuk hiç irkilmeden baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Butler içten içe kıkırdayarak başını sallayıp pes edene kadar ikisi tam on dakika boyunca bu şekilde kaldı. Blackthorne Dükü'nün güvenilir bir dostu olan ve bu bilgiyi kendisine saklayacağına güvenilebilecek biri olarak, tüm İngiltere'de Sebastian'ın soyu hakkında bilgi sahibi olan az sayıdaki kişiden biriydi ve mevcut durumu bu kadar eğlenceli bulmasının bir nedeni de buydu. Çocuk soyunun farkında olmayabilirdi ama bir düklüğün varisinden beklenecek kibir ve duruşa fazlasıyla sahip olduğu kesindi.

Sebastian müdürünün konuşmasını bekledi. Onu buraya getiren sınıf tartışması ona göre önemsizdi ve bu tür bir ilgiyi hak etmiyordu. Bu nedenle kendini savunmak gibi bir niyeti yoktu. Müdürün uygun gördüğü cezayı kabul edecek ve yoluna devam edecekti.

Sonunda Müdür Butler konuştu. "Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz, Mr. Tremaine?"

Sebastian sadece başını salladı. Çocuğun hâlâ konuşmaya niyetli olmadığı anlaşılınca Butler bir soru daha sordu.

"Burada mutlu musun?"

Gerçekten merak ediyordu. Fiziksel olarak Sebastian'ın büyükbabasına olan benzerliği şaşırtıcıydı ama kalıtsal özellikler burada sona eriyordu. Şu anki Blackthorne Dükü cana yakın ve çekiciydi, dürtülerine göre hareket ederdi ve hatta biraz sorumsuz olarak tanımlanabilirdi. Buna karşılık torunu, müdürün şimdiye kadar karşılaştığı en ağırbaşlı ve ciddi genç adamlardan biriydi. Butler, Harrow'da geçirdiği kısa süre içinde Sebastian'ın bir kez olsun gülümsediğini gördüğünü hatırlamıyordu.

"Benim mutluluğumun bir önemi yok Müdür Bey," diye yanıtladı genç adam ve Butler onun sadece doğrudan bir soruyu görmezden gelemeyecek kadar kibar olduğu için konuşmaya tenezzül ettiğinden emindi. "Buraya eğitim almak için geldim."

Okul müdürü genç adamın saçma sapan ses tonu karşısında gülümsemesini gizledi. "Gerçekten de öyle." Sebastian'a bir kez daha uzun uzun baktı ve sesi ciddileşti. "Anladığım kadarıyla akşamları okul arazisinden ayrılıyormuşsunuz."

Sebastian dondu kaldı. Tarih dersinde Üstat Brown'la konuşma şekli yüzünden burada olduğunu sanmıştı. Bu sorgulama biçimine hazırlıksız olduğu için tereddütle başını salladı ve son birkaç haftayı düşündü.

Geldiğinden beri sınıf arkadaşları tarafından çoğunlukla dışlandığı için Sebastian, diğer çocuklar sosyalleşirken okul bahçesinden çıkıp köyün etrafında uzun yürüyüşler yapmayı tercih etmişti. Bu yürüyüşlerden biri onu Harrow yakınlarında bulunan asırlık bir kilise olan St Mary's'e götürmüştü. İçeri girdiğinde, o güne kadar gördüğü en güzel yaratıkla karşılaştı. Minyon, sarışın ve ağırbaşlı genç kız Sebastian'ı görünce başını eğdi ve uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," diye seslendi, sesi ıssız binada çınılıyordu. Kızı açık kapıya kadar takip etti. Kız ona baktı, ifadesi belirsizdi ve sonra bir adım daha attı.

"Burada kiliseye gidiyor musun?" Sebastian onun kaçmasını engelleyecek bir konu bulabilmek için çaresizce sordu.

Başını salladı.

"Ben Sebastian," teklif etti. "Adınızı öğrenebilir miyim, lütfen?"

Belki de onun kibarca sorduğu soru korkularını hafifletmişti. Belki de tuhaf renkli gözlerindeki ciddi bakıştı. Ya da belki başka bir şeydi. "Ben Felicity Brown," diye cevap verdi neredeyse fısıltıyla.

Şimdi onun dikkatini çekmişti ama Sebastian ne diyeceğini bilemiyordu. Gözleri iri ve griydi ve hâlâ ani bir hareket yaparsa korkmuş bir tavşan gibi kaçacakmış gibi görünüyordu. Aklına başka bir şey gelmeyince, "Harrow'a gidiyorum," dedi.

"Biliyorum." Felicity başını eğerek onun kıyafetini gösterdi. "Üniforma."

"Doğru," dedi Sebastian. Kendini biraz aptal ve kendinden emin değilmiş gibi hissetti. "Kiliseye neden yalnız geliyorsun?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," dedi ve ilk kez gülümsedi.

"Sessizliği seviyorum," diye yanıtladı Sebastian.

Felicity başını salladı ve dudaklarını ısırıldı. "Babam akşamları eve genellikle geç gelir. Annem burada yürümeme ve akşam yemeğini yiyene kadar oturmama izin verir." Tereddüt etti ve sonra ekledi, "Sadece gününü tamamlayabilsin diye."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. Babasını hiç tanımamış olmasının her zaman kötü bir şey olduğunu düşünmüştü ama ilk kez, eğer her zaman küskün olsaydı, etrafında bir babanın olmasının muhtemelen daha kötü olacağını düşündü.

Onun babasından başka bir şey konuşmak istediğini anlayınca konuyu değiştirdi. "Belki ikimiz de eve gitmeden önce benimle arazide biraz dolaşmak istersin?"

Felicity minnetle başını salladı ve derinleşen alacakaranlık ikisini de ait oldukları yere geri kovalayana kadar yürüdüler ve sayısız konu hakkında konuştular.

Sebastian o gece uyuyana kadar onu düşünmüştü ve ertesi okul günü boyunca da onu düşündü. Ertesi akşam, bir sonraki akşam ve ondan sonraki her akşam tekrar gitti. Felicity bazen ona katılıyor, bazen de katılmıyordu. Babasının Harrow'daki eğitmenlerinden biri olduğunu öğrendi ve Felicity yavaş yavaş evdeki yaşamı hakkında konuşmaya başladıkça Sebastian giderek daha fazla öfkelenirdi.

Babası zorbanın tekiydi. Eğitmenin zayıf çocuklara nasıl davrandığını görmüştü ve Felicity'nin anlattıklarının satır aralarını okuyarak onun da ailesine aynı şekilde davrandığını anlayabiliyordu. Sebastian için adamın dersinde sessizce oturmak gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de adamın sık sık yanlış bilgiler öğreten oldukça tembel bir eğitmen olduğunu düşündüğü için. Sonunda Magna Carta ile ilgili bir sınıf tartışması sırasında işler kaynama noktasına gelmişti.

"Magna Carta'nın yazıldığı yılı ve yeri bana kim söyleyebilir?" Usta Brown saate baktı ve ön taraftaki çocuklardan birini işaret etti.

"Magna Carta 1215 yılında Kral John tarafından Thames Nehri kıyısında yazıldı ve mühürlendi," diye yanıtladı genç adam. Yanlış.

"Çok iyi," diye cevapladı hoca dikkati dağılmış bir sesle. Sebastian'ın onu dinlemediğini biliyordu ve sınıfa başka bir soru sormak için masasının üzerindeki açık kitaba baktı.

"Affınıza sığınarak, Efendi Brown," diye konuştu Sebastian, "ama bu doğru değil."

Tüm ayak sürüme ve kıpırdanmalar durdu ve sınıf ölümcül bir sessizliğe büründü. Sebastian sınıf arkadaşlarından birinden destek almak için etrafına bakındı ama kimse onunla göz göze gelmedi. İçini çekti ve "Magna Carta'yı Kral John yazmadı," diye açıkladı. "Mühürledi ama sadece baskı altında."

Efendi Brown öfkeden kızardı. "Bu dersi kim veriyor, Mr. Tremaine?"

Sebastian'ın bu tek adamın elinden gördüğü her haksızlık, Felicity'nin babası hakkında söylediği ve söylemediği her şeyle birlikte zihninde dalgalandı. "Şu anda mı?" Adam kaşlarını kaldırdı ve gizlenemeyen soğuk bir tiksinti ifadesiyle ona baktı. "Ben."

Bu kasıtlı küstahça ifade üzerine, öğretmen morun oldukça yakışıksız bir tonuna büründü. "Bay Tremaine," dedi sesi titreyerek, "Müdür Butler'la konuşma fırsatı bulana kadar derslerden muafsiniz."

Sebastian tek kelime daha etmeden ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve odadan çıktı.

Odasına gitti ve çağrılmayı beklerken ders çalışmaya başladı. Dersler bugünlük sona ermişti ve pansiyonun koridorları gürültücü gençlerin gelip gitmesiyle dolmuştu ama kimse Sebastian'la konuşmuyordu. Akşamın erken saatlerinde çağrı gelmeyince kitaplarını kapatıp Felicity ile buluşmak üzere St. Mary's'e gitti.

Müdür Butler'ın sesi onu düşüncelerinden geri çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"St. Mary's'e, Müdür Bey," diye dürüstçe cevap verdi, birinin onu takip edip etmediğini merak ediyordu.

"Yalnız mı?"

Sebastian içten içe inledi ve Felicity'yi tehlikeye atmadan elinden geldiğince cevap verdi. "Evet, Müdür Bey. Okul arazisini yalnız bırakıyorum."

Butler genç karşı bir hayranlık duydu. Üstat Brown'dan pek hoşlanmazdı, çünkü öğrencilerine zorbalık yapma eğilimi vardı ve suçla orantısız bedensel cezalar verdiği biliniyordu. Butler hiçbir şekilde bedensel ceza taraftarı değildi ve bu uygulamanın kaldırılması için çalışıyordu.

Boğazını temizledi. "Efendi Brown'ın kızı Felicity'yi akşamları takip ve taciz etmekle suçlanıyorsunuz, Bay Tremaine. Sizin tarafınızı duymak isterim."

Sebastian kaşlarını birleştirdi ve sandalyesinde biraz öne doğru eğildi. Gözleri doğrudan Müdür'ünkilerle buluştu. "Efendi Brown size böyle mi söyledi?

Biraz şaşırın Butler, bir an için neredeyse on üç yaşında bir çocukla konuştuğunu unuttu. Sebastian'ı dikkatle izleyerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Bunu bana Bayan Brown kendisi söyledi."

Sebastian'ın yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi ama o kadar çabuk kayboldu ki Butler bunu gördüğünden bile emin olamadı. Parmaklarını birleştirdi ve bir süre durumu düşündü. Usta Brown ve kızıyla konuştuktan sonra diğer öğretmenlerden Sebastian hakkında bazı sorular sormuştu ve hepsi de Sebastian'ı aynı şekilde tarif etmişti: sessiz, kibar, çalışkan. İstisnasız sınıfının en iyisiydi.

"Şu andan itibaren Bay Tremaine, lütfen binadan ayrılmadan önce izin alın. Ve belki de eğitmeninizin ders planlarındaki olası tutarsızlıklara değinirken nezaketten yana olun."

Sebastian başını salladı.

"O halde, başka bir olay olmayacağına inanıyorum?"

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "*Benim* seçimim değil, Müdür Bey."

Butler bu sivri uyarı karşısında bir gülümsemeyi daha bastırdı. "Haklıydın, biliyorsun. Magna Carta hakkında."

Sebastian'ın ifadesi donuk kaldı. "Biliyorum."

"Gidin o zaman. Bahçedeki sınıf arkadaşlarınıza katılabilirsiniz."

Sebastian ayağa kalktı, müdürün masasının köşesinden kitaplarını topladı ve başka bir şey söylemeden, herhangi bir cezadan kurtulduğu için bir teşekkür bile etmeden oradan ayrıldı.

Butler onun gidişini izledikten sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve genç adamın dışarıda görünmesini bekledi. Görüldüğünde bahçedeki çocuklar dikkat kesildi, hatta bazıları Sebastian'a doğru işaret edip arkadaşlarını dürtükledi. Yine de kimse ona yaklaşıp bir oyunda kendilerine katılmak isteyip istemediğini sormadı ya da büyük ağaçlardan birinin gölgesinde sohbet etmek istemedi.

Nezaketsizlik Sebastian'ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Boş bir banka oturdu, kitaplarından birini açtı ve okumaya başladı. Butler bir süre daha izledikten sonra döndü ve bu tuhaf karşılaşmayı düşünmeye devam ederken kaşları çatıldı. Böyle yaparak, Sebastian'ın

Sebastian Tremaine'in hayatı boyunca en iyi arkadaşı olacak genç adamla tanıştığı an.

"Kriketi sevmiyorsun sanırım?"

Sebastian başını kaldırdığında, yine Harrow' yeni gelmiş olan büyük öğrencilerden birinin başında dikildiğini gördü. "Siz Huntwick Kontu'sunuz." dedi.

İfadede bir suçlama vardı ama yeni gelen sırtarak başını salladı. "Öyleyim."

Trevor Caldwell'in Harrow'a gelişi bir spekülasyon ve hareketliliğe yol açmıştı. Henüz on altı yaşındayken anne ve babasını bir deniz kazasında kaybetmiş, bu da onu Huntwick'in tarihindeki en genç kontu yapmıştı. Sebastian bu haberi elbette duymuştu ama böylesine özel bir meseleyi en aşağılık dedikodu olarak gördüğü için pek önemsememişti. Şimdi genç asilzadenin ne istediğini görmek için bekliyordu.

Trevor sonunda gülmeden önce ikisi garip bir an boyunca birbirlerine baktılar. "Tuhaf birisin Tremaine."

Sebastian bahçede etrafına bakındı. Oturmuş ders çalışan tek kişi oydu. "Evet. Şey. Annem kriket oynamam için Harrow' gelmem için mücadele edip para biriktirmedi." Son kelimeyi derin bir alaycılıkla söylemişti.

Trevor'ın gülümsemesi soldu ve yerini ağırbaşlı bir ifadeye bıraktı. "Hayır.

Öyle olmadığını tahmin ediyorum. Ve anladığım kadariyle sen de onu gururlandırıyorsun." Dedikodular eski okulun koridorlarında ve sınıflarında kanatlanıp uçuyordu. Sebastian'dan farklı bir sınıfta olmasına rağmen, Trevor eğitmenle yaşadığı olayı diğer çocuklardan çoktan duymuştu. Sebastian'ı bu konuda takdir ediyordu. *Haute Ton'un* ayrıcalıklı evlatları arasında kabul görmeyen bir yabancı olarak var olmak onun için kolay olamazdı. Sebastian'ın dikkatini çekmemek için çenesini kapalı tutması çok daha kolay olurdu.

Kendine dikkat et.

İkisi başka pek bir şey konuşmadılar ama o günden sonra, aralarındaki yaş ve durum farklılıklarına rağmen çok yakın arkadaş oldular. Okul tatillerinde, Trevor taşradaki malikânesine gitmek istemediğinde, Londra'da Carolyn ve Sebastian'la birlikte küçük evlerinde kalıyordu. Daha uzun tatillerde Sebastian ve annesi sık sık Trevor'a, kontun birkaç saat kuzeydeki malikânesi The Willows'a kadar eşlik ediyorlardı.

Bu dostluk Sebastian'ın Harrow'da geçireceği zamanı, aksi takdirde olabileceğinden çok daha kolay hale getirdi. Trevor'ın bulaşıcı iyi mizahı genç kontu hem öğrenciler hem de öğretim üyeleri arasında anında popüler hale getirdi ve bu popülerliğin bir kısmı doğal olarak Sebastian'a da yansdı. Sonuç olarak Sebastian

Artık diğ er çocuklar tarafından dışlanmıyordu, ancak aktif olarak kabul edildiği de söylenemezdi.

Yavaş yavaş, eğitmenler Sebastian'ın zekasının kendilerininkini kolayca geride bıraktığı gerçeğinden korkmayı bıraktılar ve Sebastian'ın bilgiyi diğ er çocuklardan farklı bir şekilde işlediğini kabul ettiler. Onu akademik performansıyla tutarlı bir oranda ilerletmeye başladılar ve arkadaşı Trevor on sekiz yaşında derslerini tamamladığında, on beş yaşındaki Sebastian da Harrow'dan ayrılmaya hazırđı.

BÖLÜM 4

Pelthamshire, 1811

"Ama hiçbir kız kardeşimiz okula gitmek zorunda değildi!" Mercy hararetle itiraz etti. "Çünkü o köyde okul yoktu," diye cevap verdi.

Sakinleştirici bir sesle Sabır. "Ayrıca, Amity ve Charity de gidecekler."

Ses tonunun yumuşaklığına rağmen Mercy ablasının sesinde alttan alta bir sertlik olduğunu duydu. İtirazlarının geri kalanını yuttu ve durumu tekrar ele almadan önce bir hafta kadar beklemeye karar verdi.

Yine de bu hiç adil değildi. Derslerini Faith, Grace ve hatta Patience'ın her zaman yaptığı gibi babasıyla birlikte çalışma odasında almayı tercih ederdi. En büyük kız kardeşine bir kez daha baktı, onun inatçı ifadesini fark etti, iç çekti ve arkasını döndü. Bu iş için yalvarıp yakarmaktan çok daha fazlası gerekecekti. Yine de *bir şeyler* daha söylemeden bu tartışmayı sonlandıramazdı. Dramatik bir şekilde içini çekti ve Patience'a döndü. "Sanırım tartışacak bir şey kalmadı, değil mi? Hala yapabiliyorken gidip özgürlüğümün tadını çıkaracağım."

Koridorda kaybolup köşeyi dönene kadar başını sahte bir kederle sallayarak uzaklaştı. Kız kardeşinin görüş ve duyuş mesafesinden çıktıktan sonra tekrar canlandı ve her zamanki gibi iyi tarafından bakmaya karar verdi. Dönemin başlamasına daha birkaç hafta vardı, on birinci yaş gününü yeni kutlamıştı ve babası, uslu durur ve hayvanın bakımına yardım edebileceğini gösterirse, Ackerly ahırlarındaki bir yaşındaki tay Silver'ın kendisine ait olacağına söz vermişti. Şimdilik okulu unuttu ve genç atı ziyaret etmek için ahıra gitti, akli şimdiden ona mükemmel yeni bir isim bulmaya çalışıyordu. Seyisler ona renginden dolayı Gümüş diyorlardı ama Mercy onun mizacına daha uygun bir isim istiyordu.

İki seçenek üzerinde düşünüyordu: Merkür ve *Quicksilver*. İkincisine meyilliydi. Babasının efsanevi hızını miras alması tamamen mümkündü ve babası ona Quicksilver'ın cıva elementinin bir başka adı olduğunu açıkladığında çok sevinmişti. Şimdi, ahıra girerken, onun adının Quicksilver olacağına kesin olarak karar verdi.

At eğlenceliydi ve onunla geçirdiği zamanı seviyordu, ama haftalar su gibi akıp geçti ve Mercy ne olduğunu anlayamadan kendini bir pazartesi sabahı yatak odasında tek tip bir *elbise* giymiş olarak buldu - her şeyin *elbisesi*! Bu sabaha kadar yansıyan görüntü, binici pantolonu ve rahat bir gömlek giymiş genç bir kıza aitti. Mutfağa gidip homurdanan aşçılarıyla kahvaltı eder, ardından ahıra koşar ve seyislerin peşinde saatlerce dolanarak atına bakmayı öğrenirdi.

Yansımasına acınası bir bakış attı ve elbisesinin daraltıcı korsajını çekiştirdi. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Ne mantık, ne de kandırmaca. Otağı çevreleyen çitten düştüğünde aldığı gerçek yara bile işe yaramamıştı. Dizinin burkulmasını okula gitmemek için bir bahane olarak kullanmaya çalıştığında, Patience sadece eğlenerek bakmış ve onu ailenin nadiren kullandığı eski curricle'yle götürüp getirmeye söz vermişti. Bu da tabii ki ilk *hafta* boyunca yolda oyalanmak, geç gelmek ve erken çıkmak gibi şeylerin olmayacağı anlamına geliyordu!

Mercy içini çekti ve artık hafif topallamasını abartma zahmetine bile girmeden yatak odasından çıktı. Huysuz, asık suratlı yaşlı aşçıları ve kahyaları Mary, elinde paketlenmiş bir öğle yemeği ve kimseyi kandıramayan tipik kaşlarını çatmış bir halde merdivenlerin dibinde karşıladı. Mary, onları acımasızca azarlayıp gagalamasına rağmen Ackerly kızlarını şiddetli bir bağlılıkla severdi. Ama bu kez Mercy'yi şaşırtmıştı.

"Çok akıllı görünüyorsunuz, genç bayan," dedi Mary ve sonra başka bir sevgi gösterisine izin vermeden önce uzaklaşmak istercesine mutfağa doğru döndü.

Mercy onun ardından özlemle baktı, keşke peşinden gidebilseydi, Grace'le kahvaltı edip sonra da ahıra kaçabilseydi. Gelecek yaza kadar böyle bir şey olmayacaktı. Başını öne eğdi ve bekleyen at arabasına doğru yürüdü.

Kısa yoldan dönüp köy yoluna çıktıklarında Patience, "Sana bir sürprizim var," dedi.

Mercy ona şüpheli bir bakış attı.

Patience bunu duymazdan geldi ve gülümsedi. "Elspeth seninle birlikte okulda olacak."

Mercy'nin gözleri büyüdü ve mutlu bir nefes aldı. Elspeth onun en eski arkadaşıydı; Marie Ackerly öldüğünde Mercy'ye bakan Galli sütannenin kızıydı. Kızların yaşları arasında sadece bir hafta vardı. Onlar

İlk iki yıllarının çoğunu birlikte geçirmişler ve aralarındaki sosyal sınıf farkına rağmen o zamandan beri neredeyse hiç ayrılmamışlardı.

"Ama nasıl? Bayan Gwynn'in masrafları karşılayabileceğini ya da her gün yardım edebileceğini düşünmedim." Gwynn ailesi büyüktü ve hala büyüyordu. Elspeth, en büyük kızı olarak, Patience'ın Ackerly ailesi için uzun zamandır yaptığı gibi, günlük işlere ve birçok küçük kardeşine bakmaya yardım etmek zorunda kaldı.

"Bu sizi ilgilendiren bir şey değil, genç bayan." Patience'ın sesi azarlayıcıydı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bingham Ackerly'den Elspeth'in okul ücretini gizlice ödemesini istedi ve Grace ve Faith'in, Bayan Gwynn Elspeth'in düzenli işlerini huzur içinde hallederken, haftada birkaç gün çocukları izlemek için Gwynn evine uğramayı kabul etmelerini sağladı.

Mercy hiçbir uyarıda bulunmadan kendini kız kardeşinin kollarına attı ve ona öyle bir sarıldı ki Patience neredeyse atları yoldan çıkarıp köyün eteklerindeki kurbağa gölüne sürükleyecekti.

"Merhamet!" Patience hızla aracı doğru yöne çevirdi ve güvenli bir şekilde köprüye sürdü. Küçük kız kardeşini azarlamaya başladı ama Mercy'nin gözlerindeki parlayan sevinç ifadesi karşısında sert sözlerini yuttu. Birkaç dakika sonra köprüye varmışlardı.

Okul binası iki sınıflı küçük bir binaydı: biri büyük kızlar için, diğeri küçükler için. Okulda öğretmenlik yapmak üzere işe alınan genç kadın Bayan Nelson için üst katta bir yaşam alanı vardı. Bayan Nelson gününü iki oda arasında paylaştırmayı planlamıştı; bir grup kıza aktif olarak ders verirken diğeri grup sessizce ödevleri üzerinde çalışıyordu. Derslerini her öğrencinin yeteneğine göre kolayca ayarlayabilmek için hepsini hızlı bir şekilde değerlendirdi ve seviyelerine göre oturttu.

Mercy ve Elspeth kendilerini sol tarafta, daha önce evde eğitim almış birkaç kızla birlikte otururken buldular; en temel seviyedekiler ise sağ tarafa yerleştirilmişti. İkisi de öğretmenlerinin yumuşak konuşmasına ve nazik gülümsemesine hemen aşık oldular; sabah su gibi geçti ve Mercy daha ne olduğunu anlamadan kendini Elspeth'le birlikte okul bahçesinde öğle yemeğini yerken ve sabah seansında öğrendikleri şeyler hakkında mutlu bir şekilde sohbet ederken buldu.

Yemeklerini bitirdiler ve kendi yaşlarındaki diğeri kızların saklambaç oynamak isteyip istemediklerini görmeye karar verdiler. Neredeyse herkes kabul etti ve

Sonunda grup, okul arazisini çevreleyen alçak taş duvarın üzerinde birbirinden biraz uzakta oturan son iki küçük kıza yaklaştı.

Kızlardan biri yabancıydı ve Mercy'ye tıpkı güzel bir porselen bebek gibi görünüyordu. Minik kalkık burnundan, okul üniformasına uygun büyük düz bir fiyonktan yüzünün etrafına düşen dev halkalar halinde taranmış parlak siyah saçlarına kadar yüz hatları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş ve zarifti. Gözleri geniş ve yeşildi, inanılmaz uzunlukta, isli kirpiklerle çerçevelenmişti. Mercy'nin bakmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Öte yandan Constance Whitman alçakgönüllü, dikkat çekmeyen küçük bir kızdı. Babası Pelthamshire'da eczane, kasap ve değirmen de dahil olmak üzere birçok işletmenin sahibiydi. Annesi, köyün en zengin ailesi olma statülerini gururla taşıyor, taşrada yaşadıkları için daha varlıklı olan Ackerly'leri tamamen göz ardı ediyordu. Bayan Whitman'ın köy toplumundaki yerlerine dair algısı nedeniyle, Constance'ın yaşıtı olan diğer çocuklarla arkadaşlık etmesine asla izin vermemişti. Görünüşe göre şimdiye kadar.

Nezaket, kahkaha ve sevgiyle dolu bir evde büyüyen Mercy, köyün siyasetinden ve entrikalarından habersizdi. Constance'ı sadece simaen tanıyordu, bu yüzden ona dostça ve açık bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Saklambaç oynayacağız," dedi duvarda oturan iki kıza. Sonra yeni kıza döndü. "Ben Mercy Ackerly. Senin adın ne?"

Constance, yeni ve güzel kızın en iyi arkadaşı olarak konumunu sağlamlaştırmaya hevesli bir şekilde söze girdi. "Bu Amy Lyon. Babası, babamın kasap dükkanının yanındaki dükkânı yeni açtı." Amy'ye döndü. "Mercy'nin ailesi taşrada birkaç mil ötede bir çiftlikte yaşıyor." Bunu söylerken biraz alay etti.

"Merhaba Amy," dedi Mercy, sesi hoştu. "Ben aslında bir çiftlikte yaşamıyorum. At yetiştiriyoruz ve babam bir yazar. Bizimle saklambaç oynamak ister misin?"

Amy uzun bir değerlendirme anı boyunca Mercy'ye baktı. İki kız birbirine daha az benzeyemezdi. Mercy'nin üniforma elbisesi çoktan kirlenmiş, eteği tuhaf bir şekilde yamulmuş, ayakkabıları aşınmış ve tozla kaplanmıştı. Amy'nin koyu renk ve parlak buklelerinin aksine, Mercy'nin kumral bukleleri kısa ve oldukça dağınıktı. Patience uzun zamandan beri bu karışıklığın önüne geçmeye çalışmaktan vazgeçmiş ve saçlarını kendisi kesmişti.

Sonunda Amy konuştu, sesi kültürlü ve asildi. "Sanırım geçeceğiz, teşekkürler. Bağırıp çağırmak ve kahkahalarla çılgılık atmak de hanımefendiye yakışan bir davranış değil. Sence de öyle değil mi Constance?"

Soru yanındaki kıza yöneltilmişti ama Amy'nin gözleri Mercy'nin üzerindeydi ve zümrüt rengi derinlikleri bir parça kötülükle doluydu. Kafası karışan Mercy kaşlarını birleştirdi, yeni kızın tuhaf düşmanlığının nedenini anlayamadı.

"Tamam o zaman," dedi yavaşça. "Ama fikrinizi değiştirirseniz, lütfen bize katılmaktan çekinmeyin."

"Fikrimizi ," diye cevap verdi Amy, sözleri hem Constance hem de kendi adına konuşuyordu. Ve başka bir şey söylemeden duvarda yan dönerek Mercy ve diğerlerine sırtını döndü.

Mercy bir an şaşkınlıkla başını yana eğdi ve sonra omuz silkip arkasını dönerek konuşmayı aklından çıkardı. Öğle arası bitene ve herkes öğleden sonraki dersler için içeri girene kadar arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde oynadı.

Masalarına geri döndüklerinde Elspeth, "Constance ve Amy için endişelenme," diye fısıldadı. "Annem handaki Bayan Jones'tan Bayan Lyon'un anne tarafından bir Vikont'a uzaktan bağlı olduğunu duyduğunu söyledi. Bayan Whitman onlara Cleo Teyze'nin Egerton Kontu ile evli olduğunu söyleyene kadar kasabada aristokrat bir akrabası olan tek aile olduklarını sanıyorlardı."

Mercy iki sıra sağa baktı ve Amy'nin öfkeli bakışlarını üzerinde buldu. Öfkesinin temelinde yeni kızın akademik seviyesinin daha düşük olmasının yatıp yatmadığını merak etmişti ve şimdi bunun kıskançlıktan kaynaklandığını bildiği için Amy'ye neşeli bir gülümseme verdi, bu küçük yüzleşmenin okulla ilgili büyüyen büyüsünü bozmasına izin vermemeye kararlıydı. Buna karşılık Amy'nin gözleri kısıldı ama bu kez Mercy başka tarafa bakmadı. Bir süre sonra Amy, Mercy'ye son bir zehirli bakış attı, mükemmel küçük burnunu havaya kaldırdı ve dikkatini tekrar Bayan Nelson'a çevirdi.

Gün sona erdiğinde Mercy, Elspeth'e sarılıp vedalaştı ve gözleri parlayarak Patience'la birlikte bekleyen arabaya binmek için dışarı koştu. "Ev ödevim var," diye sevinçle duyurdu. "Matematik."

Patience güldü. "Görünüşe göre ilk günün o kadar da kötü geçmemiş." Atları şık bir tırısı kaldırdı ve okul bahçesinden çıktılar. "Diğer kızları sevdin mi?"

Mercy, kasabadan çıkarken yanından geçtikleri sırada köye geri dönmekte olan Elspeth'e el salladı. "Çoğu," diye cevap verdi. "Köydeki arkadaşlarımı her gün göreceğim olmak hoşuma gidiyor. Ve Bayan Nelson çok hoş biri." Biraz kaşlarını çatı. "Constance Whitman, Amy Lyon adında yeni bir kızla birlikte oradaydı. Babası köy dükkanını Bay Whitman'dan satın almıştı. Pek hoş değillerdi."

Patience, Mercy'nin aklında daha fazlası olduğunu hissederek bekledi. Yanılmamıştı.

"İnsanlar neden hiç tanımadıkları birinden hoşlanmamaya karar verirler?"

"Pek çok nedeni olabilir," dedi Patience, "ama nedenlerin çoğu pek de iyi nedenler değildir. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim, canım."

Mercy, Elspeth'in annesinin hancının karısından duyduğunu söylediği şeyi kız kardeşine anlatmayı düşündü ama Patience'ın boş dedikodulara karşı nasıl hissettiğini de biliyordu ve bu konuyu kapatmaya karar verdi. Bunun yerine, "Çok güzel bir kız," dedi, çünkü Amy Lyon hakkında söyleyebileceği tek güzel şey buydu. Sonra da konuyu kapattı.

Okulda Mercy, Amy'nin kabuğunu kırmaya ve onunla arkadaş olmaya karar verdi, ancak her seferinde taş gibi bir dirençle karşılaştı. Mercy'nin neşeli mizacı ve sık sık yaptığı sakarlıklara gülebilmesi onu diğer kızlar arasında çok popüler yapıyordu. Amy'nin tek arkadaşı Constance'dı ve o da ona sarılmıştı, sonunda bir arkadaşına izin verildiği için minnettardı çünkü annesi Whitman'lar kadar zengin olmasalar da Lyon'ları gerçekten onaylıyordu. Ne de olsa Bayan Whitman'ın kendisinin iddia edemeyeceği bir aristokrasi bağı vardı.

Mercy'nin zeki olması ve kısa sürede sınıf birinciliğine yükselmesi de işe yaramadı. Constance, elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından korkunç derecede zeki değildi. Bayan Nelson sabırlı ve cesaretlendiriciydi, ancak Constance'ın yaşlılarıyla kıyaslanabilecek bir hızda ilerleyemeyeceği ortaya çıkınca, Constance'ın daha düşük bir seviyede çalışmasına izin verdi, ancak yine de arkadaşının yanında oturmaya devam etti ve onu daha genç kızlarla oturması için bir sıra öteye taşıyarak utandırmamayı seçti.

Amy ise hem zeki hem de kurnazdı ama diğer işler gibi okul işlerinin de kendisine göre olmadığını düşünüyordu. Okula sadece bu konuda ayak diremeye karar vermiş olan babasının ısrarı üzerine devam ediyordu ve Amy'nin okula gitmediği zamanlarda hem karısını hem de kızını

İlk günün sonunda eve geldiğinde, tüm gününü "tüm o geri kalmış taşralılarla" geçirmek zorunda kalmaktan şikayet ediyordu. Mercy'nin başarılı olduğunu görmek Amy'yi daha da sinirlendiriyordu.

Mercy'nin çatışmalarla sonuçlanan birkaç arkadaşlık girişiminden sonra, iki kız huzursuz bir birliktelik içine girdiler. Amy bazen zorlansa da çoğunlukla Mercy'yi görmezden geliyordu. Mercy *her şeyde* göze çarpıyordu. Zeki, hızlı ve hevesliydi ve her zaman görünüşü ve başarıları nedeniyle aldığı övgü ve övgülere alışkın olan Amy, her zaman huysuz ve kazaya eğilimli erkek fatmanın akademik olarak kendisini gölgede bıraktığı her seferinde içten içe öfkelenirdi. İlk birkaç haftadan sonra Amy, babasını onu okuldan almaya ikna etmek için kötü performans gösterme bile tamamen vazgeçti. Bunun yerine kendini derslerine verdi ve rakibini geride bırakmaya kararlıydı.

Çok geçmeden iki kız neredeyse eşit bir şekilde sınıfın en tepesine oturdular.

BÖLÜM 5

Londra, 1813

Trevor Caldwell, Sebastian'ın annesi için satın aldığı Upper Brook Sokağı'ndaki konağın merdivenlerinden çıkmaya hazırlanıyordu ki, bir arabanın kaldırılma yanaştığını duydu. Kimin geldiğini görmek için döndü ve muhteşem, güzelce eşleştirilmiş doru atlardan oluşan bir ekip tarafından çekilen gösterişli bordo arabaya hayranlık dolu bir sırtışıla baktı.

Trevor arabacıya şapkasını eğdi, kime ait olduğunu söyleyemiyordu çünkü adamın kıyafeti yoktu. Adam başını salladı ve gülümseyerek karşılık verdi, belli ki böyle bir aracı ve ekibi kullanmaktan gurur duyuyordu.

Kapıyı açıp merdivenlerden inen bir uşak görünmüyordu ve pencereler perdeli olduğundan içeridekilere dair herhangi bir ipucu da yoktu ama araba durur durmaz kapı içeriden açıldı. Sebastian dışarı çıktı ve Trevor'ın kendisini yolda beklediğini görünce şaşırdı.

"Hunt!" diye haykırdı. "Mükemmel zamanlama. Yeni kazancım hakkında ne düşünüyorsun?"

İki adam yürüyüş yolunda yan yana durmuş, gözleri ekip ve arabanın üzerinde geziniyordu. Kardeş olabilirlerdi, boyları ve görünüşleri birbirine çok benziyordu ve Harrow'dan beri geçen beş yıl iyi geçmişti. Trevor'ın diplomatik ve müzakere becerileri, yatırım ve iş girişimleri söz konusu olduğunda paha biçilmez varlıklar olduğunu kanıtlamıştı. Yirmi yaşına geldiğinde, anne ve babasının ölümünden sonra kendisine kalan hatırı sayılır serveti üçe katlamıştı. İnanılmaz ve hızlı başarısı nedeniyle, yatırım seçimi söz konusu olduğunda genellikle Midas dokunuşu gibi bir şeye sahip olduğu düşünülüyordu. *Ton*'un fark etmediği şey, Trevor ve Sebastian'ın her iş kararında birlikte çalıştıkları ve Sebastian'ın duyduğu ya da okuduğu her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlama konusundaki tuhaf yeteneğinin şaşırtıcı başarılarını mümkün kıldığıydı. Onlar gerçekten de mükemmel bir takımdı. Sebastian sosyal ya da politik uğraşamazdı, bu yüzden Trevor bu konuyu hallederken Sebastian oldukça mutlu bir şekilde sessiz ortak olarak kaldı.

Trevor arkadaşının yeni oyuncağına yeterince hayran kaldıktan sonra, iki adam merdivenlerden çıkıp konağa girdiler. Paltolarını ve şapkalarını yeni işe alınan uşağa teslim ettiler ve Sebastian'ın bu saatte annesini bulmayı beklediği salona doğru yürüdüler.

"Baz? Sen misin?"

Carolyn'in sesi tedirgin geliyordu. Ellerini ovuşturarak fuayeye çıktı, yüzü endişeyle gerilmişti. "Tanrıya şükür buradasın!" Öne doğru geldi, çarpıcı gözleri onu rahatsız eden şeyin ağırlığıyla gölgelenmişti.

"Ne oldu anne?" Sebastian onun iki elini de tuttu, altın rengi gözleri dikkatle bakıyordu. Kızın uzattığı yanağı öpmek için eğildi.

"Korkarım olaylar beklenmedik bir şekilde gelişti." Yüzü solgundu ve dudakları titriyordu. "Yirmi bir yaşına bastığında sana söylemek niyetindeydim ama..."

"İzninizi isteyebilir miyim?"

Hem anne hem de oğul Trevor'a baktı.

"Tabii ki hayır," dedi Carolyn. "Neredeyse bu ailenin bir üyesisin."

"Siz bizim *tek* ailemizsiniz," diye ekledi Sebastian. Annesinin ellerinin kenetlendiğini hissettiğinde gözlerini tekrar ona dikti.

Alt dudağını çiğnedi. "sayılmaz." Sebastian kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyor ki," dedi salonun kemerli girişinden tanıdık olmayan bir ses, "görünüşe göre hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ailenizin *diğer* üyesi ölmüş."

Carolyn'in başı döndü, yüzündeki ifade endişe ve suçluluktan yabancıya karşı yakıcı bir öfkeye dönüştü. Sessizlik, yoğun ve hamile bir sessizlik fuayeyi doldurdu. Sonunda Sebastian konuştu, sesi soğuktu.

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben Bay Caldecott, merhum Blackthorne Dükü'nün avukatıyım, Majesteleri. Bir mektup gönderdim."

Sebastian kapının yanındaki masaya, uşağın geldiğinde postayı bıraktığı yere baktı. Orada bir mektup duruyordu. Ona gönderilmiş bir mektup.

"Seyahat ediyordum," dedi açıklama olarak, "ve postayı kontrol etme zamanı."

Caldecott, Sebastian'ın mazeretini umursamadığını belli eden bir ses tonuyla, "Anlıyorum," dedi. "Mektupta Majesteleri'nin sağlığının kötüye gittiği yazıyordu. Korkarım ki gönderildikten kısa bir süre sonra tamamen bozuldu, bu yüzden tabii ki hemen geldim."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Sebastian. "Duyarsız olarak görülme riskini göze alarak, bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum. Ben bir

Blackthorne Dükü ile tanıştım." Trevor'a baktı. "Tabii yatırımlarımızdan birine dahil olmadıysa?"

Trevor cevap olarak başını salladı, bu Sebastian'ı şaşırtmadı. Birlikte iş yaptıkları adamlarla nadiren tanışsa da, bir ortaklığa başlamadan önce her zaman onların geçmişlerini araştırmaya özen gösterirdi.

"Belki de misafir odasına gitmeliyiz," dedi Carolyn.

Sebastian başıyla onayladı ve kızın kolunu kendi koluna doladı. Trevor, yüzünde küçük bir sırıtışla hâlâ kapıda duran Caldecott'un yanından geçerek ilerledi.

Carolyn uzun kanepenin bir köşesine yerleşti, yüzü hâlâ solgundu ama daha sakindi. Trevor diğer uca oturmuş, çizmeli bir ayağını dizinin üzerine atmış, yeşil gözleri odada birinden diğerine atlıyordu. Caldecott kapı aralığında kaldı.

"Mükemmel," diye başladı. "Ekselansları geldiğine göre-"

"Dur," diye araya girdi Sebastian, sesi soğuktu. "Tavırlarından hoşlanmıyorum Caldecott ve benim bilmediğim bir konuda bilgi sahibi olduğun gerçeğinden zevk aldığın izlenimine kapılıyorum. Annemin söyleyeceklerini dinlemeyi tercih ederim."

"Bekle," diye araya girdi Trevor, sesi kuşkuluydu. "Az önce Baz'dan şöyle mi ?

Majesteleri mi?"

Carolyn boğuk bir ses çıkardı.

Bu Sebastian için bardağı taşıran son damlaydı. Kapıya doğru yürüdü. "Addams!" diye seslendi aceleyle giren uşağa. "Lütfen Bay Caldecott'a çalışma odasını gösterin ve yeterince içecek aldığından emin olun." Misafirinden bir tepki beklemeden, misafir odasının çift kapısını küçük adamın yüzüne kapattı ve onu dışarıda bıraktı. Kanepeye dönerek bir sandalye çekti ve annesinin tam karşısına oturdu. Annesinin ellerini tekrar avuçlarının içine aldı, gözlerini kendi gözleriyle birleştirdi ve daha yumuşak bir ses tonuyla, "Bana neler olduğunu anlat anne," dedi.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Bay Caldecott'un sözünü ettiği Blackthorne Dükü'nün adı Edward Tremaine'di. O senin büyükbaban Baz."

Trevor nefesini içine çekti. "Ah, Tremaine," diye mırıldandı. "*Şimdi* mantıklı geliyor."

İkisi de ona baktı.

"Şey, Harrow'daki ilk günlerde soyadınız yüzünden bazı spekülasyonlar vardı," diye açıkladı. "Ama söylentilere göre sen aslında dükün gayrimeşru oğluymuşsun ve Harrow'a onun hesabına devam ediyormuşsun." Trevor Carolyn'e onun yanında böyle bir kelime kullandığı için özür dileyen bir bakış attı. "Hiç dinlemedim ve arkadaş olduktan sonra çocuklar benim yanımda böyle şeyleri tartışmamaları gerektiğini daha iyi anladılar. Sanırım hikâye zamanla unutuldu ve herkes senin soyadının kraliyet düküyle aynı olmasının sadece bir tesadüf olduğunu düşündü. Ben kesinlikle öyle olduğunu biliyorum."

"Bu babamı, her neredeyse, Blackthorne'un yeni Dükü yapmaz mı?"

"Sen doğmadan birkaç ay öncesinden beri babanı kimse görmedi Baz," dedi Carolyn usulca. "Dükün iki oğlu vardı, ikisi de anneleri tarafından şımartılmış ve üzerine titrenmişti. Anladığım kadarıyla Dük'ün evliliği, pek çok evlilikte olduğu gibi, görücü usulüymüş ve kadın gerekli iki oğlu doğurduktan sonra Dük'le birbirleriyle pek ilgilenmemişler. Kadın aniden ölmüş ve dük neredeyse hiç tanımadığı yetişkin oğullarıyla baş başa kalmış."

"İki mi?" Sebastian kaşlarını çattı. "O zaman, eğer babam kayıpsa, kardeşi dük olmaz mı?"

Carolyn başını salladı. "Babanla evliliğim kısa ama meşru bir evlilikti ve sen biz evlendikten sonra hamile kaldın. İngiliz yasalarına ve merhum dükün yasal beyanına göre artık *sen* Blackthorne Dükü'sün, Baz."

Sebastian beklenmedik haberi özümsemeye çalışırken bir an sessiz kaldı. Bir kez Trevor'a baktı, o da yavaşça başını sallayarak onayladı ve sonra tekrar annesine döndü. "Beni ne zamandır biliyordun?"

Carolyn yine dudaklarını çiğnedi. "Sen on yaşındayken bizi buldu. Seni benden almak için orada olmasından korkuyordum, bu yüzden ilk başta seninle tanışmasına izin vermedim."

Sebastian başını salladı, kaşları çatılmıştı, annesinin tüm açıklamasını dinlemeden kararlarını yargılamamaya kararlıydı.

"Dük'ün ilk teklifi gelip onunla yaşamamızdı ama ben bunu da reddettim. Baban gibi birini yaratan dünyaya maruz kalmanı istemedim. Ama kararımı nezaketle kabul seni görüp göremeyeceğini sorduğunda, kendimi onun için kötü hissederken buldum. Oğullarını çoktan kaybetmişti. Bilinen tek torunuyla tanışma şansını reddetmeye yüreğim el vermedi."

Sebastian'ın aklına çocukluğundaki nazik yaşlı adamla ilgili serseri bir anı geldi. "Bu yüzden mi parka gitme sıklığınız artıyor?"

Carolyn başını salladı. "Kim olduğunu bilmemen şartıyla seni görmeye gelmesine izin verdim. Ve bana anlaşmamızın şartlarını ihlal etme niyetinde olmadığını gösterdiğinde, ondan senin eğitiminde bana yardım etmesini istemeye karar verdim."

"İşte bu yüzden Harrow'a geldim." Annesine uzun uzun baktı. "Masraflarımı karşılayabilmek için her zamankinden daha çok çalıştığımı düşünmüştüm."

Carolyn derin bir nefes aldı. "Browns için çalışarak kazandığım küçük maaşımdan biriktirebildiğim kadarıyla ödeyebildiğim kadarını ödedim. Geri kalanını dük karşıladı."

Sebastian ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü, zihni dönüyordu. Parktaki oldukça hoş adamla olan ilişkisini öğrenme fırsatından mahrum bırakılmıştı ve bir anlık bir pişmanlık hissetti. Annesinin onun iyiliğini düşünerek hareket ettiğinden emin olarak bu duyguyu çabucak bastırdı. Trevor Caldwell'le olan ilişkisine rağmen aynı çekinceleri taşıdığı için, annesinin sosyal ayrıcalıklar dünyasını benimseme konusundaki isteksizliğini çok iyi anlıyordu. Harrow'da geçirdiği yıllar ve Trevor'la birlikte iş yaptığı bazı erkeklerle sınırlı teması, aristokrasiye karşı duyduğu tiksintiyi derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Yaptıkları anlaşmaya bağlı kalmak hem annesi hem de büyükbabası için muhtemelen zor olmuştu ama hiç tanımadığı bir adamın motivasyonlarını anlayamasa da sözünü tuttuğu için ona hayranlık duyuyordu.

Yüzünü bir kez kanepeye döndü. Annesi endişeli görünüyordu. Trevor eğlenmiş görünüyordu.

"Teşekkür ederim anne. Keşke senin hayatını kolaylaştırmak için daha önce bir şeyler yapabilseydim. Yaptığın fedakarlıkların karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

Carolyn'in güzel yüzü aydınlandı, rahatlama alnındaki çizgileri yumuşattı. Sevgili oğlunun bu sırrı yıllarca saklamış olmasını kendisine karşı kullanacağından çok korkmuştu. "Bana hiçbir zaman borçlu olmayacaksın Baz. Zaten sen gerekenden fazlasını yaptın."

Trevor aniden keskin bir kahkaha attı. Hem Carolyn hem de Sebastian şaşkınlıkla ona baktılar.

"Özür dilerim," dedi, hâlâ kıkırdıyordu.

"Neyi bu kadar komik buluyorsunuz lordum?" Carolyn'in ağzının kenarlarında, Trevor'ın bulaşıcı iyi mizahıyla ortaya çıkan asi bir gülümseme belirdi. "Az önce oldukça komik bir şey fark ettim." Daha da sert gülmeye başladı ve Sebastian kaşlarını kaldırarak bekledi. Bir süre sonra Trevor konuşacak kadar kendini toparladı. "Benden daha üstünsün!"

Durumun ciddiyetine rağmen Sebastian da gülümsedi. "Bu yakında unutmama izin vermeyeceğim bir şey, Hunt. Sanırım gidip o kötü huylu küçük avukatın acısına son vermeliyiz."

Carolyn ve Trevor ayağa kalktılar ve onu salondan çalışma odasına kadar takip ettiler. İçeri girdiklerinde Caldecott ayakta duruyordu, yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

Sebastian hiç vakit kaybetmedi. "Eminim imzalamam için evraklarınız vardır." Odayı geçerek masaya gitti, masanın arkasına oturdu ve Caldecott'a karşısındaki iki sandalyeden birine oturmasını işaret etti.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Avukat şüpheci görünüyordu. "Bana soracağınız bir şey yok mu?"

"Önümüzdeki haftalarda çok sayıda soru soracağımdan ve cevaplarını alacağımdan emin olabilirsiniz. Şimdilik niyetim, çantanızda imzalamam için ne varsa gözden geçirmek ve ardından haftanın ilerleyen günleri için sizinle bir randevu ayarlamak. Sonra da sizi yolunuza göndermek niyetindeyim."

Sebastian'ın soğuk sözleri karşısında avukatın ağzı bir an için açık kaldı ama hemen toparlandı ve çantasını aldı. "Elbette, Majesteleri."

Büfede bir kadeh konyak içmekte olan Trevor bastırılmış bir kahkahayla homurdanırken arkasına baktı, ama Sebastian boğazını temizledi ve Caldecott aceleyle Edward Tremaine'in vasiyetinin bir kopyasını ve Blackthorne Dükü'nün sahip olduğu mal ve mülkleri özetleyen belgeleri çantasından çıkarıp verdi.

Sebastian onları hızlıca okudu.

"Burada Dük'ün mali durumuyla ilgili hiçbir şey yok." Gözlerini kaldırdı ve Caldecott'u sorgulayan bir bakışla süzdü.

"Korkarım bu bilgilerin hepsi Blackthorne Malikanesi'nde. İsterseniz gönderebilirim, Majesteleri."

"Gerek yok," dedi Sebastian. Her bir belgenin altına kendi adını karaladı ve onları teslim etti. "Hesapları incelemek ve malikâneyi tanımak için iki hafta kadar sonra oraya bizzat gideceğim. Lütfen personele beni beklemeleri için haber verin."

"Bilgilendirilecek çok az personel var, Majesteleri." Caldecott elindeki kâğıt destesini çantasına geri koydu, çantayı kapattı ve ayağa kalktı.

"Çok az personel mi? Dük öldüğünde işi bıraktılar mı?"

"Hayır, . Maaşlarını alamayınca işi bıraktılar."

Sebastian kaşlarını kaldırdı ve omuz silkmış olan Trevor'a baktı. "Bana bir İngiliz dükünün iyi niyetle verdiği hizmetler için personeline tazminat ödemeyi reddettiğini mi söylüyorsun? Ölmeden önce delirmiş miydi?"

Caldecott başını salladı. "Size söylemek istediğim şey, Majesteleri, büyükbabanızın çalışanlarına ödeme yapamadığıdır." Belinden hafifçe eğildi ve gitmeye hazırlandı. "Başka bir şey var mı?"

Sebastian başını iki yana salladı, oysa bilmek istediği daha pek çok şey vardı. Tüm durumu ilk elden değerlendirene kadar beklemeye karar verdi.

"Bir sorum var," diye araya girdi Trevor. "Blackthorne Malikânesi nerede?"

"Londra'nın birkaç saat kuzeybatısında, lordum," diye yanıtladı Caldecott, "Pelthamshire adında küçük bir köyden."

Caldecott, Blackthorne Dükü'nün armasını taşıyan arabadan indi ve bu tür lüksleri kullanmaya daha ne kadar devam edebileceğini merak ederek yüzünü buruşturdu. Bunu söylemek mümkün değildi. Kesinlikle, yeni dük rahatsız edici derecede yetkin görünüyordu.

Londra'nın dış mahallelerindeki sıradan küçük evin kapısını açtı ve gölgeli iç mekâna adım attı. Eski püskü odanın köşesindeki eski bir sobanın önüne bir sandalye konmuştu ve Caldecott doğruca ona yöneldi. Evin diğer tek odasından kendisine usulca seslenen bir ses duyunca durdu.

"Toplantınız nasıl geçti?"

"Bunu söylemek zor, lordum." Caldecott tereddüt etti. "Büyükbabası kadar saf değil."

Diğer odadaki adam cevap vermedi. Sessizlik uzadı. Avukat ayaklarını sürüyerek bekledi.

"Unvanı kabul edecek mi?"

"Öyle görünüyor lordum. Durumu bizzat değerlendirmek için birkaç hafta içinde Blackthorne Malikânesi'ne gitmeyi planlıyor." Caldecott yüzünü buruşturdu. "Alternatif bir yaşam alanı bulmayı düşünmeniz gerekebilir."

Diğer adamın gölgesi kapı aralığında belirdi. "Onu düklüğün varisi ilan eden belgeleri siz hazırladınız. Orada mirasa itiraz edebileceğimiz bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum?"

Caldecott başını salladı. "Oldukça açıklar lordum. Sebastian'ı ve onun ölümünden sonra doğacak çocuklarını yasal varisler olarak gösteriyorlar. Sebastian'a çocuk sahibi olmadan önce bir şey olursa, sıradaki varis olarak Lachlan Kimball'ı göstermiş, ancak bu iddianın itiraz edilme şansı daha yüksek."

Diğer adam düşünceli görünüyordu. "Kimball'ın bundan haberi var mı?"

"Hayır, lordum. Ama yakında haberdar olacak. Belgeler Sebastian'ın elinde. Hiç şüphesiz bu bağlantıyı araştıracaktır. Bunu nasıl ele alacaklarını görmek ilginç olacak. Kimball ilişkiyi kabul ederse gerçek ortaya çıkacak: O bir piç ve artık Asheburton Markisi'nin varisi olamayacak."

"Bu piçle başa çıkmak daha kolay olabilir," diye düşündü diğeri.

Caldecott arkadaşının ne ima ediyor olabileceğini düşünerek ürperdi. "Bunlar zayıf adamlar değil lordum."

Diğer adam arkasını döndü. "Sebastian'ın Blackthorne Malikânesi'ne yapacağı geziden sonra tekrar değerlendirebiliriz. O zamana kadar Londra'da kalacağım." Başını sallayan ve giderek artan bir dehşet duygusuyla oradan ayrılan avukatı bir çırpıda kovarak diğer odaya geri döndü.

BÖLÜM 6

"Belki de bu konuda açık fikirli olmayı düşünebilirsiniz."

Sebastian arabanın karşısından Trevor'a baktı, yüz ifadesi donuktu. Geçtiğimiz üç hafta boyunca giderek daha da sinirlenmişti. Yeni Blackthorne Dükü'yle ilgili haberler hızla yayılmıştı; davetiyeler ve iyi dilekler duyurudan birkaç gün sonra gelmeye başlamıştı. Carolyn ve Trevor davetiyeleri açıp gülüyor, daha önce Sebastian'ın varlığını zar zor kabul eden insanların şimdi ona kendilerini sevdirmek için sıraya girmelerindeki lezzetli ironinin tadını çıkarıyorlardı. Sebastian daha bıkkın bir tavır takındı ve giderek büyüyen mektup yığınının bakmayı bile reddetti.

"Hangi konuda açık fikirli olmalıyım?" Sesinden küçümseme damlıyordu. "Londra sosyetesinin çoğunu tanımlayan ahlaki ikiyüzlülüğü hazmedemiyorum."

Son iki yıl boyunca ara sıra Trevor'la birlikte davetlere katılmıştı. Her seferinde yakışıklılığı ve artan serveti kadınların dikkatini çekmişti ama bir unvanı olmadığı sosyeteye yeni katılanlar ondan titizlikle kaçınıyordu. Bu onun umurunda değildi. Felicity'nin kaçıışı hâlâ ara sıra aklına geliyor ve genç kadınlara pek ilgi duymamasına neden oluyordu. Fikirleri ve davranışları ailelerinin kaprislerine göre kolayca değişebiliyordu ve bir unvanı ya da adresi olmadığı için ailesi tarafından aşağı görülecek birine dans ederek eşlik etmeye hiç niyeti yoktu.

Kocalarının unvanlarına çoktan güvenle bağlanmış olan yaşlı kadınlar ise akın akın Sebastian'ın peşine düşüyordu. Sebastian, sadakatsizlikten hoşlanmamasına rağmen zaman zaman onların pek de ince olmayan tekliflerini kabul ediyordu ama mesafeli ve uzak duruyordu. Yapışkan veya sahiplenici olma belirtileri gösteren herhangi bir kadın kendini çabucak soğukta buldu. Son zamanlarda, kendisinden birkaç yaş büyük popüler bir opera sanatçısı olan Bayan Sybil Delacourte'u keşfetmişti; Sybil hem güzelliği hem de zekâsıyla göz kamaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda hayatını her an nasıl yaşayacağını da biliyordu. Sybil asla soru sormamış, hiçbir beklentisini dile getirmemiş ve en önemlisi, Sebastian'ın sosyal konumundaki ani ve keskin yükseliş haberine paralı asker gözüyle bile bakmamıştı.

Trevor sırtıttı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık toplumun elit kesiminin bir üyesisin Baz. En azından unvanın geleceğini düşünmelisin. Zamansız bir sonla karşılaşsan unvanın kime gideceğine dair bir fikrin var mı?"

"Şu anda, sözde benim gayrimeşru kuzenim olan bir İskoç'a gidecek. İlgilendiğimden değil."

Sebastian'ın sözleri ani ve küçümseyiciydi ama Trevor'ın işaret ettiği nokta tam yerine oturmuştu. Daha önce geleceği hiç düşünmemişti. Yirmi yaşındayken hayatının önünde uzandığını, uzun ve umut dolu olduğunu hissetmişti ama şimdi gerçekliğin ve sorumluluğun ikiz ilmkleri boynuna ağır bir şekilde dolanıyordu. Annesiyle çoktan ilgilenmişti. Yatırımlarından elde ettiği para gelmeye başladığında ilk önceliği, annesini güzel bir şehir evine yerleştirmek, düzgün hizmetkârlar ve ilerleyen yaşlarının ötesine geçecek bir gelir elde etmek olmuştu. Ama o iş bitmişti.

Pencereden geçen manzaraya baktı ve yeni malikanesinde ne bulacağını merak etti. Caldecott oldukça kasvetli bir tablo çizmişti. Sebastian çenesini bir elinin arasına aldı ve kafasında bir strateji geliştirirken işaret parmağıyla dudaklarını ovuşturdu.

Trevor arkadaşını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sebastian'ı yeni sorumlulukları konusunda uyarmıştı ama aslında bunu yaptığı için ikiyüzlü davranıyordu. Kendisi de daha iyi değildi. Çok uzun süre bekâr rolü oynamıştı. Sebastian'ın aksine Trevor sosyal bir adamdı, balolara ve diğer etkinliklere katılırdı, görünüşü ve zekâsı onu birkaç sezon boyunca kolayca En Uygun Kişi yapmıştı. Hatta bir önceki hafta Sebastian'ı kendisiyle birlikte bir baloya katılmaya ikna etmeyi başarmıştı, böylece onu iş ilişkisi kurmayı umduğu Vikont Ensedale ile tanıştılabilecekti. Toplantı iyi geçmişti ama Sebastian'ın soğuk ve mesafeli tavrı etrafındaki gizemli havayı daha da arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Vikontla konuştuktan kısa bir süre sonra aniden baloyu terk ettiğinde, anneler ve cıvıl cıvıl kızları hayal kırıklığı içinde iç çekmişlerdi.

İki adam bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Caldecott, Blackthorne Malikânesi'ni tarif ederken Pelthamshire'dan bahsetmişti. Burası hedeflerine varmadan önce karşılaşacakları son köydü ve Sebastian malikânede ne tür erzak bulabileceğinden emin olmadığı için, saate ve gecikmelerle karşılaşp karşılaşmayacaklarına bağlı olarak, yiyecek ve muhtemelen geceyi geçirmek için orada durmaya karar vermişti.

Öğleden sonra geç saatlerde yol boyunca kulübeler ve diğer küçük binalar görmeye başladığında pencereden uzaklaştı. "Düşündüm ki

Devam etmeden önce bir şeyler atıştıralım," dedi Trevor'a. O da başıyla onayladı. Üstündeki çatıya vurdu.

Makul büyüklükteki bir hana yaklaştıklarında araba yavaşladı ve iki adam arabadan indi. Sebastian arabacısıyla bir süre konuşurken, Trevor binaya doğru yürüyüp etrafına bakındı. Hanı şirin ve bakımlı buldu, gerçi köy de görünürde yoktu.

Gülümseyen hancı onu kapıda karşıladı. "İyi günler lordum," dedi adam küçük bir selamla.

Trevor gülümsedi. "İyi günler efendim. Ekselansları ve ben en azından bu öğleden sonra yemek yiyeceğiz." Arabaya doğru baktı ve Sebastian'ın konuşmasını bitirdiğini ve onlara doğru ilerlediğini gördü.

"Yemek yedikten sonra yola devam etmek için zamanımız olduğuna eminim," dedi geldiğinde.

Hancı tekrar eğildi ve masayı hazırlamak için koşuşturmaya başladı.

Sebastian bir cheroot yaktı ve avluya baktı. "Güzel bakılmış. Atlara bakmaya gelen seyis bana köyün eski yoldan birkaç mil batıda olduğunu söyledi. Yollar iyileştirilip kuzeye yeni bir yol açıldığında han burada yeniden inşa edilmiş."

Trevor başıyla onayladı. Bina bir yol ayrımında bulunuyordu ve batıya açılan yolun sonunda Pelthamshire'a varacağını düşündü. Gösterişli gümüş bir ata binmiş bir genç yola çıkıyordu ama etrafta başka kimse yoktu.

Hancı masalarının hazır olduğunu bildirmek için yeniden ortaya çıktı.

"Han her zaman bu kadar boş mudur? Burası çok gezilen bir yol gibi görünüyor," dedi Trevor.

"Her zaman değil lordum. Bu akşam köydeki toplantı salonunda bir dans var ve şehre seyahat etmek için henüz biraz erken. Londra Sezonu gerçekten başladığında oldukça meşgul olacağız."

Onu içeri kadar takip ettiler.

Mercy, iki uzun boylu yabancıların hanın içinde kaybolduğunu görmek için tam zamanında Quicksilver'a vardı. En büyük üç kız kardeşi babalarıyla birlikte köydeki dansa giderken evde kalması emredilmişti ama

İkizler başka işlerle meşguldü ve her zamanki gibi huysuz olan Mary, içeri girip yaşlı kadının çalışmasını izlemek için tertemiz kasap tezgahının üzerine çıktığında ona mutfaktan çıkmasını emretmişti. Kendi haline bırakılan Mercy, akşamın erken saatlerinde kısa bir gezintinin iyi olacağına karar vermişti. Kimse onu özlemeyecekti bile, diye düşündü.

Boş boş iki adamı merak etti. Kıyafetlerine ve duruşlarına bakarak onları hemen asilzade sanmıştı ama Mercy'nin gençliği boyunca orada çalışmış olan yaşlı seyis Bay Bradley'i ziyaret etmek için ahıra yöneldiğinde onları tamamen unutmuştu. Otlığın girişine yakın bir yere park edilmiş, o güne kadar gördüğü en görkemli bordo araba duruyordu.

Ama gözüne çarpan şey bu değildi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı atları görünce. Hayatında gördüğü en mükemmel uyumdaki altı doru aygırdı bunlar, güzel ve güçlü. İşaretleri neredeyse birbirinin aynısıydı; koyu kırmızımsı kahverengi tüyleri, parıltıyan lake arabanın koyu lal rengini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Mercy, Quicksilver'ı ileri doğru iterek arabaya ve ekibine geniş bir alan bıraktı. Artık üç yaşında olan tayı, adının hakkını fazlasıyla veriyordu. Mercy'nin at sevgisini paylaşan Grace hariç, Mercy ona bindiğinde kız kardeşlerini sık sık dehşete düşürüyordu. Hiçbir şeyden korkmuyor, çoğu erkeği tereddüte düşürecek hızlarda atlayışlar yapıyordu, çünkü güveniyordu ve Quicksilver da karşılığında onu seviyordu. Bununla birlikte, diğer yüksek ruhlu atların etrafında olduğunda ürkek bir çizgisi vardı, bu yüzden onu yabancının ekibinden oldukça uzağa bağlamanın en iyisi olduğunu düşündü.

Atını emniyete aldıktan sonra çitlerle çevrili alanda dolaştı ve Bay Bradley'i buldu. "İyi günler," dedi gülümseyerek.

Yaşlı damat onun gülümsemesine kendi geniş gülümsemesiyle karşılık verdi. Köyün çoğu gibi o da Ackerly ailesini, ama özellikle Mercy'yi çok severdi. Etkilenmemiş bir açık sözlülüğü ve samimi konuşma tarzı vardı, bu da o etraftayken insanın ruh halini anında neşelendiriyordu. Şimdi neredeyse on üç yaşındaydı ve hâlâ kız kardeşi Grace'in bir zamanlar komşu Belden kardeşlerden aşırıldığı eski pantolon ve gömleklerle dolaşıyordu. Defalarca yamanmış ve onarılmış olmalarına rağmen Mary bunları yaparken kendi kendine karanlık mırıldanıyordu.

Mercy, genç bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi yan binmeyi ısrarla reddediyordu ve Patience ısrar etmesini istediğinde Bingham Ackerly hiç yardımcı olmamıştı. Sadece gülmüş ve Mercy'nin hâlâ kısa olan kumral buklelerini karıştırmıştı.

"Hanımefendi olduğunda hanımefendi olmak için yeterince zamanı olacak," demişti dalgınca ve sonra muhtemelen sadece kendisine anlamlı gelen bir şeyler okumak ya da yazmak için çalışma odasına gitmişti.

Bradley, "Böyle bir ekip hana geldiğinde ortaya çıkacağınızı bilmeliydim," dedi. "Daha yakından bakmak için mi geldin?"

Mercy başıyla onayladı. "Olağanüstüler," dedi koyu mavi gözleri parlayarak.

"Majestelerinin arabacısı yeterince iyi birine benziyordu. Kalite için çalışan çoğu insan gibi kendini beğenmiş değil. Takım ve koçun hâlâ yeni olduğunu söyledi."

"Majesteleri mi? Bu takım bir düke mi ait?" Mercy dükleri ve benzerlerini düşündüğünde, onları göbekleri yuvarlak, saçları dökülmüş, çok daha yaşlı adamlar olarak hayal ederdi. Hancı Bay Jones'la birlikte gördüğü adamların her biri böylesine yüce bir unvana yükselmek için fazla genç görünüyordu. "Bu adamlardan hangisi dük?"

"Korkarım geldiklerini görmedim Bayan Mercy, bu yüzden arabanın içindekilerin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Atları beslememe ve sulamama yardım etmek ister misiniz? Anladığım kadarıyla Majesteleri bu akşam handa kalmaya niyetli değil."

Mercy başıyla onayladı ve Bradley'nin peşinden ahıra giderek gerekli alet ve erzakların toplanmasına yardım etti. Altı kişilik ekiple meşgul oldular ve arabacı ortaya çıkıp işverenin gitmeye hazır olduğunu söylediğinde tam işlerini bitirmek üzereydiler.

Mercy, Bay Bradley'e el sallayarak veda etti. Dük ile konuşmak ve ayrılmadan önce ekibine iltifat etmek umuduyla hana doğru yürüdü. Ana binanın köşesine geldiğinde, söz konusu beyefendilerden birinin dışarıda durup eldivenlerini giydiğini gördü. Arabanın ön kapının yanında yolcularını beklemek üzere arkasından döndüğünü duydu ve onunla konuşmak için acele etti.

"Affedersiniz, Majesteleri?"

Adam döndü ve yüzünde hoş bir gülümsemeyle ona baktı. "Evet, delikanlı?"

Mercy güldü. "Ben delikanlı değilim," dedi burnunu hafifçe kırıstırarak. ", " diye karşılık verdi Trevor Caldwell, yeşil gözleri parlayarak.

"Ben değilim."

"Ah!" Mercy utanmayı düşündü ama sonra omuz silkti ve sırtıttı. "Tahmin etmemeliydim."

"Oldukça iyi. Dük'ün insanların *bana* Majesteleri diye hitap etmesini tercih edeceğinden oldukça eminim."

Mercy başını yana eğdi, adamın gözlerindeki parıltıdan beyefendinin son derece eğlenceli bir şey söylediğinden neredeyse emindi ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Bir süre sonra tekrar omuz silkti. "Siz en azından bir lord musunuz?"

Bunun üzerine Trevor kahkahalarla güldü. Bu küçük hurda kız büyüleyici olmanın ötesindeydi. Yırtık pırtık ve alışılmadık kıyafetlerine rağmen sesi kültürlüydü ve tavırları iyi yetiştirildiğini gösteriyordu. "Ben kesinlikle bir lordum," diye cevap verdi sahte bir ciddiyetle.

"Ekselanslarına güzel takımı için iltifat etmek istedim," dedi Mercy. "Belki mesajı benim için iletirsiniz lordum?" Elini uzattı ve ciddiyetle ona baktı.

Trevor içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti. Bu genç kız ona daha önce Sebastian'la mirasçılar, eşler ve sorumluluklar hakkında yaptığı konuşmayı hatırlattı. Bir gün kendi çocuklarının nasıl olacağını merak etti. Pek tanıdığının çocukları gibi küçük lordlar ve leydiler mi olacaklardı, yoksa bu genç kız gibi parlak, sıra dışı ve eğlenceli mi olacaklardı?

Tekrar gülümsedi ve Mercy'nin uzattığı ele uzanarak bir iş anlaşması yapıyormuş gibi ciddiyetle sıktı. "Elbette yapacağım. Ve lütfen onun adına sunduğum teşekkürlerini kabul edin."

Mercy adamın elini sıktı ve ardından Quicksilver'ı almak için ahırlara doğru koşmaya başladı. Bay Bradley'e el sallayarak veda etti, çitin alt demirine tırmandı ve atın sırtına bindi.

Dükün arabası hanın yolundan sağa dönmek üzereydi, ekip kısa bir dinlenme ve tazelenmeden sonra gayet formdaydı. Karanlık hızla çöküyordu ve Mercy, ait olduğu yere, evine dönmekle, Trent üzerindeki üstü kapalı köprüden geçmeden önce arabayı durdurmak için ülkenin öbür ucuna gitmek arasında kalarak Quicksilver'a bindi. Hızla gözden kaybolan arabaya doğru özlemle baktı, güzel koyuları hareket halinde görme arzusu onu çekiştiriyordu.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, Quicksilver yanlara doğru zıplayarak çitlerin arasından geçip küçük bir ağaç kümesinin arasından ilerideki tepelere ve tarlalara doğru ilerledi. Mercy acele ederse, at arabası tepeyi aşmadan önce köprüye varabileceğini ve onların inişini izleyebileceğini biliyordu

ve köprüye çarptı. vermiş olan Mercy topuklarını tayın yanlarına vurarak onu döndürdü ve dörtmala çitlere ve derinleşen alacakaranlığa doğru koşmaya başladı.

Quicksilver'ı ağaçların arasından dikkatlice geçirdikten sonra ona başını uzattı. At onun altında uzanıyor, toynakları aşağıdaki zemini yiyordu. Mercy, dar bir derenin üzerinden atlamak için kendini topladığında kaslarının kalçalarının altında toplandığını hissetti ve güzel hayvana binmenin verdiği saf keyifle heyecanlandı.

Hiç vakit kaybetmeden, köprünün yakınındaki yolu çevreleyen çitte alçak bir nokta gördü. At arabasının tepeden aşağı inmeye başladığını duydu ve atlaması için Quicksilver'ı ileri doğru itti. At bariyere yaklaştı, atlamak için kendini topladı ve sonra arabanın ve ekibin diğer taraftan yaklaştığını duydu. Son saniyede ön toynaklarını toprağa dikti, yana doğru döndü ve sonra arka ayakları üzerinde şaha kalktı.

Gafil avlanan Mercy dizginlerin elinden fırladığını hissetti. Ayakları üzengilerden kaydı ve ileri doğru ivme onu eyerden fırlattı. Küçük bir çığlık atarak çitin üzerinden bir bez bebek gibi yuvarlandı ve hızla yaklaşan dükün arabasının hemen önündeki yola bir yığın halinde düştü. Şakağı bir kayaya çarptığında ani bir acı hissetti ve ardından her şey kapkara oldu.

Mercy gözlerini açmadan önce birkaç şeyin farkına vardı. Birincisi, artık Quicksilver'a binmiyordu. Yaşadığı sallanma hareketine bakılırsa, bir tür aracın içindeydi ve araç hızla hareket ediyordu. İkincisi, bacakları sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcı bir şeye dayanmıştı ve biri alnındaki saçlarını okşuyordu. Çok büyük ama inanılmaz derecede nazik elleri olan biri. Ve son olarak, başı ağrıyordu. Hem *de çok*.

Kaşlarını çattı, gözleri hâlâ kapalıydı ama alnını kırııştırma eylemi Mercy'nin beyninde bir acı spazmına yol açtı. İnledi ve gözlerini açtı. Yavaşça odaklandılar ve genç hayatında gördüğü en yakışıklı adama takıldılar.

Adamın profilden görünen yüzü endişeyle kaplanmıştı ama bu, son zamanlarda hakkında bir şeyler okuduğu eski Romalıları akla getiriyordu

Okul. Burnu düz, aristokrat ve mükemmeldi ve yüzünün geri kalanı mükemmel erkek güzelliğinin taştan yontulmuş bir örneği gibi görünüyordu.

O izlerken, adam dönüp ona baktı. Neredeyse topaza çalan altın sarısı kahverenginin tuhaf bir tonundaki gözleri kızın gözlerine takıldı ve neredeyse ezmek üzere olduğu ve daha sonra kurtardığı çocuğun bir erkek olmadığını ilk kez fark ettiğinde şaşkınlıkla genişledi. Arabanın diğer tarafından bir kahkaha sesi geldi ve altın gözlü adam gözlerini kaçırdı. Mercy gözlerini tekrar kapattı, başka bir acı dalgası tarafından yutulmuştu, o kadar güçlüydü ki midesini bulandırıyordu.

Adamlardan birinin "Sanırım biliyordun?" dediğini duydu. "Evet, biliyordum."

Ses belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Mercy olarak çıkaramıyordu.

"Kazadan önce hiçbir fikrinizin olmamasının büyük bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Tüm o heyecan içinde şimdiye kadar tamamen unutmuştum."

Acısına rağmen Mercy bu iki yabancıнын etrafında sohbet etmesine izin veremeyeceğini anladı. Gözlerini açtı ve kendini dirsekleri üzerinde yukarı itmeye çalıştı.

"Neredeyim ben?" Sesi zayıf ve hırıltılıydı ve fısıldamaktan fazlasını başaramıyordu. Zonklayan baş ağrısı aniden şiddetlenince koltuğa geri yerleşti.

"Benim arabamdasınız," dedi kehribar bakışlı adam.

Sesi derin ve yankılı bir şekilde Mercy'nin üzerinde yankılandı. Mercy tekrar onun gözlerine baktı. Soğuktular. Üzgün görünüyordu, diye düşündü kendi kendine ve nedenini merak etti. Görünüşü ve duruşu onun güçlü bir adam olduğunu gösteriyordu ve böyle birinin böylesine zayıf bir duyguya izin verdiğini hayal bile edemiyordu.

"Buraya nasıl geldim?"

"Hanın ötesindeki yolda bir kaza geçirmişsiniz."

Bu cevap diğer koltuktaki adamdan geldi. Mercy bir anlık şaşkınlıkla adama baktı ama sonra onu tanıdı ve gözlerini kapattı. "Evet, şimdi hatırladım," dedi zayıf bir sesle. "Muhteşem koylardan oluşan takımı olan dük." Tekrar doğrulmayı denedi ve bu kez hafif, gergin bir yüz ifadesiyle başardı. Sonra yumuşak kadife koltuğa yaslandı, gözlerini açtı ve karşısında oturan adama baktı.

Trevor'ın yeşil gözleri yine parladı. "Blackthorne'un atlarını sevdiğini biliyordum," diye alay etti, "ama onları elde etmek için otoyol soygununa kalkışacağını düşünmemiştim."

Mercy gülümsemeye çalıştı ama alnına acı saplanınca irkildi. Kehribar gözlü adam onu yanına çekip kolunun altına aldı ve yaralı başını göğsüne yasladı.

"Bu kadar aktivite yeter, kestane. Seni eve götürüyoruz ve hancı bizi orada karşılaması için bir doktor göndereceğine söz verdi."

Mercy küçük bir iç çekişle gözlerini kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı. Gömleği seyahatte geçirdiği güne rağmen güzel kokuyordu ve kolunun kıvrımına olarak oturmuştu. Ve alnındaki ısrarlı zonklama, ona yaslandığında azalmış gibi görünüyordu.

Sebastian kaşlarını çatarak kızın kıvrıcık başının tepesine baktı ve kendi hareketlerine biraz şaşırdı. Kız onu garip bir şekilde korumacı yapmıştı, annesi dışında hiç kimseyle ilişkilendirmediği bir duyguydu bu. Kızın saçları bahar gibi kokuyordu, sabah yağın yağmurdan sonra temiz hava ve temiz toprak karışımı bir koku ve kızın dışarıda aktif zaman geçirdiği düşüncesi hoşuna gitmişti. Çocuklar yapabiliyorken çocuk olmaları, diye düşündü. Kendi gençliğinde çok fazla ciddiye.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu, birdenbire İngiliz kırsalında erkek gibi giyinerek dolaşan bu tuhaf kızı merak etmişti.

"İki ay sonra on üç yaşında olacağım," diye fısıldadı Mercy. Yoruldukça gücü azalıyordu, ama Patience'ın o kadar çok zaman harcadığı sosyal nezaket kurallarını uygulamak için çaba sarf etti. "Benim adım Mercy Ackerly. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Majesteleri."

Merhamet. Kız elini kaldırıp uzatmak için çaba sarf etti ama uyku onu bir kez daha ele geçirince eli Sebastian'ın göğsüne düştü. Esprisiz bir gülümseme takındı. Kimlik tespiti için hana girdiklerinde hancı tam olarak bu kelimeyi söylemişti ama Sebastian onun bu kelimeyi gerçekten kızın adı olduğu için değil, yaralı çocuğu görünce şok olmuş bir dua anında söylediğini düşünmüştü.

Sebastian göğsünde duran eli kendi eliyle kapattı, düşünceleri kendiliğinden evlilik ve aile konusuna döndü, muhtemelen bu tuhaf gence karşı hissettiği beklenmedik korumacılık duygusundan kaynaklanıyordu. Ve belki de bu o kadar da garip değildi. Ne de olsa Huntwick'in de belirttiği gibi, artık o lanet olası unvana ve beraberinde getirdiği sorumluluklara sahipti.

Trevor'ın sesi onu alışılmadık derecede evcimen düşüncelerinden uzaklaştırdı. "İşte yakında unutamayacağım bir resim."

Sebastian alaycı sözleri duymazdan geldi. "Hadi onu eve götürelim," dedi. "Bu tatsız işi sonuçlandırmak ve yolculuğumuza devam etmek için kendimi çok istekli buluyorum." Trevor sırtıttı ama Sebastian hiçbir şey söylemedi.

Araba, büyük, pitoresk bir kır evine giden kısa bir taş döşeli yola döndü. Durdular ve kapı açıldı. Sebastian Mercy'nin küçük, topal halini dikkatle kollarına alıp eve taşırken, Trevor taş basamakları ikişer ikişer tırmanarak ön kapıya sertçe vurdu. Sebastian onu daha yavaş takip etti ve tam zamanında kapıya ulaştı ki, kollarındaki kızın biraz daha yaşlı ve oldukça sinirli görünen çilek sarısı bir kopyası tarafından içeriden sarsılarak açıldı.

Trevor silahsız bir şekilde gülümsedi ve kapıyı daha geniş açmak için öne doğru uzandı. Trevor kenara çekilip Sebastian'ın küçük kız kardeşini tuttuğunu görünce kızın gözleri büyüdü ve sonra nefesi kesildi. Bir anda telaşı yerini şiddetli bir öfkeye bıraktı ve tüm gücüyle Mercy'yi tutan adama yöneldi.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Sebastian'a dik dik bakarak. Ellerini kalçalarının üzerine koydu, adamın bir düğ olduğundan ve karşılaştığı hemen herkes tarafından ya korkulan ya da saygı duyulan biri olduğundan habersizdi.

Onun öfkeli bakışlarına soğuk bir ifadeyle karşılık verdi ve bu tuhaf ailede bir gram bile sağduyu sahibi olup olmadığını merak etti. "Onu *koyabileceğim* bir yeriniz var mı?"

Kız bakışlarını Mercy'nin solgun yüzüne indirdi. Gözleri, kız kardeşinin sağ kaşının üzerindeki, mor ve mavinin oldukça şok edici bir dizisine dönüşmüş olan büyük yumruya takıldığında tekrar genişledi. Hiçbir şekilde yatışmamış olsa da, mevcut tıbbi durum karşısında öfkesini bir kenara bırakmayı başardı.

"Beni takip edin," dedi. Ses tonu sadece biraz daha düşünceliydi.

Sebastian, etrafta başka birini bulmaya çalışacağını belirtmek için başını sallayan Trevor'a baktı ve ardından kızın evin üst katına çıkan kıvrımlı bir merdivene kadar takip etti.

Uzun bir koridorda yürüdüler ve oldukça dağınık bir yatak odasına girdiler. Neyse ki yatak özenle hazırlanmıştı ve Sebastian Mercy'yi dikkatle yatağa yerleştirdi, başını yavaşça yastığa koydu ve sonra geri çekildi. Kimliği belirsiz kızla yüzleşmek için döndü.

"Hancı köyün doktorunu çağırarak kadar nazikti. Ben ödeyeceğim-" Durdu. Şimdi *iki* kız ona bakıyordu, her şeyleriyle aynı

elbiseleri hariç.

"Ben Amity," dedi yeni gelen. Sesi nazikti ama endişeyle gerilmişti. Sebastian'ın etrafından dolaştı ve yatağa, küçük kız kardeşinin yanına oturdu.

Kapıyı ilk açan kız şimdi kollarını kavuşturmuş, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. "Siz *kimsiniz*?" diye sordu.

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Ben Blackthorne Dükü'yüm." Kendisini ilk kez bu şekilde tanıtıyordu ve nasıl bir tepki alacağını merakla bekliyordu.

Küçük tükürük ateşi hiç etkilenmemişti. "Kız kardeşimin böyle bir yara almasına neden olacak ne yaptığınızı bilmiyorum ama sizi temin ederim ki eğer başına kötü bir şey geldiyse-"

"Charity!" Yataktan Amity'nin sesi geldi. "Ne olduğunu bilmiyoruz ve Majesteleri onun eve dönmesini sağlayacak kadar nazik davrandı. Ayrıca Dr. Pettishaw'un yakında geleceğini de belirtti."

"Adın *Charity* mi?" Sebastian inanmamıştı ama kız çenesini kaldırdı, gözlerinden meydan okuyan mavi kıvılcımlar saçılıyordu ve başını salladı. Sebastian başını salladı. "Bu ironi beni hayrete düşürüyor."

Daha makul olduğu belli olan ikizine döndü. "Hunswick Kontuyla birlikte seyahat ediyorum, kendisi aileni bulup bulamayacağını öğrenmek için aşağıda kaldı."

"Korkarım bunu yapmakta zorlanacak, Majesteleri. Babam ablalarımı köydeki bir dansa götürdü. Annem neredeyse on üç yıl önce vefat etti."

Sebastian'ın bakışları yatakta hâlâ uyumakta olan kıza kaydı ve o garip koruyucu his yeniden içine doldu. Kızın neredeyse on üç yaşında olduğunu söylediğini hatırladı. Mercy annesini hiç tanımamıştı bile. Kendisi de ebeveynlerinden sadece birini tanıdığı için onunla arasında garip bir akrabalık duygusu hissetti.

Charity'nin sesi bir kırbaç gibi çözüldü. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Sebastian sert bir şekilde cevap verme isteğine karşı koydu. "Anlayabildiğim kadarıyla, hanın kuzeyindeki yolun yakınındaki tarlalarda atını sürüyordu ve arabamın önüne geçmek için çitten atlamaya karar verdi. Atı ürkmüş ve onu yola fırlatmış, orada da başını bir taşa çarpmış. Arabacım onu ezmekten kıl payı kurtulmuş."

Mercy arkasından inledi ve bir zamanlar kafasından yaralanan insanlarla ilgili okuduğu bir şey beyinde çınladı. Döndü ve dedi ki, "Sanırım

Doktor gelene kadar onu uyanık tutmaya çalışmalıyız."

Amity ayağa kalktı. "Aşağı inip lord hazretlerine babamın nereye gittiğini haber vereyim." İkizine sakinleştirici bir bakış attı. "Kibar ol." Odadan çıktı ve koridorda gözden kayboldu.

Sebastian onun boşalttığı yere oturdu. "Mercy?" Genç kızın omzunu hafifçe salladı, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu. Ona zaten çektiği acıdan daha fazlasını çekirmek istemiyordu. "Uyanmana ihtiyacım var, kestane. Sadece kısa bir süre için."

Mercy'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hâlâ buradasın."

Sebastian başıyla onayladı. "Doktor yolda ama o gelmeden önce seninle biraz konuşmak istedim."

"Senin bir rüya olduğunu sanmıştım." Mercy'nin sesi zayıftı ve gözlerini tekrar kapattı.

"Hayır, küçüğüm." Sebastian biraz kıkırdadı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Uyumaya devam etme. Başını kaldırıp bana bak. Oturmaya çalış." Kızın ellerini çekiştirdi.

Charity aceleyle yanına gitti ve kız kardeşinin arkasına birkaç yastık koyarak onun yastıklara yaslanmasına yardım etti. "Dışarıda ata binerek ne yapıyordun? Amity ve ben senin Mary ile mutfakta olduğunu sanıyorduk!"

Mercy'nin gözleri büyüdü. "Quicksilver!" Daha dik oturdu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamaya çalıştı.

"Dur bakalım, ufaklık." Sebastian onu durdurdu ve Mercy'nin neden bu kadar telaşlandığını merak ederek Charity'ye baktı.

"Quicksilver onun atı," diye açıkladı Charity.

Sebastian Mercy'ye döndü ve gülümsedi. "Süvarilerimden biri onu yakalayıp . Eminim şu anda ahırındadır, fırçalanmış, beslenmiş ve gece için yerleşmiştir."

Koridorda sesler duyuldu. Amity kapıda belirdi, siyah bir çanta taşıyan yaşlı bir beyefendiyle konuşuyordu ve Sebastian ile Charity yataktan uzaklaşarak yeni gelenin hastasına ulaşmasını sağladılar.

"Evet, Bayan Mercy. Bu sefer kendinize ne yaptınız?" Doktor bir eliyle çenesini tuttu ve gözünün üzerindeki yumruyu incelemek için başını ışığa doğru çevirdi. Bir profesyonelin gelmiş olmasından dolayı rahatlamış olan Sebastian, aileyi biraz yalnız bırakmak için izin isteyerek koridora çıktı.

Merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Majesteleri?"

Döndüğünde Charity'nin yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle koridorda duraksayarak geldiğini gördü. "Mercy ile ilgilediğin ve onu evine bıraktığın için teşekkür ederim." Kadın kıpırdandı ve yere baktı. "O kadar huysuz davrandığım için özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok Bayan Ackerly. Acil bir durumda hepimiz farklı şekillerde tepki veririz." Gülümsedi ve hafifçe eğildi. "Sanırım aşağı inip yol arkadaşımın nasıl bir sorun bulduğuna bakacağım."

"Amity az önce bana onu babamı ve kız kardeşlerimi alması için köye gönderdiğini söyledi."

"Kız kardeşler mi?" Sebastian başını öne eğdi. İkizlerden biri ikinci kez ailenin daha fazla kadın üyesi olduğunu söylüyordu. "Kaç kişisiniz?"

"Altı," diye cevap verdi omzunun üzerinden, Mercy'nin odasına doğru yol almaya başlamıştı bile.

Sebastian aşağıya doğru yürüdü, zihni tamamen meşguldü. Kendi çocukluğu oldukça kasvetli ve sessiz geçmişti. Carolyn Tremaine çok sıkı çalışıyordu ve Harrow'a gidene kadar genellikle kendi haline bırakılmıştı. Zamanının çoğunu kitap okuyarak ya da annesinin bütün gün çalıştıktan sonra evde yapacak çok fazla işi kalmasın diye ufak tefek işlerle uğraşarak geçirirdi. Bu evin hiç de sessiz olmadığını söyleyebilirdi. Şu anda ortalıkta kimse yoktu ama zihninde, kahkahalar ve kapı çarpmaları arasında birbirlerine seslenen kız seslerini duyar gibi oluyordu. O ve annesi sessiz akşam yemekleri yiyor, annesinin hazırladığı basit yemekleri yerken sırayla günün olaylarını tartışıyorlardı. Ackerly'lerin evinde akşam yemeğinin gürültülü, şamatalı bir iş olduğunu, tabakların sürekli elden ele dolaştığını, gümüşlerin tabaklarda şingirdediğini ve herkesin birbirinin üzerine konuştuğunu hayal etti.

Bir an için neredeyse hüzünlendi.

Yoldan geçen araçların sesini duyana kadar bir asır gibi gelen bir süre boyunca antrede volta attı. Kısa bir süre sonra ön kapı çarparak açıldı ve hemen ardından tekrar kapandı. Bir başka kızıl saçlı ateş topu, ona doğru bakmadan fuayeden geçip merdivenlerden yukarı fırladı. Sebastian başını salladı.

Ön kapı tekrar açıldı ve iki uzun boylu sarışın genç kadınla yaşlı bir bey içeri girdi. Her iki kadın da beyefendiye doğru aceleyle reverans yaptı ve üst katta gözden kayboldu.

"Siz Blackthorne Dükü olmalısınız." Yaşlı beyefendi elini uzattı ve Sebastian başıyla onaylayarak elini tuttu. "Ben Bingham Ackerly, Majesteleri. Anladığım kadarıyla Dr. Pettishaw gelmiş. Arabasını yolda gördüm."

"Şu anda Bayan Mercy ile birlikte, efendim," dedi Sebastian.

Trevor içeri girdi ve başını salladı. Sebastian ve Mercy'nin babasına göz ucuyla bakıp portre odasında kayboldu, bir süre sonra elinde bir içkiyle yeniden ortaya çıktı ve omzunu kapının çerçevesine yaslayarak Sebastian'ın konuşmayı bitirmesini bekledi.

Sebastian kısık bir sesle, "Elbette doktorun tüm masraflarını üstleneceğim," dedi.

"Bu tamamen gereksiz," diye itiraz etti Bingham. "Kaza sizin hatanız değildi, Majesteleri. Mercy bu kadar geç saatte dışarı çıkmamalıydı ve bu kadar pervasızca at sürmeye hakkı yoktu."

"Yine de aynı şey benim için de söylenebilir Bay Ackerly. Gideceğim yere ulaşmak için acele ediyordum. Bu gece için handa bir oda tutmalı ve sabah yolculuk koşulları daha güvenli olduğunda yola devam etmeliydik. Doktorla konuşma fırsatı bulur bulmaz şimdi yapacağımız şey de bu. Hancıya Mercy'yi sağ salim eve ulaştırdıktan sonra geri döneceğimizi bildirdim."

"Saçmalık!" Bingham gülümsedi. "Burada bir sürü odamız var. Geç saatte hafif bir akşam yemeği yiyeceğiz ve bu yemeğin handa bulacaklarınızdan çok daha hoş olacağına söz verebilirim. Bay Jones'a dönmeyeceğinizi bildirmesi için bir çocuk göndereceğim."

"Özür dilerim, Majesteleri... Baba."

Yumuşak sesi duyan Sebastian döndü ve içeri ilk giren ve kapıyı arkasından çarpan genç bayana baktı.

"Bu benim ikinci büyük kızım," dedi Bingham. "Grace. Grace, lütfen Blackthorne Dükü'yle tanış."

Grace kibarca reverans yaptı. "Mercy'yi bu kadar çabuk eve getirirken gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim majesteleri. Umarım büyük bir rahatsızlık yaşamamışsınızdır."

Sebastian bir an düşündü. Belki çok kötü olmasa da rahatsız olmuştu. Gülümsedi. "Hiç de değil, Bayan Ackerly."

Grace babasına Mercy'nin iyi olacağının anlaşıldığını ve her zamanki gibi Dr. Pettishaw'u yemeğe davet ettiğini söyledi.

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Her zamanki gibi mi?"

Bingham sevecen bir gülümsemeyle, "Korkarım Mercy'nin biraz sakar bir yanı var," diye açıkladı. "Dr. Pettishaw sık sık gelen bir ziyaretçidir. Akşam yemeğinde bize katılacak ve muhtemelen geceyi de burada geçirecek."

"Amity onun odasını hazırlıyor," diye onayladı Grace. Aile odasının kapısına baktı ve Trevor'ın orada uzandığını gördü. Güzel yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "İzninizle majesteleri, kontla bir konuda konuşmam gerekiyor." Sebastian başıyla onaylayınca tekrar reverans yaptı ve kapıya doğru yürüdü. İkili bir süre konuştuktan sonra diğer odada gözden kayboldu.

Bingham, "Grace bize kazayı haber vermeye geldiğinde lord hazretlerine biraz kızmıştı," diye açıkladı. "Korkarım ona oldukça kötü davrandı."

Sebastian alaycı bir şekilde gülümsedi. "O ve Charity'nin bazı ortak özellikleri var gibi görünüyor."

Bingham güldü. "Şey, belki de Earl bu kadar beklememeliydi. Haberi vermeden önce onunla dans ettikten *sonra*."

Ackerly ailesi ve misafirleri söz verildiği gibi hafif bir akşam yemeğinin tadını çıkardılar ve ardından herkes akşam için odalarına çekildi. Sabah olduğunda Mercy kendini geç kahvaltıya incek kadar iyi hissediyordu.

Grace de Trevor Caldwell gibi dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. "Lord Hazretleri nerede, Majesteleri?"

Mercy sordu.

İkiz kız kardeşlerinden biri sırtarak, "Kont Grace'i çok seviyor," dedi. "Kahvaltıya gelip gelmeyeceğini sordu, ben de ona sabah gezintilerinden bahsettim. Sonra bir de baktım ki dizginli patikadan çayıra doğru ilerliyor!"

Sebastian kaşlarını çattı ve saatini almak için yeleşinin cebine uzandı.

"Oh, Charity." Patience iç çekti. "Eminim Dük kendi yoluna gitmek istiyordur. Aynı şekilde Grace'in de lord hazretlerini onun peşinden göndermenden hoşlanmayacağından eminim."

Charity omuz silkti ve hiç pişmanlık duymamış gibi görünüyordu.

Yedisi de yemeklerini bitirdikten sonra Trevor ve Grace'in dönmesini beklemek üzere aile odasına yerleştiler. Sebastian zamanını kendisini gerçekten gülümseten Mercy ile konuşarak geçirdi. Zeki, hızlı bir kızdı ve şaşırtıcı derecede geniş bir konu yelpazesinde sohbet edebiliyordu

onun yılları için. Ne olduğunu anlamadan bir saat geçmişti. Fuayede ani bir kargaşa olmasaydı daha da uzun sohbet edebilirdi.

"Charity!"

Grace'in kızacağı uyarısını daha önce dikkate almamış olmasına rağmen, kız kardeşinin sesini yükseltmesi üzerine ateşli ikizin gözleri komik bir telaşla açıldı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve mutfığa açılan kapıya doğru ilerledi, fark edilmeden önce oradan çıkıp arka merdivenlerden çıkmayı umuyordu.

Öyle bir şans yok. Grace fuayenin kapısında belirdi, pantolon ve büyük boy bir erkek gömleği giymişti, mavi gözlerinden ateş püskürüyordu. Charity küçük bir çığlık atarak ablasının peşinden diğer kapıya doğru koştu. Mary'nin mutfağından geçip arka merdivenleri hızla çıktılar, hizmetçinin sert sesi peşlerinden geliyordu.

Sebastian etrafına bakındı. Kimse tartışmadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Başını salladı ve sırttan Mercy'ye baktı. Kocaman bir bandajla sarılmış küçük kafasıyla çok sevimli görünüyordu ve Sebastian da ona gülümsedi.

Trevor sonunda kapıda belirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Arabacınıza gitmeye hazır olduğumuzu bildirdim" dedi. Sebastian başıyla onaylayıp ayağa kalkınca da ekledi: "Ekibi yola çıkarır arabacıyı getirecek." Kont arkasını dönüp fuayeye doğru yürüdü, sonra da ön kapıdan çıkıp bir sigara yaktı ve beklemeye başladı.

Bingham, Mercy ve Sebastian arabanın geldiğini duyduklarında birlikte dışarı çıktılar ve iki Ackerly asil misafirlerine gülümseyerek veda ettiler.

Bingham, "Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Majesteleri," dedi. El sıkıştılar.

Mercy hiç utanmadan Sebastian'a baktı, kocaman mavi gözleri hayranlıkla parlıyordu. Sebastian, Mercy'nin kumral buklelerinden oluşan başlığını, yaralanmasını engellemek için dikkatlice karıştırdı ve ardından gülümseyerek çenesinin altına vurdu.

"Beladan uzak dur, ufaklık," diye emretti, ama alaca gözlerinde nadir görülen nazik bir parıltı vardı. Kızın küçük eline uzandı, kibarca eğildi ve öptü, sonra da merdivenlerden inerek onu bekleyen arabasına doğru yürüdü.

Bingham eve geri döndü ama Mercy merdivenlerde durup arabanın yoldan çekilişini izledi. Arabanın yolda gümbürdeyerek ilerleyişini artık duymayana kadar bekledi ve sonra mutlulukla içini çekti.

"Bir gün," diye fısıldadı kendi kendine, "Blackthorne Dükü'yle evleneceğim."

Başındaki bandaja dokundu, parmakları h l  şiş olan  r ğ n üzerinden geçerken yüzünü buruşturdu. Acı çekmeye tamamen değdiğine karar verdi.

BÖLÜM 7

Pelthamshire'dan Blackthorne Malikânesi'nin yakınında bulunan küçük bir köy olan Blackmar-on-Trent'e nispeten kısa bir mesafe vardı. Köyün içinden geçtikçe Sebastian'ın suratı daha da asıldı. Dışarıda gördükleri köylüler durup süslü arabaya bakıyorlardı ama ne el sallıyorlar ne de gülümsüyorlardı. Çoğunlukla boyun eğmiş ve yenilmiş görünüyorlardı. Caldecott'tan Blackthorne Malikanesi'nin mali durumuyla ilgili aldığı bilgiler, Pelthamshire'daki kaza ve atalarının desteklemeye söz verdiği köyün durumu arasında, dük olarak görev süresinin başlangıcı pek de hayırlı olmamıştı.

Malikâneye yaklaştıklarında işler hiç de iyiye gitmiyordu. Yol boyunca sıralanan ağaçlar güzel ve iyi aralıklarla dizilmişti ama yolun kendisi çukurlu ve korkunç bir bakımsızlık içindeydi. Yol çok sertti ve Sebastian hedeflerine ulaşmadan önce bir tekerleğe zarar vereceklerinden ya da bir aksı kıracaklarından çok korkuyordu. Trevor'a baktı, arkadaşının da aynı derecede endişeli olduğunu gördü ve iç geçirdi. Her şey olacağına varırdı.

Sonunda durdular ve indiler. Malikânenin kendisi neyse ki iyi durumdaydı, ancak pencerelerin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ve bazılarının perdeleri yoktu. Çatı da sağlam görünüyordu ama Sebastian daha yakından bakması için bir adam göndermeyi aklına not etti. Malikâneyi restore etmeye başladığında işe en tepeden başlamak mantıklı olacaktı.

"Şey. kadar da kötü değil," dedi Trevor zoraki bir gülümsemeyle.

"Hayır," dedi Sebastian. "Çok daha kötü."

Birkaç dakika merdivenlerde durdular.

"Sanki kapıyı çalmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Trevor.

"Burası bana ait, olduğu gibi. Kendi evime için zili çalmayacağım." Sebastian bir zil *olup* olmadığını merak etti ve zihnine bir not daha düştü.

İki adam öne çıktı ve Sebastian kapı koluna uzandı, tam o sırada kapı on altı ya da on yedi yaşlarında olduğu tahmin edilen genç bir adam tarafından içeriden kırılarak açıldı. Üniforması üzerine tam oturmuyordu, belli ki çok daha kısa ve yuvarlak hatlı bir adam için yapılmıştı.

"! Annem, yani Bayan Evans bir araba sesi duyduğunu söyledi ama artık neredeyse hiçbir şey duyamadığı için kafayı yediğinden eminim." Kapının tam ortasında duruyordu ve içeri girmelerine izin vermek için kenara çekilmeye hiç de istekli görünmüyordu. Kıpırdandı ve Sebastian'dan Trevor'a kararsızca baktı ve Sebastian kaşlarını çatı.

Trevor nazikçe, "Belki biraz yana çekilersen ya da kapıyı daha geniş açarsan," diye önerdi.

Genç adam sinirli bir şekilde kızardı ve acele etti. "Özür dilerim, Majesteleri. Çok uzun süredir uşaklık yapmıyorum, görüyorsunuz."

"Tam olarak ne zamandır kâhyalık yapıyorsun?" Sebastian sorduğuna pişman olacağını hissediyordu. Haksız da sayılmazdı.

Genç adam bir ayağından diğerine kaydı. "Daha çok kapıyı açtığımdan beri, Majesteleri."

Sebastian ve Trevor onun önünden geçerek giriş holüne girdiler ve etrafa baktılar. Malikânenin muazzam olanaklara sahip olduğunu fark etmek Sebastian'ı mutlu etmişti. Temizdi. Dekorasyondan arındırılmış olmasına rağmen binanın kendisi de bakımsız değildi. Mobilyaların çoğu da kayıp gibi görünüyordu. Bazı odaların kapıları kapalıydı, muhtemelen yetersiz personele zaman ve para kazandırmak için. Ne de olsa kullanılmayan odaların ısıtılması ya da temizlenmesi gerekmiyordu.

Caldecott koşar adımlarla salona girdi, onu genç kâhyanın yanında sıraya giren, gözle görülür biçimde korkmuş yaşlı bir adam ve kadın izledi. "Blackthorne Malikânesi'ne hoş geldiniz, Majesteleri," diye heyecanla söze başladı. "Umarım her şeyi tatmin edici buluyorsunuzdur?"

Sebastian ona zar zor baktı. "Bulgularımı daha sonra tartışacağız Caldecott."

Avukat yılmamıştı. "Elbette, Majesteleri." Bir adım geri çekildi ve kolunu üç hizmetkâra doğru uzattı. "William'la tanıştığınızı görüyorum. Daha önce bahçıvan olarak çalışıyordu ve kısa bir süre önce uşaklığa terfi etti."

Dük kaşlarını çatı. "Bana bu genç adamın şu anda *her iki* pozisyonu da elinde tuttuğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Caldecott başıyla onayladı. William gururla doğruldu, bu da zaten kısa olan pantolonunu ayak bileklerinin üzerine kadar çekmekten başka bir işe yaramadı. Trevor bir gülümsemeyi bastırmayı başardı. Sebastian sadece içini çekti.

"Bu da aşçı Bayan Evans."

Bayan Evans garip bir reverans yaptı. Yukarı çıkarken dizleri çatırdadı ve Sebastian'a özür dileyen bir bakış attı. Titrek bir sesle, "Ben aynı zamanda kâhya ve hizmetçiyim," dedi. "Elimden geleni yapıyorum, Majesteleri."

Sebastian sadece başını salladı. Trevor bir an için ona baktı ve konuşmasını . Dükün bunu yapmaya niyeti olmadığı anlaşılınca, yaşlı kadına kendisi hitap etti.

"Eminim öyledir, madam." Bayan Evans kızardı.

"Ve bu da," diye devam etti Caldecott, "her zaman ahırlarda çalışmış olan ve yakın zamanda baş seyisliğe terfi eden Bay Evans."

Sebastian kaşlarını kaldırarak, baş seyis pozisyonunun yanında başka seyisler de olduğunu göstermesine rağmen durumun böyle olmadığından şüphelendi.

Bay Evans eğildi. "Başkalarının yapmadığı her şeyi yapıyorum, Majesteleri."

"Anlıyorum," dedi Sebastian. Tekrar William'a döndü. "Soyadınız Evans olamaz, değil mi?"

William gülümsedi ve başını salladı.

Sebastian tekrar iç çekti. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Tazelenmek için odalarımıza geçebilir miyiz?"

Bayan Evans başını salladı ve bu kez eklemelerinden gelen sesler olmadan tekrar reverans yaptı. "Lütfen beni takip edin, Majesteleri."

Sebastian Caldecott'a döndü. "Sizinle bir saat içinde çalışma odasında buluşmak istiyorum."

Caldecott başını salladı ve eğildi. "Elbette, ." Döndü ve William ve Bay Evans'la birlikte odadan çıktı.

Sebastian ve Trevor Bayan Evans'ı ikinci kata çıkan kıvrımlı merdivenlerde takip ettiler. Bayan Evans uzun koridoru geçti ve yol boyunca oflayıp puflayarak ilerledi. "Tanrı ruhunu şad etsin, eski dük, ana odada uyumazdı. Huzur içinde yatsın, eski düşesin daha önce kullandığı odalara erişimi olmayan koridorun sonundaki bir odayı tercih ."

Sebastian ve Trevor birbirlerine baktılar.

"Sizi yaşlı dükün odasına yerleştirdim lordum," dedi Trevor'a. "Ve sizin için ana odayı temizledim, Majesteleri. Umarım bu tatmin edicidir."

"Teşekkür , Bayan Evans." Sebastian başını salladı. "Ancak bir sorum var."
Döndü ve beklentiyle ona baktı.

"Huntwick Kontu ve ben birlikte ortaya çıktığımızda oğlunuz benim
Blackthorne Dükü olduğumu nasıl ?"

Bayan Evans şaşırılmış görünüyor. "Bilmiyor muydunuz, Majesteleri?
Büyükbabanızın tıpatıp aynısısınız."

Sebastian kısa süreli konaklama için birkaç parça eşyasını yerleştirdikten
sonra bağlantı kapılarından geçerek düşes için ayrılmış odaya gitti.
Büyükannesi bu odada kalan son kişiydi.

Mobilyaların çoğu tozdan korunmak için çarşaflarla örtülmüştü. Görünüşe
göre odaya yıllardır dokunulmamıştı ama giriş holünden kısa yürüyüşünde
gördüğü bazı odalar gibi eşyalarından da arındırılmamıştı. Tekrar evlenip
soyunu devam ettirmesi gerektiğini düşündü ve İngiltere'deki veraset
yasalarının tarih boyunca yarattığı entrikaları merak etti. Çok fazla insan sırf
kan bağı nedeniyle iktidar mevkilerine yükselmişti. Büyükbabasının iyi bir
adam olduğu her halinden belliydi ama Sebastian'a çok sorumsuz bir dük
olduğu anlaşılıyordu. Başını iki yana salladı ve her ikisinde de daha iyi olmak
için elinden geleni yapacağına sessizce karar verdi.

"Thorne?" Trevor'ın sesi bağlantı kapılarından içeri taşındı.

Sebastian yüzünü buruşturdu ve odasına döndü. "Bana neden böyle hitap
ettiğinden emin değilim."

*"Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlardım; ama adam olunca
çocukça şeyleri bir kenara bıraktım,"* diye alıntılıyor Trevor. "Başka bir
deyişle, büyük adam pantolonunu giyip buna alışman gerekecek Baz."

Sebastian etkilenmemişti. "Buna 'alışmak' gibi bir niyetim yok.
Evimdeyken İncil'den alıntı yapmadığınız için de size teşekkür ederim.
Küfürden kaynaklanan yıldırım çarpmalarından uzun süreli zarar görmeden
tamamlamam gereken yeterince tadilat var."

Trevor keskin bir kahkaha attı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, *ton* sana bu
unvanla hitap edecek. Toplumda işler böyle yürür, bilirsiniz."

"Aslında bilmiyorum," diye yanıtladı Sebastian soğuk bir şekilde.
"Umurumda da değil."

Trevor arkadaşının devam eden kötü ruh halinden bir miktar rahatsızlık duymaya başlayarak gülümsemesinin solmasına izin verdi. "Her ne kadar sen her zaman bir tür mızımız olsan da, Thorne, unvanına yükseldiğinden beri tavırlarını her daha az eğlenceli buluyorum. Yolculuğumuz sırasında hıncını benden çıkarırken bir şey söylemedim ama şimdi başkalarını hedef alıyorsun. Bir noktada bu olumsuzluk nöbetinden kurtulman gerekecek ki bu da ironik bir şekilde son derece küstah, kibirli ve lanet olası bir aristokrat tavrı."

"Özür dilerim."

Sebastian'ın ses tonu samimiydi ve Trevor biraz yatışmış bir şekilde başını salladı. "Kalan birkaç hizmetkârını korkutmamakla başlayabilirsin."

Dük şaşkınlıkla baktı. "Korkutmak mı? Onlara neredeyse tek kelime bile etmedim."

"Aynen öyle. Orada öylece durdun ve onaylamaz gibi baktın. Onlarla gerçekten konuşmayı dene. Neyle ilgili olduklarını öğren."

"Bizim gibi erkeklerin hayatlarını rahatlatacak işler yapmaları için onlar gibi insanları çalıştırmaya daha yeni başladım. Kendimi lanet bir ikiyüzlü gibi hissetmeden onlarla nasıl bir konuşma yapacağımdan hiç emin değilim."

Trevor arkadaşının kendini biraz yabancı hissedebileceği gerçeğini düşünmemişti. Sebastian genellikle kendinden o kadar emindi ki, belirsizliğe karşı bağıışıklığı varmış gibi görünüyordu. Harrow'da tanıştıklarından beri birlikte çok şey yaşamışlardı ve Trevor sık sık Sebastian'ın içinden çıktığı koşulları unutuyordu. Hayattaki konumları arasındaki eski uçurumu hiç düşünmemişti. Trevor hizmetkârların olduğu bir dünyaya doğmuş ve eksik bir düğmenin bile ne kadar rahatsız edici olduğunu bilmeden büyümüştü. Sebastian'ın kendisinden daha az ayrıcalıklı insanlara komuta etmekten rahatsızlık duyması mantıklıydı. Ne de olsa kendi annesinin de hizmette *bulunmasının* üzerinden çok zaman geçmemişti.

"Sadece onlarla konuşun," diye tavsiye etti. "Bunu takdir edeceklerdir ve sizi asla arkadaşları olarak görmeyecek olsalar da, sadakatlerini kazanmayı başardıysanız, işlerini iyi yapmaya çok daha istekli olduklarını göreceksiniz."

Bu kadar sert göründüğünü fark etmeyen Sebastian, içten içe personeline karşı daha iyi davranmaya karar verdi. İlk içgüdüsü hepsini kovmak ve yeni bir başlangıç yapmak olsa da, tekrar düşündü.

"Belki de annemi uygun pozisyonların yeniden doldurulması ve Blackthorne Malikanesi'nin tadilatı ile ilgilenmesi için gönderirim." Carolyn'den beri

Tremaine aslında Sebastian doğmadan önce aristokrasi mensupları için çalışmıştı, doğru insanları işe alma işini nasıl yapacağını bilmek için çok daha uygundu. "Her halükarda Londra'dan nefret ediyor ve ben de onun konağına daha kalıcı bir şekilde taşınabilirim."

İki adam ana yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indiler. Onlar aşağı inerken Sebastian yavaşça, "Varisler ve unvana karşı sorumluluğum hakkında söyledikleriniz üzerine biraz düşündüm. İhtiyacın farkındayım ama kesinlikle acelem yok."

"Daha yirmi yaşındasın," diye düşündü Trevor. Grace Ackerly ile yeni tanıştığı için çok daha farklı bir ruh hali içindeydi. Daha şimdiden Pelthamshire'a dönüp, sonunda onun kontes olmasıyla sonuçlanacağını umduğu bir ilişkiyi sürdürmeyi düşünmeye başlamıştı. "Acele etmek için bir neden olmadığına katılıyorum ama zamansız bir sonla karşılaşırsanız mirasın kime kalabileceğini araştırmak kötü bir fikir olmaz."

Bayan Evans'ın çalışma odası olduğunu söylediği odaya girdiler ve Sebastian esprisiz bir gülümseme takındı. "İçimden bir ses Caldecott'un bu konuşmanın sonunda tam da bu şeyin benim başıma gelmesini dileyeceğini söylüyor."

Etrafına bakındı. Malikânenin çoğu gibi çalışma odası da neredeyse bomboştı. Sadece eski bir masa ve arkasında düz sırtlı ahşap bir sandalye vardı. Masanın karşısına dizilmiş diğer iki sandalye de pek hoş değildi ve Sebastian, Caldecott'un onları sırf bu toplantı için yemek odasından getirttiği hissine kapıldı. Daha önce kitapların bulunduğu raflar tamamen çıplaktı ve halıda bir zamanlar bir büfenin durduğu yerde hâlâ çentikler vardı.

Sebastian masanın arkasına oturdu ve çekmeceleri açmaya başladı. Hepsi boştu. "Caldecott malikânenin defterlerini yanında tutuyor olmalı," dedi.

Avukat tam zamanında çalışma odasına girdi. "Çalışma odasını yıllardır kullanmıyoruz, Majesteleri. Odama bitişik bir oda var, onu ofis haline getirdik." Masaya doğru yürüdü ve eğildi. "Yine de istediğiniz belgeleri getirdim."

"mi yaşıyorsun?"

Caldecott başını salladı. Sebastian ona uzun uzun baktıktan sonra başını sandalyelerden birine doğru eğdi ve avukatın masanın çizik yüzeyine koyduğu kitaplara uzandı. Sadece birkaç tane vardı. "Hepsi bu kadar mı?"

Caldecott başıyla onayladı ve gösterilen yere oturdu. Trevor kalan tek sandalyeye oturdu ve bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. Sıkılmış bir aristokrat gibi görünüyordu ama Sebastian, Trevor'ın uzmanlık alanının bu olduğunu deneyimlerinden biliyordu: İnsanları anlıyor, onları okuyabiliyor ve kafalarının içine girmenin en iyi yolunu değerlendirebiliyordu. Trevor, Sebastian'ın malikâneyi bu noktaya neyin getirdiğini bulmayı başardığında muhtemelen acımasız olacağını biliyordu. Kendi hoş ifadesi ve tavrı, avukatın savunmaya geçtiğinde tamamen çenesini kapatmasını engellemek için uzun bir yol kat edecekti.

Sebastian yığının en üstündeki defteri açtı, son sayfaya döndü ve kayıtları ters sırayla taramaya başladı. Birkaç sayfa sonra başını kaldırıp baktı. "Burada listelenen hiç gelen fon yok. Sadece harcamalar var."

"Gelen fonlar mavi defterde listelenmiştir, Majesteleri."

Sebastian küçük adama tuhaf bir bakış attı ve mavi deftere uzandı. "Para bu şekilde bölünmüşken hesapları nasıl dengeleyebilirsiniz?"

Avukat endişeli görünüyordu. "Her zaman böyle yaptık. Sistemi büyükbabanızın son kâhyasından devraldım ve basitçe uygulamayı devam ettirdim."

Dük dikkatini tekrar hesap defterlerine verdi. Bu karmaşayı çözmenin ve gelen paraların gerçekte nereye kullanıldığını tespit etmenin bir yolu olmadığını kolayca görebiliyordu ama içgüdüleri mülkün ya korkunç derecede kötü yönetildiğini ya da birilerinin yıllardır mülkün kanını emdiğini söylüyordu. Caldecott'un bahsettiği önceki kâhya beceriksiz ama dürüst olabilirdi ve çok profesyonelce olmasa da titiz bir şekilde gelir ve giderleri takip ederek mülkü ayakta tutmayı başarmıştı. Caldecott ona bu tür ayrıntılara ilgi duyan biri gibi gelmiyordu ve içgüdüleri ona, eğer biri işleri kasten kötü idare ediyorsa, bunun kendisi olduğunu söylüyordu.

Kiralar, Blackmar-on-Trent'in durumu ve yerel tarımla ilgili bir dizi soruyla avukatı sıkıştırmaya başladı. Caldecott kekeleyerek birkaç cevap verdikten sonra düşünceli bir sessizliğe büründü ve kendisine sahte bir sempati gülümsemesi yapan Trevor'a baktı.

Sebastian bir yandan rahatlamıştı. Kendisine miras kalan unvanın ve mülkün bu kadar kötü durumda olduğunu öğrendiğinde aklına gelen ilk düşünceler kötüydü. Büyükbabasının kasıtlı ve kötü niyetli bir ihmalkârlık içinde olduğunu düşünmüştü. Eski Dük'ün bu kadar kötü durumda olduğunu fark edince biraz üzüldü.

Caldecott gibi korkutucu derecede güven duyduğu bir alçağa karşı hem beceriksiz hem de hassastı.

Sebastian kitapları düşünerek kapattı, arkasına yaslandı ve avukata donuk bir bakışla baktı. "Birkaç yıl boyunca büyükbabamın , kâhyalığını ve işlerini yürüttünüz, değil mi?"

Caldecott başını salladı.

"Söyleyebileceğim kadarıyla, mülk hiçbir zaman iyi yönetilmedi, ancak siz devraldığınızda keskin bir düşüş gösterdi."

"Benim hatam değil, Majesteleri. Yerel ekonomi son yıllarda pek iyi gitmiyor ve-"

Sebastian onun sözünü kesti. "Bana bir açıklama borçlu değilsin." Adam rahatlamış görünüyordu.

". "

Caldecott'un ağzı açık kaldı, sonra kendini tuttu ve bir çırpıda kapattı. "Belki de bu tartışmayı başka bir zaman bitirebiliriz, Majesteleri."

Adam ayağa kalkıp eğilirken Sebastian soğuk bir ifadeyle, "Buna gerek yok," dedi. "Sizi bu konuşmadan azletmiyorum. Sizi Blackthorne Dükü için yaptığınız görevlerden azlediyorum."

Caldecott yayının yarısında durdu. Konuşmak için ağzını açtı ama Sebastian yine acımasızca sözünü kesti.

"Anlaşılan anlamakta güçlük çekiyorsunuz. Hizmetinize artık ihtiyaç duyulmamaktadır. Size iyi günler."

Avukat doğruldu ve Trevor'a baktı, o da omuz silkip ayağa kalktı, gerekirse adamın kapıyı bulmasına yardım etmeye hazırdı. O taraftan bir kurtarma gelmeyeceğini anlayan Caldecott, Sebastian'a zehirli bir bakış fırlattı, topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Trevor tekrar yerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Arkadaşına acımasız bir gülümsemeyle baktı. "Bu oldukça dükçe bir davranıştı," dedi. "Beni etkiledin."

Sebastian başını salladı. "Her şeye sıfırdan başlamam, Londra'da işinin ehli bir kâhya tutmam, kendi paramın bir kısmını burayı ve köyü restore etmek için harcamam ve yerel halkın güvenini yeniden kazanmanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Trevor başını salladı. "Zaman ve para her şeyin ilacıdır," dedi. "Burada daha fazla zaman geçirmek de muhtemelen iyi bir fikir olacaktır."

Dük ayağa kalktı. "Şüphesiz. Bay ve Bayan Evans ile oğullarına ödeme yaparak başlayacağım..." Durdu ve soru sorarcasına Trevor'a baktı.

ismi verdi.

"William."

"-William," diye devam etti Sebastian, "onlara olan borcumu ve annemin yakında geleceğini bilmelerini sağlayarak. Büyükbabama ve malikâneye olan bariz sadakatlerini bildiğinden emin olmalıyım ki bunu dikkate alabilsin ve yeni hizmetkârlar işe alırken onları uygun bir şekilde kadroya dahil edebilsin." Kapıya doğru yöneldi. "Sabah yola çıkacağız. Londra'ya dönerken sizi The Willows'a bırakayım mı?"

"Bu mükemmel olur. Orada halletmem gereken birkaç şey var... ve sonra sanırım Pelthamshire'a geri döneceğim."

"Grace Ackerly?"

Trevor sırtıttı. "Birkaç gün içinde onu ziyaret etmek istediğimi bildirdim. Beklediğimden çok daha fazla sabırsızlandığımı fark ettim."

Sebastian kapıyı açtı ve salona adım attı. "Söylemeliyim ki, senden pek hoşlanmışa benzemiyordu, Hunt."

Kont yılmamış görünüyordu. Ateşli Bayan Ackerly'yi çok az bir çabayla etkileyebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Onun deneyimlerine göre kadınlar kolay fethedilirdi.

"Zor bir başlangıç yaptık," dedi. "Ama sözlerimi bir kenara yazın. Sezon bitmeden benim düğünümde dans ediyor olacaksınız."

Dük yüzünü buruşturdu. "Eğer kazaya meyilli küçük kız kardeşi de katılacaksa, düğününüzden uzak duracağımdan emin olabilirsiniz."

Caldecott, kiralamak zorunda kaldığı otobüsle Londra'ya dönerken hiddetlendi. Her şey bir hiç uğruna olmuştu. Tek bir hamlede, yılların dikkatli planlaması tamamen silinip gitmişti. Aşması gereken engeller olacağını biliyordu ama inşa etmek için çalıştığı her şeyden aniden koparılacağını tahmin etmemişti. Edward Tremain'in zamansız hastalığı ve ardından gelen ölümü çok erken olmuştu. Bir ya da iki yıl daha yaşasaydı, önemli borçlar ödenebilir ve düklüğün gerçek varisi olarak başka bir adam öne çıkabilirdi.

Şimdi, öyle görünüyordu ki, o adam başka bir plan bulmak zorundaydı.

BÖLÜM 8

Pelthamshire, 1818

"Sence Majesteleri beni tanıyacak mı?" Mercy salona yerleştirilmiş boy aynasının önünde bir kez döndü ve soluk pembe eteğinin bacaklarının etrafından akıp sakın kıvrımlara yerleşmesine hayran kaldı. Çoğunlukla hareketsiz durduğu sürece gerçekten de zarif görünüyordu.

Onay almak için kız kardeşlerine döndü. Hepsi de Londra'daki ilk sezonuna hazırlanmasına yardım etmek için gelmişlerdi, her ne kadar kendisi birçok kez ilk çıkışının sadece bir formalite olduğunu belirtmiş olsa da.

Patience gözlerini devirdi. "Sanırım Blackthorne Dükü'nden bahsediyorsunuz?"

Uzun zamandır birlikte olduğu kahramanından bahsedince Mercy'nin gözleri parladı ve yüzü yumuşadı. Başını salladı, dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. Sebastian Tremaine'i en son görmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve bu bir yıl ona pek çok fiziksel değişiklik getirmişti. Her zaman köydeki en küçük kızlardan biri olmuştu. Yaşıtı olan diğer kızlar büyümeye ve gelişmeye başladığında, Mercy küçücük kalmış, vücudu dümdüz ve çocuksu kalmıştı. Ve nihayet, geçen yıl boyunca büyümeye başlamıştı. Çabucak. Görünüşe göre sadece geç çiçek açmıştı.

O andan itibaren Patience onu giydirme konusunda umutsuzluğa kapılmıştı. Mercy bir giysiyi bir kez giyiyor ve bir sonraki giyişinde kolları bileklerinden birkaç santim yukarıda kalıyordu. Eteklerinin artık uzatılması mümkün olmayana kadar sürekli olarak açılması ve yeni giysiler dikilmesi gerekiyordu. Mercy, Grace ve ikizlerden daha uzun boyluydu ve sonunda kendileri de alışılmadık derecede uzun olan Faith ve Patience'ı bile geçti. Her zaman kazalara meyilli olan Mercy'nin sakarlığı bu büyüme hamlesi sırasında epik boyutlara ulaştı, çünkü dirsekleri ve dizleri sivri gibi görünüyordu ve uzuvları sürekli ona ihanet ediyordu. Zarif ve rahat görüldüğü tek zaman ata bindiği zamanlardı.

Üzüntüsüne rağmen, on yedinci yaşının ilk birkaç ayında şaşırtıcı bir hızla *büyümüş* olmasına rağmen, geri kalanı kızlık çağında sıkışıp kalmış gibiydi. Kışkırtıcı derecede düz göğsüne ve dar kalçalarına bakarak, her zaman uzun ve beceriksiz bir çocuk gibi görünüp görünmeyeceğini merak ederek sayısız saatler geçirdi. Sonunda kendini göstermesine sadece bir yıl kalmıştı.

Blackthorne Dükü, onun düşesi olmaya layık bir kadın haline geldiğini anlayınca, kendini daha kadınsı ve çekici kılmak için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi. Çok sevdiği pantolonunu ve gömleğini bırakıp daha kadınsı kıyafetler giymeye başladı; bu Patience'ı çok memnun etti ama diğer kız kardeşlerini güldürdü. Kısa kumral saçlarının uzayarak kalın, parlak bir yele haline gelmesine izin verdi ve bu yele yanık buklelerden oluşan güzel bir köpükle son buldu. Ve en eğlencelisi de, dükle paylaşmayı hayal ettiği gelecekteki sohbetleri hem heyecan verici hem de dinamik hale getirebilmek için oradan buradan ilgi çekici gerçekleri, kırıntıları ve parçaları ezberlemeye başladı.

Arada sırada garip zamanlamayla verdiği cevaplarla aileyi gülmekten kırıp geçirirdi. Bir keresinde "Filler dört dizli tek hayvandır," diyerek komşu bir domuz çiftçisiyle tarımsal bir tartışmaya girmişti. Başka bir seferinde, ziyarete gelen yerel papaz, Adem'in kaburga kemiğinden yaratılan kadının güç ve koruma için her zaman erkeğe bağımlı olduğu hakkında varsayımlarda bulunmaya başladığında, "Kaburga kemiği de dahil olmak üzere insan vücudunun on parçası olduğunu ve bunların sadece üç harf uzunluğunda olduğunu biliyor muydunuz?" diyerek dini sohbeti durma noktasına getirmişti.

Sebastian'ın İskoç kuzeni Asheburton Markisi ile evlenmiş olan Charity, "Majesteleri, Charles ve Charlotte'un geçen yıl İskoçya'daki ilk doğum günü kutlamasından beri pek ortalıkta görünmüyor," dedi.

Grace güldü. "Onu suçlayabilir misin? Mercy arabasına bindikten sonra muhtemelen planlanmamış bir evliliğin tuzağına düşme korkusuyla yaşadı. Onu keşfetmeden önce neredeyse İngiltere sınırına kadar gelmişti!"

"Plansız mı?" Charity homurdandı. "Mercy onunla tanıştığı günden beri düğünlerini planlıyordu."

Mercy iki ablasına bakarak burnunu kırıştırdı ama gülümsedi. Düke aşkı her geçen yıl ve her karşılaşmada daha da belirginleşiyordu. Sebastian çoğunlukla hoşgörülü davranmıştı ama İskoçya'daki kaçamak felaketle sonuçlanabilirdi. Mercy yaşlanıyordu ve Ackerly ailesinde itibarı zedelenen koşullar altında başlayan evlilikler için zaten bir örnek vardı: Faith ve Charity de bu şekilde evlenmişlerdi... Sebastian'ın en yakın arkadaşlarıyla.

Zihni bir önceki yıla ve İskoçya'ya geri döndüğünde gülümsemesi soldu. Sebastian sonunda onu sarsma girişimlerinde başarılı olmuştu, çünkü kız inatla onu ortaçağ turnuvası türünde bir yerde takip etmişti.

Charity'nin ikiz kızı ve oğlunun ilk doğum günü şerefine düzenlediği kutlama.

Lachlan'dan Sebastian'ın ayrılmaya hazırlandığını öğrenince Mercy son bir veda etmek niyetiyle aceleyle kaleye doğru yürüdü. Asma köprüden geçerken bordo renkli Blackthorne arabasının yolda hazır beklediğini gördü ve dudağını ısırdı. Sebastian orada mıydı? Düşünmek için duraksamadan arabaya doğru koştu, kapının kolunu çevirdi ve içeri baktı. Arabayı boş bulunca içine tırmandı ve lüks kadife koltuğun kenarına oturdu. Bu şekilde Sebastian gitmeden önce onu görmek zorunda kalacaktı.

Bir süre dışarıda çalışan ve konuşan adamları dinledi. Erzak ve diğer çeşitli eşyaları yüklerken ara sıra aracı sarsan darbeler oluyordu. Mercy her seferinde Sebastian'ın geldiğini düşünerek umutla kapıya baktı ama kapı hiç açılmadı. Sonunda, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek minderlerin üzerine yığıldı.

İçerisi oldukça sıcaktı ve kendini uykulu ve biraz da sinirli hissetmeye başlamıştı. İçini çekti ve yüze kadar saymaya karar verdi; o zamana kadar Sebastian gelmezse beklemekten vazgeçecek ve onu bulmak için dışarı çıkacaktı. Ama gözleri kapanıp uykuya önce ancak yirmiye kadar sayabildi.

Ani bir sarsıntıyla uyandı. Akşam çökmüş, içerisi kararmıştı ve Mercy bir an için nerede olduğunu unutarak şaşkınlıkla etrafına bakındı. Uyku sisi içindeki beyni yavaşça berraklaştı ve Sebastian'ı beklemek için arabanın içine tırmandığını hatırladı. Çok kısa bir süre sonra arabanın hareket ettiğini fark etti ve telaşla dimdik oturdu.

"Oh, hayır," diye inledi. İçeride olduğunu birilerine haber vermesi gerektiğini, sessiz kaldığı her an Asheburton Keep'ten daha da uzaklaştıklarını biliyordu. Sebastian'ın bunu öğrendiğinde ona çok kızacağını da biliyordu.

Perdelerden birini kenara çekti ve derinleşen alacakaranlığa baktı. Sebastian bir atın üzerinde aracın yanında gidiyordu. Mercy aceleyle perdeyi yerine bıraktı ve arkasına yaslanıp ne kadar zamandır uyuduğunu ve ne kadar yol aldıklarını düşündü. Boyun eğerek iç çekti, perdeyi tekrar kaldırdı ve cama vurdu.

Sebastian tepki vermeyince kadın daha sert vurdu. Arabaya doğru baktı, dikkatini tekrar yola verdi ve sonra ne olduğunu fark etti

az önce görmüştü. Gözlerini tekrar pencereye çevirdi ve Mercy'nin pişmanlık dolu, mahcup yüzüne dikti.

Arabacıya korkunç bir sesle "Dur!" diye seslendi. Araç gıcırdayarak durdu.

Mercy kapıya doğru koşup açtı ve Sebastian tam olarak inmeden dışarı fırladı. Bir açıklama kekelemek için ağzını açtı ama Sebastian elini kaldırdı. Mercy yere baktı ve Sebastian atından inmeyi bitirirken ayaklarını toza sürttü. Sebastian ona doğru yürüdü ve önünde durdu.

Birkaç dakika süren dayanılmaz bir sessizlikten sonra Mercy kirpiklerinin arasından ona baktı. Adam hırladı. Kadın irkildi.

"Özür dilerim?" dedi yumuşak bir sesle.

"Burada ne işin var senin?"

"Veda etmeden gitmeni istemedim," diye mırıldandı, sesi kısıktı. "Ama arabaya gelmen çok uzun sürdü ve sanırım beklerken uyuyakalmışım."

Sebastian onu omuzlarından tutup sarsacakmış gibi ellerini kaldırdı, sonra yumruk yapıp arkasını döndü. Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı ve başını salladı. "Arabaya geri dön," dedi yorgun bir sesle.

Mercy dudağını ısırды ve başını salladı. Arabacıya ve iki atlıya baktı ve onları kendisine bakarken buldu. Hepsi aceleyle başka tarafa baktı. Arabaya tırmandı ve kapıdan mümkün olduğunca uzağa oturdu.

Sebastian arabacıya, "Geri dön ve bizi Asheburton Kalesi'ne geri götür," diye talimat verdi. "Atımı öncülerden biri götürsün. Ben içeri gireceğim."

Mercy'nin kalbi çarpmaya başladı. Yıllar boyunca Sebastian için her türlü soruna neden olmuştu ama bu sefer gerçekten kızgın olduğunu hissediyordu ve özür dilemeye devam etmek dışında nasıl karşılık vereceğinden emin değildi.

Arabanın alçaldığını hissetti. Sebastian'ın çerçevesi kapı aralığını doldurdu. Ona bir bakış attı ve sanki ondan olabildiğince uzakta olmak istiyormuş gibi karşı köşeye yerleşti. Araba dönüp kaleye doğru ilerlemeye başlarken sessizce oturdular.

Mercy avuçlarını eteğine sürttü. "?" "Çok resmi. Nadiren rahatsız ediyorsun. Neden şimdi?"

"BEN..." Sessizliğe gömüldü. "Özür dilemeye çalışıyorum ama bana izin vermiyorsun."

"Özre ihtiyacım yok. Hâlâ çocukmuşsun gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

Mercy sinirlenerek ona ters ters baktı. "Ama bu bir kazaydı. Uyuyakalmak istememiştim."

"Tıpkı kurbağa havuzuna düşmek istemediğin gibi, ahırındaki çiviye takılmak istemediğin gibi ve karanlıkta atını çok hızlı sürerken neredeyse kendini öldürtmek istemediğin gibi."

Mercy kaşlarını çattı. Son dört yıl içinde başlarına gelenlerden sadece birkaçını anlatmıştı, ama onları iyi hatırladığı belliydi ve onun hatırladığı türden bir nostaljiyle değil. Söyleyecek bir şey bulamadı. Daha da kötüsü, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti, bu yüzden onları saklamak için hızla ellerine baktı.

"Neredeyse on yedi yaşındasın, Mercy. Ya gece boyunca uyusaydın? Hatırlayamayacağın kadar tehlikeye girmiş olurdun ve ben de..." Sesi sanki-"Hayır," dedi kadın sessizce. "Niyetim bu değildi."

"Hayır," diye sertçe onayladı. "Bunu yapmak *istemiş* olman gerekirdi."

Bunun üzerine Mercy'nin pişmanlığı azaldı. "Neden bu kadar kaba davranıyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Çünkü büyüme zamanın geldi!" diye karşılık verdi.

Sessizlik çöktü. Mercy yüzünü duvara çevirdi ve Sebastian gözlerini dikerek ileriye baktı. Kaleye geri dönüp karaya çıkana kadar bu şekilde at sürdüler.

"Beni içeri götürmene gerek yok. Bunu yapabilecek durumdayım," diye homurdandı Mercy.

Sebastian onun üst kolunu kavradı ve arabanın etrafından dolaştırarak kapıya doğru itti. "Seni ailene teslim ediyorum, böylece tekrar ayrılmaya çalıştığımda minimum güvenli mesafeye ulaşana kadar biri sana göz kulak olabilir."

Antreden geçerek büyük odaya doğru yürüdüler ve orada bir konuşma sesi duydular. Lachlan, Sebastian'ın muhtemelen şu anda sınırda olduğunu söylüyordu.

"Yanlış hayal ediyorsun," dedi Sebastian içeri girdiklerinde.

Herkes şaşkınlıkla başını çevirdi. Sebastian, eli Mercy'nin üst koluna kenetlenmiş bir halde gruba baktı. "Kestane benim arabamda saklandı."

Mercy ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Kesinlikle öyle bir şey yapmadım," diye öfkeyle araya girdi. "Sana veda etmek için beklerken arabanda uyuyakalmışım. Aracın içine binmemeye karar vermen benim suçum değil. Bunu sana binlerce kez açıkladım zaten."

Sebastian cevap vermedi.

Trevor, "Oldukça iyi dinlenmiş görünüyor," diye söylendi. Hem Sebastian hem de Mercy ona baktı. Dudakları kıpırdadı.

"Teşekkür ederim," dedi Mercy, odadaki tüm erkekler boğulunca kaşlarını çatarak. "Bu konuda neden bu kadar kızgın olduğumu anlamıyorum." Sebastian'a küçümseyen bir bakış attı. "Sanki bütün gece yokmuşum ya da namusum tehlikeye girmiş de benimle evlenmek zorunda kalmış gibi."

Bu sefer kadınlar da güldü.

"İşte burada, sağ salım. Sanırım karanlık yollarda şansımı deneyeceğim ve sınırdaki hana geri döneceğim. Orası daha güvenli." Sebastian Mercy'ye baktı ve ona isteksiz bir gülümseme sundu. "Uslu dur, ufaklık." Kızın kolunu bıraktı, saçlarını karıştırdı ve kaleden ayrıldı.

Mercy karışık duygular içinde onun gidişini izledi. Ona büyüme zamanının geldiğini söylemişti ve sözleri duygularını incitmişti ama dürüst olmak gerekirse, onun haksız olmadığını da kabul etmek zorundaydı.

Amity'nin sesi Mercy'yi olayla ilgili anlarından çekip çıkardı. "En azından babamın bir işi için köye gittiği ve Mercy'nin okulda olması gerekirken onu kurbağa gölünde bulduğu zamanki gibi çamur ve balçık içinde kalmadı."

"Bu benim hatam değildi," diye itiraz etti Mercy. "Köprünün altından yüzen bir ördeği izlemek için eğildiğimde korkuluk yerinden çıktı. Ve ben tamamen güvendedim. Gölet sadece diz derinliğinde, ortasında bile balık gibi yüzüyorum ve içine düştükten sonra okula gitmemin hiçbir anlamı yoktu."

Faith yüksek sesle güldü. "Bunu duymayı nasıl kaçırdım?"

"Rothmere'de Gareth'la olan evliliğinizi daha başlamadan bitirmek için elinizden geleni yapıyordunuz." Grace gülümsedi. "Sebastian'ın atıyla eve gelirken ikisini görmeliydin. Mercy kulaktan kulağa gülümsüyordu ama Sebastian onu dizlerinin üzerine yatırıp dövecekmiş gibi görünüyordu."

"Ve bu, yakalayıp cebine koyduğu kurbağa dışarı tırmanıp atın kafasına atlamadan önceydi," diye güldü Patience. "Hayvan şaha kalktı, ikisini de yola attı ve sonra çayır boyunca bir çizgi gibi havalandı."

"Atını geri aldı," diye mırıldandı Mercy.

"Evet. Onu neredeyse köye kadar kovaladıktan *sonra*," diye belirtti Charity.

Mercy ellerini kalçalarına koydu ve kız kardeşlerine ters ters baktı. "Hepiniz sanki taliplerinize hiç sorun çıkarmamışsınız gibi davranıyorsunuz." Grace'den başlayarak teker onları işaret etti. "White's'a bir uşak gönderip Huntwick Kontu'nu kovaladınız, o sırada sizden bıktığına karar vermişti bile." Faith'e döndü. "Zamanının çoğunu Roth'tan kaçarak geçirdin, hatta o itibarını kurtarmak için seninle evlendikten sonra bile." İkizlerle yüzleşti. "Ve Amity Asheburton'la evlenmek zorunda kalmasın diye birbirinizmiş gibi davranarak ikinizin yarattığı karmaşık karmaşayı çözmeye başlayamam bile, o da Charity ile evlenmenin gerekli olduğunu anladı ve o zamandan beri kimsenin haber alamadığı rastgele bir serseriyle kaçtı!"

Charity gözlerini kıstı. "Anthony Iverson'ın Amerikan kolonilerinde oldukça mutlu olduğunu duydum."

Mercy homurdandı. "Onlar artık koloni bile değil. Onlar *eyalet*." Daha olgun davranma kararını tamamen unutarak dilini çıkardı.

"Kesin artık, ikiniz de," dedi Grace sevecen bir gülümsemeyle. "Tanıştığınız gecedan başlayarak, Majesteleri'nin zamanının büyük bir kısmını seni kurtarmak için harcadığı gerçeğinin üstünü örtmek mümkün değil, Mercy. Ben, kendi adıma, minnettarım. Senin destansı sakarlıkların olmasaydı kocamla asla tanışamazdım."

"Geri kalanımız da öyle," diye ekledi Faith.

"Sanırım artık büyüdüğüm için beni çok daha gelişmiş bulacak," diye açıkladı Mercy, burnunu sıkıca havaya dikerek. "Adab-ı muaşeret derslerime çok dikkat ediyorum, önümüzdeki sezon için gardırobum bir sosyete takdim edilecek bir kız için hiç de azımsanacak gibi değil ve sanırım *çok* ama çok dikkatli olursam, bana sormak isterse ayak parmaklarına basmadan dans etmeyi bile başarabilirim."

Hepsi güldü.

"Doğru," diye doğruladı Patience, etrafta olmayan evli kız kardeşler için. "Köyde ondan daha uzun boylu olan tek erkek olduğu için dansını babamla çalışıyormuş." Söğüt gibi kız kardeşine gülümsedi. "Londra'da iyi bir gösteri yapmak için gösterdiği çabadan gurur duyuyorum."

Mercy biraz kızardı ve aynadan uzaklaştı. Odanın etrafındaki raflarda asılı olanlardan başka bir elbiseye uzandı. Her giysi, genç sosyete kızları için tipik olarak uygun görülen pastel tonlardan biriydi. Almack's'a kuponları için başvurmuş ve onaylanmıştı, tüm önemli yıllık etkinliklerin davetiyeleri alınmış ve kabul edilmişti ve sosyal takvimi güzelce doluyordu. Bu, ailenin şimdiye kadar yaşadığı en düzenli sosyete girişiydi.

Beş yıl önce Sebastian'ın en yakın arkadaşı Trevor Caldwell ile oldukça çalkantılı bir flörtün ardından evlenen Grace huzursuz görünüyordu. "Mercy, bence Dük'ün Londra'da çok nadiren vakit geçirdiği gerçeğine hazırlıklı olmalısın, özellikle de Sezon boyunca. Geldiğinde de genellikle iş için gelir. Geçen yıl tek bir Cemiyet etkinliğine bile katılmadı."

Mercy yılmadı. "Tabii ki gitmedi. Ben orada olmasaydım balolara ve partilere gitmek için hiçbir nedeni olmazdı."

Altı kız kardeşin en yufka yürekli olanları Faith ve Amity endişeli bakışlar attılar. "Belki de senin bu yıl ilk kez sahneye çıkacağının farkında değildir, Mercy. Ne de olsa henüz on sekiz yaşında değilsin."

"Ama doğum günümü Sezon bitmeden çok önce kutlayacağım." Mercy bir kız kardeşinden diğerine baktı. "O sadece benim büyümemi bekliyordu. Göreceksiniz." Onların kuşkulu ifadeleri karşısında elini havalı bir şekilde salladı, sonra Patience'a dönerek konuyu değiştirdi. "Neden elbiselerinden birkaçını denemiyorsun?"

"Oh, gerek yok." Patience başını salladı. "Hepsini denedim ve her şey çok güzel. Sana Londra'ya kadar eşlik etmem ve refakatçiliğini yapmam konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğuna hâlâ anlamış değilim."

Uzun kanepede Patience'ın yanında oturan Grace, kolunu en büyük kız kardeşine doladı. "*Hepimiz* ısrar ediyoruz, hayatım." Gülümseyen ve başlarını sallayan diğerlerine baktı. "Bizim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsek azdır. En azından sana kendi Mevsimini verebiliriz."

Patience onları pratikte büyütmüştü. Kız kardeşlerini çocukluklarındaki sıyrık ve çürüklerden geçirmiş ve her birinin sosyeteye girişlerine hazırlanmalarına yardımcı olmuştu. Grace ve Faith'in düğünlerine katılmış, Amity ve Charity birbirlerinden birkaç gün sonra evlenirken sadık bir şekilde yanlarında durmuş ve şimdiye kadar beş yeğenini dünyaya getirmişti. Ama kız kardeşlerinin mutlu olduğunu bilmenin verdiği haz dışında hiçbir şeyi yoktu.

Gözlerinde biriken yaşlarla savaştı. "Hepiniz aptalsınız. Kendi mevsimim için çok yaşıyım."

"İşte bu yüzden benimle geliyorsun," dedi Mercy neşeyle. "*Benim* bir koca bulmama gerçekten gerek olmadığına göre, tüm bu saçmalıkları atlayabilir ve *sana* bir koca bulmaya odaklanabiliriz."

Patience'ın yüzündeki dehşet ifadesine güldüler ve sonra Mercy'nin çeyizini gözden geçirmeye geri döndüler. Her şeyin sabahleyin dikkatlice paketlenip yüklenmesi gerekecekti. Patience ve Bingham da dahil olmak üzere tüm aile bu sezon Londra'da ikamet edecekti. Kızlar çok heyecanlıydı.

Öte yandan kocaları kesinlikle öyle *değildi*.

BÖLÜM 9

Yeşil çuha kaplı masanın ortasındaki kâğıt destesine hiç dokunulmamış, yerine cheroots, brendi ve sohbet konmuştu. Orada oturan dört adamın önünde beş deste fiş düzgünce istiflenmişti. Bir yığın da boş bir sandalyenin önüne dizilmişti. Boş sandalye için bir bardak konyak doldurulmuştu, bu da dörtlünün onun birazdan gelmesini beklediğini gösteriyordu.

Huntwick Kontu Trevor Caldwell, "Benim için en az dört gün oldu," dedi.

"Dört mü?" diye karşılık verdi Asheburton Markisi Lachlan Kimball. "Bu bir şey değil. Benim için sağlam bir hafta oldu." Gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı.

Seth Kontu Jonathan Lloyd hiç tedirgin görünmüyordu. "Benim için sadece bu sabahtı."

Diğer üç adam bir süre ona baktıktan sonra iki parmağını havaya kaldıran kardeşi Roth Markisi Gareth'e baktı.

"İki gün mü? Hepsi *bu* mu?" Lachlan ona iğrenmiş bir bakış attı.

Gareth sırttı. "İki hafta," diye düzeltti.

"Oha!" Tüm masada bir tezahürat patlak verdi ve White's'ın diğer sakinlerinin onlara doğru bakıp sırtımasına neden oldu. Sebastian onlara katılmak için yürürken hepsi Gareth'in şerefine kadeh kaldırdı.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

Trevor, "Roth tam iki hafta boyunca kendi karısı da dahil olmak üzere herhangi bir Ackerly ile etkileşime girmekten kaçınmayı başardı," diye açıkladı.

Blackthorne Dükü tek kaşını kaldırdı. "Faith yine mi kaçtı?" Sebastian otururken masadakiler kahkahalarla gürledi. Konyağına uzandı ve küçük bir yudum aldıktan sonra gözlerini kapatıp tadını çıkardı. Gözlerini tekrar açtı ve arkadaşlarına baktı. "Evlilik bu noktaya mı geldi? Karılarınızdan mı saklanıyorsunuz?"

"Bu yıl işler biraz karışık," dedi Lachlan.

Jonathon kuru bir sesle, "Bunu hiç de karmaşık bulmuyorum," dedi.

"Çünkü *onlardan biriyle* evli değilsin," diye karşılık verdi Gareth duygusallıkla. Ağabeyi Jon'un evliliği yıllar önce ayarlanmıştı ve aslında eşi Amanda ile düğünden sadece birkaç gün önce tanışmıştı. ki her ikisi de kişiliklerindeki farklılıklara rağmen birbirlerine hemen aşık olmuşlardı. Amanda Lloyd zeki, güzel ve pırıl pırıl bir kişiliğe sahipti.

Onunla temasa geçen herkesi anında arkadaşı yapardı. Buna karşılık Jon ağırbaşlı, ciddi ve oldukça suskun biriydi. Amanda onun içindeki en iyi yönleri ortaya çıkarmış ve babalarının ölümünden sonraki yıllarda kardeşler arasında büyüyen çatlağın iyileşmesinde etkili olmuştu.

"Bir seferde bir Ackerly her zaman en iyisidir," diye hemfikir oldu Trevor. "En fazla iki, ama aynı anda birden fazla kişiyle arkadaşlık etmeniz gerekiyorsa, en iyisi doğru kombinasyonu yakalamaktır. İşe yaraması için Sabır, İnanç ya da Dostluk'un bir arada olması gerekir."

Masanın etrafındaki erkekler, hatta masada Jonathon dışında bir Ackerly ile evli olmayan tek erkek olma özelliğine sahip Sebastian bile başını salladı. Kartları işaret etti. "Oynayalım mı?"

Herkes kabul etti ve sandalyelerini çekti. Sebastian kâğıtları karıştırıp dağıttı ve adamlar birbirlerinin hatırı sayılır servetlerinin bir kısmından kurtulmak gibi ciddi bir işe giriştikleri için bir süre sohbet sadece kâğıt muhabbetinden ibaret kaldı. Birkaç el oynadılar ve sonra bir kez daha ara verdiler. Herkes masaya döndüğünde Sebastian eski konuyu yeniden açtı.

"Peki, bu yıl neden bu kadar karmaşık?"

"Bilmiyor musun?" Gareth sırtıttı. "Hunt'ın sana söylediğinden eminim sanıyordum."

"Kasabaya daha yeni geldim," diye açıkladı Sebastian. Trevor'a baktı. "Bana ne söyledin?"

Trevor brendisinden bir yudum aldı ve sonra bardağı çevirerek kehribar rengi sıvının içinde dönmesini izledi. "*Hepsi* burada."

"Burada mı?"

"Londra'da."

"Tüm aile mi?" Sebastian'ın yüzündeki hoş ifade giderek kayboluyordu.

"Her biri," dedi Lachlan sırtarak.

"Mercy bile," dedi Jon, doğrudan konuya girerek. Arkadaşlarına uzun uzun baktı, haberi uzatmalarından sabırsızlanıyordu. "Mercy neden burada olsun ki?"

Londra Sezonu için yeterince büyük olamaz," diye itiraz etti Sebastian. Onun kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onu en son kuzeninin İskoçya'daki evinde görmüştü.

"Ama öyle," dedi Gareth. "Hepsi Mercy'nin ilk çıkışı için burada, Patience bile. Mercy ise ilk kez sahneye çıkmasına hiç gerek olmadığına yemin ediyor."

Sebastian kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

Gareth cevap vermeye başladı ama Trevor bir eğlence fırsatı sezerek onun sözünü kesti. "Patience'ın hayatının büyük bir bölümünü başkalarıyla ilgilenerek geçirdiğine ve artık kendi başına eğlenmenin tam zamanı olduğuna karar verdi."

Sebastian başıyla onayladı. "benziyor. O her zaman nazik küçük bir şey olmuştur."

"Artık o kadar da küçük değil Thorne," diye düzeltti Lachlan. "Artık tüm kız kardeşlerinden daha uzun. Onu görene kadar bekleyin."

"Evet, Thorne," dedi Gareth. Dudakları kıpırdadı. "Onu ne zaman arayacaksın? Patience'la birlikte Hunt'ın evinde kalıyor."

"Onu orada bulmakta iyi şanslar. Hepsi *toplu* halde evden eve dolaşıyor gibi görünüyor." Jon başını salladı. "Bugün kapımın önünde belirmeye başladıklarında, daha iyi bir arkadaş bulma umuduyla buraya geldim."

"Ne yazık ki," dedi Gareth, "onun yerine bizi buldu."

Grup gülüştü ve bir el daha oynadı. Ancak bu kez Sebastian aklını oyunda tutamıyordu. *Küçük Mercy Ackerly'nin büyüdüğünü ve evlilik piyasasına girdiğini* düşündü. Bir zamanlar, ilk tanıştıklarında ona duyduğu aşkı atlatıp atlatamayacağını merak etmişti. Onun azmini takdir etmek zorundaydı. Dört uzun yıl boyunca, büyüdüğünde onunla evleneceği konusunda ısrar etmişti ama geçen yıl ondan hiçbir haber alamamıştı. Pelthamshire civarında genç bir adamla tanıştığını düşünmüştü.

"Bu senin bahsin, Thorne."

Kuzeni Lachlan onu dürterek şimdiki zamana dönmesini sağladı. Sebastian masaya baktı, oyunda ne olup olmadığı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti ve başını salladı. Bir cheroot yakmak ve elin geri kalanını izlemek için sandalyesini arkaya itti ve zihni son beş yıla doğru sürüklendi.

Ateşli bir hayrana sahip olmak biraz sıkıntı vericiydi ama aslında oldukça sevindiriciydi. Zeki, eğlenceli bir kızdı ve şimdiye kadar tanıştığı en etkilenmemiş kadınlardan biriydi; bu özellik aileden geliyor gibiydi ama özellikle Mercy'de çok belirgindi. Kadınsı kurnazlıklar ona yabancıydı. Hissettiği ve yaşadığı her küçük duygu, dünyadaki herkesin görmesi için etkileyici yüzünde oynuyordu. Neredeyse mora çalan koyu mavi gözleri aklından geçen her düşünceye ihanet ediyordu ve eğer gözleri onu ele vermiyorsa, ağzı kesinlikle ele veriyordu. Sebastian gülümsedi. Çocuk çok tuhaf şeyler söylüyordu,

Çünkü ağız ile beyni arasında hiçbir filtre yokmuş gibi görünüyordu.

Kendisi de pas Trevor, bir sonraki eli beklerken en iyi arkadaşını izledi. Normalde vurdumduymaz ve soğuk olan Sebastian'ın ifadesi rahatlamıştı ve ara sıra küçük bir gülümseme belirliyordu. Kont onun Mercy Ackerly'yi düşünüp düşünmediğini merak etti ve öğrenmeye karar verdi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Aklında ne var, Thorne?"

Herkes bir an için oynamayı bıraktı ve Sebastian'a baktı. Dük, arkadaşının ilgisini doğru tahmin ederek kaşlarını kaldırdı.

"İşlerim nedeniyle sezonun büyük bölümünde Londra'dayım. Sybil'i ziyarete gitmeyi ."

Trevor, Sebastian'ın uzun zamandır metresinden söz edilince neredeyse yüzünü buruşturacaktı. Sybil Delacourte'tan hiç hoşlanmamıştı. Opera sanatçısı, o zamanlar ünvansız bir genç adamla anlamsız bir cilveleşme olabilecek bir şeyi, krallığın bir düküyle beş yıl süren bir anlaşmaya dönüştürmeyi başarmıştı. Özel olarak, onun zeki bir fırsatçıdan başka bir şey olmadığını, insanları okumakta ve kendisi için en faydalı olduğunu kanıtladığı şekilde hareket etmekte yetenekli olduğunu düşünüyordu. Sebastian'ı tam da doğru şekilde ve son derece hesaplı bir sabırla idare ettiği kesindi. Trevor ilk başlarda en yakın arkadaşına güvensizliğini ifade etmişti. Sebastian ona sadece eğlenerek sırtmış ve bir daha bu konudan hiç bahsetmemişlerdi.

Sybil da Huntwick Kontu'ndan sadece bir kez söz etmişti. "Arkadaşın benden hoşlanmıyor," demişti bir akşam yatakta, bunu bir soru yerine dikkatle bir ifade olarak dile getirmişti.

Sebastian buna da cevap vermemişti. En azından hemen değil. Saatler sonra, seviştikten ve Sybil neredeyse uykuya daldıktan sonra konuştu. "Huntwick insanları okumakta çok iyidir," dedi.

Yanına kıvrılmış, başını göğsüne yaslamış Sybil gözlerini açmıştı, uyku ani bir temkinlilikle kovalanmıştı. "Siz de öyle majesteleri," dedi.

"Belki de," diye yanıtladı. "Ama öğrendiklerimizi uygulama şeklimiz arasında büyük bir fark var. O bilgiyi aklında tutuyor, önemsiyor ve belirli bir durumda birinin nasıl davranabileceğini belirlemek için kullanıyor." Uzun bir süre durakladı ve Sybil devam etmesini umarak nefesini tuttu. Sormaktan daha iyisini biliyordu ve adam tekrar konuştuğunda neredeyse konuşmamış dileyecekti. "Ne öğrendiğim umurumda değil. Sadece kullanırım."

Sybil şaşırarak gözleri doldu ama gözyaşlarının akmasına izin vermedi ve konuşmaya devam etmek için hiçbir çaba göstermedi. Çok geçmeden Sebastian'ın derin ve düzgün nefes alışından uykuya daldığını anladı.

Trevor konuşmanın farkında olmasa da, arkadaşı ile güzel opera sanatçısı arasında önemli bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Sebastian, Sybil ile toplum içinde vakit geçirmeyi bırakmış ve ona güzel bir şehir evi ayarlamıştı. Çoğu kişi, özellikle de umutlu matrons ve mammas'lardan gelen sürekli davetlere rağmen nadiren Cemiyet etkinliklerine katıldığı için, ele avuca sığmaz dükün metresine aşık olduğunu düşünüyordu. Huntwick Kontu daha iyi biliyordu. Sebastian aşık değildi. O sadece temel insani ihtiyaçları olan ve bunları mümkün olan en az karmaşık şekilde karşılayan bir adamdı.

"Biliyor musun Thorne, hiç gençleşmiyorsun." Gareth cheroot'unun etrafında sırttı. "Belki de Sybil'den dürüst bir kadın yapmayı düşünmelisin."

Dük, Gareth kendisinden üç yaş büyük olmasına rağmen, bir zamanlar küstah bir genç yavru olarak bahsettiği adama kibarca, "Gerek yok," diye cevap verdi. "Sybil zaten tanıdığım en dürüst kadın." Ama o bunları söylerken bile Mercy Ackerly'nin şaşırtıcı derecede dürüst, hercai menekşe karası bir çift gözü Sebastian'ın zihninde dans ediyordu. Kararlılıkla bu görüntüyü kafasından sildi ve sandalyesini geriye itti.

"Bir gün için fişlerimden yeterince vazgeçtim," dedi. Arkadaşlarına bir kez başıyla selam verdi, dikkatli bir uşağın aceleyle getirip kendisine teslim ettiği pelerin ve şapkayı aldı ve oradan ayrıldı.

"Sybil'e gitmiyor," dedi Lachlan, fişlerini benzer renkteki destelere ayırırken.

Trevor arkadaşının ardından baktı. "Hayır," diye düşünceli bir ifadeyle onayladı. "Bence öyle değil."

BÖLÜM 10

"Lanet olsun!"

Küfür ve ardından gelen yüksek sesli bir gümbürtü, boş Caldwell balo salonunun ikinci kat girişinde yankılandı, merdivenlerden aşağı süzüldü ve mermer fuayeden geçerek Ackerly kardeşlerden dördünün toplandığı oturma odasına ulaştı. Karşılıklı bakıştılar.

"Biri onu durdurmalı," dedi Faith, her zamanki pragmatist tavrıyla.

"Denedim," diye iç geçirdi Grace. "Kendini geliştirme arayışında hayal ettiği başka bir faaliyetle meşgul olacak sadece."

"Onun orada ne işi var?" diye sordu Charity, iki yaşındaki ikizleri Charles ve Charlotte ile birlikte gelmişti. Bebekler tüm teyzelerinden öpücükler aldılar ve Grace'in hizmetçisi Becky tarafından kuzenleriyle oynamaları için çocuk odasına götürüldüler.

"Balo salonunun merdivenlerinden inme alıştırması yapıyor," dedi Patience, alnı endişeyle çatılmıştı.

Charity dehşete düşmüş görünüyordu. "Aman Tanrım! Biri merdivenleri doldurmuş ve basamakların altındaki balo salonu zeminine yastıklar mı yerleştirmiş? Boynunu kırabilir."

"Henüz üç basamaktan fazla inebildiğinden şüpheliyim," dedi Grace. Bir başka gümbürtü ve hayal kırıklığı hırıltısı oturma odasına doğru yol aldı. "Bunu kafasının üzerinde bir kitapla yapmaya çalışıyor."

"İlk çıkışı için *bu kadar* endişeleniyor mu?" diye sordu Amity sakin sesiyle. "*Ton'un* onun hakkında ne düşündüğüne bu kadar önem vereceğini hiç düşünmemiştim."

"*Ton'un* kendisi ya da ilk çıkışı hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil. Bütün bunları Blackthorne Dükü'nü etkilemek için yapıyor." Patience başını salladı. "Bir noktada onun hakkında kurduğu bu küçük fantezi başına yıkılacak ve çok incinecek."

"Hepimiz onu milyonlarca kez vazgeçirmeye çalıştık." Faith omuz silkti. "Ayrıca, bence bu kendi kendine çözülecek. Blackthorne geçen sezon tek bir etkinliğe bile katılmadı. Bu topraklarda kalan az sayıdaki unvanlı bekâr erkekten biri ve unvanı hem rütbe hem de prestij açısından diğer uygun erkekleri çok geride bırakıyor. Ne zaman bir balo salonuna adım atsa ya da tiyatroda görünse etrafı sarılıyor."

"Kim o?" Mercy hışımla oturma odasına girdi.

Patience belli belirsiz başını sallayarak kız kardeşlerine dükten bahsetmemeleri gerektiğini işaret etti. "Hiç kimse." Konuyu değiştirerek Mercy'nin dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Balo salonu basamaklarını aşmayı başardın mı?"

Kız kardeşi kaşlarını çatı. "Sadece bir kez kitabı düşürmeden dibe kadar gidebildim."

"Belki de bunu kitapsız denemelisin," diye tavsiye verdi Charity. "Kafanın üzerinde tehlikeli bir şekilde tünemiş bir kitap bu yılın modası değilse, gerçek bir baloda merdivenlerden inerken bir kitabı dengeleyebileceğinden şüpheliyim."

Mercy boş bir sandalyeye çöktü ve iç geçirdi, en dengesiz kız kardeşinin kendisini tartışmaya çekmesine izin vermeyi reddetti. "Balo salonuna atla gelemem çok kötü. En azından *bunu* iyi yapabildiğimi biliyorum."

Patience öne doğru uzandı ve onun dizini okşadı. "Çok güzel bir çıkış yapacaksın ve ertesi gün tüm şehir senden övgüyle bahsedecek. Bunu biliyorum."

"İnsanlardan bahsetmişken," diye araya girdi Faith, "Lucinda Harcourt'un bu Sezon yine bir koca bulmaya çalışacağını duydum."

Charity homurdandı. "Yine mi?" Lucinda'yı en son iki yıl önce Asheburton Markisi'nin kolunda görmüştü. Bu görüntü Charity'yi çok fazla şampanya içmeye ve çok kötü kararlar almaya itmişti. Asheburton, Charity'yi ve itibarını kurtarmak için Lucinda'yı baloda bırakmak zorunda kalmış ve bu durum Charity'nin İskoç markisiyle plansız bir evlilik yapmasıyla "Ne bu, altıncı sezonu mu?"

"En azından," diye ekledi Grace. "Başka kimi görmeyi bekleyebiliriz?"

"Therese Thomasson-Sinclair geçen yıl Vikont Tegwell'le evlendi ve kuzeydeki malikânesini nadiren terk ettiğini duydum, bu yüzden buralarda olacağını sanmıyorum," dedi Faith. "Ama kız kardeşi Maria bu yıl on sekiz yaşına bastı ve selamlama konuşmasını yapması bekleniyor."

Amity küçük burnunu kırıştırdı. "Therese ilk çıkışımızda bana ve Charity'ye karşı çok kaba davrandı, ayrıca korkunç bir dedikoducuydu. Umarım Maria daha iyidir."

Pencereden dışarı sessizce bakmakta olan Mercy birden telaşla sandalyesinde doğruldu. "Şarkı söyleyemiyorum," diye açıkladı.

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Grace. Sırıttı. "Bu sadece *kulağa* çok hoş geliyor."

"Ayrıca bir enstrüman çalamıyorum ya da şiir okuyamıyorum," diye devam etti Mercy. Paniklemiş gibi görünmeye başlamıştı.

Grace yüzünü buruşturdu. "Neden böyle bir şey yapmak *isteyesin* ki? Çaylarda ve sabah buluşmalarında cilveli bir sosyete kızına ve onun zar zor tahammül edilebilen yeteneklerine maruz kalmaya dayanamıyorum."

"Bu beni çok yönlü yapardı," dedi Mercy perişan bir halde, sandalyesinde tekrar geriye doğru yığıldı. "Çok korkarım ki çok yönlü değilim."

Kız kardeşleri gülmemeye çalıştılar. Patience, Faith ve Amity başardı. Grace kahkahasını bir elinin arkasına sakladı ama Charity keskin kahkahasını gizlemeye bile çalışmadı.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Her neyse, bir kişi çok yönlü olarak tanımlandığında aklıma hep sülün gelir," diye kıkırdadı Charity. "Sanki tarif edilen kişi güzel, şişman ve mükemmel bir ana yemek olacakmış gibi."

"Ayrıca, Pelthamshire'daki herhangi bir adam kadar ya da ondan daha iyi av köpeklerine binebilirsin," diye yatıştırdı Faith.

Binicilik yeteneklerinden söz edilmesi Mercy'nin endişelerini yatıştırmak yerine daha da artırdı. "Daha önce de belirttiğim gibi, Sebastian çağırmaya geldiğinde Grace'in bahçesindeki tazılara at sürme konusundaki hanımefendiliğe yakışmayan yeteneğimi tam olarak gösteremem."

Patience küçük kız kardeşine sert bir bakış attı. "Ona kendi ismiyle hitap etmeyi bırakmalısın Mercy. Bu hiç uygun değil. Sen artık genç bir hanımsın ve o da krallığın bir dükü."

"Ayrıca," diye ekledi Charity. "Zaten senin ata bindiğini çoğu erkekten daha iyi biliyor."

Amity ikizinin koluna yumruk attı.

Grace sessizce oturuyordu ama içinde giderek daha fazla huzursuzluk duymaya başlamıştı. Mercy'nin Sebastian Tremaine'e olan aşkı son beş yıldır çok eğlenceli ve bir aile şakasıydı ama bu yıl farklıydı. Kız kardeşi gerçekten de işlerin hep hayal ettiği gibi gideceğini düşünüyordu ve onu bu hayalden çok daha önce vazgeçirmemiş olmaları tüm ailenin suçuydu.

"Mercy, beni dinle." Sesi ciddiydi ve herkes konuşmayı kesti.

"Ne oldu Grace?"

Grace kız kardeşinin sandalyesine doğru ilerledi. Bir tabure çekip üzerine oturdu ve Mercy'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Başını kaldırdı, gözleri ciddiydi. "Blackthorne Dükü bir eş aramıyor. Şu anda değil."

Mercy yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Elbette değil," dedi. "Buna ihtiyacı yok."

Grace onun ellerini sıktı. "Lütfen sana söylediklerimi iyi dinle, sevgilim. Sebastian Tremaine bu yıl seninle ya da başka biriyle evlenmek istemiyor." Parlak mavi gözleri Mercy'nin hercai menekşe karası gözlerine dalmış, anlamasını istiyordu. "Balolar, geziler ya da sabah görüşmeleri ve öğleden sonra gezintileriyle ilgilenmiyor. Aslında, para kazanmak dışında onu neyin ilgilendirdiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Para kazanmak için *çok* zaman harcıyor."

Mercy'nin gözleri yaşlarla doldu ama onları geri kırıptı. "Size tam olarak neyi sevdiğini söyleyebilirim. Atlara değer verir," dedi yumuşak bir sesle. "İyi, iyi yetiştirilmiş, güzel atlar." Boğazına takılan garip yumruyu temizledi ve Sebastian'la son karşılaşmalarında oldukça kötü ayrıldıkları gerçeğini düşünmeyi inatla reddetti. "Sorumluluklarını yerine getirmeye ve kendi başlarının çaresine bakamayanlarla ilgilenmeye inanıyor. Ve annesini çok ama çok seviyor. Sadakati bir insandaki diğer tüm niteliklerin üzerinde tutuyor ve yalnız olmanın ne demek olduğunu anlıyor."

Ayağa kalktı ve odanın içinde kız kardeşlerine baktı. "Genç olabilirim ama birlikte geçirdiğimiz zamanlarda onu gerçekten dinledim. Söylediği ve söylemediği şeyleri dinledim ve onu *anladım*." Onlara küçük bir gülümseme verdi. "Belki de sezon boyunca Ekselanslarını Kasabada göremeyeceğim konusunda haklısınız ama bir gün onu gerçek bir düşes yapabilmek için sosyeteye nasıl gireceğimi burada, Londra'da öğreneceğim. Göreceksiniz."

"Biz sadece senin hayal kırıklığına uğramanı istemiyoruz, tatlım," dedi Patience. "Seni çok seviyoruz ve tek dileğimiz senin en büyük mutluluğun."

Mercy'nin gözleri parladı ve başını salladı. "Biliyorum. Ben de sizi seviyorum. Hepinizi." Biraz güldü, kendine özgü iyimserliği ve iyi mizahı onu uzun süre terk etmeyi reddetti. Kararlı bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Bu geceki balodan önce tüm elbiselerimi tekrar gözden geçireceğim. Bir düzine kadar daha fikrimi değiştirmemi dinlemek isteyen var mı?"

Charity ayağa kalktı ve eteklerini silkeledi. "Gidip ikizleri kontrol edeceğim ve çocuk odasındaki her şeyi alt üst etmediklerinden emin olacağım, sonra da kararlarınızı daha da zorlaştırmak için geleceğim." Yüzü gamzelenmişti ve yanından geçerken Mercy'nin yanağını öpmek için parmak uçlarında durdu.

"Ben de varım," diye kabul etti Amity. Bir kolunu Mercy'ninkine doladı ve birlikte oturma odasından çıktılar.

Patience, Grace ve Faith küçük kız kardeşlerinin ardından bakakaldılar. Faith mantıklı bir sesle, "Bu gerçekleşene kadar bunu kabullenmeyecek," dedi. "Mümkün olduğunca uzun süre eğlenmesine yardımcı olabiliriz." Odadan çıktı, onu Patience izledi.

"Evet, sanırım yapmalıyız," diye içini çekti Grace, yüzüne acımasız bir gülümseme yapııştırıp diğerlerinin peşinden giderken. "Ta ki onun kırık kalbinin parçalarını toplamak zorunda kalacağımız ana kadar."

BÖLÜM 11

"Çok gergin. Tökezleyip merdivenlerden aşağı yuvarlanacağı kesin."

Grace'in sesi endişeliydi ve Huntwick Kontu, Corwin'in balo salonuna giden merdivenlerden inerlerken karısına baktı. "O iyi olacak. Hayatı boyunca merdivenlerden aşağı yürüdü." Gözleri parlıyordu. "Özellikle de son birkaç gündür."

Zemine ulaştıklarında Grace ona ters ters baktı ve birkaç adım daha yürüyüp arkadaşlarına ve tanıdıklarına başını sallayarak ve gülümseyerek selam verdi. Asheburton Markisi ve Markizi de onlara katıldı, onları Roth Markisi ve Markizi izledi.

Kocası yakındaki bir hastayla ilgilenirken bir haftalığına Cleo Teyze'yle birlikte Kasaba'da kalmaya gelen Amity çoktan gelmişti ve Mercy'nin ilk balosuna girişini net bir şekilde görebilmek için merdivenin yanında belirledikleri noktada herkesi bekliyordu. "O nasıl?" diye sordu.

"Dehşete kapılmış," diye cevap verdi Faith, Amity'nin eline uzanıp onu tutarak. "Patience'a kendisiyle birlikte yürümesi için söz verdirdi, böylece gerekirse kolundan tutabilecekti."

Charity umutlu bir ifadeyle, "Bu sadece *ikisinin* de kafa atmasıyla sonuçlanır," dedi. Lachlan ona umut kırıcı bir bakış attı ama Charity ona sadece güldü. "Oh, sus. Böyle bir şey olmayacak. En az altı yıldır kimse topun içine düşmedi."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da Mercy'dir," diye bağırdı Cleo Teyze, parlak yeşil sarığının içinde mor bir tüy çaresizce sallanıyordu. Bastonunu vurgulamak için yere vurdu. "Siz kızlar o inerken ona ne kadar çok bakarsanız, bunun gerçekleşme olasılığı da o kadar artar."

Charity hariç hepsi hafifçe arkalarını döndüler ama Mercy ve Patience'ın merdivenlerin başında görünüp görünmediklerini görmek için omuzlarının üzerinden baktılar.

"Dik dik bakma Charity," diye tısladı Amity.

İkizi homurdandı. "Eğer düşerse bunu kaçırmamın imkanı yok. Sezonun olayı olacak. Bir düşünsene. Minicik bir oyuncak bebek değil ki nazıkçe parçalansın ve düzinelerce umutlu züppe ona yardım etmek için koştururken dibe sevimli bir yığın halinde insin. Hayır. Mercy düşerse, kolları ve bacaklarıyla merdivenlerden aşağı yuvarlanan bir yel değirmeni gibi olacak.

bacakları her yöne uçacak. Muhtemelen etekleri başının üzerine savrulmuş bir şekilde baş aşağı düşecektir."

"Charity!" Üç kız kardeş de hep bir ağızdan bu ismi haykırdı ve Grace onu kolundan bıçakladı. Charity yine güldü.

"*Bayan Patience ve Bayan Mercy Ackerly!*" sesi gürlledi ve hepsi niyetlerini unutup endişeyle merdivenin tepesine baktılar, iki kız kardeş yüzlerine yapıştırılmış gülümsemelerle inmeye başlarken hep birlikte nefeslerini tuttular.

Mercy, narin zümrüt tokalarla tutturulmuş gevşek bir topuz haline getirilmiş parlak kumral saçlarıyla zarif ve hoş görünüyordu. Buklelerinin bir kısmının oldukça sert topuzdan kurtulup ensesinden aşağıya ve yüzünün etrafına dökülmesine izin verilmişti, bu da etkiyi yumuşatıyor ve güzel uzun boynunu ve krem rengi kaymaktaşı omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Elbisesi en soluk bahar yeşiliydi, kısa kabarık kolların kenarlarında ve yüksek belin etrafında zümrüt kadife vurgular vardı. Uzun ve ince vücudu, son zamanların ince ve yüksek belli modası için mükemmeldi; sakın ve son derece nefes kesici görünüyordu.

Otuz yaşındaki Patience, küçük kız kardeşinden çok daha yaşlı görünmüyordu. Koyu mavi renkte daha muhafazakâr bir elbise seçmişti ama bu elbise onun ışıltılı gümüş gözlerini ve yüksek rengini ortaya çıkarıyordu. İlk balosuna girerken, hem yanına inen sakar kız hem de kendisi için korkudan titrediğini kimse söyleyemezdi. Gergin olabileceği aklına gelmemiştir, hatta baloya katılanların kendisi hakkında ne düşündüklerini umursayacağı bile aklına gelmemiştir ama Patience, Mercy kadar iyi bir izlenim bırakmayı çok istediğini fark etti. Göstermeye cesaret edemediği bir rahatlama duygusuyla ikisi de merdivenleri kazasız belasız indi ve ailelerinin yanına gitmek üzere pistte yürümeye başladı.

Grace Mercy'nin ellerini tuttu ve parmak uçlarında durarak yanağından öptü. "Harika iş çıkardın." Sonra mutlu bir şekilde gülümsedi, kız kardeşiyle kollarını birleştirdi ve birkaç Mevsim boyunca Londra'yı kasıp kavuran kız kardeşler grubunun hem en büyüğüyle hem de en küçüğüyle tanışmak için sabırsızlanan, tanışmak için etrafta toplanmaya başlayan arkadaşlarını ve komşularını selamlamak için döndü.

Balo salonundaki konuşmaların çoğu Mercy'nin kimi seçeceğine dair spekülasyonlardı. *Ton*'un anneleri rahatlama hissi duymaya başlamıştı. Geriye sadece iki kız kardeş kalmıştı ve şansları yaver giderse bu, yavrularının avantajlı bir eşleşme yapmak için bir Ackerly ile rekabet etmek zorunda kaldıkları son yıl olacaktı. İçlerinden üçü

Kocalar yüce unvanlara ve büyük servetlere sahipti, bu yüzden ailenin en büyüğünden ve en küçüğünden daha azını beklememesi mantıklıydı. Hatta ailenin daha fazlasını beklemesi bile mümkündü.

Elbette, kız kardeşleri tarafından çoktan kapılmış olanları gölgede bırakacak tek bir unvan vardı ve o da düşes unvanıydı. Mercy'nin kendisi dışında hiç kimse onun bunu başarmasını beklemiyordu. Ülkedeki tek bekâr dük, Blackthorne Dükü Sebastian Tremaine'di ve o da bekâr kalmaktan son derece memnun görünüyordu. Arabası hâlâ düzenli aralıklarla opera sanatçısı ve uzun süreli sevgilisi Sybil Delacourte için tuttuğu evin önünde görölüyordu. Bu ve Upper Brook Sokağı'ndaki evinde ara sıra görülen hareketlilik, Dük'ün Londra'da olduğuna dair Cemiyet'in aldığı tek işaretti. Dolayısıyla, Huntwick Kontu ile olan büyük dostluğuna ve Ackerly ailesiyle olan uzun tanışıklığına rağmen, Mercy ile ilgilendiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Kısmen bu nedenle, Mercy'nin prestiji, bu yıl sahneye çıkacağı öğrenilir öğrenilmez artmaya başlamıştı. Dükün devre dışı kalmasıyla, daha düşük unvanlara ve daha küçük servetlere sahip erkekler, iki marki ve bir kontla bağlantıları olan bir aileyle evlenmek için iyi bir şansları olduğunu düşündüler. Bu yüzden Mercy ortaya çıktıktan birkaç dakika sonra ilk hevesli genç delikanlı Mercy'nin babasına ve kayınbiraderlerine onu dansa davet etme iznini almak için kendini tanıttı ve Mercy birbiri ardına genç adamlarla gülerek ve oldukça eğlenerek, hatta partnerlerinden birinin kendisinden biraz daha kısa olmasına aldırış etmeden gitti.

Kız kardeşleri rahatladı, rahat bir nefes aldı ve kendileri de eğlenmeye başladı. Ama izleyenler sadece onlar değildi. Köşede, dans pistinin uzak tarafında, pastel elbiseler giymiş bir grup genç kız, Mercy Ackerly son dans partnerine biraz beceriksizce reverans yapıp pistten çıkarken başları birbirine yakın bir şekilde duruyordu.

"Therese, Blackthorne Dükü ile Mercy Ackerly arasında yıllar önce bir evlilik ayarlandığından emin olduğunu söyledi." Maria Thomasson- Sinclair'in oldukça kısık gözleri daha da kısıldı. "Öyleyse neden bir Sezon geçirmeye zahmet *etsin* ki?"

Lucinda Harcourt homurdanarak başını salladı, altın rengi bukleleri sallanıyordu. "En azından iki yıl önce Asheburton Markisi İskoçya'ya kaçıp o sefil harpilerden biriyle evlenmeye karar verdiğinde benim gibi Egerton'un o çirkin duluyla balodan eve gönderilmedin."

Maria hariç diğerkleri başlarını salladı ve sempatik bir şekilde gıdıkladılar. "Bu benim başıma gelmezdi," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ben buna izin vermezdim."

Lucinda biraz daha zeki olsaydı, genç kızın söyledikleri onu incitebilir ya da kızdırabilirdi ama öyle değildi ve bu sözler onun boş kafasının üzerinden geçip gitmişti. "Peki, ne yapmalıyız? Bütün erkekler Bayan Ackerly'yle şanslarını denemek için beklerken burada öylece durup dans edemeyiz."

Maria ince, hesapçı bir gülümseme verdi. "Ben zaten bir plan düşündüm. *Biz*," dedi, "Mercy Ackerly ile arkadaş olacağız." Kahverengi gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Lucinda kaşlarını çattı. "Ama onunla arkadaş olmak istemiyorum. Kız kardeşinden hiç hoşlanmıyorum."

"Hangi kız kardeş?"

Sarışın kız omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Sanırım hepsini."

Maria güldü. "Yeterince adil. Ama rol yapman gerekecek. Şimdi gidip yeni 'arkadaşımızla' tanışalım, yoksa onu tekrar dans pistine kaptıracağız."

İçecek masasının yanında duran iki beyefendi de Ackerly'nin çevresindekileri izliyordu ama ilgilendikleri kişi Mercy değildi. "O senin için mükemmel, Ronald. Güzel, zarif, iyi bir aileden geliyor... ve rafta oldukça sağlam duruyor."

Vikont Ronald Sexton o kadar emin görünmüyordu. "Neden benimle ilgileysin ki?" Derin bir nefes aldı, hain dilini kontrol altına aldı ve cümlesini bitirmeyi başardı. "Ben mi?"

Victor Maintree arkadaşına döndü. Yatıştırıcı bir sesle, "Daha yavaş konuş," diye öğüt verdi. "Buraya geldiğimizde kekelemekle aran iyiydi."

Ronald başını salladı. Victor'la Cornwall'daki oldukça mütevazı malikânesinin yakınındaki bir av partisinde tanışmıştı. Victor belli belirsiz bir yaşta, hafif yapılı bir adamdı ama Ronald şakaklarındaki ağarmış saçlardan en azından kırklı yaşlarında olduğunu düşünmüştü. Adresi olmasa da bir beyefendinin tavır ve duruşuna sahipti. Diğerkleri ava giderken ikisi de geride kalmıştı; Ronald pek iyi ata binemediği için, Victor da savaş sırasında dizinden hafif bir sakatlık geçirdiğini ve bu sakatlığın zaman zaman nüksettiğini söylediği için. İkisi sohbe başladı ve Ronald daha ne olduğunu anlamadan hızlı birer arkadaş oldular.

Victor, Ronald'ın gergin olduğunda kekeleme eğilimine karşı inanılmaz bir sabır göstermişti. Çoğu insan bu konuda kibar davranır ama ilk fırsatta onunla sohbet etmekten kaçınırdı. Victor bir şey yapmamıştı. Bunun yerine, konuyu ele almıştı. "Böyle kekelemen için hiçbir neden yok," demişti. Kendisini Ronald'ın malikanesine geri davet etti ve sınırlarıyla başa çıkmasına yardım etmeye başladı ve çok geçmeden Ronald yavaş konuştuğu ve söyledikleri hakkında dikkatlice düşündüğü sürece komşularıyla neredeyse hiç kekelemeden konuşabiliyordu. İşte o zaman Victor ona bir eş bulmasını önerdi.

Ronald karşı çıkmıştı. "Kadınlar beni her şeyden çok geriyor," diye itiraz etmişti. "Hiçbiri benimle evlenmek istemeyecek."

"Saçmalık," diye ısrar etti Victor. "Bir varise ihtiyacı olan bir unvana sahipsin. Kadınlar unvanlara bayılırlar ve ben de seninle birlikte Londra'ya gidip pürüzleri aşmana yardım edeceğim."

"L-Londra!" Ronald kendini tuttu, derin bir nefes aldı ve tekrar başladı. "Neden Londra'ya gitmek zorundayız ki?"

Victor sabırla, "Çünkü ihtiyaçlarınıza uygun genç bir kadını orada bulacaksınız," diye açıkladı. "İyi bir aileden gelen, ya zaten aristokrasinin bir üyesi olan ya da aristokraziyle evlenmek üzere eğitilmiş birini isteyeceksin. Sadece senin için çocuk doğurup sonra da çekip gidecek birini aramıyoruz Ronald."

"Hepsi çok genç. Hayatlarını mütevazı bir kır evinde benim gibi garip bir ihtiyaçla geçirmek istemeyeceklerdir."

"Hiç de yaşlı değilsiniz. Ve hoş görünümlü bir beyefendisiniz." Bu doğrudu. Ronald'ın görünüşü muhteşem olmasa da, özellikle yanlışı olan bir şey de yoktu. Uzun boyluydu, sağlam yapılıydı, kısa kahverengi saçları ve nazik kahverengi gözleri vardı. Gülümsediğinde dişleri düzgün ve beyazdı. "O kadar genç olmayan birini bulacağız. Orada birkaç mevsimi dışarıda geçirmiş ama bir koca bulamamış yaşlı bir kadın mutlaka vardır."

Ve böylece, Victor'un birkaç gün daha dürtmesi ve zorlamasından sonra Ronald kendini burada, sezonun ilk balosunda, arkadaşıyla birlikte duvarın dibinde dururken bulmuştu; parlak renkli kelebekler gibi uçuşan genç kızların hiçbirisiyle dans etmek -ya da daha kötüsü, *konusmak*- zorunda kalmayacağını umuyordu.

"Onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Victor gülümsedi. "Londra'da herkes herkes hakkında her şeyi bilir. Bu sadece doğru kadın gruplarının yanında durma meselesi. Patience Ackerly ya otuz yaşında ya da kısa bir süre sonra olacak. Anneleri öldükten sonra kız kardeşlerini o büyüttü ve avantajlı evlilikleri bir gösterge ise, çoğu biraz aceleci olmasına ve hatta birkaçının flörtleri etrafında bir skandal dokunuşu olmasına rağmen, onlar için oldukça iyi yaptı. Ayrıca kimsenin ona ilgi göstermesini de beklemiyor çünkü bu en küçük kız kardeşinin ilk çıkışı." Bir kaşını kaldırdı. "Başka bir deyişle, o mükemmel. Gidip bir tanışma dilenelim, olur mu?"

Ronald içini çekti, derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bunun sonunun iyi bitmesi mümkün değil," diye mırıldandı ama arkadaşını odanın diğer kadar takip etti.

İki grup tam olarak aynı Ackerly'nin çevresine yaklaştı. Babası, Cleo Teyzesi ve Patience'la birlikte durduğu için Charity yaklaşan kız grubu arasında Lucinda Harcourt'u fark etmedi bile. Eğer fark etseydi, kız kardeşini dikkatli olması konusunda uyarabilirdi ama Lucinda, Vikont Sexton ve Bay Maintree ile tanışma faslını tamamladığında, Mercy yeni arkadaşlarıyla birlikte balkonda gözden kaybolmuştu.

Dışarı çıktığında hafif bir esinti Mercy'nin yüzüne dolanan saç tutamlarını kaldırdı. Gülümsedi ve korkuluklara yaslandı. "İçeride ne kadar ısındığımı fark etmemiştim," dedi.

Lucinda yuvarlak gözlerle Mercy'ye baktı. "Aman Tanrım. *Boyun* ne kadar?"

"Lucinda," diye tısladı diğer kızlardan biri. "Bu çok kaba."

Mercy güldü. "Hayır, öyle değil. Kız kardeşim Faith'ten bile daha uzunum, ben onu geçmeden önce aramızdaki en uzun boylu oydu." Lucinda'ya gülümsedi. "Çok güzelsin. Saçlarım kısıyken hep seninkiler gibi buklelerim olsun isterdim ama korkarım benimkiler çoğu zaman dağınıktı."

Lucinda tatlı tatlı kızardı ve onun saçlarına dokundu. "Teşekkür ederim," dedi. Maria onu dürttü ve gülümsemesi soldu. "Dans ettiğin bazı beyefendilerden daha uzunmuşsun gibi görünüyordu," diye ekledi.

Mercy başını salladı. "Korkarım bu çok sık oluyor. Neyse ki Blackthorne Dükü oldukça uzun boylu."

Mercy'nin kendisine sunduğu bu kolay açılım karşısında şaşırان Maria konuyu ele aldı. "Ekselanslarını çok iyi tanıyor musunuz?"

"Öyle diyebilirim," dedi Mercy bir kakhaha daha atarak. "Neredeyse ailemizin bir üyesi sayılır. Onu on üç yaşımdan beri tanıyorum ve kız kardeşim Grace onun en iyi arkadaşıyla evli."

Grubun arkasındaki kızlardan biri, "Yani onu bu yıl bazı Cemiyet etkinliklerinde görmeyi beklemeliyiz?" diye sordu. "Annem onun hiçbir etkinliğe gelmediğini söylüyor, geçmişte geldiği birkaç seferde de o kadar sert sevimsizdi ki odadaki kızların yarısını korkutmuştu."

Mercy güldü. "Sert ve tatsız mı? Sebastian mı?" Yüz ifadesi biraz hülyalı bir hal aldı. "Bana karşı her zaman çok nazık olmuştur. Bir keresinde Grace ve Huntwick Kontu, Majesteleri'nin malikânesini ziyaret ettiklerinde peşlerine takılmışım ve ahırın samanlığında bir tahta yerinden çıkmıştı. Bacağım acı verici bir şekilde sıkıştı ve ne kadar uğraşıysam da çıkaramadım. Pelthamshire'a dönme vaktimiz yaklaşıp kadar kimse beni aradığını bilmiyordu. Majesteleri ahıra bakmayı akıl ettiğinde, yardım istemekten vazgeçmiş ve bacağım delikten aşağı sarkarken uyuyakalmışım."

"Onun ahırında ne işin vardı senin?" Lucinda'nın bebek mavisi gözleri yuvarlaktı.

"Oh, harika atları var! Onları ziyarete gitmişim ama seyisi beni görmekten rahatsız oldu, ben de yukarı tırmanıp beni göremeyeceği bir yerden onları izlemeye karar verdim. Görevini bitirip ahırdan ayrıldığında, daha yakından bakmak için aşağı inmeye başladım ve işte o zaman zemin çöktü." Sırıttı. "Neyse ki pantolon giyiyordum, yoksa bu olaydan dolayı yara izleri taşıyacağımdan oldukça eminim."

"Pantolon mu?" Maria neredeyse neşeyle homurdanacaktı. Bu hikâyeyi herkese yaymak için sabırsızlanıyordu. "Lütfen bana gerçekten pantolon giymediğini söyle."

Mercy ilgisiz görünüyordu. "Korkarım öyle. Hayatımın ilk on beş yılını onların içinde geçirdim. Sonunda bir kız gibi giyinmeye başladığımda kız kardeşim Patience çok rahatlamıştı."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Lucinda. Maria ile bakiştılar.

"Her neyse, daha önceki sorunuza gelince, Grace Sebas'ın-" Kendini tuttu. "Demek istediğim, dük buralarda çok bulunacak." Korkulukları iterek Fransız kapılarına doğru yürüdü ve yeni arkadaşları da onu takip etti. "Ama umarım fikrini değiştirir," diye itiraf etti önce.

içeri geri döndüler. "Onunla ilk valsimi yapmayı gerçekten çok isterim."

BÖLÜM 12

"Bana her şeyin nasıl gittiğini anlat. Bu sezon kendimi çok dışlanmış hissediyorum." Seth Kontesi ve Grace'in uzun zamandır arkadaşı olan Amanda Lloyd büyüyen karnını hüznle okşadı. Birkaç ay sonra ikinci çocuğunu bekliyordu ve bu nedenle her zamanki partilere katılamıyordu.

Grace gülümsedi. "Mercy harika vakit geçiriyor, çok hoş görünen bazı genç hanımlarla arkadaş oldu ve dans kartı her gece memnuniyet verici bir hızla doluyor. Blackthorne'un ortalıkta olmamasından dolayı hiç de cesareti kırılmış gibi görünmüyor."

"Sence duygularına karşılık vermeyebileceğini kabul etmeye ve yoluna devam etmeye hazır mı?"

"Ben olsam *o kadar* ileri gitmezdim." Grace başını salladı. "Mercy'yi bilirsin. Her zaman iyimserdir. Ama bu sezon bir eşleşme yapması için gerçek bir neden yok. Ne de daha on sekizine yeni girdi. Ben Trevor'la yirminci yaşına kadar evlenmedim."

Amanda güldü. "Hem de zavallı adam seni ülkenin yarısında kovaladıktan ve şimdiye kadar tanık olduğum en berbat davranışa katlandıktan sonra!"

Grace pişmanlık duymadan gülümsedi. "Charity'nin Asheburton'a çıkardığının yarısı kadar bile sorun çıkarmadım. Ve içimden bir ses Mercy'nin sonunda Blackthorne'a olan aşkını atlattığında çok iyi bir beyefendi bulacağını ve hiç sızlanmadan yuva kuracağını söylüyor."

Amanda ona şüpheli bir bakış attı. "Sızlanmadan sakinleşebilir ama zavallı kocası Mercy'ye bu kadar yakın olduğu için ömür boyu çürük ve darbelere maruz kalacak. Yaralanmadan yaşamak için tek umudu onu mümkün olduğunca sık bir atın sırtında tutmak."

İki kız da güldü.

"Patience bir hayran edinmiş gibi görünüyor," dedi Grace.

"Oh?" Amanda bunu duyduğuna memnun olarak gülümsedi. Sabır, iyi bir adamdan biraz ilgi görmeyi hak ediyordu. "Tanıdığım biri mi?"

"Belki de değildir, çünkü ben de adını pek duymadım. Adı Ronald Darvel ve Cornwall Vikontu Sexton."

Amanda geçmişini düşündü ama onun hakkında iyi ya da kötü hiçbir şey duyduğunu hatırlamıyordu. "Londra'da fazla vakit geçirmiyor olmalı. Ne yapıyor

onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oldukça sessiz biri ve konuştuğunda bunu tuhaf bir şekilde yavaş ve kasıtlı yapıyor, sanki kelimelerini çok dikkatli seçiyormuş gibi. Aslında ondan hoşlanıyorum," dedi Grace.

"Patience da ondan hoşlanıyor mu?"

"Öyle görünüyor," dedi Grace biraz kaşlarını çatarak. "Bir arkadaşı var, Bay Victor Maintree diye biri. Daha yaşlı, çok kibar biri. İkisi için de konuşmanın çoğunu o yapıyor ve bazen Patience'ın ona tarifi zor bir şekilde baktığını görüyorum."

"Darvel'den ziyade ondan hoşlanıyormuş gibi *mi*?"

"Bu hissi anlıyorum. Trevor'a onun hakkında ne öğrenebileceğini sormak niyetindeydim ama zamanının çoğunu Blackthorne'un konağında geçiriyor, yeni bir iş yatırımı ya da onun gibi bir şey üzerinde çalışıyor." Grace omuz silkti. "Adamın gizemli biri olduğu kesin."

"Blackthorne?"

"O da öyle," dedi Grace. "Ama aslında Bay Maintree'yi kastetmiştim."

Amanda çaydanlığa uzandı ve Grace'e bir fincan daha doldurdu. "İstersen Jon'dan onu araştırmasını isteyebilirim."

Grace başını salladı. "Henüz değil. Bu gerçekten beni ilgilendirmez ve Patience'ın nasıl hissettiği konusunda yanılıyor olabilirim. Her halükarda ilgisine karşılık vermiyor gibi görünüyor. Sanırım Vikont'a eş arayışında destek olmak için burada. Zavallı adamın bu konuda nasıl bir yol izleyeceğine dair hiçbir fikri yok gibi görünüyor."

"O zaman Bay Maintree'nin tarzı bu." Amanda gülümsedi. Fincanını havaya kaldırdı. "İyi dostlara," dedi.

Grace güldü, çay fincanını Amanda'nınkiyle tokuşturdu ve konuyu değiştirerek arkadaşını son gelişmelerden haberdar *etmek* için elinden geleni yaptı.

Kraliyet mavisı kadifeden güzel bir binicilik kıyafeti giymiş olan Mercy, atını Green Park'taki dizginli yol boyunca sakın bir yürüyüşe tutmuş, her santimiyle düzgün, zarıf bir hanımefendi gibi görünüyordu. Tarlalarda son sürat at sürmeyi tercih ederdi ama bu Pelthamshire'da geride bıraktığı bir aktiviteydi. Ayrıca, at üzerinde hiç de rahat olmayan Patience

Bir atın sırtında, onun yanında at sürüyordu, bu yüzden kız kardeşinin toprağa atıldığını görmekten korktuğu için nispeten sakın bir kanter bile denemeye cesaret edemedi.

Yoldan geçen bir tanıdığına başıyla selam verip gülümsedi ve duyulmayacağından emin olduğu kadar uzaklaştıklarında Mercy konuştu. "Kimdi o?"

Patience gülümsedi. "Leydi Avenlisle ve kızı Rebecca."

Mercy, onları tekrar gördüğünde hatırlayacağını umarak isimleri nefesinin altında tekrarladı. "Londra'da kalmaktan çok keyif alıyorum," dedi, "ama herkesin adını hatırlamaya çalışmak yorucu olmanın ötesinde."

Patience, "Onları atlarıyla hatırlamaya çalış, çünkü bu senin gerçekten ilgi duyduğun bir şey," diye önerdi. "Çok daha kolay bir zaman geçireceksin."

Mercy güldü. "Balo salonunda olmaz." Bir sonraki geçecekleri kişiyi görmek için önüne baktı ve kısa kesti. Atı, binicisinin heyecanını anlayarak biraz yana doğru dans etti, çünkü Mercy yaklaşan aygırı çok iyi tanıyordu. Blackthorne Dükü'nün en sevdiği bineğiydi.

"O burada," diye nefes aldı.

Patience kız kardeşinin bakışlarını takip etti ve içten içe inledi. Sebastian Tremaine'in parktan geçeceği onca gün varken, tam da *bu* zamanda *bu* parkı seçmek zorundaydı. Mercy'nin tekrar onun hakkında konuşmayı bırakması günler alacaktı.

Devasa siyah aygır yaklaşıp durduğunda yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Dük, Patience'a başını hafifçe eğerek, "Bayan Ackerly," dedi.

"İyi günler, " diye karşılık verdi.

Mercy'ye döndü. "Bayan Ackerly," diye tekrarladı aynı asil baş hareketiyle.

Bir hanımefendi gibi davran, dedi Mercy kendi kendine ve sonra vurgulamak için kafasının içinde tekrarladı. "İyi günler, Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle ve başını salladı.

Sebastian, küçük cüssesi nedeniyle her zaman kestane rengi dediği kızda bir yılda meydana gelen değişikliklere bakarken gülümsedi. Boyunun uzadığını gördü, gerçi at üzerindeyken ne kadar uzadığını söylemek zordu. Gençliğinin yuvarlak yanakları gitmiş, yerine yüksek, narin elmacık kemikleri ve kararlı bir çene gelmişti. Burnu düz ve inceydi.

Koyu kırmızı bukleleri de kaybolmuş, yerini bir kurdeleyle arkadan bağladığı parlak kumral bir yeleye bırakmıştı. Ancak kraliyet mavisi kadife şapkasının altındaki gözler tamamen aynıydı: iri ve oyunbaz yüzünde baskın, derin, kurnaz olmayan koyu cerulean ikiz havuzları.

"Umarım sezonun tadını çıkarıyorsunuzdur," dedi.

Sebastian'ın sesi kibardı ve gülümsemesi yerinde duruyordu ama Mercy onu tanıdığından beri ilk kez Blackthorne Dükü'ne karşı küçük bir kızgınlık hissetti. Gülümsemesi neredeyse... *alaycı* gibiydi. Hayal gücü onunla birlikte kaçmaya başladığında gözleri genişledi. En son İskoçya'da karşılaşmışlardı. Onu hâlâ aceleci bir çocuk olarak mı görüyordu? Onu yatıştırmaya mı çalışıyordu?

Birden kendini elbise giydirme oyunu oynayan küçük bir kız gibi hissetti. İlk karşılaşmalarında onu çocuk ve erkek yerine kadın ve erkek olarak etkilemeyi çok ummuştu. Ama işte karşısındaydı, ona sanki toplumun çekici olmasını emrettiği rastgele bir tanıdıkmiş gibi bakıyordu ve bu yüzden her zamanki sıcaklığı ve samimiyetiyle karşılık vermek yerine soğuk bir mesafeye çekildi. "Evet, elbette, Majesteleri," dedi kibarca, çenesini biraz kaldırarak. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Sebastian'ın gülümsemesi soldu. Mercy'yle ilgili en büyük korkularından biri, onun büyüüp kişiliğinin alamet-i farıkası olan taze yüzlü dürüstlüğüne kaybederek aristokrasinin sakın, kurabiye kalıbına girmiş kızlarından biri haline gelmesiydi. Şimdi korkularının haklı olduğu anlaşıyordu. Gözleri olmasaydı, bu uzun boylu, ilkel yarattığı tanıyamayacaktı bile. Kızın tavrı kafasını karıştırmıştı ve bunu biraz itici bulmuştu.

Elini şapkasının kenarına dokundurdu ve daha fazla hayal kırıklığı yaşamaktansa gitmeye karar verdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Öğleden sonraki gezintinizi daha fazla bölmeyeceğim." Patience'a başıyla selam verdi. "İyi günler hanımlar."

"İyi günler majesteleri," diye cevap verdi Patience ve dükün uzaklaşmasını izledikten sonra küçük kız kardeşine döndü. "Bu... garipti."

Mercy dükün geri çekilen sırtına baktı ve tüm konuşmaya yeniden başlayabilmeyi diledi. Ne kadar kötü idare ettiğine üzülse de, midesinin derinliklerindeki batma hissini gizlemek için parlak bir gülümseme takındı.

"Tuhaf bir şey yok," dedi. "Sadece parkta bir tanıdıkla normal bir karşılaşmaydı. Eve dönelim mi? Saat geç oldu ve bu akşamki balodan önce bir şeyler atıştırmayı umuyordum."

Patience başını salladı ve ikisi de atlarını çevirip sakın bir şekilde ters yöne doğru sürmeye başladılar. "Bir 'tanıdık' mı? Az önce Sebastian Tremaine ile konuştuğunuzun farkındasınız, değil mi?"

Mercy güldü ama sesi kırılgan ve sahte çıktı. "Elbette öyleyim. Ben aptal değilim, Patience." Topuklarını atının böğrüne gömdü ve uzaklaştı.

Patience kız kardeşine bir kez daha uzun uzun baktı. Bu karşılaşmanın Mercy'yi sarstığını görmek kolaydı ama Mercy'nin bunu tartışmak istemediği de açıktı. Kız kardeşinin geri çekilen sırtına düşünceli düşünceli bakan Patience, bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Şimdilik.

Grace kaşlarını çatarak dans pistindeki Mercy'yi izledi. Baloya giden kısa araba yolculuğu sırasında kız kardeşinin neden bu kadar içine kapanık görüldüğünü merak etmiş ama sormamaya karar vermişti. Şimdi küçük kız kardeşi güvenli bir şekilde kulak misafiri olmaktan çıktığına göre, o gün onunla en çok vakit geçiren kişiye döndü. "Mercy'ye neler oluyor?"

Patience alt dudağını çiğneyerek Mercy'nin gülümsemesini ve dans partnerine başını sallamasını izledi. Dışarıdan bakan biri Mercy'nin hayatının en güzel anlarını yaşadığını düşünebilirdi ama Patience gülümsemenin kibar bir yüz ifadesi olduğunu biliyordu. "Parkta Blackthorne'la karşılaştık."

Grace'in ağzında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Şehirdeyken genellikle böyle yerlerden kaçınır. Mayfair'deki her çöpçatan anne tarafından sıkıştırılmadığına şaşırdım."

"Park çok kalabalık değildi. Durdu ve bizi kibarca selamladı, Mercy'yi gördüğüne gerçekten memnun olmuş gibiydi ama Mercy onun selamına hayatımda gördüğüm en soğuk ve kibar mesafeyle karşılık verdi."

Grace'in kaşları daha da çatıldı. Bu hiç de Mercy'nin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. "Soğuk ya *da* mesafeli olma yeteneğine sahip olduğunu bile bilmiyordum."

"Ben de öyle," diye cevap verdi Patience. "Ona bunu sorduğumda, sahte bir gülümseme takındı, normal bir tanıdığına verdiği gibi cevap verdiğini söyledi ve sonra eve gitmemizi önerdi. Oraya gittiğimizde odasında kayboldu ve balo için ayrılma vakti gelene kadar onu bir daha görmedim."

Müzik sona erdi. Mercy bir adım geri çekildi, partnerine reverans yaptı ve kız kardeşlerine doğru yürümeye başladı; ama Grace ve Patience'ın ciddi bir sohbe dalmış olduklarını görünce içgüdüsel olarak

bunun kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu. "Sanırım biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım," dedi birlikte dans ettiği genç adama ve adam ona eşlik etmeyi teklif edemeden hızla uzaklaştı.

Yakınlarda, Lucinda Harcourt ve Maria Thomasson-Sinclair onun arka duvar boyunca uzanan açık kapılara doğru yürüyüşünü izlediler. Kapılardan geçip gözden kaybolduğunda Lucinda içini çekti. "Sanki Mercy hiç yanlış yapamamış gibi."

Maria başıyla onayladı. "Herhangi bir erkeğe özel bir ilgi göstermiyor ama hepsine karşı nazık, bu yüzden hepsi sadece bekliyor ve umut ediyor... ve geri *kalanımızı* da bekletiyor."

"Planımızın, Blackthorne'un onu fark etmesini sağlamak için yaptığı saçma girişimleri herkese anlatmaya başlamak olduğunu sanıyordum."

Maria gözlerini devirdi. "Yapacağız ama insanların yanına gidip onu kötülemeye başlayamayız. Bu tür şeylerin inceliklerle ele alınması gerekir."

Lucinda başını şimdi Faith ve Charity'nin yanına gelmiş olan Patience ve Grace'e doğru eğdi. "Hepsi endişeli görünüyor."

Maria başını salladı. "Evet. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve bunu nasıl düzelteceklerini bulmaya çalışıyorlar." Tekrar teras kapılarına doğru baktı ama Mercy dışarıda kaldı. "Belki biraz daha yaklaşırsak ne dediklerini duyabiliriz."

"Mercy Ackerly'nin bu öğleden sonra parkta Blackthorne Dükü ile beklenmedik karşılaşmasından bu yana çok garip davrandığı gerçeğini tartışıyorlar."

İki kız da şaşkınlıkla döndü. Karşılarında, pırıl pırıl siyah saçları ve kocaman yeşil gözleriyle minyon, şaşırtıcı derecede güzel bir kız duruyordu.

"On beş dakikadır bunu tartışıyorlar, ama dinlemeye zahmet etmenize gerek yok. Az önce söylediklerim her şeyi özetliyor."

Maria yabancıya baktı. "Kimsin sen?" diye sordu soğuk bir sesle, Lucinda'yla Mercy'yi tartışırken yakalandıkları için hiç hoşnut değildi. Bu yeni kızın ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak ediyordu.

"Benim adım Amy Lyon, Pelthamshire'dan yeni geldim." Sesi çan sesi gibi müzikal ve tatlıydı.

Lucinda kaşlarını çatı. "Lyon adında birini tanımıyorum," dedi ve Maria'ya baktı.

"Annemin kuzeni Vikont Graves," dedi Amy. "Bana sponsor oldu ve annem teklifinden yararlanmam için çok ısrar etti." Gülümsedi ve bu onu daha da güzelleştirdi.

Maria kızıdan hoşlanmamaya çalıştı ama bunun yerine merakının arttığını fark etti. "Pelthamshire aynı zamanda Ackerly ailesine de ev sahipliği yapmıyor mu?"

Amy başıyla onayladı. "Mercy ve ben son birkaç yıldır orada birlikte okula gidiyoruz." Gülümsemesi genişledi ve güzel gözleri hesapçı bir parıltıya büründü. "Ve sanırım onun hakkında bildiğim bazı şeyler tam da aradığınız türden bilgiler ," diye ekledi.

Lucinda ve Maria birbirlerine baktılar.

"Ah, anlatsana," dedi Lucinda ve bir adım daha yaklaştı. "Evet," diye onayladı Maria. "Bize *her şeyi* anlat."

Terasın çoğunlukla ıssız olmasından memnun olan Mercy, gölgeli bir uca doğru yürüdü ve korkuluk boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş alçak taş banklardan birine oturdu. Bahçenin mürekkep gibi karanlığına baktı, o sabah parkta Blackthorne Dükü'yle yaşadığı olayı düşündü ve pişmanlıkla başını salladı. Birkaç saatlik bakış açısı göz önüne alındığında, aşırı tepki verdiği daha iyi anlaşılıyordu.

İç çekti. Görünüşe göre olgun, sofistike bir sosyete kızı rolünü oynamaya çalışmak yeteneklerinin oldukça ötesindeydi. *Ama artık değil*, başını sertçe sallayarak sessizce yemin etti. Şu andan itibaren kendisi olacaktı. Kimi etkileyip etkilemeyeceğini hiç düşünmeyecek ve iyi bir düşes olmak için kendini hazırlamak konusunda endişelenmeyecekti. Gardırobunu kabul edilebilir olana göre değil, hoşuna gidene göre seçecekti. Sebastian'ın onu her zaman olduğu gibi sevdiğini düşünüyordu.

Kendini çok daha iyi hisseden Mercy ayağa kalktı, birkaç kırıksıklığı gidermek için eteklerini silkeledi ve balo salonuna döndü. Dans pistinin uzak tarafında Cleo Teyze'yle birlikte duran kız kardeşlerini görene kadar pisti taradı. Onlarla eve dönerken konuşmaya karar verdi ve bunun yerine yeni arkadaşlarının da dahil olduğu, kahkahalarla gülen büyük insan topluluğuna doğru döndü.

Neşeleri bulaşıcıydı ve Mercy daha gruba ulaşmadan kendini gülümserken buldu. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu dış halkadaki genç adamlardan birine.

Yana doğru eğildi ve bakmadan cevap verdi. "Kasabada yeni bir kız var ve gerçekten çok iyi bir hikaye anlatıcısı."

Herkes yine güldü. Mercy yeni geleni için parmak uçlarında durdu ama önünde çok fazla insan vardı.

"Affedersiniz," dedi tatlı bir sesle başka bir genç adama. Genç adam Mercy'ye doğru bir bakış attı ve bir santim kadar kenara çekildi, sonra dehşet dolu bir ifadeyle hızla geriye baktı. Diğer tarafındaki genç kadını dürttü ve kulağına fısıldamak için eğildi. O da dehşete düşmüş görünüyordu ve h l  grubun ortasına doğru ilerlemeye alışan Mercy'nin farkına varmadan önündeki kıza fısıldadı. Mercy, Lucinda'nın sarı buklelerini, daha ufak tefek, pırıl pırıl siyah saçlı birinin yanında seçebiliyordu.

"Lucinda!" diye seslendi ve el sallamak için parmak uçlarında durdu.

Bir anda herkes sessizliğe gömüldü.  n ndeki insanlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar.

Mercy gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra olduğu yerde durdu. Orada, grubun ortasında, kollarını Lucinda ve Maria'nınkilerle birleştirmiş, çocukluk düşmanı duruyordu.

"Merhaba Mercy," dedi Amy.

BÖLÜM 13

Mercy bir an bakakaldı, sonra kendini tuttu ve toparlandı. "Merhaba Amy," diye gülümseyerek cevap verdi, kızın büyürken sergilediği küçük rekabetçiliği yeniden sergilemesine izin vermemeye kararlıydı. "Londra'da olacağını bilmiyordum. Umarım Sezon beklediğin gibi geçer."

Amy, Maria ve Lucinda'yı neredeyse fark edilmeyecek kadar yakınlarına çekti. "Harika olacağından hiç şüphem yok." Hızla dağılan genç kalabalığı işaret etti. "Tam siz gelmişken herkesin gidiyor olması ne kadar tuhaf."

Mercy etrafına bakındı ve omuz silkti. "Belki de hepsi dansa gitmiştir."

"Ne harika bir fikir!" Amy yanlarında duran üç genç adama kandırıcı gözlerle baktı. "Herkes dans ederken bizi burada bırakacak değilsiniz herhalde," dedi ve onlara göz kamaştırıcı bir gülümseme armağan etti. Tekrar Mercy'ye baktı. "Şey," diye düzeltti, "neredeyse herkes."

Adamlar kollarını açarak harekete geçti ve üç çift yola koyuldu. Mercy onların gidişini izledi, gülümsemesi soldu. Amy Lyon. Burada. Londra'da. İşler birdenbire kötüden daha kötüye gitmeye başlamıştı.

Başını salladı ve kız kardeşlerinin yanına doğru ilerledi.

"Az önce konuştuğun kız kimdi?" diye sordu Grace. "Tanıdık geliyordu."

Mercy dudaklarını birbirine bastırdı. "Adı Amy Lyon." Mercy devam ederken Patience'ın gözleri büyüdü ve sonra daraldı, "Görünüşe göre annesi, iddia ettiği akrabasından bir iyilik istedi ve Amy'nin bir Sezon için sponsor olmasını sağladı."

Faith kaşlarını çatı. "Onu çok iyi tanımıyorum."

"Biliyorum," dedi Patience. "Ailesi Pelthamshire'a taşındığında sen ve Grace Londra'da mevsimlerinizi geçiriyordunuz. O ve annesi beladan başka bir şey değiller."

"Ne tür bir sorun?" Grace genç ve güzel esmerin dans pistinde partneriyle birlikte dönüp durmasını izledi. "Oldukça kolay arkadaşlıklar kurmuş gibi görünüyor."

"Arkadaşlarımla birlikte. Amy bir bukalemun," dedi Mercy. "İstediklerini elde etmek için ne olması gerekiyorsa o oluyor, bir yandan da tatlı ve masum görünüyor."

"Ahh, onlardan biri. Londra böyle kadınlarla dolu," dedi Grace. "Peki sence ne istiyor?"

Patience acımasız görünüyordu. "Genellikle Mercy'de ne varsa onu ister."

Cleo Teyze bastonunu yere vurdu. "Bah! Kim bu akraba?" Patience ve Mercy omuz silkince Cleo devam etti. "Öğreneceğim, ama belli ki sahip olmadığı ve asla sahip olamayacağı şey, ailenin desteğidir. Bizim Mercy'de bu fazlasıyla var. Bu Amy sonradan görme bir hiç. İzleyin. Küçük bir ailenin ikinci oğluyla birkaç dans edecek ve bir daha kendisinden haber alınamayacak."

Anlaşıldığı kadarıyla Cleo Teyze yanılmıştı. Genellikle Mercy ile dans eden genç erkeklerden hiçbiri gecenin geri kalanında ona yaklaşmadı ama Amy Lyon özellikle çok talep görüyordu. Daha da kötüsü, Mercy kendisiyle alay edildiğinden şüphelenmeye başladı. Birkaç kez arkadaş olarak gördüğü insanların birbirlerine fısıldadıklarını ve ona doğru baktıklarını gördü, ancak gözlerini yakalamaya çalıştığında aceleyle başka tarafa baktılar.

Cleo giderek daha fazla sinirlenmeye başlamıştı ama Faith ve Grace artan endişelerini dikkatli gülümsemelerinin ardına sakladılar. Charity de Patience gibi Amy'nin kindar entrikalarını iyi biliyordu ama öfkesini yüksek sesle ifade etmesinin Mercy'ye bir faydası olmayacağını bildiği için bu kez dilini tutmayı başardı.

Patience önce Victor Maintree, sonra da arkadaşı Ronald Darvel tarafından iki kez dansa davet edildi. Dansı kabul etmeden önce endişeyle Mercy'ye baktı, o da başını sallayarak ve oldukça gergin bir gülümsemeyle gitmesi için onu cesaretlendirdi. Ancak ikinci danstan döndüğünde, en küçük kız kardeşinin yüzündeki kasıtlı olarak boş ifadeye bir kez baktı ve geceyi erken bitirmelerini önerdi.

"Siz bensiz devam edin," dedi Cleo Teyze. "Şurada Edna Fariday'i görüyorum. Neler olup bittiğini bildiğinden ve bana binlerce saçma soru sordurmadan paylaşacağından eminim." Bastonunu Mercy'ye doğrulttu. "Kendine gel kızım. Etrafta mahzun ve perişan bir halde dikilmen hiç de iyi olmaz."

Mercy usulca omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı ama gözlerinde ifade yoktu. Yine de bu girişim dul kadını tatmin etmiş görünüyordu ve Cleo başını sertçe sallayarak oradan uzaklaştı.

Ertesi gece Mercy durumu doğrudan ele almaya karar verdi.

Uşak adını haykırdığında balo salonuna hafif bir sessizlik çöktü, ama o kadar çabuk kayboldu ki, hemen ardından artan vızıltı olmasaydı bunun gerçekten olduğundan emin olamazdı. Mercy, Patience'ı merdivenlerden aşağı doğru takip ederken kafalar ona doğru döndü. Yüzünün kızardığını hissetti ama başını dik tuttu ve merdivenin dibine varana kadar gülümsemesini bozmadı.

Patience da kalabalığın tepkisini fark etti, kız kardeşine endişeli bir bakış attı ve sonra inledi. Mercy'nin gözlerine militan bir bakış yerleşmişti ve balo salonunu tarıyor, insanların gözlerini kaçırmalarını istercesine onlarla göz göze geliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Patience parlak bir gülümsemeyle sıkılmış dişlerinin arasından tısladı.

"Amy Lyon'u arıyorum," diye yanıtladı Mercy aldatıcı bir şekilde hoş bir sesle. Ani popülerlik kaybının kızın Londra'da ortaya çıkışıyla aynı zamana denk gelmesi tesadüf değildi ve bu işin aslını kararlıydı.

Odanın diğer tarafında Lucinda'nın buklelerinin sallandığını gördü ve oradan başlamaya karar verdi. "Seni birazdan bulacağım," dedi Patience'a ve kararlı adımlarla yola koyuldu.

Patience, kalabalık Mercy'yi yutana kadar endişeli gözlerle onun ilerleyişini izledi ve sonra Grace'i bulmak için acele etti.

Mercy, kendisini ele geçiren öfkeyi kontrol altına almak için kendine zaman tanımak amacıyla odanın içinde dolambaçlı bir yol izledi ve geçerken tanıdığı herkese kasten gülümseyerek selam verdi. Çoğu kişi selamına karşılık verdi ve Lucinda'nın durduğu köşeye ulaştığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Ne de olsa niyeti olay çıkarmak değildi. Sadece durumun iç yüzünü öğrenmek ve çok sevdiği yeni arkadaşlarını yanında tutmak istiyordu.

Küçük kız grubuna yaklaştı ve Amy'nin de gruba dahil olduğunu görünce mutlu oldu. "İyi akşamlar," dedi. Yüz ifadesi sakın ve gülümsemesi samimiydi. "Ne büyük bir izdiham! Kalabalığı yarmak bir yaşımı aldı."

"Yeni mi geldin?" diye sordu Lucinda. Bileğinden sarkan dans kartını parmakladı ve boş olan Mercy'ninkine baktı.

"Evet, sadece birazcık." Mercy Amy'ye baktı ve gülümsedi. "Buraya yerleşmene ve bu kadar çabuk arkadaş bulmana sevindim." Amy gözlerini dikip bir şey söylemeyince Mercy tekrar denedi. "Dün gece neredeyse her danstan keyif aldığımı gördüm."

"Neden, evet. Yaptım," diye yanıtladı küçük kız. Gözleri hafifçe kısıldı. "Beni izlediğini fark ettim... dans pistinin dışından."

Diğer kızlar kasıtlı olarak kışkırtılan bu ifade karşısında şoke olmuş bir şekilde sessizleştiler.

Mercy yemi yutmayı reddetti. "Evet," diye kabul etti. "Garipti ama dün benden kaçınıldığı izlenimine kapıldım." Amy'ye sabit bir bakış attı ve bütün kızlar başlarını esmer kıza doğru çevirdi ama Amy cevap vermedi.

Gürültülü balo salonunun arka plan gürültüsüne karşı grubun sessizliği garipleşmeye başladı ve Lucinda sonunda bu rahatsızlığa daha fazla dayanamadı. "Belki de Blackthorne Dükü'nün dün öğleden sonra Green Park'ta at sürerken görüldüğüne dair söylentiler erkeklerin sizi dansa kaldırmasını engellemiştir," diye teklif etti.

Mercy içten içe homurdandı ama yüz ifadesini dikkatle nötr tuttu ve hararetle bilgisiz genç bayanın o kişiden bahsetmemiş olmasını diledi.

Amy'nin gözleri parladı. "Blackthorne Dükü mü? Hâlâ sana deliler gibi aşık olmasını umduğunu söyleme sakın." Neşeyle güldü ve tüm gruba hitap etti. "Majesteleri Mercy'nin yıllarca hakkında konuşabildiği tek şeydi. Hatta tüm okul ödevlerinin başına 'geleceğin Blackthorne Düşesi' yazardı!"

Mercy derin bir nefes aldı ve açıklama yapmak için ağzını açtı ama Lucinda tekrar konuşmaya daldı. "Ah, ama ailesi ile Blackthorne arasında bir ayarlandığı söyleniyor," dedi Mercy'ye zaferle bakan Amy'ye.

Amy daha da sert gülmeye başladı. "Sen *ciddi* misin? Bu mümkün olamaz. Dük zamanının çoğunu Pelthamshire'a geldiğinde Mercy'den kaçarak geçirirdi ki bu da pek sık olmazdı." Güzel kanatlı kaşları meydan okurcasına kalktı. "Öyle değil mi Mercy?"

Mercy'nin artan öfkesini kontrol etmek için yapabileceği tek şey buydu, ama başardı. "Sizi temin ederim ki ortada bir nişan anlaşması yok," dedi sonunda. "Geri kalanına gelince, Blackthorne benden kaçmaya çalıştıysa onu suçlayamayacağımızı kabul etmek zorundayım. Onu tam bir kahraman olarak görüyordum."

Balo salonunda Patience'ı aradı. Neyse ki Grace ve Trevor'ı içecek masasının yanında gördü; öğrenmeye geldiği şeyi öğrenmişti ve bu konuşmadan yeterince sıkılmıştı. "Lütfen beni bağışlayın," dedi toplanan gruba. "Kız kardeşimin ve kocasının geldiğini görüyorum."

Cevap beklemeden hepsini başıyla selamladı ve uzaklaştı, arkasına bakmamak için kendini zorladı ve duyma mesafesinden çıkar çıkmaz kendisine gülmeye başlayıp başlamadıklarını kontrol etti, ama Huntwick Kontu ve Kontesi'ne ulaştığında Mercy, tüm çabalarına rağmen birkaç gün içinde Londra'nın alay konusu olmayı başardığı gerçeğiyle kız kardeşlerini endişelendirmemeye karar vermişti. Yakında öğreneceklerdi ve geceyi onlar için mahvetmenin bir anlamı yoktu.

Patience, Victor Maintree ve Vikont Sexton'la birlikte dans pistinde bir tur attıktan sonra geri döndü ve Mercy onların yaklaşmasını izledi. Patience, Victor'la hararetli bir tartışma yürütüyordu, yüzü zevkten kızarmıştı. Ronald Darvel ise hüzünlü görünüyordu. Gözleri Patience'ın güzelce taranmış sarışın başının arkasına sabitlenmişti, ona karşı artan hisleri açıkça görülüyordu. Mercy'nin kalbi onun için çarpıyordu, çünkü duygularına karşılık vermeyen birine karşı hisler beslemenin verdiği acıyı çok iyi anlıyordu. Patience'ın kendisine söylediklerine kibarca cevap veren Victor'a baktı ve arkadaşının kendisine aşık olan bir kadına aşık olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti.

Bunu düşünecek zamanı bulamadan, onlar gelmişti. "Tanrım, Mercy. Neden orada arkadaşlarınla konuşmuyorsun? burada biz yaşlılarla birlikte olmak yerine?" Patience güldü ve dönüp dans pistinin yanındaki küçük gruba doğru baktı. Bakışlarını yakalayan gruptakiler aceleyle arkalarını dönüp kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Patience'ın gülümsemesi soldu ve odaya bakmaya başladı. Nereye dönse insanların onu izlediğini, sonra da gözlerini kaçırdıklarını gördü. Umursamıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapan Mercy'ye baktı ama lacivert gözleri acıyla buğulanmıştı.

" oluyor?"

Mercy omuz silkti ve yarı gülümsedi. "Amy Lyon, çocukluğumda yaptığım bazı şeyleri herkese anlatmaya karar verdi. değil,

Yine de," diye ekledi gayri ciddi bir sesle. "Bunlar sadece aptalca hikayeler ve birkaç gün sonra kimsenin bunlara aldırtış edeceğini sanmıyorum."

Patience başıyla onayladı ama Londra'da beşinci sezonunu geçiren Grace işlerin nasıl yürüdüğünü daha iyi anlıyordu. Cemiyet akbabaları bir kez kan kokusu aldılar mı, kurbanlarını, bu durumda Mercy'yi, paramparça olana kadar parçalamaya devam edeceklerdi. Daha da kötüsü, aynı şeyi ona, Faith'e ve Charity'ye yapmayı çoktan denedikleri için Grace, *tonların* gizliden gizliye Ackerly'lerle görülecek bir hesapları olduğunu düşündüklerini biliyordu. Kıskançlık, küçüklük ve sadece alçaklıkla beslenen Amy Lyon'un başlattığı her türlü söylenti kendi ayaklarını bulacaktı.

Endişelenen Grace kalabalığı taradı. Görünüşe göre çoktan yapmışlardı.

Patience sessizce, "Belki de meraklı gözlerden uzak birkaç gün iyi gelir," diye önerdi.

Grace başını salladı. "Bu yapabileceğimiz en kötü şey. Bu onların kazandığını kabul etmekle eşdeğer olur. Londra'da kimse *hiçbir şeyi* unutmaz. Geri döndüğünde bir şey fark etmeyecek. Bekliyor olacaklar ve yine de alay konusu olacak."

Sessiz kalan Trevor konuştu. "Adamlar üzerinde ne kadar etkili olabileceğimi görmeye çalışabilirim," diye teklifte bulundu.

Grace minnetle gülümsedi ve elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim aşkım ama iş arkadaşlarının bu durumda hiçbir yardımı olmaz. Eşleri daha ilginç dedikodularla ilgilenmek için onları görmezden gelecektir."

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Benimle yaptığın şey bu mu?"

Yeşil gözleri, ona alaycı bir sitem dolu bakış atan minik karısına dikildi. "Tabii ki hayır, sevgilim," dedi. "Söylediğin *her şeyi her zaman* dinlerim."

Kıkırdadı. "Bu durumda, sanırım kendimi bir yerlere atıp bir kart oyunu bulacağım, böylece *tonun* diğer yıkıcı derecede etkili kocalarıyla dertleşebilirim." Victor ve Ronald'a başıyla işaret etti. "Bana katılmak ister misiniz?"

Her iki adam da başını sallayınca eğildi ve Grace'in kırmızı altın başının tepesini öptü. "Hepinizin bu son zorluğa bir çözüm bulacağınıza inancım tam," dedi ve Mercy'ye son bir cesaret verici gülümsemeyle, umduğu gibi, puro, içki ve iskambil desteleriyle dolu adamlarla dolu bir odaya giden koridora doğru yürüdü.

Mercy onun gidişini izledi. "Korkarım bu utanç verici çocukluk hikâyelerinden çok daha kötü bir şey," diye itiraf etti. "Lucinda'nın bahsettiği

Blackthorne Dükü parkta görülmüş. Aramızda uzun süredir devam eden bir nişanlılık anlaşması olduğunu düşündü ve bu da Amy'ye, onun dikkatini çekmek için yaptığım her çocukça davranışı gündeme getirmek için mükemmel bir fırsat verdi."

Patience kaşlarını çatı. "Ama bu çok saçma. Lucinda böyle bir fikri nereden bulmuş olabilir?"

Grace hoşnutsuzca homurdandı. "Londra'da fazla zaman geçirmedin, Patience. Ailemizle olan bağları göz önüne alındığında herkes bunun bir gerçek ya da ona yakın bir şey olduğunu varsaymıştır. Ayrıca, bir söylentinin Londra'nın balo salonlarında ve yatak odalarında bir yangın gibi yayılması için ille de doğru olması gerekmez." Yüzü düşünceli bir hal aldı. "Ama bunu kendi avantajımıza kullanmamız mümkün."

"Nasıl?" Mercy, Sebastian'a parkta nasıl soğuk davrandığını hatırladı ve kız kardeşinin aklına gelen fikrin onu içermemesini umdu.

"Henüz emin değilim." Grace, Mercy ve Patience ile kollarını birleştirdi. "Bildiğim tek şey, etrafta sanki çok gibi dolaşacağımız. Eğer onlara doğrudan hitap edersek insanlar bizi görmezden gelecek kadar soğuk olmayacaklar." Çenesini kaldırdı. "Haydi," diyerek onları ilerlemeye teşvik etti ve ardından ekledi, "Gülümseyin. Çok güzel bir gece."

Eve vardıklarında Mercy zorla gülümsemekten ve Mercy ile kız kardeşlerinin kendilerinden bahsedebilmek için hayatlarına devam etmelerinden başka bir şey istemeyen insanlarla konuşmaktan bitkin düşmüştü. Elbisesini çıkarıp yatağa uzandı ama uyku ona bir türlü gelmiyordu. Ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyordu ve parkta Sebastian'la son karşılaşmasından dolayı hâlâ biraz rahatsızdı. Bu nedenle uykuya dalması çok uzun zaman aldı.

Uykuya daldığında ise, uyku çok sıkıcı ve tatmin edici değildi. Sık sık dönüp duruyor ve uyanıyordu, rüyaları her renkten ve tanımdan gözlerin istilasına uğruyordu. Gri gözler, kahverengi gözler ve mavi gözler, hepsi de sitem dolu bir suçlamayla ona bakıyordu. Amy Lyon'un gülen ve muzaffer parlak yeşil gözleri zihninde dans ediyor, hemen ardından en iyi bildiği ve sevdiği altın kehribar gözler geliyordu.

Yüzlerindeki ifade anlaşılmazdı.

BÖLÜM 14

"Notunuzu alır almaz geldim." Charity telaşla oturma odasına girdi, ardından kocası Asheburton Markisi geldi. Gülümsedi ve hem Grace'e hem de Faith'e başıyla selam verdi.

"Trevor çalışma odasında Gareth'la birlikte," dedi Grace, onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık vererek ve üç kadın da ona bakmaya devam edince, Lachlan ipucunu aldı, Grace'e teşekkür etti, sonra eğildi ve Mercy ile ilgili durumu tartışmak üzere kadınları yalnız bıraktı.

"Patience nerede?" diye sordu Charity.

"Vikont Sexton ve Bay Maintree onu öğleden sonra gezintiye çıkarmak için geldiler. Kahvaltıya indiğinde son derece yorgun ve endişeli görünmesine rağmen Mercy'yi onlara katılmaya ikna ettim."

Faith başını salladı. "Amy Lyon gibi önemsiz biri nasıl olur da ortaya çıkar, Mercy'nin sözde arkadaş grubuna sızar ve bu kadar kısa sürede bu kadar büyük bir tahribata yol açar?"

"Yine de o var Neredeyse Hayır bağlantılar-kaydet bazı Kimsenin tanımadığı bir vikontla evlilik yoluyla zayıf bir ilişki - güzel ve görünüşe göre kurnaz. Ve ne yazık ki, *ton* başkalarının dezavantajlarını tartışmaktan büyük zevk alıyor. Bu onların dikkatini kendi sorunlarından ," Grace. "Başka biri ilgi odağı olduğu sürece, kendi küçük skandallarının ortaya çıkmayacağını biliyorlar." Charity homurdandı. "Sosyal elit gerçekten gülünç derecede medeniyetsiz. Bu insanlardan bazılarının kendi yavrularını bile yiyebileceğini düşünüyorum. sosyal merdivende daha yükseğe tırmanmak."

"İngiltere'nin kraliyet ailelerinin ve aristokrat ebeveynlerin kişisel çıkarları için çocuklarını feda ettikleri uzun ve tarihi bir geçmişi var. Ve unutmayalım ki biz de bu medeniyetsiz insan grubunun bir parçasıyız," diye yanıtladı Faith, her zamanki sağduyulu bakış açısıyla. "Yani başa çıkmamız gereken bir sorunumuz var."

Grace çayından bir yudum aldı. "Gördüğüm kadarıyla iki sorun var." Kız kardeşleri soru sorarcasına ona bakınca tek parmağını kaldırdı. "Amy Lyon. Mercy'nin bu küçük yükün kalabalığı *kendi* bakış açısına göre manipüle etmesini engellemek için önlemler alması gerekecek. Bu başa çıkılması gereken kolay bir sorun. Mercy'ye koçluk yapmak *için* biraz zaman harcamamız ve sonra da onu garip yerine alışılmadık ve eğlenceli bulmaları için kalabalığa zorbalık yapmamız gerekecek.

ve beceriksiz." İkinci bir parmağını kaldırdı. "Sebastian Tremaine diğer sorunumuz ama sanırım onu ilk sorunumuza yardımcı olması için kullanabiliriz."

Faith kuşkulu görünüyordu. "Kimsenin tam olarak Blackthorne'u *kullandığını* sanmıyorum."

"Pekala, bir ," dedi Grace.

Charity tek kaşını kaldırdı. "Blackthorne tam olarak nasıl bir sorun teşkil ediyor?" "Öncelikle, kendisinin ve Mercy'nin bir aileye ait olduğu konusunda hiçbir fikri yok gibi görünüyor. birlikte."

"Onunla aynı fikirde değilim. Onun kızla ilgilendiğini düşündüren nedir?" diye sordu Faith.

"Peki," diye yanıtladı Grace, "bir düşünün. Geçtiğimiz yıllarda kimse onu benimle ve Trevor'la birlikte Pelthamshire'ı ziyaret etmeye zorlamadı. Bize eşlik etmekten her zaman mutluluk duydu ve oradayken her zaman Mercy ile vakit geçirdi."

Faith başını yana eğdi ve düşündü. "Onun herhangi bir konuda mutlu olduğunu düşündüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Geçen yıl da kimse onu İskoçya'ya gitmeye zorlamamıştı," diye ekledi Charity. "Ve Mercy'nin orada olacağını biliyordu."

"Kesinlikle. Ve Patience geçen gün Mercy'yi parkta gördüğünde çok memnun görüldüğünü söyledi, ta ki Mercy ona soğuk bir şekilde karşılık verene kadar," diye devam etti Grace. "Hiç evlenmemiş olması sizce de tuhaf değil mi? O opera sanatçısını yıllardır Curzon Sokağı'ndaki o evde tutuyor ve o *asla* düşes yapmayacağı biri."

Faith düşünceli bir ifade takındı. "Acaba Mercy'nin Sybil Delacourt'tan haberi var mı?"

"Tanrım, hayır!" diye haykırdı Grace. "Eminim bilmiyordur. Sebastian ona aşık olana kadar da ondan haberdar olmamalı."

Charity kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Yani bu plan üçümüzü içeriyor -"

"Ve kocalarımız," diye araya girdi Grace.

Bu Charity'de küçük bir kahkaha uyandırdı. "Doğru. Yani üçümüz ve son derece isteksiz kocalarımız Blackthorne'u sadece Mercy'yi sevdiğine değil, onu her zaman sevdiğine ikna edeceğiz, o zaman da müstakbel düşesine onay damgasını vurmak için bir sosyeteye takdim gecesine katılmakla kalmayacak, aynı zamanda diğer erkekler arasındaki popülaritesini arttırmak için sosyeteye olan tüm bakış açısını tersine çevirerek ona açıkça kur yapacak öyle mi?"

Charity'nin planını ürkütücü bir şekilde özetlemesinden yılmayan Grace başını salladı.

"Sen," dedi Faith, suçlayıcı bir parmak göstererek, "delisin."

"Belki de öyleyim ama kaybedecek bir şeyimiz yok. İlk adım kocalarımızı yardım etmeye ikna etmek." Sandalyesine geri oturdu. "Ve bence çalışma odasını işgal etmeden önce birkaç kadeh daha içki içmelerini beklemeliyiz."

Atlar hoş bir tempoda şakırdayarak ilerliyordu. Ne onlar ne de Vikont Sexton'a ait landau, Blackthorne Dükü'nün sahip olduğu araçlar ve hayvanlar kadar gösterişli değildi ama yine de oldukça güzellerdi. Ve Mercy, bu sessiz, güvenilir adamı her geçen gün daha çok sevdiğini fark ediyordu.

Öte yandan Patience, Victor Maintree'nin kendisinden daha yaşlı, hafif yapılı ve Patience'ın boyundan çok az uzun olmasına rağmen ona vurulmuştu. Temiz ve şık görünüşünden hoşlananlar için yakışıklı olduğu kesindi ve görgü kuralları da kusursuzdu ama Mercy'nin onda hoşlanmadığı bir şey vardı. Neredeyse *fazla* yumuşaktı.

Arkasına yaslanıp etrafındaki sohbetin gelgitlerini dinledi, Patience çoğunlukla soluksuz gülüyor ve Bay Maintree'nin söylediği her şeye katılıyordu, Ronald ise dahil olma çabasıyla ara sıra tek kelimelik cevaplar ekliyordu.

Bu gülünç üçgen Mercy'nin canına tak edene kadar devam etti. Dik oturdu ve Vikont'a seslendi. "Lordum? Londra'yı nasıl , lütfen?"

Ronald irkilmiş görünüyordu. "Ben... dürüst olmak gerekirse taşrayı tercih ederim, Bayan Ackerly," dedi yavaş ve ölçülü bir şekilde. Gülümsedi. "Mevsimin tadını çıkarıyor musunuz?"

Ona büyüleyici bir gülümseme armağan etti. Göz ucuyla Victor'un Ronald'a cesaret verici bir şekilde başını salladığını gördü ama odağını tüm yolculuk boyunca büyük ölçüde görmezden gelinen Vikont'ta tuttu. "*Çoğunlukla* hoşuma gidiyor lordum," dedi içtenlikle. "Bazı açılardan taşrayı kendime daha çok tercih ediyorum. Orada arkadaşlarımı ve komşularımı o kadar iyi tanıyorum ki, nadiren benim hakkımda ne düşündüklerini merak etmek zorunda kalıyorum. Londra'da durum böyle değil."

"Ne kadar doğru," dedi Ronald duygulanarak. Ronald onun gülümsemesine karşılık verdi ve sonra yine sustu.

Mercy Patience'a döndü. "Lord hazretlerinin evinin Pelthamshire'daki bizimkinden pek farklı olmadığını tahmin ediyorum." Kız kardeşini dürttü ve başını Ronald'a doğru hafifçe eğdi.

"Ha?" Patience gözlerini Victor'dan ayırdı ve sonunda Mercy'nin konuşmaya yönelik ipucunu anladı. "Oh! Nereden geliyorsunuz, lütfen, lordum?"

"Arazime en yakın köyün adı Reston, Bayan Ackerly. Burası küçük bir köy ve arazim geniş ve çoğunlukla ormanlık olduğu için, sakinlerine avlanmaları için açık tutuyorum."

"Çok nazıksınız!" diye coşkuyla söylendi Mercy. Başını tekrar kız kardeşine doğru çevirdi ve Patience'ın Victor'a bir kez daha gülümsediğini görünce gözlerini kıstı. "Öyle değil mi, Patience?" Kız kardeşinin ayak parmağına gereğinden biraz daha fazla kuvvetle bastı.

"Hey!" Patience Mercy'ye ters ters baktı ve sonra kendini tuttu. "Oh, evet! Siz de avlanır mısınız, Lord Sexton?"

Ronald biraz renklendi. "Korkarım bilmiyorum, bu da köylülerin bunu özgürce yapmalarına izin vermekten mutluluk duymamın bir başka nedeni." Derin bir nefes aldı. İlk kez doğrudan bir konuşmaya dahil oluyordu ve konuşma bozukluğunu kontrol etmek için yaptığı ölçülü duraksamaların fark edilmesinden endişe ediyordu. "Gördüğünüz gibi ata binmeyi sevmiyorum."

"Patience da öyle!" diye haykırdı Mercy. "Siz ikiniz Bir ara birlikte ata binelim."

Patience'ın gözleri büyüdü ve kız kardeşine ters ters baktı.

"Ata binmemesi benim için büyük bir şans oldu," dedi Victor. "Lord Sexton'ın ev sahipliği yaptığı bir av partisinde tanıştık. Hevesli bir avcı olan bir arkadaşım ile katılmıştım ama ben de sık sık ata binmem, bu yüzden Lord Hazretleri ve ben kendimizi oldukça yarım kalmış bulduk. Bir sohbet başlattık ve arkadaşlığımız oradan büyüdü." Gülümsedi.

"Ne *harika* bir hikaye!" Patience fışkırdı.

Mercy gözlerini devirdi. Neyse ki arabanın Upper Brook Sokağı'na geri döndüğünü ve hızla Huntwick'lerin evine yaklaştıklarını gördü. "Oh, işte geldik, çok çabuk döndük! Lord Sexton, bugünkü gezinize beni de dahil ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizinle konuşmaktan çok keyif aldım." Elini adamın koluna koydu. "Patience ve ben neredeyse

Londra'ya geldiğinden beri ayrılmaz bir ikili olduk ve sanırım benden biraz uzak kalmayı tercih eder."

Kız kardeşine baktı. "Belki bir dahaki sefere Leydi Huntwick ve ben Bay Maintree'yi salonda ağırlarken siz ikiniz arabayla gezintiye çıkabilirsiniz."

Patience'ın kız kardeşinin bu son derece uygunsuz ve yönlendirici önerisi karşısında ağzı açık kaldı ama Victor da aynı fikirdeydi: "Bu harika bir fikir!"

"Öyle mi?" Kelimeler Patience'ın ağzından, o durduramadan döküldü. Dudaklarını büktü ve başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi. "Yani, onur duyarım lordum."

Landau durdu. Ronald indi ve önce Mercy'nin sonra da Patience'ın inmesine yardım etti. Her iki kız da ona tekrar teşekkür etti, Victor'a veda etti ve eve girdi.

Kapı kapanır kapanmaz Patience Mercy'nin üzerine yürüdü ve koluna bir yumruk indirdi. "Görgü kurallarını ve sana öğrettiğim her şeyi böyle unutmama ne sebep oldu?"

"Terbiyem mi?" Mercy homurdandı. "Zavallı Lord Sexton kütük üzerinde unutulmuş bir yumru gibi öylece otururken, senin Bay Maintree'ye bakıp bakıp kıkırdamana ne demeli?" Kız kardeşinden uzaklaştı ve merdivenlerden yatak odasına doğru yürüdü.

Patience onun peşinden koştu. "Ben sıırtmam. Ya da kıkırdamam. Ya da bakmam."

Mercy elini havaya kaldırdı ve yürümeye devam etti. İki kız kardeş tartışarak koridorda ilerlemeye devam etti.

Grace, Faith ve Charity misafir odasından dışarı baktılar, Patience ve Mercy gözden kaybolana kadar beklediler ve sonra aceleyle antreden geçip halı kaplı koridordan Trevor'ın çalışma odasına doğru ilerlediler.

Kapıya vardıklarında Grace, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Bunu aynen konuştuğumuz gibi yapacağız."

Diğer kızlar başlarıyla onayladılar.

Grace kapıyı bir kez çaldı ve içeriden yanıt gelmesini beklemeden açtı. Genç kadınlar göz kamaştırıcı gülümsemelerle çalışma odasının içine daldılar.

BÖLÜM 15

Huntwick Kontu'nun, kendisini bir başka Ackerly ailesi fiyaskosuna daha bulaştırmak üzere olduğunu anlaması için karısının gözlerindeki kararlı parıltıya bakması yeterliydi. Karısı daha tek bir kelime bile etmeden, "Kesinlikle olmaz," dedi.

Grace, kocasına zararsız bir şekilde gülümsedi. Masasının arkasında oturmuş, karşı tarafta Asheburton Markisi ve Roth Markisi'nin oturduğu iki sandalyeye bakıyordu. Odayı geçti, masanın etrafından dolaştı ve Trevor'ın sandalyesinin koluna tünedi. Faith ve Charity de kendi kocalarını takip ettiler.

"Neye bu kadar şiddetle çıkıyorsun, sevgilim?"

Trevor kayıtsızca, "Önermek üzere olduğun şeye," dedi ve ardından alaycı bir ifadeyle, "Sevgilim," diye ekledi.

Grace ona güzel bir dudak büküşü yaptı. "Ama sen daha duymadın bile."

"Ve bence bu hepimiz için en iyisi." Kapıya doğru bir el salladı ve dirseğiyle onu sandalyesinin kolundan itti. "Şimdi git bakalım. İşte iyi bir kız."

Grace kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurdu. "Ne zamandır evliyiz lordum?"

"Hayatımın en uzun, en harika beş yılı."

Gareth yüksek sesle güldü, ta ki Faith'in yüzündeki gülümsemeyi silip süpüren bakışını görene kadar.

"Beş yıllık evlilikten sonra, fikrimi duymaktan kurtulmanın *o kadar* kolay olacağını mı sanıyorsun?"

"Ben asla bu kadar aptal olmam, aşkım. Ancak, Ashe ve Roth'un kaçmalarına izin verecek kadar uzun süre seni oyalayabileceğimden eminim."

Lachlan Charity'ye bakma zahmetine bile girmedi. "Bundan pek emin değilim. Belki de onları bir dinlesek iyi olur."

"Yüce Tanrım, Ashe." Gareth ona inanmaz bir bakış attı. "Evleneli çok kısa bir süre oldu ve sen daha karın tek kelime bile etmeden öylece yuvarlanacak mısın?"

Charity kendini beğenmiş bir memnuniyetle gülümsedi.

"Adil ol, Roth," diye söylendi Trevor. "Ne de olsa kiminle evli olduğunu unutma."

Charity'nin gözlerinin kısılmasını izledi. İçgüdüsel olarak masasındaki kâğıt ağırlığını kaptı ve eğildi, altı kız kardeşten en dengesiz olanının onun alaycılığına en yakın ağır nesneyle hızla ve şiddetle karşılık vereceğinden emindi. Herkes sessiz kaldığında, odadaki diğer beş kişinin kendisine baktığını görmek için başını kaldırdı.

"Tepkiniz," diye güldü Lachlan, "neden devam edip söyleyeceklerini dinlememiz gerektiğini yeterince açıklıyor."

Charity'nin gülümsemesi tatlı bir kötülüğe dönüştü.

Trevor içini çekti. "Pekala, ama bunun Blackthorne ve Mercy ile bir ilgisi varsa, göz ardı edileceğini bilsem de şimdi en iyi tavsiyemi vermeye çalışacağım: Bu işin peşini bırak."

Faith her zamanki sessiz ve ılımlı sesiyle konuştu. "Blackthorne Dükü uzun zamandır bu ailenin dostudur. Böyle bir yardımın kendisine rahatsızlık vermeyeceğinden emin olmak için önlemler alınırsa yardım etmek isteyeceğinden neredeyse eminim."

Gareth başını salladı. "Senin *rahatsızlık* kelimesini ondan farklı tanımladığına bahse girerim." *Bahis* kelimesini telaffuz ettiği anda geri almak istedi, özellikle de Grace'in gözleri eğlenen bir parıltıya büründüğünde. "Kötü kelime seçimi," diye mırıldandı kendi kendine.

Grace kaşlarını kaldırarak, "Öyle diyebilirim," diye onayladı. "En son bir konuda kamuoyu önünde bahse girdiğinde oldukça yanıltmış olduğun ortaya çıkmıştı," diyerek White'ın Bahis Defteri'nde beş yıl önce Trevor'la ilişkisinin geleceğiyle ilgili olarak yer alan ve artık kötü bir şöhrete sahip olan yazıya atıfta bulundu. Kocasının sandalyesinin koluna tekrar oturdu.

"Ha!" Charity sırtıttı ve ellerini çırttı. "Bu benim en sevdiğim hikayelerden biri."

Trevor ona ters ters baktı, çünkü bu ona ait bir şey *değildi*.

Her zaman pragmatist olan Faith, "Burada konudan uzaklaşıyoruz hanımlar," dedi.

"Evet, öyleyiz." Grace boğazını temizledi ve kocasına gülümsedi. "İzninizle mi lordum?"

Adam . "Elbette leydim, anlaşılan sizi durduramayacağım."

Eğildi ve onun başının tepesini öptü. "Teşekkür . Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi Mercy ilk çıkışında biraz sorun yaşadı ve gün geçtikçe popülerlik puanını kaybediyor."

"Kaybetmek mi?" Charity araya girdi. "Onları kaybetti. O batan bir gemi değil. O *battı*."

Grace ona sakinleştirici bir bakış attı ve devam etti. "Mercy'nin biraz mizahi kendini küçümseme ve biraz da bizim koçluğumuzla bunu atlatabileceğine inanıyorum ama biraz sigortaya ihtiyacımız var. İşte bu noktada Majesteleri çok yardımcı olabilir."

"Bunu duymaktan neredeyse korkuyorum," dedi Gareth. Burnunun kenarını sıktı.

Grace parmağını kaldırdı. "Bir dans."

"Umarım salonumuzu kastediyorsunuzdur leydim. Çünkü Thorne'un bir baloya görev dansı için geleceğini düşünüyorsanız, ailemden biriyle bile olsa, çok yanılıyorsunuz." Trevor'ın sesi sertti. "Bu plana katılmayı reddetmekle kalmayacak, sorarsak bile toparlanıp Londra'yı terk edeceğinden oldukça eminim."

"Ama öyle bir plan yaptık ki kimse onun olduğunu anlamayacak bile," dedi Charity.

"Kedicik. Lachlan mantıklı bir ses tonuyla, "Kimse onun olduğunu bilmezse bunun Mercy'ye *nasıl* bir yardımı olacak?" diye sordu.

Charity, "Dans edene kadar *tonun* haberi olmayacak," diye düzeltti. "O zaman ortadan kaybolabilir."

"İtiraf etmeliyim ki siz hanımlar beni " diyen Gareth'a karısı gülümseyerek omuzlarını sıktı. "Ülkedeki en gözde bekârı bir baloya ve dansa kimliği belirsiz bir şekilde nasıl sokmayı planlıyorsunuz?"

Kızlar birbirlerine baktılar. "Edwards'ların maskeli balosu," dediler hep bir ağızdan muzaffer bir edayla.

Trevor keskin bir kahkaha attı. "Şimdi sırf bu küçük entrikaya tepkisini görmek için ona sormak istiyorum."

"Yani yapacak mısın?" Grace nefesini tuttu.

Trevor onu sandalyesinin kolundan indirip kucağına aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Grace için kıvrandı. "Lordum," diye tısladı. "Misafirlerimiz var!"

Güldü ve onu sıkıca yerinde tuttu. "Evet, yapacağım." Yeşil gözleri parlıyordu. "Misafirlerimize gelince, sanırım şimdi gidiyorlardı." Masanın üzerinden, çoktan ayağa kalkmış olan arkadaşlarına anlamlı anlamlı baktı.

Gareth bir kolunu Faith'in omuzlarına doladı ve sırttı. Lachlan Charity'yi sandalyesinin kolundaki yerinden kaldırdı.

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Gitme vaktimiz geldi de geçiyor bile." Trevor'a göz kırptı ve kapıyı arkalarından kapatarak çalışma odasından hızla çıktılar.

Trevor Grace'i kucağından indirdi ve ayağına kalktı. Onu belinden tutarak kaldırdı, yüzünü kendisine dönecek şekilde masasına oturttu ve sonra öne doğru eğilerek dudaklarını uzun bir öpücüğe boğdu, kollarını kalçalarının yanındaki yüzeye dayadı. Başını kaldırdığında Grace biraz soluk soluğa güldü.

"Bu ne içindi lordum?" dedi usulca.

"Sevimli olduğun için. İnatçı olduğun için." Onun burnunun ucunu öptü. "Ve karım olduğun için."

Grace bir öpücük daha almak için yüzünü kaldırdı. "Kapıyı kilitleyin lütfen lordum," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Biz sevişirken rahatsız edilmek istemiyorum-"

Trevor bir parmağını onun dudaklarına koydu. "Şşşt. Yaramaz küçük kontes."

"Planlar," diye bitirdi ve parmağını öptü, mavi gözleri ona doğru parlıyordu.

Yemekten sonra Patience, Mercy'nin yatak odasının kapısını usulca çaldı ve kız kardeşinin yumuşak bir sesle, "İçeri gel," demesiyle kapıyı açtı. İçeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı.

Mercy pencerenin önündeki banka oturmuş, dalgın dalgın Londra caddesine bakıyordu. "Yolculuktan sonra huysuz davrandığım için özür dilerim," dedi usulca ve kız kardeşine baktığında lacivert gözleri iri ve pişmanlık doluydu.

Patience başını salladı ve gülümsedi. "Sorun değil, sevgilim. Sadece canını sıkın şeyin ne olduğunu bana söylemeni istedim. Hayatında bu kadar üzgün olduğun başka bir zaman hatırlamıyorum."

Mercy içini çekti ve pencereye dönerek alnını serin cam bölmeye dayadı. "Burada yolumu bir türlü bulamıyorum Patience. Amy ve Constance dışında, ki onlar da evde hiçbir zaman önemli olmadılar, hiç bu kadar sevilmedim ya da alay edilmedim. Bu insanları anlamıyorum."

Patience öne çıkıp onunla birlikte banka oturdu. "Bunun senin hatan olmadığını bilmelisin. Ve seni olduğun gibi sevdiğimizi bilmelisin."

"Biliyorum ama burada çok başarılı olmak istedim. Seni gururlandırmak istedim." Patience'a zayıf bir gülümseme verdi. "Sadece kafamı bir çözüm etrafında toplamam gerekiyor. Gerçekten yapmak istediğim şey eve dönmek."

Patience başını salladı. "Grace, Faith ve Charity de Sezonları boyunca bir noktada aynı şekilde hissettiler. Amity hissetmedi ama o hiçbir zaman gerçekten

Toplumla. Sessiz ve mutlu ve tam olarak doğru yere geldi. Sen daha çok Grace ve Charity gibisin. Bir savaşı. Genellikle."

"Vazgeçmeyeceğim." Mercy çenesini kaldırdı ve Patience'ın gözlerini yakaladı, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Her zaman hayal ettiğim gibi Sebastian'la birlikte olamayabilirim. Sonunda kimseyle birlikte olmayabilirim. Ama bu sezonu sonuna kadar götüreceğim."

Patience onu test etmekten kendini alamadı. "Biliyorum. Ama sen de *biliyorsun* ki Eğer istemiyorsanız."

"Evet. *Yapmak* zorundayım. Eğer pes edip kaçarsam hayatımın geri kalanında kendimden nefret edeceğimi biliyorum."

Eski Merhamet'i bir anlığına da olsa görmekten memnun olan Patience uzanıp kız kardeşinin elini sıktı ve ayağa kalktı. "O halde bu geceyi burada geçirmeye ne dersin? Londra'da bulunduğumuz her gece bir baloya ya da ayine katılmak zorunda olduğumuzu söyleyen bir yasa yok, değil mi? Ben de biraz sessiz zaman geçirebilirim."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye kabul etti Mercy. Minnetle gülümsedi, en azından bir gün daha ezeli düşmanı ile yüzleşmek zorunda kalmayacağı için itiraf etmek istemediği kadar rahatlamıştı. "Edwards'ların maskeli balosu yarın akşam, değil mi?"

"Evet, öyle. Bir kostüm seçtin mi?"

Mercy başını salladı ve dekoratif sedef kakmalarla süslü, parlak gül ağacından küçük, dikdörtgen bir kutunun durduğu şifonyerini işaret etti. "Ben Pandora olacağım," diye cevap verdi.

"Ahhh... bu senin için mükemmel. Çok güzel olacaksın." Patience küçük kız kardeşine son bir cesaretlendirici gülümseme verdi ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. Kapıda durakladı. "Ve bil diye söylüyorum: Seninle gurur duyuyorum."

Bir tepki beklemeden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Mercy pencereye döndü, kendi gülümsemesi yavaşça soluyordu. Söylediklerinde ciddiydi. Kaçıp gitmeyecekti. Öyle ya da böyle toplumun fikrini değiştirecek ve mükemmel olmasa da başarılı bir çıkış yapacaktı. Belki de çok dikkatli planlarsa, parkta tanıştıklarında Sebastian Tremaine'de bıraktığı izlenimi bile tersine çevirebilirdi. Sosyal toplantılara pek sık katılmıyor olabilirdi ama dedikodular ya da kız kardeşlerinin kocaları aracılığıyla başarılarını ve başarısızlıklarını duyacağından emindi. Ve artık başarısızlık olmayacağı konusunda kararlıydı.

Yıllar boyunca aralarında her şey çok kolay görünmüştü. Artık aralarındaki etkileşimi çocukluğun baş döndürücü merceğinden gördüğünü biliyordu. Bir yetişkinin gözünden Sebastian'ın ona karşı hoşgörölü ve nazık davrandığını, ama aslında onun karasevdasını hiç teşvik etmediğini görebiliyordu. Mercy gözlerini kapadı ve başını salladı, ona yakın olmak için yarattığı bazı durumları hatırlayınca biraz renklendi. Bunları asla geri alamazdı. Bunun yerine, yoluna devam etmeli, onları mizahi bir ışık altında görmeyi seçmeli ve düke her zaman olması gerektiği gibi davranmaya karar vermeliydi: saygı, hürmet ve samimiyetle.

Gözleri kostümünün bir parçası olacak küçük kutuya takıldı. "Pandora'nın kutusu," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı, bibloyu aldı ve pencerenin yanında duran yazı masasına götürdü. Küçük bir gülümsemeyle oturdu, çekmeceyi açtı ve bir hokka, bir kalem ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıt parçasına bilimsel ve kesin bir el yazısıyla tek bir kelime yazdı ve sonra dudaklarına yaklaştırarak mürekkebi kurutmak için üfledi. Bulaşmayacağından emin olunca kutunun kapağını açtı ve kâğıdı yavaşça içine bıraktı.

"Umut," diye yüksek sesle okudu ve sonra kapağı kapattı.

Pandora gibi, daha önce dünyaya saldığı şeylerin yerini dolduramazdı ama yarın gece Edwards'ların maskeli balosuna umut taşıyacaktı.

BÖLÜM 16

Mercy Ackerly geldiğinden beri dördüncü kez konuşmaya başladığında Sebastian sert bir gümbürtüyle yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Önce en yakın arkadaşına, sonra da donuk bir ifadeyle kuzenine baktı. "Bana bir sosyete kızının balo salonu maskaralıklarından daha çarpıcı bir şey konuşacağımızı söyle, yoksa Roth ve Seth gelmeden gideceğim."

Lachlan yüzünü asmamayı başardı ama Trevor cevap vermeden önce dudakları kıpırdadı. "Bu tartışmayı son derece ilginç buluyorum."

Sebastian homurdandı. "Seni buna karın mı zorladı?"

"Şüphesiz." Trevor sırttı. Bunun üzerine Lachlan güldü.

Sebastian sıkılmış görünüyordu. "Ve sanırım amaçlanan sonuç, umutsuzca ilgimi çekecek ve kendimi çocuk adına bir balo salonunda görünmek zorunda hissedeceğim?"

"Onun gibi bir şey," dedi Lachlan. Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ama o artık bir çocuk değil. Bunu unutup duruyorsun."

Sebastian parkta karşılaştığı soğukkanlı, kibar genç kadını düşündü, yıllar önce neredeyse öldürmek üzere olduğu küçük, çirkin kızdan o kadar farklıydı ki. Beş yıl içinde, özellikle de çocukluktan olgunluğa geçerken büyük değişiklikler görmek alışılmadık bir şey değildi ama o, bir önceki yıl İskoçya'da arabasına kaçak binen uzun boylu, güler yüzlü kızdan bile değişmişti.

"Kesinlikle haklısın," diye kuzeniyle aynı fikirdeydi. "O artık kesinlikle bir çocuk değil."

Gareth Lloyd geldi, garsona bir bardak Porto şarabı için işaret etti ve bir sandalye çekti. "İyi günler, beyler. Umarım zor kazanılmış ve haksız yere elde edilmiş kazançlarınızın bir kısmını kaybetmeye hazırsınızdır, çünkü bugün talih yüzüme gülüyor gibi hissediyorum." Sırttı ve ellerini birbirine sürttü.

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Bunu her hafta söylüyorsun, Roth. Ama yine de bir türlü cebini doldurup gitmiyorsun."

"İyimserlik, dostum," diye karşılık verdi Roth, kendisine uzatılan bardağı gösterişli bir şekilde selamlayarak. "Ben iyimserlikle doluyum. Bu konuda Mercy Ackerly'nin kitabından bir sayfa alıyorum." Sebastian'a başını salladı, o da sadece başını salladı. "Katılmıyor musun? Onu şimdiye kadar karşılaştığım en iyimser yaratık olarak görüyorum."

"Pes et, Roth," dedi Lachlan. "Oyun bitti. Her şeyi ."

Gareth bırakmaya pek hazır değildi. "Neyi anladın?" Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kardeşi Jon geldi ve masanın diğer sakinlerinin selamlama telaşının ortasında oturdu.

Sebastian, "Sanırım Mercy Ackerly'nin balo salonu zaferleriyle ilgili komik hikâyelerle beni eğlendirmek için buradasınız," dedi.

Jon gücenmiş görünüyordu. "Kesinlikle hayır. Hunt'ın karısı bana sormasını söyleyen bir not gönderdikten sonra Amanda'yı böyle bir plana katılmaya istekli olabileceğimi düşündüğü için bile uyardım."

Garson herkes için taze içkilerle geldi ve erkekler bir el Loo oynamaya başladı. Konuşmalar iş ve siyasetten atlara ve ava kadar uzanıyordu. Sebastian ezbere oynuyor, oyuna neredeyse hiç dikkat etmiyor ve tartışmaya hiç katılmıyordu. Kendisine rağmen düşünceleri Mercy Ackerly'ye dönüp duruyordu. Onun her zaman hoşuna giden etkilenmemiş açık sözlülüğünü terk etmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Şimdi, sıra dışı boyu ve alışılmadık saç rengi dışında, kibar sosyetenin her sezon fırsatçı bir evlilikle servetini ve adresini birleştirme çabasıyla ortaya çıkardığı kızlar denizine karışmıştı.

Trevor ve Gareth karşılıklı bakıştılar. İkisinin de gözü dükteydi ve haftalık kâğıt oyunları sırasında nadiren konuşkan olsa da, bu seferki sessizliği farklıydı. Tıpkı önceki hafta olduğu gibi dalgın ve dikkati dağınıktı ve oyun tarzından aklında bir şeyler olduğu belliydi.

Gareth boğazını temizledi. "Sanırım hepimizin aynı akşam planları var?"

Trevor başıyla onayladı. "Edwards'ların maskeli balosu. Grace bana bu akşam katılmaya değer tek etkinliğin bu olduğunu söyledi, o yüzden katılacağız. Bana ne giydirmeyi planladığını öğrenmek beni oldukça korkutuyor."

"Ben bir İskoç barbarı olacağım," dedi Lachlan kuru bir sesle. "Charity karşı klandan esir alınmış bir genç kız olacağını söylüyor. Bunu toplanan kalabalığa nasıl aktarmayı planladığını bilmiyorum ama karım için bunun pek önemi yok. Kostümünü anlayıp anlamamaları umurunda olmayacaktır."

"Bunu kaçıracağıma memnunum," dedi Jon. Amanda'nın hamileliği, çay içmeye gelen ziyaretçilerden daha fazlasını yapamayacak kadar ilerlemişti.

"Ben de ne giyeceğimi bilmiyorum," dedi Gareth, gururla gülümseyerek. "Tek bildiğim Faith'nefes kesici olacağı ve

beni de iyi göstermeyi başardı." Hepsi güldü.

"Çıkarken koridorda Patience'ı gördüm. Bana Hera gibi giyineceğini ve Mercy'nin de Pandora olmayı planladığını söyledi," dedi Trevor. Kaşlarını Gareth'a doğru salladı, yeşil gözleri mizahla parlıyordu. "Sence de Mercy için mükemmel bir kostüm değil mi Thorne?"

Hepsi başını sallayan Sebastian'a baktı. "Korkarım dinlemiyordum. Sanırım öğleden sonrayı erken bitireceğim. Aklımı oyunda tutamıyorum gibi görünüyor." Ayağa kalktı ve bir uşağa pelerinini getirmesini işaret etti.

Lachlan sandalyesinde arkasına yaslandı ve kuzenine eğlenen bir sırtıyla baktı. "Biliyor musun, eğer bu sezon herhangi bir etkinliğe katılacaksan, maskeli bir balo büyük olasılıkla en güvenli olanıdır."

Sebastian bu ifadeyi kabul etme zahmetine girmede. Pelerinini aldı ve giydi. "İyi günler, beyler."

Onun gidişini izlediler. Jonathon Lloyd arkadaşlarına ters ters baktı, ama onlar hep birlikte onun kötü bakışlarını görmezden geldiler.

"Yani sence o-" Gareth sordu. "Hiç şüphesiz," diye cevap verdi Trevor.

"Oraya erken gitmeliyiz," diye ekledi Lachlan. "İyi bir yer " Gareth başıyla onayladı. "Gerçekten de ön sırada."

Hepsi Jon'a baktı, o da teslimiyetle içini çekti. "Eminim Amanda'dan her şeyi duyacağım, o da eşlerinizden her şeyi duyacak."

"Bize katılabilirsin," dedi Gareth, kahverengi gözleri kahkahalarla doluydu. "Ayrıca, Faith'e Thorne'un yardımını almayı başaramadığımızı söylemeye karar verdim."

Lachlan, "Bu bir yalan değil," diye . "Gideceğini söylemedi."

"Ama yine de gidiyor," dedi Trevor güvenle. "Yine de, sanırım karımı karanlıkta tutma konusunda Roth'a katılacağım. Bize zorbalık etmeye çalıştıkları için haklılar."

Jon tekrar başını salladı ve kartlara uzandı. "Ben Amanda ile evde kalacağım. İçimde her zamanki gibi işlerin pek de öngörüldüğü gibi gitmeyeceğine dair bir his var."

Lachlan bir cheroot yaktı. "Ne yanlış gidebilir ki?"

Gareth ona eğlenen bir bakış attı. "Hmm. Bir düşüneyim. Belki yine planlanmamış bir kaçış?"

Trevor homurdandı. "Konuşmak için iyi birisin. Plansız kaçışlar bir Ackerly için istisnadan çok normdur. Yani, evet. Belki de bu akşam, mahvolmuş bir itibarın yol açtığı bir evlilikle sona erecek." Durakladı ve ekledi: "Ardından haftalarca süren bir evlilik

evlilik mutluluğu." Gareth'a, Faith'le evlendikten sonra tam olarak böyle olduğunu hatırlatmak için sert bir bakış attı.

Gareth güldü ve bu şakayı duymazdan geldi. "Artık dört kişi olduğumuza göre whist'e geçelim mi beyler?"

Jon bir kez daha sessizce bir Ackerly ile evlenmediğı için şükrederek, "Ancak konu çirkinleşmeden önce değişirse," dedi. Kartları karıştırdı. "Maskeli balonun tadını çıkarın beyler."

BÖLÜM 17

İzdiham her zamankinden çok daha kötüydü. Ülkenin en eski ve en nüfuzlu ailelerinden biri olan Edwards'lar bu geceye kadar hiç maskeli balo vermemişlerdi ve görünüşe göre tüm Londra katılmaya karar vermişti. Hareket etmenin mümkün olduğu tek yer dans pistiydi ve orada bile alan sınırlıydı.

Mercy pelerinini teslim ettiğinde küçük kutusundan vazgeçmeyi reddetti. Kutuyu elinde küçük bir kalkan gibi tutuyordu ve onu dans etmemek için bir bahane olarak kullanmayı planlıyor, kimsenin gerçekten sormadığı gerçeğinden uzaklaşacağını umuyordu.

O geldikten kısa bir süre sonra Maria ve Lucinda ortaya çıktılar ve sanki Mercy'yi kasıtlı olarak alay konusu haline getirmeyi kendine görev edinen Amy Lyon'un izinden giden grubun bir parçası olmamışlar gibi onu selamladılar. Diğer arkadaşlar gelip gittiler, küçük gruplarının sayısı kimin dans ettiğine ve kimin beklediğine bağlı olarak artıp azaldı ama Maria ve Lucinda geçici olarak ayrıldıklarına pişman olduklarını göstermek istercesine Mercy'nin yanında kaldılar ve Mercy bunun için son derece minnettardı. Amy Lyon, neyse ki, çoğunlukla dans pistinde kaldı, nadiren başka bir gergin genç züppe onu yakalamadan ve ondan iyilik dilenmeden önce köşeye geri dönebildi.

Çoğunlukla Mercy artık popüler olmadığının farkına varmıyordu. Dikkati, Hera kostümüyle kapıların yanında duran ve Victor Maintree ile hararetli bir şekilde konuşan Patience'ın üzerindeydi. Vikont Sexton yakınlarda duruyordu ve Mercy onun için üzülyordu. Maskesinin ardında bile, kız kardeşine bakarken gözlerindeki umutsuz özlem ifadesini görebiliyordu.

Balo salonunun diğer tarafında, şu anda Londra'da bulunan diğer üç Ackerly kardeş, Mercy'nin sosyal statüsündeki düşüşü tartışmak için endişeli bir şekilde bir araya gelmişti. Kocaları arkalarında durmuş, gizlice Sebastian'ın gelmesini bekliyorlardı.

"Neden denemediğini bile anlamıyorum," dedi Charity. "Orada öylece durmuş, o gülünç küçük kutuyu tutuyor."

"Biliyorum." Grace kaşlarını çatı. "Kostümün ayrılmaz bir parçası olduğu ve onsuz kimsenin kim olduğunu anlayamayacağı konusunda ısrar etti. Dans etmeyi zorlaştıracığını söylediğimde ise tuhaf bir şekilde gülümsedi ve başını salladı."

"Planımızın işe yaramaması çok yazık," dedi Faith.

Omzunun üzerinden bakıp kocasına gülümsediğinde, Gareth hemen ona karşılık verdi. Soluk altın sarısı saçları, neredeyse beyaza boyanmış pudralı yüzünden keskin bir şekilde geriye doğru toplanmış halde çok güzel görünüyordu. İlk sezonunda ondan bir buz prensesi olarak bahsedilmişti ve Gareth, kocasına güneş tanrısı Apollo'yu giydirirken onun bu kostümü seçmesinin harika bir şaka olduğunu düşündü.

"Ona gülümseme," diye tersledi Charity. "O bunu hak etmiyor. Küçük bir görevde fena halde başarısız oldular."

Lachlan güldü. En yakıcı olduğu zamanlarda bile küçük, ateşli karısından büyük keyif alıyordu. Parmaklarını öptü ve ona doğru salladı. Karısı soğuk bir tavır takındı ama bu, yüzünde memnun bir kızarıklık belirmeden önce değildi. Trevor'ı dürttü. "Eğer ortaya çıkarsa karılarımız bize çok kızacak."

Trevor omuz silkti. "Benimki bana birkaç dakika acı çektiirdikten sonra atlatacaktır. En kötüsünü sen yaşayacaksın."

Lachlan yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Saatlerdir buradayız. Belki de gelmeyecektir."

Gareth'in yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Belki de öyle olur." Konukların içeri doluştuğu merdivenlerin başına doğru başıyla işaret etti. Siyah matador kostümü giymiş uzun boylu, maskeli bir adam aşağıya doğru iniyordu, boyu ve duruşu yakın çevresindekilerin meraklı bakışlarını üzerine çekiyordu. "Şapka ve maske bir süreliğine yardımcı olacak ama kalabalığın onu fark etmesi uzun sürmeyecek."

Sebastian merdivenlerden inip kalabalığın içine doğru ilerlerken spekülatif fısıltılar dışarıya doğru yayılmaya başlamıştı bile. Kalabalığın arasına daldığında birkaç dakikalığına gözden kayboldu ve Trevor kalabalığı taradıktan sonra onu odanın uzak tarafında, perdeli bir oyuğun girişine yakın bir yerde, neredeyse gölgelerin içinde gördü. Arkadaşıyla göz göze geldi ve kadehini kaldırdı.

Sebastian, en yakın arkadaşının onu tanımasına şaşırmadan başıyla onayladı. Tamamen siyah giyinmişti, kendine özgü gözlerini gölgede tutmak için şapkasını alına doğru çekmişti. Yüzünün üst kısmını yarım bir maske örtüyordu ve bir pelerin vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu. Kimliğini ele verebilecek tek şey kendine özgü boyu ve duruşuydu ama balo salonunda dolaşmaya hiç niyeti yoktu. Buraya sadece

Çünkü, daha iyi düşünmesine rağmen, merakı sonunda onu alt etmişti.

Bakışlarıyla odayı taradı ve Mercy'yi aradı. Gözleri kalabalıktaki birkaç uzun boylu genç kadının her birinde kısa bir süre durdu ama hemen devam etti. Hiçbiri onun kendine özgü koyu kumral saçlarına ve soluk, parlak tenine sahip değildi. Dans pistindeki çiftleri aradı ama orada da onu göremedi. Gördüğü şey, odanın her yerinde kendisine doğru atılan meraklı bakışlardı.

Yüzünü buruşturdu. Kim olduğunu anlamaları an meselesiydi. "Lanet olsun," diye mırıldandı, tam o sırada gözleri küçük bir kutu tutan uzun boylu genç bir kadının geniş, lacivert gözleriyle çarpıştı. "Ahhh. Pandora," diye fısıldadı kendi kendine ve yüzüne bir gülümseme yayıldığını hissetti. Kostümündeki ironi gözünden kaçmamıştı.

Mercy kendi yaşında bir grup kızla birlikte duruyordu ama yine de beş yüzden fazla davetlinin bulunduğu balo salonunda bir şekilde tamamen yalnız görünüyordu. Mercy'nin onu tanıdığından hiç şüphesi yoktu ama ne kıpırdadı ne de kimliğini bildiğine dair bir işaret verdi. Sadece ona . Aklına yine parkta tanıştığı soğukkanlı, kibar genç kadın geldi ama bu kez onun mesafeli duruşunun kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünmedi.

Burada mutlu değil.

Aniden farkına varması kaşlarını çatmasına neden oldu. Mercy Ackerly'yi tanıdığı onca yıl boyunca onu hiç bu kadar mutsuz görmemişti ve bu durumdan hiç hoşlanmadığını fark etti. İçinde güçlü bir koruma duygusu kabardı, bu duyguyu yıllar önce ilk tanıştıklarında sadece bir kez onunla ilişkilendirmişti. O zaman istemeden yaraladığı çocuğu korumak istemişti. Şimdi ise sadece onu mutsuz eden her neyse ondan uzaklaştırmak istiyordu.

Sebastian hiç düşünmeden, gölgeli köşesinde gözlemci olarak kalma niyetini bir kenara bıraktı ve kendini odanın diğer ucundan ona doğru ilerlerken buldu.

Mercy'nin kalbi küt atmaya başladı. Siyahlar içindeki uzun boylu adam ona geliyordu. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve küçük kutusunu parmak eklemleri beyazlaşana kadar daha da sıkı kavradı. Bu o adamdı. Onu gördüğü anda anlamıştı ve şimdi onunla yüzleşmek üzereyken, zarif, olgun ve bir gün onun mükemmel düşesi olabilecek biri gibi davranmak için kendine verdiği sözlerin hiçbirini hatırlayamıyordu. Sağ tarafında

Lucinda'nın soluğunu tuttuğunu ve diğerlerinden birine bir şeyler fısıldamak için eğildiğini duydu ama Mercy Sebastian'ın altın bakışlarından ayrılmadı.

Daha ne olduğunu anlamadan, adam karşısında duruyordu. Belinden hafifçe eğildi.

"Pandora."

Tüm söylediği buydu, söylemesi gereken tek şey buydu. Bir eliyle kutuyu bıraktı, eteklerini topladı ve sanki hayatı boyunca yapıyormuş gibi, garip ya da kendini ikiye katlamaya çalışan bir korkuluk gibi görünüp görünmediğini düşünmeden düzgün bir şekilde reverans yaptı. Kimliğini ele vermeden ona nasıl hitap edeceğini çalıştı ama hem kibar hem de saygılı olabilecek uygun bir İspanyolca hitap şeklini hatırlayamadı. Sonunda çaresizce gülümsedi.

"*Sinyor*," diye cevap verdi sadece biraz titreyen bir sesle. Adamın maskesinin altında beliren küçük gülümseme, hayatında gördüğü en güzel manzaraydı.

"Belki de arkadaşlarınızdan biri siz benimle dans ederken kutunuza bakma nezaketini gösterir?"

Mercy yere baktı. "Zaten açılmış olduğu için, benden daha fazla zarar verebileceklerini sanmıyorum." Biraz güldü ve kutuyu neredeyse elinden kapacak olan Lucinda'ya döndü. Sonra, sanki transa geçmiş gibi, Mercy elini Sebastian'ın ona uzattığı kola koydu ve birlikte süzülerek uzaklaştılar.

Amy Lyon tam o sırada dans pistinden döndü. Maria ve Lucinda'yı grubun geri kalanından biraz uzaklaştırdı. "Mercy'nin size güvenmesini sağlayabildiniz mi?"

"Sanırım öyle," dedi Maria. "Bir tahta parçası kadar ilginç olmasına rağmen bütün akşam onunla kaldık, ta ki o adam ortaya çıkıp onu çalana kadar. Kim o?" diye sordu. Uzun boylu çiftin ilerleyişini kısık gözlerle takip etti.

Lucinda başını salladı, sarı lüleleri hareketle birlikte sallanıyordu. "Bilmiyorum ama rüya gibi biri." İç çekti. "Çok gizemli."

Amy'nin yeşil gözleri spekülatifti. "Tanıdığımız biri. Kimse bir maskeli baloda görünüşünü gizlemek için bu kadar zahmete girmez. İnsanlar başkalarının onları tanımasını ve sözde zekice kostümleri hakkında yorum yapmasını ister."

Lucinda'nın gözleri büyüdü. "Onun davet edilmemiş biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Maria ona iğrenmiş bir bakış attı. "Hayır, seni kaz. Bence o, dünyanın kim olduğunu bilmesini istemeyen biri. Ve aklıma bu kadar anlaşılması zor olan tek bir kişi geliyor."

"Kesinlikle," diye onayladı Amy. Dudakları inceldi. "Ve bu sezon şimdiye kadar hiçbir baloya katılmadığı için Mercy Ackerly'nin nasıl tam bir panzehir haline geldiğinden haberi yok."

Hepsi bir süre çiftin dansını izledi. Hâlâ şaşkın olan Lucinda bir tahminde bulundu. "Babası mı?"

Diğer iki kız şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir gününü kendine zarar vermeden geçirmeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu Amy. Lucinda her zamankinden daha şaşkın görününce, "Blackthorne Dükü, seni ahmak," diye ekledi.

"Oh!" Sarışın kızın gözlerinde anlayış belirdi ve tekrar dans pistine baktı. "Sence Mercy Ackerly ile dans ettiğini biliyor mudur?"

Maria gözlerini kapadı ve inledi. Amy'ye dönerek Lucinda'yı konuşmanın dışında bıraktı. "Eminim ya Lucinda'nın ne kadar sevilmediğinden haberi yoktur ya da kız kardeşlerinden birinin kocasının ricası üzerine ortaya çıkmıştır."

Amy yavaşça başını salladı. "Eğer yardım etmek için gelseydi, kimliğini gizlemek için bu kadar çaba sarf etmezdi." Kaşlarını çattı ve bir ayağını yere vurarak öfkeyle düşünmeye başladı. Toplanan kalabalığın tamamının onun zaten bildiği şeyi fark etmesi uzun sürmeyecekti: Blackthorne Dükü nihayet bir etkinliğe katılıyordu ve görünüşe göre arkadaşlarının izinden gidip bir Ackerly kız kardeşini kapacaktı.

Pelthamshire'da Mercy'nin karşısında ikinci planda kalan Amy, rakibinin ilk sezonunu mahvetmek için yaptığı planın ters gitmeyeceğinden emindi. "Onun için uygun olmadığını anlamasını sağlayacak bir yol bulacağız," diye açıkladı, sesi sadece Lucinda ve Maria'nın duyabileceği kadar kısıktı.

"Elbette," dedi Maria. "Ama nasıl?"

"Dans etmeyi bitirmelerini bekleyin. Mercy'yi ona olan ilgisi konusunda ikna edeceğiz ve sonra da bizi tanıştırmasını sağlayacağız." Gözleri parlıyordu. "Gerisini bana bırakın."

Odanın diğer ucunda Trevor, Gareth ve Lachlan, Sebastian'ın Mercy'ye dans pistine kadar eşlik etmesini izlediler. Gareth başını birkaç adım ötede duran eşlerine doğru eğerek, "Onlara söylemeliyiz," diye .

Trevor homurdandı. "Birkaç dakika içinde buna gerek kalmayacak. Mercy'yi düzenli olarak kontrol ediyorlar."

Lachlan sessizliğini korudu ama gözleri dans etmeye yeni başlayan çift yerine karısının başının arkasındaydı. Bir an sonra sabrının karşılığını aldı. Sertleşti, kız kardeşlerinin kollarını tuttu ve işaret etti. Üç kız birbirlerine yaklaştı ve hararetle fısıldaşmaya başladı.

Faith tekrar omzunun üzerinden baktı ve kocasının gözlerini buldu. Gözleri ona parıldadı ve o da kocasına büyüleyici gülümsemelerinden birini armağan etti. Sonra da, "Burada olacağını biliyorlardı," dedi.

Grace döndü ve gözlerini Trevor'a dikti. "O zaman bu *senin* hatan," diye açıkladı.

Trevor'ın bir anlık gurur duygusu yerini şaşkın bir temkinliliğe bıraktı. "İstedğin bu değil miydi?" diye dikkatle sordu.

"Tabii ki değil," diye alay etti Charity. Lachlan'ın göğsünü dürttü. "Üçünüz bu işi nasıl bu kadar berbat edebildiniz? Size *açık* talimatlar verdik."

"Açık talimatlar mı?" Trevor'ın sesi kuşkuluydu. "Bir dans. Bize söylediğin buydu. Bir dans ve ardından büyük açıklama ve kız kardeşiniz Majestelerinin gemilerinden biri kadar güzel bir şekilde denize indirilecekti."

"Ama şunlara *baksana*," diye tısladı Grace, dinleyen var mı diye etrafına *bakınırken*. Trevor'a doğru eğildi. "Adam resmen ona kur yapıyor."

"Evet," dedi Faith endişeli bir bakışla. "Valsden daha az samimi bir şey olabileceğini düşündük. Belki bir quadrille. Çok kibar ve uygun bir quadrille."

Gareth kahkahasını öksürüğe boğdu ve omuzları titreyerek arkasını döndü.

"Ona tekrar kafayı takmaktan vazgeçmesini sağlamak haftalarımızı alacak," diye tahmin etti Charity korkunç bir bakışla.

Mercy ve Sebastian dans pistinde, balo salonunun en az iki yerinde incelendiklerinin ve tartışıldıklarının farkında olmadan sessizce dans ediyorlardı. Sebastian'ın yüzündeki yarım gülümseme devam ederken, Mercy konuşmalarını ilgi çekici, kolay ve taze tutmak için ezberlediği yüzlerce ilginç bilgiyi bulmak için çılgınca beynini yokladı. Hiçbir şey bulamayınca sonunda ağzından kaçırdı: "Boğası olmayan bir matador gibisiniz majesteleri."

Gülümsemesi genişledi. "Bir tane getirmek uygunsuz göründü."

Mercy'nin rengi büyük bir utançla kızarmıştı. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

Allık, genç kızın dönüştüğü kibar genç kadının soğukluğunu kovdu ve bir zamanlar tanıdığı gülen genç kızı geri getirdi. "Bu, sizin söz konusu olduğunuzda tamamen yabancı olduğum bir durum, Bayan Ackerly."

Burnunu kırıştırdı. "Bana *Bayan Ackerly* dediğinizi duymak kulağa çok tuhaf geliyor. Sanki Patience'ı bulmak için etrafa bakmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu gerçekten söylemek daha da garip geliyor," diye kabul etti Sebastian. "Ama artık büyüdün, değil mi?"

Mercy başıyla onayladı. Ondan her zaman duymak istediği sözler bunlardı, artık bir çocuk olmadığını kabul ediyordu ama sanki aralarında geri dönülmez bir şey değişmiş, parmaklarının arasından kayıp giden ve asla geri alamayacağı soyut bir şey olmuş gibi garip bir eksiklik hissi veriyordu.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor, ?"

Sesi çok tanıdıktı, derin, yankılı ve rahatlatıcıydı ve Mercy ona gülümsedi. "Neden bana böyle sesleniyorsun?"

O da gülümsedi. "Çünkü ilk tanıştığımızda büyük boy ve sık sık tamir edilen giysiler içinde bir çocuk gibi giyinmiştin ve bana çocukluğumda evimin çevresinde yaşayan sokak çocuklarından birini hatırlattın."

Bu Sebastian'ın geçmişine alışılmadık bir bakıştı ve Mercy kalbinden dışarıya doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Ona nasıl büyüdüğüne dair milyonlarca soru sormak istedi ama bunun yerine sadece sorusunu yanıtladı. "Küçük bir kızken çok çabuk büyümek isterdim ve bu sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi gelirdi." Sesi yumuşadı. "Ama şimdi büyüdüğüm için o kız olmayı özleyorum."

Sebastian'ın kalbi onun hüznü ses tonu karşısında biraz çarptı ve üzüntüsünü bastırmaya çalıştı. "Yani yırtık pırtık pantolonunu mu özleyorsun?" Kızın yumuşak kahkahasıyla ödüllendirildi. "O günleri özlemek için bir neden yok. Sadece o kızı tamamen kaybetme." Onun gözlerini kendi gözleriyle yakaladı. "Onu her zaman çok sevmişimdir."

Onun altın bakışlarına kapılan Mercy her şeyi unuttu. Kalabalığın gürültüsü, izdiham, çok küçük bir odaya tıkıştırılmış çok fazla insanın yarattığı sıcaklık, hatta müzik bile azaldı. Bir an için dünya ve tüm sıkıntıları yok oldu.

Şarkı sona erene ve adam geri çekilip bir kez daha eğilene kadar ona baktı. Kız otomatik olarak reverans yaptı ve elini adamın koluna koydu, böylece adam ona arkadaşlarının yanına kadar eşlik edebildi. Oraya vardığında, ona teşekkür etti, şapkasının kenarını diğer kızlara dokundurdu ve kalabalığın içine doğru yürüdü, kimse bir şey söyleyemeden gözden kayboldu.

Mercy gülümsemesini durduramıyordu. Parlayan gözlerini Lucinda ve Maria'ya çevirdi. "Bu az önce oldu mu?" Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Lucinda başını salladı ve bukleleri dalgalandı. "O gerçekten Blackthorne Dükü müydü?"

Mercy başını salladı ve dönüp onu aramamak için kendini zor tuttu. "Bizi tanıştırmalısın," diye yalvardı Maria.

Mercy, "Onu bilemem," diye itiraz etti. Dudaklarını çiğnedi, Sebastian'ın kendisini tanıtmak için küçük bir sosyete kızını getirmesinden nefret edeceğinden son derece emindi. "O gerçekten çok özel bir insan."

"Ama biz de *sizinle* birlikte olurduk," diye araya girdi Amy. "Dük ile aranızda çok özel bir bağ var, değil mi?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Siz dans ederken size nasıl baktığını herkes görebilirdi."

"Yapabilirler mi?" Mercy kaşlarını çatı, Amy'nin destek gösterisi karşısında kafası karışmıştı. Amy ne zamandan beri Dük'e olan aşkıyla dalga geçmekten cesaretlendirici arkadaş rolüne geçmişti? Ya da... Amy yine, çoğunlukla ilgisiz bir aile dostuna aşık bir aptal gibi davrandığını mı ima etmeye çalışıyordu? Başını şaşkınlıkla küçük kıza doğru eğdi.

Amy bakışı gördü ve Mercy'yi rahatlatmak için acele etti. "Elbette. Yine de kendini çok iyi idare ettin. Değil mi Maria?" Amy onu dürttü.

"Ah, evet!" diye haykırdı Maria, ıstakasını eline alarak. "Tamamen haklıydınız ve sadece kibar görünüp onun sohbetine katıldınız. Gözlerini senden alamayan tek kişi oydu."

Amy ve Maria'nın oynadıkları ve kendisinden oynamasını bekledikleri rollerden pek hoşnut olmasa da Lucinda, Mercy ona baktığında heyecanla başını salladı. Kıkırdadı ve gözlerini kırıştırdı. "Çok romantikti."

"Sanırım uzun süre kalırsa sizi tanıştırmak için bir fırsat bulabilirim." Mercy odanın diğer ucuna baktı, kız kardeşlerinin ona el salladığını gördü ve başını onlara doğru eğdi. "Gidip ne istediklerine bir bakayım, sonra da Majestelerini tekrar bulabilecek miyim bir bakayım." Kızlara gülümsedi ve Lucinda'nın hâlâ kutusunu tuttuğunu tamamen unutarak hızla uzaklaştı.

Odanın öbür ucunda Grace, Trevor'ın elini tuttu. "Geliyor. Git bak bakalım Blackthorne'u bulabilecek misin ve onu vazgeçirebilecek misin?"

Trevor içini çekti ve başını salladı. "Kimse ona bir şey yaptıramaz, sevgilim. Ama gidip onunla konuşacağım ve senin için dansları hakkında neler yapabileceğimi öğreneceğim."

Patlamadan önce Ackerly barut fıçısından uzaklaştığı için mutlu bir şekilde uzaklaştı. Kızlar bir durumu manipüle etmeye çalıştıklarında hiçbir şey planlandığı gibi gitmezdi.

Birkaç dakika aradıktan sonra nihayet arkadaşını bir direğe yaslanmış ve maskeli bir gök gürültüsü bulutuna benzeyen bir halde buldu. Direğin karşı tarafına yaslandı ve Sebastian'la aynı yöne baktı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım, Thorne."

Dük kuru bir sesle, "Hiç de öyle değilsin," dedi. "Şuradaki üç kız hakkında ne biliyorsun?" Amy, Maria ve Lucinda'nın küçük bir üçlü olarak toplandıkları köşeyi gösterdi.

"Mercy'nin arkadaşları? Fazla değil. Sarışın olan Lucinda Harcourt, birkaç sezondur dışarıda. Bana söylenene göre oldukça boş kafalı bir kızmış. Şaşı gözlü esmer olan Maria Thomasson-Sinclair ve siyah saçlı çok güzel kız da Pelthamshire'dan yeni gelen biri. Sanırım Mercy onunla aynı okula gidiyordu."

"Onlar gerçekten onun arkadaşı değil," dedi Sebastian kesin bir ifadeyle. "Özellikle de Pelthamshire'dan gelen küçük olan."

Trevor tekrar baktı ve omuz silkti. Balo salonunun etrafına dağılmış diğer kız grupları gibi görünüyorlardı.

"Grace beni bir keşif görevine gönderdi," dedi.

Sebastian alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Lütfen kız kardeşiyle ilgili niyetimin en saf motivasyon olduğuna dair onu temin edin." Balo salonuna göz gezdirdi. Giderek daha fazla göz ona doğru dönüyor ve fısıltılar giderek artıyordu. "Ve şu anda niyetim, kaçışım sırasında yolum kesilmeden nasıl ayrılacağımı bulana kadar saklanacak bir yer bulmak."

Trevor arkadaşına sempatik bir bakış attı. "Sana iyi şanslar. Belki koridorlardan birinde sessiz bir oda bulabilirsin. İstersen arabayı getirtirim, sana bir işaret verdiğimde doğruca dışarı çıkabilirsin."

Sebastian başını salladı. "Kiralık bir arabayla geldim."

"Ne entrika ama." Trevor sırtıttı. "Kiralık, işaretsiz ve siyah mı? Ruh halinize uysun diye mi?"

Sebastian iyi huylu şakayı duymazdan geldi. "Geldikten sonra arabanın gitmesine izin verdim. Eve yürüyerek gidebilirim diye düşündüm ama bu saatte sokaklar hâlâ kalabalık."

Trevor başıyla onayladı. "Eğer biz gidene kadar saklanacak bir yer bulabilirsen, seni evine bırakmaktan mutluluk duyarım. Eğer binmek istersen beni bul."

Sebastian arkadaşının uzaklaşmasını izledi, bir süre bekledikten sonra şapkasını çıkardı ve direğin arkasından dolanırken bacağının yanında tuttu. Şanslıysa insanlar şapka takan uzun boylu bir adam arıyor olacaktı ve o da çoğu fark etmeden balo salonundan çıkabilecekti.

Koridora kazasız belasız ulaştı ve duvar boyunca hızla ilerleyerek karşılaştığı ilk kemerli girişten içeri daldı. Kendini karanlık bir kütüphanede buldu. Odanın içinde ilerledikçe balodan gelen sesler azaldı. Koridorda ayak sesleri duydu ve kaskatı kesildi, sonra onlar geçip giderken rahatladı. Muhtemelen sadece görevini yapan bir hizmetkârdı.

Zengin kahverengi deri döşemeli bir kanepede oturdu. On dakika sonra güvenle ayrılabilceğini tahmin etti. Bir daha asla, diye kendi kendine söz verdi. Bu sefer merakının onu yenmesine izin vermişti ama artık yeterdi. Mercy Ackerly'ye dair düşüncelerini kararlılıkla bir kenara itti ve dikkatini dağıtacak mükemmel bir şeye, başka bir kadına yönlendirdi. Sybil'i birkaç gündür ziyaret etmemişti. Bu gece bunu yapmak için mükemmel bir gece gibi görünüyordu.

BÖLÜM 18

"Dans pistinde tam bir pasta yaptı."

Lucinda, Amy Lyon'un değerlendirmesine kaşlarını çattı. Mercy ve Sebastian'ın birlikte çok hoş göründüklerini düşünmüştü. Ackerly kardeşlere doğru baktı ve Mercy'nin şaşkınlıkla odanın diğer ucuna baktığını gördü. Genç kızın bakışlarını takip etti ve Blackthorne Dükü'nün bir direğe yaslanmış, Huntwick Kontu'yla derin bir sohbeta dalmış olduğunu gördü ve bir empati duygusu hissetti. Ne de olsa Mercy gerçekten de yanlış bir şey yapmamıştı.

Lucinda Maria ve Amy'ye baktı ve onların kendisinden bir tür yanıt beklediklerini gördü. "Gerçekten de çok saçma bir köpek yavrusu sevgisi var," diye mırıldandı, ama bunu saçma yapan şeyin ne olduğundan pek emin değildi.

Sebastian ve Trevor'ın konuşmalarını bitirmelerini izlediler. Kont karısına doğru yöneldi ama kızlar onun nereye gittiğiyle ilgilenmiyordu. Gözlerini, şapkasını çıkarıp balo salonundan ayrılan ve karanlık bir koridorda gözden kaybolan Sebastian Tremaine'den ayırmadılar.

"O bir aile dostu, başka bir şey değil," dedi Maria. "Maskesinin arkasından bile sohbetten tamamen sıkıldığını söyleyebilirim ve- Aman Tanrım, Mercy!" Mercy sessizce yanında belirince sözünü yarıda kesti.

Lucinda'ya "Kutumu tuttuğun için teşekkür ederim," dedi ve elini uzatarak sarışına sıcak bir minnettarlık ifadesi verdi.

Lucinda elini uzatırken kendini gülümserken buldu. "Şimdi de bizi Blackthorne Dükü ile tanıştırmaya mı geldiniz?"

"Korkarım nereye gittiğinin izini kaybettim." Mercy etrafına bakındı. "Belki de kâğıt oynamaya ya da başka bir erkeğin dikkatini dağıtmaya gitmiştir."

"Aslında az önce onu balo salonundan çıkarken ve şuradaki koridordan aşağı inerken gördüm." Maria işaret etti. "Sanki birini arıyor gibiydi."

Amy başını salladı. "Muhtemelen seni bulmayı umuyordur, Mercy. Ne de olsa balolara hiç gelmiyor ve senden başka kimseyle dans etmedi. Ve işte buradasın, bizimle konuşmak için onu tamamen görmezden geliyorsun."

Mercy biraz güldü ve bir kızdan diğerine baktı. "Blackthorne'u pek iyi tanıyorsun. Beni arıyor olması mümkün değil." Onun

Gülümsemesi biraz bozuldu. Ya baloya gerçekten sadece onu görmeye geldiyse? Maria'nın işaret ettiği koridora doğru kararsızca baktı.

"Bence gidip nereye gittiğine bakmalısın," diye ısrar etti Amy. "Belki de senin onu arayacağını umuyordur, böylece seninle sakın bir konuşma yapabilir."

"Bunun o kadar iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Mercy dudağını ısırdı. Ergenlik döneminde onu kovalamak ve pusuya yatmak için harcadığı onca zamanı düşündü ve yüzü kızardı. "Biraz huzur ve sessizlik için balodan uzaklaştıysa, muhtemelen rahatsız edilmek istemeyecektir."

Amy rakibinin yüzündeki çelişkili ifadeleri izledi ve içgüdüsel olarak Mercy'yi yolundan ilk ve son kez çekecek bir tuzak kurmaya çok yakın olduğunu hissetti. Yıllar boyunca kendini ikinci en iyi hissetmesi, vicdanından gelen en ufak bir protestoyu bile kovarak içinde yükseldi. Gözlerini açtı, Mercy'ye ciddi bir bakış fırlattı ve onun ellerinden birine uzandı. "Seninle en başından beri düştüğümüzü biliyorum," dedi sesi biraz titreyerek, "ve biliyorum ki yanlış bir başlangıç yapmamız benim hatamdı. Londra'ya geldiğimde çok bunalmıştım ve burada bana tanıdık gelen tek şey sendin ve korkarım eski okul bahçesindeki rekabetimize geri döndüm."

Çok pişman görünüyordu ve Mercy toplumda kendine bir yer bulmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu, özellikle de aynı köyden geldikleri için. Amy'nin yüzünde herhangi bir düşmanlık belirtisi aradı ve bulamadı ama yine de tereddüt etti.

Amy ileri atıldı. "Lucinda bana kutunun içine koyduğun küçük notu gösterdi ve hiçbirimizin birbirimizi aşağılamaması gerektiğini anladım. Hepimiz aynı durumdayız, ailelerimizi gururlandırmamız ve iyi eşleşmeler yapmamız için bizden çok şey bekleniyor." Maria ve Lucinda'ya gülümseyerek onları da bir sonraki ifadesine dahil etti. "Birbirimize destek olmalı ve yardım etmeliyiz, değil mi?"

Lucinda'nın yüzü buruştu ve coşkuyla başını salladı. Amy'nin oyunculuk yeteneği karşısında şaşkına dönen Maria, Amy onu dürtünceye kadar şaşkınlıkla bakakaldı. Ağzını bir çırpıda kapattı. "Ah! Evet. Kesinlikle," diye onayladı.

"Öyleyse sana yardım edeceğiz," diye bitirdi Amy parlak bir gülümsemeyle.

"Bana yardım et... ne yapmama?" Zihninin gerilerinde bir yerde küçük bir ses Mercy'ye onun Amy Lyon olduğunu, kendisinden hiç hoşlanmayan bu kızın birdenbire Blackthorne Dükü'yle olan ilişkisini ilerletmek için garip bir ilgi gösterdiğini hatırlattı.

Amy ve Maria birbirlerine bakıp başlarını salladılar. İleriye doğru yürüdüler ve kollarını Mercy'ninkilerin iki yanında birleştirdiler. "Haydi, şapşal. Buraya *seni* görmeye geldi," diye öğüt verdi Maria. "Bu çok açık. Ona şu anda onunla ilgilenmediğin fikrini verme."

Onu salona doğru çektiler, Lucinda da arkasından geldi ve Mercy'nin çekinceleri eriyip gitti. Buraya geldiğinden beri ilk kez kendine benzer ruhlar bulduğunu hissetti ve onların coşkusuna içten içe gülümsedi. Salonun girişine vardıklarında Mercy durdu ve gölgelerin içine baktı. Etrafta kimse yoktu.

Amy onu biraz ileri itti. "Muhtemelen koridorun sonundaki odalardan birinde. Git bak."

Mercy ileriye doğru birkaç adım attı, sonra başını sallayıp geri döndü, anlık mutluluğu endişeyle kovalanmıştı. Sebastian onu bulursa nasıl tepki verecekti?

"Kaz gibi davranma Mercy," diye tısladı Maria ve Lucinda cesaretle başını salladı. Amy bir adım öne çıktı ve cesaretini artırmak için ona hızla sarıldı.

Mercy yine dudağını ısırды ve arkasını döndü.

Sağ tarafta, içinde bir ya da iki mum yanıyormuş gibi görünen kemerli bir açıklık vardı. Mercy parmak uçlarında ilerledi, kapının kenarından baktı ve nefesini tuttu. Sebastian kütüphaneye benzeyen bir yerde, alçak deri bir kanepede oturuyordu. Maskesi ve şapkası yakındaki bir masanın üzerine atılmıştı ve gözleri kapalıydı, iki parmağı sanki baş ağrısı çekiyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyordu.

Mercy balo salonuna doğru kararsızca baktı. Kızlar hâlâ oradaydı ve onu bulduğunu belirtmek için başını kütüphaneye doğru eğdi.

Amy ona ilerlemesi için el salladı. "Git," diye mırıldandı.

Mercy derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve sessizce odaya girdi. Birkaç adım ilerledi ve sonra durdu. Kalbi küt küt atıyordu. Yıllarca hiçbir şeyi umursamadan utanmadan Sebastian'ın peşinden koşmuştu ama artık her şey farklıydı. Büyümüş ve değişmişti ve çocukluğunda kabul edilebilir olanın şimdi kesinlikle öyle olmayacağını biliyordu. Özellikle de burada. Londra'da. Bir baloda.

Sertçe yutkundu ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. Belki de adam onu görmeden oradan ayrılabilirdi.

"Mercy?"

Çok geç kalmıştı. Yüzünün kızardığını hissetti ve kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran tek lambanın ışığının zayıf olmasına şükretti. "Sizi rahatsız etmek istememiştim, Majesteleri," dedi. Ellerini sıkmamak için bir yumruğuyla eteğinin kenarını, diğeriyle de küçük kutusunu kavradı. "İçeri baktım ve sizi burada gördüm, iyi olup olmadığınızı merak ettim." Gülümsedi. "Çoğu insan baloya yalnız kalmak için gelmez."

Sebastian esprisiz bir gülümseme takındı. "Ben de neden geldiğimi merak ediyordum."

Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı, sonra göz ucuyla küçük bir hareket yakaladı. Onun yanından geçerken, üç kadın başının kapının kenarının arkasına doğru eğildiğini görmek için tam zamanında gelmişti.

Adam kaşlarını çattı ve Mercy onun yüz ifadesinin değişmesini izledi. Midesi bulandı. Tam da şüphelendiği gibi, adam onu aramaya gelmesinden memnun değildi. Her zamankinden daha gergin bir halde kıpırdanarak boştaki elini eteklerine sürdü ve çaresizce ayrılmak için nazik bir yol bulmaya çalıştı.

"Benimle yalnız kalmamalısın."

"Biliyorum," diye usulca kabul etti. "Gidip arkadaşlarımı bulabilecek miyim bir bakayım. Bu güzel dans için tekrar teşekkür ederim, Majesteleri." Hızlı bir reverans yaptı ve gitmek için döndü.

Sebastian içinde yine o tuhaf koruyucu duygunun kabardığını hissetti. Mercy kimsesiz ve kaybolmuş görünüyordu ve buna kendisinin sebep olmuş olabileceği düşüncesinden nefret ediyordu. "Bekle," dedi bir adım daha atarak.

Mercy durdu ve ona döndü, gözleri loş odada mürekkep karası ve kocaman görünüyordu. "Evet, Majesteleri?"

Sebastian onu durdurduğu için sessizce kendini azarladı. "Tuhaf bir sorum var." Bir an durakladı ve sonra bir adım öne çıktı. "Burada mutlu musun, kestane?"

"Burada mı?" Kararsızca etrafına bakındı. "Şu anda mı?"

Adam başını salladı. "Yani burada, Londra'da."

Mercy bir an düşündü. "Tam olarak beklediğim gibi değil, Majesteleri."

Bir adım daha atarak yakın karanlıkta onun ifadesini okumaya çalıştı. "Sorduğum şey bu değildi ama. Öyle değil mi?"

Kalbinin o kadar hızlı çarpmaya başladığını hissetti ki onun duymasından korktu. Dans ettiklerinde bundan daha yakın olmuşlardı ama o zaman kalabalık bir dans pistinin ortasındaydılar. Şimdi, samimi ortam ve düşük ışık duyularına zarar veriyordu. "Hayır," diye fısıldadı neredeyse. "Tam olarak değil."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Evet, diye düşündü Mercy, umutsuzca. Beni, seni her zaman sevdiğim gibi sevebilirsin. Beni toplarıyla, insanlarıyla ve özellikle bana çelme takmak için tasarlanmış gibi görünen saçma kurallarıyla bu sefil şehirden uzaklaştırabilirsin.

Bu sözleri düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Kostümünün bir parçası olarak taşıdığı küçük kutu parmaklarının arasından fark edilmeden kaydı ve kalın Aubusson halısının üzerine sessiz, küçük bir gümbürtüyle düştü. "Hayır," diye kekeledi. "Ben iyiyim, Majesteleri. Gerçekten iyiyim." Kapıya doğru geri döndü. "Ve haklısınız. Gidip sizi rahat bırakmalıyım."

Kalmamı iste, diye sessizce yalvardı. Adam bir şey söylemeyince birkaç adım daha attı ve sonra durup yere baktı. Ya şimdi ya da asla. Başka bir baloya gelmeyecekti, bundan emindi. Ve kesinlikle onu kız kardeşinin konağında ziyaret etmeyecekti. Eğer böyle bir niyeti olsaydı, şimdiye kadar yapardı.

Kendini bundan vazgeçiremeden cesaretini topladı, arkasını döndü ve ağzından "Seni seviyorum" diye kaçırdı.

Sebastian'ın gözleri büyüdü. Mercy ona doğru bir adım attı ve geçici kabadayılığı onu terk etmeden konuşmaya devam etti. "Muhtemelen bunu bilmediğini biliyorum, bu yüzden Londra'ya geldiğimden beri beni görmeye gelmedin, ama artık büyüdüm, bu yüzden sana söylemek için daha fazla beklememe gerek yok." Parmaklarını birleştirdi ve sanki kalbinin öfkeli atışlarını bir şekilde sakınleştirebileceklermiş gibi göğsüne götürdü. "On üç yaşındayken gözlerimi senin koçunda açtığımdan beri seni seviyorum ve bu sevgi hiç bitmedi. Genç olduğumu biliyorum ama sen benden o kadar da büyük değilsin ve..."

Mercy saçmaladığını fark etti ve kendini susturdu. Dudağını ısırды ve kirpiklerinin arasından ona bir kez daha baktı. Altın rengi gözleri yumuşak, ifadesi ciddiye. Ona bakıyordu ve ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordu. Ani bir korku kapladı içini; belki de onun hâlâ kendi duygularını anlamayacak kadar genç olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden, düşüncesizce, nasıl hissettiğini göstermek için umutsuz bir girişimde bulunarak öne çıktı, parmak uçlarında durdu ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

BÖLÜM 19

Sebastian şok içinde kaskatı kesildi. Beklenmedik öpücüğe tepki verirken kolları otomatik olarak Mercy'nin etrafına dolandı. Mercy onun karşısında eridi, yumuşak kıvrımları vücuduna mükemmel bir şekilde oturdu. Alışılmadık boyu, sırf dudakları onun dudaklarına ulaşabilsin diye kendini ikiye katlamak zorunda hissetmeden ayakta durmasına ve ona sarılmasına izin verdi ve hiç düşünmeden onu öpmeye başladı. Onun kollarında *kendini çok iyi hissediyordu*.

Tam çenesini avucunun içine alıp ağzını biraz açması için onu ikna etmek üzereydi ki ne yaptığını fark etti ve öpücüğü kesti. Geri adım attı, ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendisinden sıkıca uzaklaştırdı. Mercy gözlerini onunkilere dikti ve adam nefesini içine çekti. Dünyadaki tüm aşk o kadife mavisini derinliklerde parlıyordu.

İçinden inledi ve başını salladı. "Bu... bir daha asla olamaz, Mercy."

Yüzündeki hayranlık ifadesi kaybolmuş, yerini morarmış bir ifade almıştı. Sebastian kendini tekmeleyecek gibi hissetti.

"Ama-," diye başladı.

Acımasızca sözünü kesti. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Bu baloya en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin itibarını zedelemek için gelmedim."

"Neden geldin?" diye sordu.

Kafa karışıklığı hızla incinmiş bakışın yerini alıyordu ve Sebastian hızlıca meramını anlatıp işler daha da kötüleşmeden oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. "Kes şunu," dedi sertçe. "Bu daha fazla tartışılacak bir konu değil. Ve sen de davranışlarına dikkat etsen iyi edersin."

Mercy ona şaşkın bir bakış attı, nefesini içine çekti ve sonra aniden toparlanıp öfkeli bir tıslamayla nefesini dışarı verdi. İskoçya'da arabasında uyuyakaldığında da ona aynı şekilde davranmıştı ve Mercy onunla hâlâ on üç yaşında bir kızmış gibi konuşmasına izin veremeyeceğini anladı. Çenesini kaldırdı ve adamın uzun boyuna rağmen her nasılsa burnunun ucuyla ona bakmayı başardı. "Ve benimle bir daha asla bu tonda konuşmamayı düşünürseniz iyi edersiniz, Majesteleri. Ben hizmetkârlarınızdan biri değilim ya da... ya da... inatçı bir çocuk değilim ya da..." Zihninde başka bir örnek aradı ama bulamadı. "Ya da biriyle bu şekilde konuşmanıza neden olacak her ne varsa."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra Sebastian başka bir şey söylemeden onun yanından geçip kütüphaneden dışarı çıktı.

Koridordaki kızlar o yanlarından geçerken kendilerini duvara yasladılar. Onlara bakmadı bile. Şapkasını ve maskesini diğer odada bıraktığını tamamen unutarak balo salonuna çıktı. Salona en yakın olanlar onu hemen tanıdı ve adını haykırarak ve el sallayarak tepki gösterdi. Diğerleri de duydu ve kalabalık ona doğru akın etti, hepsi de onun dikkatini çeken ilk kişi olmaya niyetliydi. Yakınlarında kızları olan anneler körü körüne onlara uzandılar ama Sebastian kimseye aldırış etmedi. Toplanan kalabalığın arasından hızla geçti, neredeyse koşarak merdivenleri çıktı ve gitti.

Onun yokluğunda oluşan boşluğu heyecanlı fısıltılar doldurdu. Grace, Faith ve Charity konuşmayı bırakıp etraflarına bakınarak en yeni dram kaynağını aradılar, üçü de bunun küçük kız kardeşleriyle ilgili olmamasını umuyordu. Ancak Mercy hiçbir yerde bulunamamıştı. Merdivenlerde odaklanmış gibi görünen heyecanın kaynağı da yoktu.

"Az önce önemli biri mi geldi?" Charity yüksek sesle merak etti. Parmak uçlarında durdu ve kendisinden çok daha uzun olan Faith'i dürttü. "Bir şey görüyor musun?"

Faith başını salladı.

Tıslayan konuşmalar onlara doğru süzölmeye başlamıştı. Grace birinin Blackthorne'un adını söylediğini duydu ve içini derin bir dehşet duygusunun kapladığını hissetti. "Mercy nerede?" diye sordu acilen.

Ne kadar bakarlarsa baksınlar, hiçbiri kız kardeşlerinden bir iz bulamadı. "Ayrılalım," diye önerdi Charity. "Ne bulabileceğimize bakalım." Hepsi farklı yönlerde doğru yola koyuldular.

Koridorda Maria, Lucinda ve Amy kapı aralığının kenarından baktılar. "Ne yapıyor?" diye fısıldadı Lucinda.

Maria omuz silkti. "Orada öylece duruyor. Gerçekten orada durduğuna inanamıyorum. onu *öptü!*"

"O düşüncesiz küçük bir aptal," dedi Amy ve sonra bir elini kaldırdı. "Bekle. Bir şey yapıyor."

Mercy, Sebastian'la konuşurken fark etmeden düşürdüğü küçük kutunun yanına diz çöktü. Kapağı açılmış ve içine gizlediği küçük kâğıt parçası düşmüştü. "Umut," diye fısıldadı. Pandora, kutunun bir zamanlar içerdiği diğer tüm kötülüklerle birlikte dünyaya kaçmadan önce kapağı kapatarak tüm insanlık için umudu kurtarmayı başarmıştı. Aynı şeyi kendisi için yapmayı başaramamıştı.

Mercy kâğıdı aldı, yerine koydu ve küçük bir iç çekişle kapağı kapattı. Bunu yaparken gözleri sehpaye takıldı. Sebastian'ın siyah şapkası ve maskesi hâlâ orada duruyordu, ondan kaçmak için acele ederken unutulmuştu. İnsanlar şapkayı nasıl ele geçirdiğini merak etmeden balo salonuna geri götüremezdi ama en azından maskesini geri vermenin bir yolunu bulabilirdi. Eğer bir şansı kaldıysa kimliğini gizlemek isteyecektir.

Kâğıdı katlayıp küçük kutunun içine yerleştirdi ve sonra maskeyi diğer eline alarak yavaşça odadan çıktı.

Koridora çıktığında Amy Lyon ve Maria Thomasson-Sinclair'i buldu, yüzlerinde alaycı bir ifade vardı. Lucinda endişeli bir ifadeyle arkalarında çırpınıyordu. Mercy onları koridorda bıraktığını tamamen unutmuştu. Akut bir utançla gözlerini kapadı ve konuşmanın ne kadarına tanık olduklarını merak etti. Bir an sonra cevabını aldı.

"Seninle hiçbir zaman gerçekten ilgilenmedi, değil mi?" Amy neşeyle güldü.

"Ne kadar acınası," diye alay etti Maria.

Mercy, Amy'ye güvenmekle ne kadar aptalca davrandığını anladığında yanaklarının kızardığını hissetti. Duyguları hâlâ Sebastian'la karşılaşmasının etkisindeydi ve onların alaylarına verecek tek bir yanıt bile bulamıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve saldırıyı bekledi.

"Kendini ne kadar aptal durumuna düşürdüğünün farkında bile değilsin, değil mi?" Amy onun etrafında yavaş bir daire çizerek bir aşağı bir yukarı baktı. "Pelthamshire'da özel biri olabilirsin ama burada, Londra'da seninle konuşulmasının tek nedeni aile bağlantıların."

"Ve belki de kendini Blackthorne Dükü'nün kollarına attığın gerçeği herkes tarafından öğrenildikten sonra bunun bir önemi kalmayacak," dedi Maria, dar gözleri zaferle parlayarak.

"*Lütfen* bunu gördüğünü kimseye söyleme," diye yalvardı Mercy kendini durduramadan. Sesindeki yalvaran çaresizliği duydu ve biraz midesi bulandı.

"Gerçekten kızlar," dedi Lucinda, kendini rahatsız hissederek. "Bunu etrafa yaymak zorunda değiliz. Zaten yeterince kötü hissediyor."

Amy homurdandı. "Sen *ciddi* misin Lucinda? Buraya geldiğimden beri başıma gelen en lezzetli şey bu. Ve işin en komik tarafı da

"Ona karşı kendini savunmanın hiçbir faydası olmadı." Dönüp dolaşıp Mercy'nin önünde durdu, gözlerinden yeşil bir ateş fişkırlıyordu. "Seni istemiyor bile!"

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Mercy ağzını kapattı ve nefret dolu kızların etrafından dolanarak, dedikodular hızlı kanatlarla tüm davetlilere yayılmadan önce kız kardeşlerinin yanına dönmek için kaçtı.

Yüzü bembeyaz ve üzgün olduğu her halinden belli bir halde salondan fırladı ve az önce Blackthorne Dükü'nün de aynı gölgeli aralıktan büyük bir telaşla çıktığını görenlerin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Boğuk bir çığlık atarak başını öne eğdi ve geçerken kınayıcı fısıltıları duymazdan gelmek için elinden geleni yaparak ilerledi.

Charity onu tam balo salonunun merdivenlerinin dibinden çıkarken gördü. Aceleyle yanına gitti ve "Tanrıya şükür seni buldum. Nerede-?" Mercy ona döndüğünde sözünü yarıda kesti, gözleri kocaman ve acıyla doluydu. "Aman Tanrım," diye nefes aldı ve sonra küçük kız kardeşine sert bir bakış attı. "Ne olduğu umurumda değil. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda yüzündeki o mağdur ifadeyi sil, başını dik tut ve diğerlerini bulana kadar benimle yürü."

Uyuşan Mercy başını salladı ve Charity'nin talimatlarına uymak için elinden geleni yaptı. Kendisinden çok daha küçük olan kardeşinin peşinden giderken, gözlerinin başkalarıyla karşılaşmasını engellemeye çalışıyordu. Grace ve Faith'in kısa bir süre onlara katıldıktan sonra kocalarını ve Patience'ı almak için acele ettikleri gerçeğini zar zor fark etti. Ne olduğunu anlamadan kendini Huntwick Kontu'nun arabasında diğer hanımlarla birlikte buldu, kocaları akıllıca davranıp Gareth'la gitmeyi tercih etmişti.

Mercy iç duvara yaslandı, gözlerini kapadı ve içinde biriken gözyaşlarına teslim olmamaya çalıştı. Kız kardeşleri, sağ olsunlar, onu yalnız bıraktılar ve etrafındaki durumu sessiz fısıltılarla tartıştılar. Patience Mercy'nin elini tutup kucağına çekti ve başparmağıyla parmak eklemlerini yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Mercy ona kısa ve minnettar bir gülümseme verdi ama hiçbir şey söylemedi. Huntwick'in evine vardıklarında onlara teşekkür etti, iyi geceler diledi ve doğruca yatağına gitti.

Grace onun merdivenleri tırmanışını izledi. "Blackthorne hakkında birkaç fısıltı yüzünden bu kadar üzgün olamaz."

"Hayır," diye onayladı Faith. "Başka bir şey oldu ve bunu en son öğrenen biz olacağız."

"Duyacağımızdan emin olabilirsiniz," diye ekledi Charity kuru bir sesle. Ön kapı açıldı ve adamlar içeri girdi, üçünün de yüzü . "Belki de tam şu anda

dakika."

"Çalış," dedi Trevor acımasızca. "Şimdi."

Bir elini karısının sırtına koydu ve onu koridorda ilerletmek için biraz itti. Herkes onu takip etti, Trevor en arkada kaldı. Kapıyı kapattı ve toplanan gruba doğru döndü. "Mercy nerede?"

"Doğruca yatağa gitti," dedi Grace, yüzü endişeyle gerilmişti. "Sadece bize söyle."

"Aslında şu an için en iyisi bu. Onu rahatlatmaya gerek kalmadan ne yapacağımıza konsantre olabiliriz." Kapıdan birkaç adım uzaklaştı, derin bir nefes aldı ve açıklamasına başladı. "Roth'un arabasının getirilmesi biraz zaman aldı, ben de giden diğer konuklara bazı sivri sorular sormaya karar verdim."

Grace dehşet içinde ona baktı. "Yapmadın! Bu sadece duruma dikkat çekecektir, her ne ise."

"Mantıklı ol canım," diye mırıldandı Faith, yatıştırıcı elini kız kardeşinin koluna koyarak. "Durum şu ki, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu ve eğer sormasaydı muhtemelen yarına kadar da olmayacaktı."

"Mantık kimin umurunda?" Charity havada küçümseyici bir el salladı. "Ne öğrendin?"

"Durum kötü," dedi Gareth. "Sebastian belli ki tedirgin bir halde karanlık bir koridordan çıkarken görüldü. Birkaç dakika sonra Mercy de aynı koridordan çıktı ve hepinizin bildiği gibi o da oldukça üzgün görünüyordu."

"Bu aralarında bir şey olduğu anlamına gelmez," diye itiraz etti Grace ama yüreği ağzına geliyordu. *Ton'un*, gerçek olsun ya da olmasın, kısmi bilgilerin boşluklarını iğrenç ayrıntılarla doldurmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordu.

"*Ton'un* besleneceği tek şey bu olsaydı, söylentileri kabul edilebilir bir açıklamaya dönüştürebilirdik," dedi Lachlan. "Ne yazık ki, siz kızlar birbirinizi toparlamak ve bizi kart oyunumuzdan kurtarmak için koştururken, Mercy'nin üç sözde arkadaşı da o salondan çıktı. Görünüşe göre Mercy ve Sebastian'ı balo salonundan itibaren takip ettiklerini ve Mercy'nin kendini Sebastian'ın üzerine atmasını izlediklerini söylediler."

Faith ve Patience'ın yüzleri soldu. Grace nefesini içine çekti ve bir eliyle ağzını kapattı. Sadece Charity öfkeyle tepki verdi.

"Onlar bir avuç gaddar, kıskanç küçük yılan. Her şeyi uyduruyorlar," dedi, sesi öfkeyle titriyordu.

"Muhtemelen *hepsini* uydurmadılar ama bunun bir önemi yok," dedi Faith. Düzgünce şekillendirilmiş sarışın başını salladı. "Doğru ya da değil, hikâye insanların gördüklerine uyuyor ve *ton* bunu kabul edip etrafa yayacak."

"Bu insanları anlamıyorum," dedi Patience hayal kırıklığı içinde. "Hepsi arkadaş gibi davranırken gizlice birbirlerine kötü davranıyorlar." Tekrar kapıya doğru baktı. "Gidip Mercy'yi kontrol etmeliyim."

"Hayır." Grace en büyük kız kardeşinin koluna engelleyici bir el koydu. "Henüz ne kadar kötü olduğunu bilmiyor. Bırak da bu gece iyi bir uyku çeksin. Sabah hepimiz bununla başa çıkacağız. Birlikte. Bir aile olarak." Kocasına döndü. "Sen de yarın Blackthorne'u ziyaret edip o koridorda neler olduğunu öğrenmeye çalışacaksın, değil mi?"

Trevor başıyla onayladı. "Elbette hayatım. Siz hanımlar kardeşinize iyi bakın.

Thorne'la biz ilgileniriz."

Diğer adamlar başlarıyla onayladılar.

"Sabah erkenden burada buluşalım," diye önerdi Gareth. Faith'in elini tuttu ve dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. "Hepimiz eve gidip biraz uyumak için elimizden geleni yapsak iyi olur."

BÖLÜM 20

İşe yaramadı. Sebastian yorganı arkaya attı ve ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı, burnunun kenarını sıktı, sonra baş ve işaret parmaklarını kapalı göz kapaklarına sürdü. Ne zaman uykuya dalmaya başlasa, kendi dudaklarının altında yumuşak ve davetkâr, titreyen bir çift dudak hissediyordu.

Ayağa kalktı, sabahlığını giydi ve şöminenin yanındaki sandalyeye doğru yürüdü. Kadehi ve yarım sürahi konyağı küçük yuvarlak masanın üzerinde, bıraktığı yerde duruyordu. Ne kadar tükettiğini düşününce kaşlarını çatı ama yine de sürahinin tıpasını çıkardı, bardağa bolca döktü, geri fırlattı ve şöminenin üzerindeki şömineye taşıdığı bir tane daha doldurdu. Mercy Ackerly ne zaman gülen, imkânsız bir kızıdan çekici, imkânsız bir kadına dönüşmüştü?

Bardağı yere bıraktı ve iki elini şömineye dayayarak şömineye baktı. Sabahın serin olması ihtimaline karşı taze odunlar yakılmadan oraya konmuştu.

Onu öptüğünü hatırladı, onu sevdiğini ilan ettikten hemen sonra. Başını salladı, tüm *ton* sadece birkaç ince duvar ötede dans ederken bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordu.

Tam konyağından bir yudum daha almak için kadehini kaldırmıştı ki kapı sert bir şekilde çalındı.

"Gel," diye seslendi, saate baktı. Saat sabahın ikisi. Yüzünü buruşturdu. Bu saatte kapının çalınması hiç iyi bir şey değildi.

Londra'daki konağında çalıştırdığı uşak Addams içeri girdi. "Majesteleri, gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, ama durumun bunu gerektirdiğini hissettim." Durakladı. "Tam olarak anlayamasam da, kapıda kibar bir terbiyeye sahip olduğu anlaşılan genç bir bayan var."

Sebastian bardağını keskin bir gümbürtüyle şöminenin üzerine bıraktı. "Onun bir adı var mı?"

Addams ona özür dileyen bir bakış attı. "Vermeyi reddetti, Majesteleri. Onu içeri davet ettim ve bir uşakla birlikte fuayeye bıraktım, çünkü yoldan geçenlerin kapınızın önünde gizemli bir genç bayanın varlığını fark etmesini istemeyeceğinizi düşündüm. Yanlış bir karar verdiğem özür dilerim."

Dük kaşlarını çatı. Bir süredir hanımını ne aramış ne de onunla iletişim kurmuştu. Normalde oldukça tedbirli ve sabırlı olan Sybil, onun ortaya çıkmasını beklemekten bıkmış mıydı? Eğer durum buysa, buraya gelmekle çok büyük bir hata yapmıştı. Sabahlığının kemerini sıktı. "Özür dilemene gerek yok Addams. Lütfen genç bayana çalışma odamı gösterin. Birazdan aşağıda olacağım."

Addams eğildi ve geri geri odadan çıktı.

O gider gitmez Sebastian hemen bir pantolon giydi. Kâhya, "Kibar bir soydan geldiği anlaşılan genç bir hanım," demişti. Sybil güzel olmasına rağmen Sebastian'dan birkaç yaş büyüktü ve pek de sayılmazdı. Sebastian bu kadar sinirli olmasaydı, kahyanın onun hakkındaki cömert tanımı eğlenceli olabilirdi.

Yatak odasının kapısını sarsarak açtı ve koridordan aşağıya, zemin kata çıkan büyük kıvrımlı merdivene doğru yürüdü. Merdivenin dibinde fuayeyi geçti ve çalışma odasının kapısını hafif aralık buldu, bir uşak hemen dışarıda duruyordu. Meşe paneli iterek daha geniş açtığında kapıdan ses gelmedi.

Kadın, kapüşonlu peleriniyle odanın diğer ucunda duruyor, satranç tahtasındaki karmaşık oymalı fildişi piyonlardan birine dokunmak için uzanıyordu. İnce, söğüt gibi vücudu Sybil olmak için fazla uzun ve yeterince şehvetli değildi. Kalbi sıkışarak fuayeye doğru geri adım attı.

"Addams'a söyle, Huntwick Kontu ve Kontesi'ne hemen buraya gelmelerini isteyen bir not göndersin," dedi alçak sesle. Uşak başını salladı, selam verdi ve aceleyle uzaklaştı. Sebastian ancak o zaman çalışma odasına girip kapıyı kapattı.

"Merhamet," dedi.

Sinirle irkildi ve yavaşça ona doğru döndü, bunu yaparken kapüşonunu yüzünün etrafından sıyırdı. Yanan birkaç mumun loş ışığında teni uhrevi bir solgunluktaydı ve her zaman iri olan gözleri yuvarlak ve korkmuştu. Sebastian'ın bakışları kızın dudaklarına kaydı ve daha önceki öpüşmeleri anında aklına geldi. Aceleyle tekrar kızın gözlerine baktı.

Mercy beceriksizce reverans yaptı. ". Sizi uyandırdıysam özür dilerim ama yarın beni görmek istemeyeceğinizden korkuyordum."

Adam deri döşemeli bir kanepeyi işaret etti ve kadın pelerininin tokasını kurcalayarak tahta gibi ona doğru ilerledi. "Lanet olsun," dedi.

Titreyen parmakları işbirliği yapmayı reddederek çözülmeyince mırıldandı.

Sebastian odayı geçti ve çenesinin altından tokaya uzandı. Sebastian'ın parmakları kızınkilere dokunduğunda kız sıçradı ve ellerini bıraktı, yüzüne bir kızarıklık yayıldı. Pelerinin klipsini usulca açtı, omuzlarından indirdi ve kanepenin kollarından birinin üzerine örttü.

"Otur bakalım, kestane." Kadın söyleneni yaptı ve adam da aralarındaki mesafeyi koruyarak karşı köşeye oturdu. "Seni görmeyi reddetmeme neden olan şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben tüm ailenizin dostuyum."

"Biliyorum," dedi Mercy. Korkudan gözlerinin dolmaya başladığını hissetti ve hızla yere baktı. "Ama bu gece işler kötüydü."

Sessizce kabul etti ama kendini gülümsemeye zorladı. "kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Düşündüğünden daha kötü," dedi, hâlâ kucağına bakarak. "Benim..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Biz kütüphanede konuşurken arkadaşlarım salondaydı."

Sebastian kaskatı kesildi. Aralarındaki konuşma ve ardından gelen öpücük onu o kadar şaşırtmıştı ki, kızların kapının arkasından baktıklarını unutmuştu. O konuşmanın itibarını zedeleyen her kelimesi aklına geldi; kızın ona olan hislerini açıkça itiraf etmesi ve ardından gelen o beklenmedik ve lanet olası öpücük.

"Gördüklerini ve duyduklarını kendilerine saklamaları gerektiğini onlara anlattığınızı varsayıyorum." Sesi eşitti ama Sebastian içten içe kendini de azarlıyordu. Öfkesi ve hayal kırıklığı içinde kütüphaneden çıkarken onları koridorda görmeyi kaçırmıştı.

Mercy yüzünü onun yüzüne doğru kaldırdı, gözleri düşmesini engellemeye çalıştığı yaşlarla doluydu. Yavaşça başını salladı. "Benden *nefret ediyorlar*," diye fısıldadı boğazındaki sıkıntıyı bastırarak. "Ve zaten beni dinlemezlerdi."

Kadının solgun yüzündeki kederli ifade Sebastian için çok fazlaydı. Kanepenin ucuna doğru kaydı ve onu kollarına çekerek başını göğsüne yasladı. "Lütfen ağlama, ufaklık. Seni tanıdığım onca zaman içinde, buraya, Londra'ya gelene kadar seni hiç mutsuz görmemiştim. Seni bu şekilde görmek hoşuma gitmiyor."

Mercy yüzünü onun omzuna doğru çevirdi ve duygularını kontrol etmek için mücadele etti. "Çok korkunç şeyler söylediler. Amy'yi tanıyordum.

Lyon benden hoşlanmıyordu ama beni değiştiğine ikna etti, ortak hedefleri ve yükümlölükleri olan genç bayanlar olarak birbirimize destek olmamız gerektiğini söyledi. Ona asla inanmamalıydım ama Maria ve Lucinda'nın gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmüştüm."

Sesi sabahlığının kumaşı yüzünden boğuk çıkıyordu. Adam yavaşça onu omuzlarından kavrayarak kendisinden uzaklaştırdı, böylece yüz yüze gelip düzgünce konuşabileceklerdi. Derin bir nefes aldı ve ona baktı, koyu mavi gözleri onunkilere daldı, güven dolu ve savunmasızdı ve adam kalbinin garip bir şekilde sallandığını hissetti. Dudakları titriyordu ve adamın tek düşünemediği, kütüphanedeki o kısa an için bile olsa, onun altında hissettikleriydi. Bütün gece bunu düşünmüştü.

Hiç düşünmeden uzandı, bir parmağını çenesinin altından geçirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Şşşt... ağlama," dedi tekrar. Yüzünü onunkine indirdi ve fısıldadı, "Seni yeniden mutlu görmek istiyorum. Tıpkı... eskisi gibi."

Adam onu tekrar tatma ihtiyacına yenik düşmeden önce, kadının nefesi bir anlığına onunkine karıştı. Onun yakınlığı ve konyağın etkisiyle sarhoş olan adam, ağzını nazıkçe onunkinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi.

Beklenmedik okşama karşısında Mercy'de bir his dalgası oldu. Dudakları bir solukta ayrıldı ve Sebastian hemen öpücüğü derinleştirdi. Dilini dudaklarının arasındaki hafifçe açık kıvrıma dokundurdu, nazıkçe onları ayırmaya ve daha fazla erişmesine izin vermeye ikna etti. Mercy içgüdüsel ama çekici bir masumiyetle Sebastian'ı izledi ve dilinin ucuyla Sebastian'inkiyle karşılaşıncaya kadar geçici olarak uzandı. Bunu yaptığı anda öpücük çılđına döndü.

Sebastian onu kollarıyla sardı, kendisine karşı hissetme ihtiyacıyla neredeyse eziyordu. Eli kızın başının arkasını buldu ve parmaklarını açarak, dili kızın ağzını tamamen istila ederken öpücüğün içinde ona rehberlik etti. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmadığını düşündü ve onun kollarının geçici olarak beline dolandığını hissettiğinde, dokunuşunu hissetmenin saf, basit zevkiyle inledi.

Mercy için bu, son beş yıldır uyurken ya da uyanıkken gördüğü her rüyanın gerçekteleşmesi idi. Kendini hiç hayal etmediği hislere bıraktı, önce utangaçça sonra artan bir güven ve cesaretle onun hareketlerini taklit etti. Adamın eli başının arkasından göğüs kafesine doğru uzandı ve kadın bir kedi gibi ona doğru eğilerek boğazının altından inledi. Derinlerinde toplanan küçük, sıkı ısı düğümünü merak etti.

ve Sebastian'ın eli göğüs kafesinden göğsüne doğru kaydığında herhangi bir şeyi merak etme yetisini tamamen kaybetti: Düğüm, kaynağından dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık patlamasıyla açıldı ve Mercy'yi tenini ürperten bir parıltıyla yıkadı.

Bilincinin gerilerinde bir yerlerde Sebastian için uyarı çanları çalıyordu ama Mercy'yi öpmeyi, ona dokunmayı bırakmaya bir türlü cesaret edemiyordu ve *bunun* en büyük uyarı olması gerektiğini biliyordu. Göğüs uçlarının elbisesinin ince ipeği arasından avucuna doğru gerildiğini hissettiğinde neredeyse kontrolü yeniden ele almıştı ve hırıltılı bir inlemeyle, solgun, yumuşak ve mükemmel biçimli göğsü, elini doldurmak için kısıtlayıcı giysilerinden sıyrılanı kadar korsajını çekiştirdi. Onu avuçladı, ağzını onunkinden ayırdı, başını eğdi ve soluk pembe meme ucunu dudaklarına götürdü.

Mercy haykırdı. Şok dalgaları yıldırım gibi içinden geçti. Adamın sıcak, ıslak ağzı alaca renkli ucu etrafında kapandığında içinde aniden yoğun bir zevk oluştu ve bu hisler uyluklarının birleştiği noktada hedeflerine ulaştığında kıvrınmaya başladı. "Sebastian," diye aceleyle nefes aldı.

Tutku sarhoşu altın gözlerini dikti, ağzı hâlâ göğsünde kilitliydi ve daha sert emdi. Elleri sırtında sıkılaştı, tırnakları cüppesinin ince kumaşını delip etine saplandı.

"Kendimi çok... tuhaf hissediyorum," dedi boğuk bir sesle, gece yarısı gözleri merak ve biraz da korkuyla doluydu.

Bu küçük korku ifadesi Sebastian'ı, nereye düşebileceklerini pek de umursamadan onları neredeyse uçurumun kenarına götürdüğü arzu uçurumundan geri getirdi. Başını kaldırdı ve isteksizce elbisesinin korsajını yukarı çekti ve sonra onu göğsüne yaslayarak koyu kumral başının tepesini öptü. Konuşmak için ağzını açtı, ona bunun bir hata olduğunu, harika, güzel, inanılmaz bir hata olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ona her şeyi yeniden yoluna koyabileceklerini söylemek istedi ama daha bir şey söyleyemeden çalışma odasının kapısı açıldı.

Trevor, Grace ve Patience içeri girdiler ve eşikte durdular, ağızları aniden toplu bir şokla açıldı. Patience'ın nefesi kesildi, Trevor sırtıttı ve Grace kollarını kavuşturarak Sebastian'a öyle bir baktı ki, bu riskli durumun tüm suçu Sebastian'ın ayaklarının altına serildi.

BÖLÜM 21

Sebastian kaskatı kesilince Mercy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasından gelen sesleri duydu ve fark edildiklerini anladı ama arkasını dönmeye cesaret edemedi. Bunun yerine dudağını ısırdı ve Sebastian'a baktı. Sebastian derin bir iç çekti, elbisesinin tamamen düzgün olduğundan emin olmak için aşağıya baktı, sonra omuzlarından tutup onu ailesiyle yüzleşmesi için çevirdi.

Kimse bir şey söylemedi. Mercy'nin gözleri bir o yüze bir bu yüze kaydı. Patience şok olmuş ve endişeli görünüyordu, Grace ise Sebastian'ı parçalara ayırmak ister gibi bakıyordu. Trevor acımasızca eğlenmiş görünüyordu.

Sebastian Mercy'nin omzunu hafifçe sıktı ve ayağa kalktı. "Açıklayabilirim," dedi yeni gelenlere.

"Umarım öyledir!" Grace patladı. Kollarını kavuşturdu ve ellerini iki yanında küçük yumruklar halinde .

Trevor karısının koluna engelleyici bir el koydu. "Dayan aşkım. Bırak konuşsun. Ne de *olsa* bizi buraya çağıran o."

Mercy sertleşti. Sebastian onun elinin altında katılaştığını hissetti ve içinden inledi. Onun düşüncelerinin şimdi ne yönde ilerlediğini çok iyi tahmin edebiliyordu.

Yanılmıyordu. Mercy'nin zihni dönüyordu. Onu çalışma odasında görür görmez ailesini çağırtmış, olayların bu şekilde gelişmesini hiç istememişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Kızların baloda kendisine nasıl davrandıklarını anlattıktan sonra ona karşı hissettiği acıma duygusu Mercy'yi harekete geçirmişti.

Yanakları ısındı ve çılgınca çarpan kalbinden çıkan kanın kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu. Işığın loş olmasına şükrederek yere baktı. Sanki çok uzaklardan, Sebastian'ın haber vermeden geldiğini, bu yüzden hemen aileyi çağırdığını açıkladığını duydu. Durakladı ve Sebastian'ın bulundukları durumun sorumluluğunu üstlenmek üzere olduğunu anladı ve bunun tek anlamının ona evlenme teklif edeceği olduğunu biliyordu. İskoçya'daki karşılaşmalarını ve Sebastian'ın böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğinden emin olmak konusunda ne kadar kararlı görüldüğünü düşündü ve aniden kör edici bir farkındalıkla, isteyeceği son şeyin Sebastian'ın karısı olmak olduğunu anladı çünkü Sebastian onunla evlenme zorunluluğu hissediyordu.

Boğazının altından boğuk bir ses çıkardı ve ayağa kalktı. "Bekle!"

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Sebastian da ayağa kalktı. Sebastian'ın omzuna koyduğu eli silkti ve bir adım uzaklaştı. "Bu onun hatası değil. Dediği gibi, beklenmedik bir anda ortaya çıktım ve o sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Seni rahatlatmaktan çok daha fazlasını yapıyor gibi görünüyordu."

Mercy sıcaktan rengi attı ve omzunun üzerinden arkasına bakmayı reddetti. Dük'ün sessizliği kalın ve uğursuz bir şekilde ona baskı yapıyordu. Az önce samimi bir anı paylaşmış olmalarına rağmen, onun tartışmasına itiraz etmiyordu. Dük'ün onu, içinde bulunduğu kötü duruma acıdığı için öpmeye başladığını biliyordu. Elbette daha fazlasına dönüşmüştü ama ailesi bunu bilmiyordu ve öğrenmelerine de hiç niyeti yoktu.

"Bunu bizden başka kimse bilmiyor. Beni eve götürebilirsiniz. Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağıma söz veririm ve kimse de bundan haberdar olmaz." Arkasını döndü ve Sebastian'a sessizce yalvaran bir bakış attı. "Bu gece böyle düşüncesizce davrandığım için çok özür dilerim majesteleri. Belki de baloda şampanyayı biraz fazla kaçırmışımdır. Lütfen onlara buraya geleceğimden haberinizi olmadığını tekrar söyleyin."

İfadesi anlaşılmaz bir şekilde ona baktı. "İstediğin bu mu, ufaklık?"

Hayır, diye düşündü umutsuzca. Beni her zaman hayal ettiğim gibi sevmeni istiyorum. Karın olmak istiyorum, ama bu şekilde değil. Asla böyle değil.

Yavaşça başını salladı. "Evet, lütfen," dedi, sesi alçaktı.

"Bence bunu tartışmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Tartışacak bir şey yok."

Sebastian'ın bakışları kızın dudaklarına kaydı, sonra tekrar hercai gözlerine yöneldi. Geniş ve yalvarırcasına bakıyorlardı ve bir an için bile olsa gözlerinin derinliklerindeki çaresizlik hissini yok etmekten başka bir şey istemediğini fark etti. Gözleri bir süre daha kızın gözlerinde gezindi ve sonra başını kaldırıp ailesine baktı. "Doğru söylüyor ve bir daha böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşünceğini tahmin ediyorum. Onu evine götürün lütfen. Personelim bu kendilerine saklayacağından emin olabilirsiniz."

Mercy ona minnettar bir bakış attı, motivasyonlarıyla ilgili herhangi bir soru sormadığı ya da daha kötüsü ani bir ahlak krizine girmediği ve hiçbir zaman tehlikede olmayan itibarını kurtarmasını teklif etmekte ısrar etmediği için mutluydu - en azından, onun konağına gelmeden önce meydana gelen olaylardan dolayı değil. Olanlarla ilgili her türlü düşünceyi bir kenara itti.

Grace ve Patience'ın arasından geçerek ondan uzaklaştı. Kendini tutmaya çalıştığı duygu dalgası serbest kalıp onu yutmadan önce eve gidip odasına kaçmak istiyordu.

Herkes onun gidişini izledi ve Patience da arkasından koştu. Grace belirsiz bir şekilde Trevor'a baktı.

"Git," dedi sessizce. "Ben eve yürüyeceğim. Thorne'la konuşmak istediğim bir şey var."

Grace parmak uçlarında durdu ve kocasını usulca öptü. "Hiçbir şeyi zorlama sevgilim," diye fısıldadı. "Mercy'ye bunu neyin yaptırdığını anlayana kadar olmaz." Trevor başını sıkıca salladığında, Sebastian'a son bir kez ters ters baktı ve kız kardeşlerini takip etti.

Ergenlikten beri en iyi arkadaş olan iki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar. Her ikisi de diğerinin aklında ne olduğunu tam olarak biliyordu ama ikisi de bu kadar ciddi bir şeyin arkadaşlığı etkileyebileceğini fark ederek konuşmaya başlamak istemedi.

Sonunda Trevor konuştu. "Belki bir konyak?"

"Elbette." Sebastian büfeye doğru ilerledi, güzel bir kristal sürahinin tıpasını açtı ve iki büyük sürahi doldurdu. "Çabuk geldiniz." Arkadaşına bir konyak uzattı ve yakındaki iki sandalyeyi işaret etti.

Trevor başını salladı ve oturdu, ardından Sebastian'ın da aynı şeyi yapmasını izledi. "Hâlâ ayaktaydık ve akşamki olaylar hakkında konuşuyorduk. Mercy'nin yatakta olduğunu sanıyorduk." Arkadaşına sert bir bakış attı. "Onun için teklifte bulunmadığına şaşırdım."

Trevor'ın sesi sakindi ama Sebastian sorulmayan soruyu duymuştu. "Niyetim buydu - ta ki o beni durdurana kadar." diye cevap verdi.

"O sadece on sekiz yaşında. Sizi durdurmasına *izin* vermemeliydiniz."

Sebastian arkadaşının haklı olduğunu biliyordu ama Kont'un Mercy'nin gözlerindeki yalvaran bakışı görmediğini de biliyordu. "O benimle evlenmek istemiyor, Hunt."

Trevor elindeki sürahiyi sandalyelerinin arasındaki yuvarlak masaya bir gümbürtüyle bıraktı. "Delirdin mi sen? Tek istediği buydu. Bu gece sana bu yüzden geldi. Tanrım, dostum, bunu nasıl göremezsın?"

Sebastian başını salladı. "O kadar emin değilim. Bu gece gelme sebebinin bu olduğunu sanmıyorum. Kafası karışık. Bazı insanlar bu ortamda gelişir. Grace öyleydi. Faith ve Charity de öyle. Mercy farklı. Burada garip bir şekilde savunmasız. Kendi elementinin dışında."

Trevor hayal kırıklığının arttığını hissetti. "Tanrı'nın dişleri, Thorne. Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Bana inanmıyorsan ona sor. Evlenmemizin nedeninin bir hata yaptığı ve beni buna zorladığı için olmasını isteyip istemediğini sor. Londra'ya geldiğinden beri mutlu olup olmadığını sor."

Arkadaşı arkasına yaslandı ve iç çekti. "Onun mutsuz *olduğunu görebiliyorum*. Gözleri olan herkes bunu görebilir."

Sebastian öne doğru eğildi, kendi çelişkili duygularıyla uzlaşmaya çalıştı, dirseklerini dizlerine dayadı, uzun, aristokrat parmaklarıyla içkisini bacaklarının arasında gevşekçe tuttu. Mercy onu durdurmadan önce, ona teklifte bulunmak... doğru hissettirmişti.

Başını salladı ve arkadaşına dönerek kendi düşüncelerine bir argüman sundu. "Benimle evlenirse hayatından nefret eder. En azından otuzlu yaşlarımın sonuna kadar evlenmeyi hiç düşünmediğimi biliyorsun. Eninde sonunda uygun birini bulacağımdan eminim ama evleneceğim çünkü bir varise ihtiyacım var ve her zaman karımı küçük mülklerimden birinde saklamayı düşündüm - her ne kadar onun ve çocuğun ihtiyaç duyacağı her şeye sahip olsa da."

Trevor başını salladı. "Hep fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Belki biriyle tanışırsın, benim Grace'le tanıştığım gibi. Gerçekten sevdiğin biriyle evleneceğini."

Mercy gibi biri, Sebastian'ın tartışmaya açık düşünceleriyle alay etti ve Sebastian esprisiz bir gülümseme takındı. "Yani aşık olacağımı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımı mı düşündün?"

Kısa bir süre sessizlik içinde oturdular. Şöminenin üzerindeki saat ilerliyordu. Trevor tekrar boğazını temizledi. "Onunla yaptığın o dans kesinlikle yardımcı olmadı."

Kütüphanede ya da burada paylaştığımız öpücük de öyle, diye düşündü Sebastian.
Sessiz kaldı.

"Kıza düşkün olduğunu biliyorum. On üç beri kendini kandırmasına izin veriyorsun. Bunu uzun zaman önce durdurmalıydın. *Hepimiz* yapmalıydık. O artık bir çocuk değil." Trevor brendisinden bir yudum aldı ve durakladı, sonra pervasızca devam etti. "Daha kötüsünü de yapabilirdin, biliyorsun."

"Kahretsin, Hunt! Beni dinlemiyorsun. Ben onun gibi biri için zehirliyim. O tatlı, nazik ve iyi biri... ve biraz da saf." Ayağa kalktı ve volta attı. "Ben şans eseri bir eğitim, bir unvan ve bir iş sahibi olmuş bir sokak çocuğuyum."

servet. İlk yıllarım beni soğuk yaptı. Mesafeli. Bunu anlamayacak ve sonunda bu ona zarar verecek."

"Bu çok saçma. Servetinizi ve eğitiminizi *kazandınız*. Bu eğitimi almanın araçları size verilmiş olabilir, ancak çalışmayı *siz* yaptınız. Bir insanı asil yapan tek şey soylu olarak doğmak değildir. Kan bağından daha fazlası gerekir. Eylemler gerekir. Ve sen en başından beri ona karşı hiç soğuk ya da mesafeli olmadın. Şu anda ona zarar vermemeye karar verebilirsin."

"Bırak onu, Hunt." Sebastian yanmayan şömineye baktı, kendine kızgındı çünkü arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Onun için teklifte bulunmalıydı ama bunu yapmayacağına dair söz vererek onu gönderdikten sonra şimdi yaparsa lanetlenirdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Lanet olsun, değil!" Trevor neredeyse kükrüyordu. "O benim karımın kız kardeşi

-kız kardeşim- ve senin metresin için ayırdığın kibirli küçümsemeyi kaldıracak donanıma sahip değil. Bu gece onu kollarınıza aldınız, onunla dans ettiniz ve bunun onun için bir *anlamı vardı*. Bu çalışma odasına girip onu senin kollarında bulduğumuzda yüzünden okunuyordu. Bu yüzden ya gelip onun için teklifte bulunursun ya da tamamen defolup gidersin!"

Trevor son konyağını da fırlatıp attı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Durdu ve sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi geri döndü ama sonra vazgeçti, başını salladı ve gitti. Bir an sonra Sebastian ön kapının çarpma sesini duydu.

"Benim için de bir anlamı vardı," dedi nefesinin altından yeni serilmiş odunlara doğru.

Kütükler etkilenmemiş görünüyordu. Sebastian onlara mizahsız bir gülümseme verdi, şişesine uzandı ve kendine bir bardak daha doldurdu. Belki de yeterince konyak içerse bütün geceyi zihninden silebilirdi.

Mercy'nin Sebastian'ın çalışma odasında kontrol etmek için çok uğraştığı gözyaşları hiç akmadı. Huntwick malikânesine kısa ve sessiz bir yolculuktan sonra odasının güvenliğine ulaştı, duygularına yenik düşmeye hazırdı ama o anın geçtiğini fark etti.

Odayı geçti ve pencere kenarındaki koltuğa yerleşerek gözleri kuru ve şaşkın bir şekilde Londra gecesine baktı. Bir süre sonra Trevor'ın gölgeli figürünün sokaktan yukarı çıkıp konağa girdiğini gördü. Kadın

Kapının alınması için kendini hazırladı ama sessizlik hüküm sürüyordu. Grne göre hesaplama anı sabah olacaktı.

Mercy tekrar pencereye döndü ve gökyüzünün çoktan aydınlanmaya baladığını fark etti. *Günaydın*. İçini çekti ve yatmak için her zamanki hazırlıklarını yaptı, sonra arafların arasına tırmandı ve yastıklarına yaslandı, sanki sorunlarının cevapları orada yazılı olabilirmiş gibi tavana baktı. Hsnkuruntu.

Kararlı bir şekilde Blackthorne Dükü'yle ilgili her türlü düşünceyi zihninin gerisine itti, onun yerine maskeli baloda istemeden itibarına verdiğı zarara odaklandı. nceki akamki olayların geri alınamayacağını biliyordu ama *tonun* şu anda kendisine odaklanmasını avantaja çevirmenin bir yolu olup olmadığını merak etti. Amy Lyon Londra sosyetesine yeni katılmış, aristokrasiyle bağılantısı biraz şüpheli biriydi. Lucinda Harcourt, bu sezon da bir maa çıkmayı başaramazsa, kendini oldukça sağılam bir şekilde rafta bulma ihtimaliyle karşı karşıya kalacaktı. Maria Thomasson-Sinclair saygın bir aristokrat geçmişten geliyordu ama kız kardeşlerinin avantajlı evlilikleri göz önüne alındığında soyadı Mercy'ninkinin eline su dkemezdi.

Mercy eski iyimserliğinin bir kısmının geri geldiğini hissetti. Sezon henüz bitmemişti ve bu üç entrikacı adama pabuç bırakacak değıldi. Sebastian'ın da ondan etkilenmiş olsa da, ona teklifte bulunmanın eşiğindeyken ona verdiğı kolay çıkışı kavradığı için rahatlamaktan fazlasını yaptığı açıktı. Daha fazla mücadele etmediğı için kısa bir pişmanlık duydu ama bunu kararlılıkla bir kenara itti. Bunun tek anlamı, o bunu yapmadan önce kendi adına müdahale etmesinin en iyisi olduğıuydu.

Tavana doğıru sertçe başını salladı ve sonra yan döndü, doğıan güneşin ışığını engellemek için yorganı başına çekti ve gözlerini kapattı. Yeni gününün doğıması için birkaç saat bekleyebilirdi.

BÖLÜM 22

Mercy, ailesinin geri kalanının toplandığı yemek salonunda görüldüğünde öğleden sonra olmuştu, yüzündeki ifade o kadar pişmanlık vericiydi ki Grace, söylemeye hazırlandığı sert tiradı hemen unuttu. Sandalyesini geriye itti ve en küçük kız kardeşine doğru yürüdü, parmak uçlarında durdu ve usulca yanağından öptü.

"Dün gece hakkında daha fazla konuşmaya gerek olmadığını görebiliyorum." Gülümsedi. "Haksız mıyım?"

Mercy başıyla onayladı. "Ben de açlıktan ölüyorum, bu yüzden yemeğinizi bitirmediğinize sevindim." Minnetle gülümseyerek Patience'ın yanındaki sandalyeye yerleşti ve Patience uzanıp elini masanın altına sıkıştırdı. Bir uşak büfeden bir tabak doldurdu ve önüne koydu.

Trevor okumakta olduğu gazetenin tepesinden bakarak, "At binmek için giyinmişsin," dedi. Bir önceki akşamki kaçamakla ilgili herhangi bir onaylamama duygusu taşımadığını göstermek için gülümsedi.

Mercy başıyla onayladıktan sonra konuşmadan önce ağzına attığı oldukça büyük çiroz lokmasını yutana kadar bekledi. "Bana katılmak isteyen varsa parkta bir tur atarım diye düşündüm."

Patience ve Grace bakiştılar ve Grace konuştu. "Patience ata binmek yerine bir aracı tercih ettiği için ben de sizinle geleceğim." Başını öne eğdi. "Gitmek istediğine *emin* misin hayatım?"

Mercy gülümsedi ve başını salladı. Bir ısırik daha aldı.

Patience kuşkuyla, "Park bu öğleden sonra muhtemelen oldukça kalabalık olacak," dedi.

Trevor elindeki kâğıdı katladı ve Mercy'ye sorgulayan bir bakış attı. Çiğnemeyi bıraktı ve tekrar yutkundu.

"Biliyorum," diye cevap verdi neşeli bir ses tonuyla. Sonra bir parça ekmek aldı ve yağlamaya başladı.

Grace dikkatle, "İnsanlar... kaba olabilir," diye önerdi.

Mercy tereyağı bıçağını tabağına düzgünce yerleştirdi ve bir parça ekmeği ısırmak için hazır tuttu. "Biliyorum," diye tekrarladı. Önce Grace'e, sonra Patience'a baktı ve omuz silkti. "Bir gün onlarla yüzleşmek zorundayım. Er ya da geç olmasını tercih ederim." Kayınbiraderinin hâlâ kendisine bakıyor olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Grace ona uzun, araştıran bir bakış attı. Mercy yüzündeki ifadeyi bozmadan ona baktı, sonra ekmek dilimini ısırđı ve ışnemeye başladı.

"Tamam o zaman," dedi Grace. "Gidip binicilik kıyafetlerimi giyeceğim." Sandalyesini geriye itti, kocasını yanağından öptü ve odadan ıktı.

Trevor kollarını kavuşturup arkasına yaslandı ve bacaklarını masanın altına uzattı. "Erkekler var," dedi kesin bir ifadeyle, "en son skandalın odağı olurken *tonun* kadınlarıyla yüzleşmektense savaşa silahsız girmeyi tercih eden cesur erkekler var."

Mercy kaşlarını kaldırdı. "Ben bu ?"

"Sanırım öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı Trevor. Patience tekrar onun eline uzandı ve sıktı.

Mercy çenesini kaldırdı. "İkisi arkadaşımmış gibi davranan, biri ise hiç kimse olmayan üç genç bayan tarafından yaratılan bir skandal. Bununla yüzleşmeye karar verdim."

Trevor, Mercy kıpırdanmaya başlayana kadar ona bakmaya devam etti. Eve geldiğinde Grace, Sebastian'la yaptığı konuşmanın çoğunu paylaşana kadar onu soru yağmuruna tutmuştu. Daha sonra ikisi de geri çekilip Mercy ve Sebastian'ın, Mercy zarar görmediği sürece, kendilerinin müdahalesi olmadan ilerlemelerine izin vereceklerine karar verdiler. Yine de Mercy'nin bu kadar çabuk sosyal savaşa girebileceğini düşünmemişti.

"Londra Pelthamshire değil," dedi. "Skandallar burayı kasıp kavuruyor. Baloda olanların senin olmadığını anlıyorum ama sonuçta balo salonunu terk edip karanlık bir koridora geçerek kendini bu duruma açık hale getirdin."

Patience yeterince şey duymuştu. "Neden ona bu kadar kötü davranıyorsun?" Öfkeyle ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak masanın karşısındaki kayınbiraderine baktı.

Trevor bir kaşını kaldırdı. "Ona kötü davranmıyorum. Kaba olan, parkta karşılaşacağı, kendilerini nazik yetiştirilmiş sanan o acımasız engerek yuvasıdır."

Mercy kız kardeşini kolundan çekiştirerek sandalyesine geri oturttu. "Sorun yok, Patience. Gerçekten. O haklı. Kuyruğumu kısıtıp katığımda gülebilmek için beni soğuk bir kayıtsızlıkla yüzecekler."

Trevor, "Bazıları seni açık bir düşmanlıkla yüzecek," diye düzeltti.

"Bu durumda, ben de seninle parka geliyorum," diye açıkladı Patience.

"Hayır, sen burada kal," diye ısrar etti Mercy. "Ata binmeyi sevmiyorsun ve Grace de benimle geliyor." En büyük kız kardeşine cesur bir gülümseme verdi. "Ben daha çok

At üstünde baloda olduğundan daha rahatım. Sanki *tonlarla* savaş alanlarında karşılaşıyormuşum gibi hissediyorum, ama benim şartlarımla." Sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. "İyi olacağım," diye tekrarladı.

Masada söylediği sözler çok sert olsa da Mercy, Grace'le birlikte parka yaklaştıkça cesaretinin azalmaya başladığını hissetti. Gün güzeldi, güneşli, aydınlık ve ılımandı, normalde bu öğleden sonra gezintisi için iyi bir şey olurdu. O gün ise bu sadece parkın kalabalık olacağı ve çok daha zor karşılaşmalar yaşanacağı anlamına geliyordu.

O ve Grace atlarını kapılı girişin önünde durdurdular ve Grace ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Hazır mısın?"

Mercy caddenin karşısındaki güzel park alanının içinden kıvrılan geniş gezinti yoluna baktı. Parkın içi hareket doluydu. Sohbet eden çiftler kol kola kenarlar boyunca yürüyordu. Parlak giyimli kadın ve erkek gruplarını taşıyan gösterişli arabalar yolun ortasından yavaşça ilerlerken, şık bir şekilde koşturulan atlar da aralarda dolaşıyordu. İnsanlar birbirlerine sesleniyor ve neşeyle el sallıyorlardı; büyük olasılıkla Mercy'nin kendilerine hitap ettiği anda ona doğrudan kesik atacak olan lordlar ve leydilerden oluşan gruplar.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Ben hazırım." Atının boynunda yatıştırıcı bir el gezdirdi ve hayvanın gerginliğini hissetmemesini umdu. İhtiyacı olan son şey, ürkek bir tayın kötü tepki verip kontrolden çıkması ve daha fazla seyirlik olmasına neden olmasıydı.

Atlarını kapıdan geçirdiler ve Mercy yan eyerinde biraz daha dik oturarak yüzüne parlak bir selamlama gülümsemesi yerleştirdi. Parlayan zümrüt kadifeden şık bir binicilik kıyafeti seçmişti ve bunun saçlarını ortaya çıkardığını ve kremsi tenine sağlıklı bir ışıltı verdiğini çok iyi biliyordu. Artık onun için ağırbaşlı, mütevazı ya da göze batmayan giysiler yoktu. Eğer *tonlar* onu kabul etmeyi reddederse, onu Mercy Ackerly olarak reddetmek zorunda kalacaklardı, sadece birkaç hafta önce Pelthamshire'dan gelen ağırbaşlı pasteller içindeki solgun gölgesi olarak değil.

Üç genç hanım ve yaşlı bir kadın taşıyan beyaz bir landau yaklaştı. "Bunlar Kontes Palmer, kızları ve yeğeni," diye fısıldadı Grace. "Kızlar bu sezon dışarıda değiller ama gelecek yıl olacaklar ve Leydi Palmer onları her öğleden sonra parkta gezdiriyor. Kızları görkemli bir şekilde giyinmiş olacaklar, isteksizce sponsor olmayı kabul ettiği yeğeni ise Leydi Palmer'ın kendi çocuklarının üzerindeki ışığı azaltmamak için çok daha az parlak olacak."

Mercy'nin gözleri günlerdir ilk kez neşeyle parlıyordu. "Küçük kül kızıyla ilgili o Fransız masalındaki kötü üvey anne gibi."

"Neredeyse aynen."

Mercy kız kardeşine neşeli bir gülümseme fırlattı. "O zaman ben kendi adıma, zamanı geldiğinde yeğenimin günü kurtarmasını umuyorum."

Araba tam yanaştığında Grace dehşet dolu bir kıkırdamayı bastırdı. "İyi günler, Leydi Palmer."

Kadın başını eğdi. "İyi günler Leydi Huntwick," dedi Mercy'nin o güne kadar duyduğu en etkilenmiş sesle. "Gezinti için güzel bir öğleden sonra, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Grace. Döndü ve elini uzattı. "En küçük kız kardeşimi takdim edebilir miyim, Bayan Mercy Ackerly?"

Leydi Palmer'ın gözleri yuvarlaklaştı ve onlara bakmak için lorgnette'ini süslü gümüş sapının üzerine kaldırdı.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi Palmer."

Grace gurur duydu, çünkü Mercy arabadakilere sıcak ve içten bir gülümseme bahşetmeyi başarmıştı. Genç kızlar da gülümsedi ama Leydi Palmer gözlerini dikip bakmaya devam etti ve soğuk bir sessizlik içinde kaldı.

"Sizi bu ayın başlarında Corwins'in balosunda gördüğümü hatırlıyorum leydim," diye devam etti Mercy, sanki selamlaması göz ardı edilmemiş gibi. Dizginleri eldivenli elleriyle gereğinden daha sıkı tutma isteğini bastırdı.

Leydi Palmer sesini bulmayı başardı. "Evet, sanırım sizi de orada gördüğümü hatırlıyorum, Bayan Ackerly."

Garip bir sessizlik çöktü. Arabadaki kızlar Leydi Palmer'ın onları neden tanıştırmadığından emin olamayarak şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve sonunda Grace sessizliği bozdu. "Pekâlâ, sizi tutmayacağız. Öğleden sonraki yolculuğunuzun geri kalanının tadını çıkarın." Atını ileri doğru itti.

Mercy takip etmeden önce kızlara el salladı ve son bir kez gülümsedi. Güvenli bir mesafeye geldiklerinde, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Grace cesaretlendirici bir sesle, "O kadar da kötü değildi," dedi.

Mercy ona kuşkulu bir bakış attı ve sonra, tam olarak aynı anda, onları bir neşe kapladı ve ikisi de gülmeye başladı.

Mercy nefesini tuttuğunda, "*Korkunçtu*," dedi. "O gülünç küçük opera gözlüklerinin ardından bana bakışı kabalığın da ötesindeydi." Bir gece önce midesine yerleşmiş olan gerginlik düğümünün nihayet eridiğini hissetti. Gözleri gözlüğün altında dans ediyordu.

Şık, küçük kadife şapkasının kenarı. "Biliyor musun, sanırım bundan gerçekten zevk almaya başlıyorum."

Grace başıyla onayladı. Bu durum hiçbirinin istediği bir şey olmasa da, en iyisini yapmaya çalıştığı için Mercy'yle gurur duyuyordu. "İşte benim kızım," dedi mutlulukla. "Hem de tam zamanında. Cesur küçük kız kardeşimi çok özledim." Yolun aşağısına baktı ve yaklaşan başka bir araba gördü. "Bir sonraki mücadeleye geçelim mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi Mercy. "Belki bu vagonda bu sefer kabaca bakabilecekleri bir pince-nez ya da bir quizing glass vardır."

"Evet. Ya da bir monokl," diye önerdi Grace.

Mercy güldü ve atını küçük bir daire çizerek şekilde döndürdü. "Haydi, ağır abi," diye seslendi omzunun üzerinden.

Grace onun gidişini izledi ve sonra memnun bir baş hareketiyle topuğunu atının böğrüne sapladı. "Vay, vay, vay. Londra'ya hoş geldin, küçük kardeşim."

Kızlar, Huntwick konağının ön kapısından içeri neşeyle ve kahkahalarla nefes nefese girdiler. Eve dönüş yolunun çoğunu, karşılaştıkları insanların çeşitli tepkilerini taklit ederek geçirmişlerdi. Onların içeri girdiğini duyan Patience, Vikont Sexton ve Bay Maintree'ye müsaade etti. Endişeli bir ifadeyle salondan dışarı fırladı.

"Nasıl geçti?"

Mercy şapkasını çözmeyi bitirdi ve gözleri parlayarak ona döndü. "Korkunçtu."

"Korkunç!" diye onayladı Grace. Her iki kız da kıkırdamaya başladı. Patience bir kız kardeşten diğerine aklını kaçırmışlar gibi baktı.

Mercy düşünceşizce iki kolunu ona doladı, ablasını sıktı ve sonra merdivenlere yöneldi. "Sanırım bu akşam evde kalacağım," dedi geriye doğru yürürken. "Onlara bir gün için yeterince konuşacak şey verdim." Ve son bir güneşli gülümsemeyle merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Ronald ve Victor tüm bu konuşmaları oturma odasının içinden dinlediler. "Kaldığımız süre uzadıkça, Londra'da vakit geçirmekten neden hiç hoşlanmadığımı daha iyi anlıyorum," dedi Ronald.

"Bu sezondan sonra bunu bir daha yapmak zorunda kalmamalısın," diye yanıtladı Victor. Yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeyle gergindi. "Beni en çok rahatsız eden şey

Blackthorne Dükü tüm bu fiyaskodan sorumlu tutulmazken, bu zavallı kızın dedikodusu yapılıyor ve kötüleniyor."

Patience bu açıklamayı duymak için tam zamanında geri döndü ve Victor'a olan hayranlığı arttı. "Derin bir ikiyüzlülük, değil mi?"

Kadın tekrar yerine oturana kadar iki adam da kibarca ayağa kalktı.

"Bence de öyle," dedi Ronald, sözcükleri ölçülü ve bilinçliydi. Patience Ackerly'nin yanındayken kekemeliği bazen hiçbir uyarı vermeden ortaya çıkıyordu, bu yüzden kelimelerini dikkatle seçiyor ve kısa cümlelerle konuşuyor, konuşmadaki boşlukları doldurmak için Victor'a güveniyordu. Şimdiye kadar Patience bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu, bu da ona büyük cesaret veriyordu.

Her şey yolunda gitmeye devam ederse, Sezon sonuna kadar babasıyla konuşmayı umuyordu.

Mercy akşam yemeği için aileye katılmayacağını bildirdi. Bunun yerine, gecenin geri kalanında dinlendi, odasında hafif bir yemek yedi ve ona göre Napolyon'un taktik zekâsıyla Sosyete'ye yapacağı saldırının planını yaptı. Planının her adımını titizlikle yazdı ve sonra yatağa gitti, bir haftadan uzun süredir ilk kez huzurlu bir gece uykusunun tadını çıkardı.

Sabah kız kardeşlerine listesini sundu ve hemen ardından bir tur daha kitap dengeleme çalışması ve aceleyle ayarlanmış bir dans dersi için balo salonunda kayboldu. Patience ve Grace parşömen kağıdını salona götürüp Mercy'nin hazırladığı planı okuduktan sonra birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp kahkahalara boğuldular.

Nefesini toparladıktan sonra Grace, Cleo Egerton'ın hizmetinden gelip Grace'in Trevor'la evlenmesinin ardından ev halkına katılan ufak tefek uşak O'Reilly'yi çağırdı. "Lütfen, *lütfen* Faith ve Charity'yi alması için birini gönder," dedi ona. "Ve fuayedeki masadan bir yığın davetiye getirin."

O'Reilly başıyla selam verdi ve çizgili yüzünün alt yarısına yayılan bir gülümsemeyle istenileni yapmak üzere aceleyle uzaklaştı. Evde yeniden böyle bir hareketlilik olması güzeldi. Grace ve Trevor, kız kardeşlerden birinin Cemiyet'e katılmasına yardım etmedikleri zamanlarda çok daha sakin bir sosyal program sürdürüyorlardı.

Grace'in ilk çıkışında neden olduğu türden bir entrika ve dramayı özlemişti.

O'Reilly ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Trevor yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturma odasına girdi. "Mercy neden hizmetçimi yemek odasında rehin tutuyor?"

"Rehine mi?" Grace'in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Sanki Prinny'ye yemek veriyormuşuz gibi masayı boydan boya hazırlamış. Bayan Gilchrist onu bir sandalyeden diğerine takip ediyor, yer ayarlarını ve mutfak eşyalarını tartışıyor."

Patience güldü. "Madam Capdepon'un Charity'yi derslerinden birinden men etmesinin ardından Pelthamshire'daki görgü derslerine gitmeyi reddetti, bu yüzden belki de sosyal eğitimindeki bazı boşlukları doldurmaya çalışıyor."

Charity içeri girdi. "O korkunç kadından bahsetmek zorunda mıyız? Bana hâlâ öğretmenlik yaptığını söyleme."

"Öyle," dedi Patience, "ve siz ne düşünürseniz düşünün, köyün genç hanımları bunun için daha iyi."

"Bunun benim kadeh takımım ve gümüşlerimle ne ilgisi var?" diye araya girdi Trevor.

Grace, "İki numaralı parça için alıştırma yapıyor olmalı," diye düşündü.

"İki numaralı madde mi? Bununla ne demek istediğini bilmek istiyor muyum?" Trevor kuşkulu görünüyordu.

Patience yardımsever bir şekilde, "Bir akşam yemeği partisi için yer ayarlarını öğreniyor," dedi.

Trevor kaşlarını çatı. "Bunu en iyi porselen ve kristallerimle yapmak zorunda mı? Az önce Bayan Gilchrist'in Mercy'nin devirdiği bir şarap kadehini kurtarmak için neredeyse sırtını döndüğünü gördüm."

"En kötümüz olduğunu düşündüğün çinimiz var mı sevgilim?" Grace başını eğdi ve ona ters bir bakış attı. "Eğer bir şey kırarsa, değiştirme masrafını benim harçlığımdan kesebilirsin."

"Senin harçlığın yok."

Ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Çok daha iyi."

Yeni gelmiş olan Faith, Trevor'a sempatik bir gülümseme verdi. "Gareth bizden kaçmak istersen bu öğleden sonra sana kart oyunu düzenleyeceğini söylememi istedi."

"Her zamanki gibi mükemmel zamanlama, Leydi Roth." Eğildi, karısını yanağından öptü ve odadan çıktı.

"Bu kadar acil olan neydi?" diye sordu Faith eldivenlerini çıkararak. "Bu."

Grace ağız seğirerek Mercy'nin listesini ona uzattı. Faith tek sayfalık kâğıdı aldı ve hem kendisinin hem de Charity'nin görebileceği şekilde tuttu.

"Bir numara: bu akşam opera," diye yüksek sesle okudu.

"Senin kutunun amaçlarımıza en uygun kutu olacağını düşünüyorduk, Charity. En büyüğü ve en göze çarpanı o," dedi Patience.

"Ah, kesinlikle hayır," diye araya girdi Faith.

"Hayır mı?" Patience ona sorgulayan bir bakış attı.

"Hayır," diye kabul etti Charity. "Kutuyu hiç kullanmadığı için Blackthorne'la paylaşıyoruz ama kutu aslında ona ait."

Grace başını salladı. "Oh, bu asla olmaz. Bunu unutmuştum." Charity sırtıttı.

"Bunu lezzetli bir şekilde ironik bulan tek kişi ben miyim?"

Blackthorne'un metresi bir opera sanatçısı ama o hiç operaya gitmiyor mu?"

"Oh!" diye haykırdı Faith. "Bu bana bir şey hatırlattı. Küçük bir olası haberim var." Hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için kapıya baktı ve sesini alçalttı. "Gareth'ın Jonathan'a Sebastian ve opera sanatçısının ayrıldıklarını düşündüğünü söylediğini duydum."

"Gerçekten mi?" Grace parmağını dudaklarına götürdü ve düşünceli bir ifadeyle baktı. "Bunu cesaret verici bulduğumdan emin değilim. Blackthorne'un maskeli balodaki o fiyaskodan hemen sonra metresini serbest bıraktığı duyulursa yangına körükle gitmiş oluruz."

"Değiştiremeyeceğimiz ya da kontrol edemeyeceğimiz şeyler için endişelenemeyiz." Charity küçümseyici bir el salladı. "Kutunu kullanmanın nesi yanlış Grace?"

"Hiçbir şey, sanırım. Sadece o kadar stratejik bir şekilde yerleştirilmemiş."

"Bizimkini kullanabiliriz," diye önerdi Faith. "Blackthorne'un kinin tam karşısında." Gözleri bir sonraki satıra kaydı. "İki numara: yarın şık bir akşam yemeği partisi." Güldü. "Ev sahipliği yapmayı mı yoksa katılmayı mı planlıyor?"

"Umarım katılırsınız." Grace sırtıttı. "Aşçı bu kadar kısa sürede gelmeyi çok isterdi ve arkadaşlarımızın çoğunun zaten başka işlerle meşgul olacağını düşünüyorum."

"En azından masa hazır," diye espri yaptı Charity. Faith'ten listeyi aldı. "Üç numara: küçük bir baloya katıl ve etrafta dolaş. Herkesle konuş, sıkıcı insanlarla bile." Başını kaldırdı, gözleri dans ediyordu. "Hangi insanları sıkıcı bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Devam et," diye öğütledi Grace. "Daha iyi olacak."

"Dört numara: Bir sosyeteye takdim kızı için normal bir sosyal takvime devam edin. Espirili, ilgi çekici ama anlaşılması zor olun."

Faith kâğıdı geri aldı. "Gerçekten mi? Bunu o mu yazdı? Ele avuca sığmaz mı?" Kıkırdadı. "Bizim Mercy'nin nasıl anlaşılmaz olunacağı konusunda hiçbir fikri yok."

Grace köşedeki küçük masanın üzerinde duran üç zarf yığınınu işaret etti. "Aldığımız tüm davetiyeleri üç kategoriye ayırdık: yarın yapılacak akşam yemeği partileri, ertesi akşam küçük balolar ve diğer her şey. Tartışalım ve seçelim mi?"

"Yüce Tanrım!"

Kızların hepsi bir sandalyeye yığılmış olan Faith'e baktı. "Az önce son maddeyi okudu," dedi Patience. Grace başıyla onayladı.

"Beş numara: Almack's'ı fethetmek." Faith gülmekle dehşete kapılmak arasında kalarak listeyi eline aldı. "En azından kuponlarımız var," zayıf bir sesle devam etti.

"Evet," diye kabul etti Charity. "Ama bu maskeli balodaki fiyaskodan önceydi. Şimdi sadece kapının yüzümüze kapanmamasını ummak zorundayız."

"Bence bunu başaracak. Hepsini," dedi Patience kararlılıkla. Herkes ona kuşkuyla baktı ama Patience inatla sözlerine devam etti. "Ben öyle düşünüyorum. Kararlı, dün parkta çok iyi iş çıkardı ve"-dramatik bir etki yaratmak için durakladı-"bu sabah Blackthorne Dükü'nün ziyaretini reddetti."

Faith'in gözleri büyüdü ve ağzı bir O harfi oluşturdu.

Charity başını salladı ve kıkırdadı. "Ele avuca sığmaz," diye tekrarladı.

Hepsi tekrar güldü, oturdu ve davetiye yığınları üzerinde çalışmaya başladı.

BÖLÜM 23

İki hafta içinde Patience'ın öngörüsü . İlk balosunda düşmekten korkarak merdivenleri dikkatle inen beceriksiz, beceriksiz kız tamamen ortadan kaybolmuş, yerine arkadaş canlısı, esprili, kendini küçümseyen ve biraz da gizemli biri gelmişti. Ayrıca aranan biri haline gelmişti. Ve bunu sadece en iyi yaptığı şeyi yaparak başarmıştı.

Mercy Ackerly kendisi gibi davranıyordu. Amy Lyon'un çocukluğundan anlattığı anekdotları herkesi güldüren sevimli küçük hikayelere dönüştürdü.

"Huntwick Kontu'nu gerçekten bir arı kovanına mı ittiniz?" diye sordu etrafını saran gruptaki genç bayanlardan biri.

Mercy güldü. "Onu ben itmedim, o itti," diye düzeltti. "Pelthamshire'daki evimizin yakınındaki bir merada yaşayan yaşlı ve tatlı bir inek vardı. Charity, inek çok sakın görüldüğü için kolay olacağını düşündüğüm yüz sayım boyunca ona binmeye çalışmam için bana meydan okudu. Tabii ki sırtına atladığımda inek hiç memnun olmadı ve meranın ortasındaki dev bir ağaca doğru koşmaya başladı.

"Grace ve lord hazretleri piknikten eve dönerken çığlıklarımı duydular ve beni ve kızgın ineğin ağaca doğru hızla ilerlediğini gördüler. Kont önümüze atladı, hayvanı başka yöne çekmek için kollarını salladı ama inek yoluna devam etti ve konta öyle bir yandan çarptı ki inek ağaca çarptı... İçinde oldukça büyük bir arı yuvası vardı.

"Tabii ki o sırada ben atlamayı başarmıştım ve inek güvenli bir mesafeye kadar tırıs gitti ama Lord Hazretleri çarpmanın etkisiyle biraz sersemlemişti. Arılar, arıların yaptığı her ne ise, onun engellenmesinden oldukça rahatsız oldukları için, öfkelerini kayınbiraderime tekrar tekrar ifade etmeye karar verdiler."

Grup gülüştü ve böylece, başlangıçta soğuk bir karşılaşmanın ardından, bir ya da iki erkek onu dansa kaldırmaya cesaret etti ve aniden tüm *tonla* buzlar kırıldı. Mercy kendi sakarlığıyla dalga geçiyor ve bazıları neredeyse kendisi kadar beceriksiz olan utangaç genç lordları oldukça rahatlatıyordu. Kendisini sadece tek tip insanla arkadaşlık etmekle de sınırlamıyordu. Evli olsun ya da olmasın, yaşlı beyler onun zekâsından ve nefessiz bir cilveye bürünmemiş bir sohbeti sürdürme yeteneğinden hoşlanıyordu.

Herkes onu seviyordu. Amy ve Maria dışındaki herkes, dikkatle hazırladıkları planlarının paramparça olmasını dehşet içinde izlemekten başka bir şey .

Amy hâlâ çok popülerdi ama çok geçmeden kendini Mercy'nin ardından ikinci gelmek gibi çok tanıdık bir konumda buldu. Etrafını saran genç züppeler azalmaya başladı, yavaş yavaş Mercy'ye akın eden insan kalabalığına katılmak için uzaklaştılar. Blackthorne Dükü'yle yaşanan olay tamamen unutulmuş gibi görünüyordu.

Unutulmuştu, yani Mercy hariç herkes tarafından. Sebastian sık sık aklına geliyordu ama o unutulmaz altın gözlerin sahibi ne zaman ön plana çıksa, Mercy onu kararlılıkla geri itiyor ve en yakınındaki genç adama göz kamaştırıcı bir gülümseme yöneltiyordu.

Mercy'nin düşüncelerinin öznesi de onu zihninden uzak tutmakta aynı derecede zorlanıyordu, ama çok daha farklı nedenlerle. Roth Markisi'nin iyi döşenmiş kütüphanesindeki yeşil çuha kaplı masanın etrafında son bir saattir Mercy Ackerly ve onun oldukça şaşırtıcı dönüşümü üzerine konuşuluyordu. Arkadaşları, eşlerinin onları sürüklediği bazı etkinliklerde Mercy'nin zaferlerini ve kahramanlıklarını anlatırken Sebastian sessizce dinledi.

Trevor da sessizce oturuyordu. Daha çok arkadaşını izliyordu; Gareth, aceleci genç Lord Tawley'nin nasıl dramatik bir şekilde tek dizinin üzerine çöktüğünü ve Mercy'nin beğenisini ve muhtemelen kalbini kazanmak için dans pistinin kenarında ona doğaçlama bir şiir okuduğunu anlattığında, normalde vurdumduymaz olan yüzü birazcık seğirdi. Yakındakiler dehşet içinde izliyor, genç çapkın kendini göstermeyi bitirdiğinde Mercy'nin ne yapacağını merak ediyorlardı. Ancak Mercy onu kovmak yerine bir alkış tufanı kopardı, gecenin geri kalanında onunla ya da başka biriyle dans etmeyi düşünemeyecek kadar büyülenmiş olduğunu ilan etti ve büyüleyici bir gülümseme eşliğinde iki basit kelime söyleyerek onu arkadaş çevresine çekti: "Byron kim?" Bu sözler gece boyunca tekrarlandı ve ertesi gün gazetenin sosyete sayfalarına taşındı.

Trevor, Sebastian'ın hikâyeye verdiği fiziksel tepki karşısında içinde bir memnuniyet dalgası oluştuğunu hissetti. İkili, Mercy'nin akılsızca gece ziyareti sırasında yaşadıkları anlaşmazlıktan beri konuşmamıştı. Tabii ki oteldeki başka hiç kimse

Masa bile etkinlikten haberdardı ve özellikle de haftalık oyunlarına yeni katılan iki kişi düşünöldüğünde, Trevor'ın istediğı de tam olarak buydu. Grace'in ısrarı üzerine Trevor, Lord Sexton ve Bay Maintree'yi de davet etmişti. Patience ne zaman bir dansta karşılaşsa her iki adamla da vakit geçirmeye devam ediyordu ve Huntwick konağında düzenli sabah ziyaretçileri haline gelmişlerdi. Grace'e Bay Maintree'nin öncelikli amacının arkadaşının Patience'la olan davasını ilerletmek olduğı görünse de, Patience'ın gözü hâlâ Victor'ın üzerindeydi ve bu durum hem Grace'i hem de Mercy'yi endişelendiriyordu. Genelde tanıştığı herkesten hoşlanan Mercy, Victor Maintree'den kesinlikle hoşlanmıyordu ve bu duygularını Grace'le de paylaşmıştı; bu yüzden Grace, mükemmel insan okuma becerilerine sahip olan Trevor'dan adamları bir kart oyununa davet etmesini istemişti.

Ancak şu ana kadar Trevor'ın dikkati başka bir yere odaklanmıştı.

Sonunda o da sohbete katıldı. "Salonum çiçeklerle dolup taşıyor ve her sabah beni ziyarete gelen bir grup beyefendiyi ağırlıyorum. Bazen Mercy ortaya çıkmaya tenezzöl ediyor ama erkeklerden herhangi birine karşı bir tarafgirliğı yok gibi görünüyor." Kartları karıştırdı ve bir gözü masada, diğeri gözü Thorne'da şekilde dağıtmaya başladı.

Dük bağımsız görünüyordu. Yine de içten içe huzursuz olmaya başlamıştı. Onu öptüğü geceden beri Mercy'yi aklından çıkaramamıştı ve *ton* erkekleri arasındaki bu ani popülerlik haberi ona hiç de iyi gelmemişti. Kıskanç olabileceğı gerçeğini düşünmeyi reddederek kaşlarını çatı. Bunun yerine, hissettiğı huzursuzluğun Mercy'nin itibarı için duyduğı endişeden kaynaklandığına karar verdi.

"Bir genç kızın dikkatini çekmek için yarışan bu kadar çok erkekten iyi bir şey çıkmaz," dedi. "Sorun çıkması kaçınılmaz."

Lachlan merakla ona baktı. "Ne tür bir sorun?"

"Düellolar. Spekölasyonlar. Diğeri genç hanımlar kıskanıyor ve dedikodular çıkarıyor." Sebastian bilerek Trevor'ın gözlerinden kaçındı ama arkadaşının onu rahatsız eden küçük gülümsemesini fark etmekten kendini alamadı.

"Düellolar!" Gareth güldü. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın, Thorne. İçeri dal, kadın kahramanı kap ve onu sonsuza dek mutlu yaşayacağı şatona götür, sarhoş bir delikanlının onun lekelenmiş onurunu savunurken hayatını kaybetmesinin dramatik nedeni olma tehdidinden uzakta."

Sebastian ona sakinleştirici bir bakış attı ama göz ucuyla Trevor'ın sırtışının genişlediğini gördü. Başını salladı ve bir sonraki el oynanırken tekrar sessizliğe gömüldü. Ne o ne de Trevor Victor Maintree'nin oyunu ilgiyle izlediğini fark etti.

Gareth o eli kazandı ve sevinçle kazancını toplarken Trevor birden Ronald ve Victor'u davet etme nedenini hatırladı. "Karım bana neredeyse her gün Patience'ı görmeye geldiğinizi söyledi, Lord Sexton." İfadesinin tonunu daha dostane hale getirmek için gülümsedi ama masadaki herkes Vikont'un niyetini sorduğunu biliyordu.

Ronald'ın yüzü kızardı, dikkatlerin kendisine çevrilmesinden anında rahatsız oldu. "Baldızınızın arkadaşlığından çok hoşlanıyorum lordum." Adamlar onun daha fazla bir şey söylemesini beklerken sessizlik hüküm sürüyordu, Ronald yutkundu ve tereddütle gülümsedi. "Sabır çok güzel bir şeydir." Sözü nü kesti ve sertçe yutkundu.

Victor devreye girdi. "Demek istediği, Patience'ın çok hoş bir kadın olduğu ve geçtiğimiz haftalarda bize zamanını ve ilgisini ayırma nezaketini gösterdiği. Lord Sexton şehirde çok fazla zaman geçirmiyor. Anladığım kadarıyla en büyükleri Bayan Ackerly için de durum aynı."

Sebastian aniden masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Sanırım bu gecelik bu kadar beyler." Elindeki kartları masaya fırlattı ve son konyağını da yuttu. "Misafirperverliğin için teşekkürler, Roth." Odadan çıktı ve fuayeden aşağıya doğru yürüdü, uzaklaşırken cilalı mermer üzerinde botlarının sesi azaldı. Bir süre sonra, kalan adamlar ön kapının açılıp kapandığını duydular.

"Paltosunu ve şapkasını almaya zahmet ettiğinden emin değilim," dedi Lachlan, düşünceli bir şekilde kuzeninin ardından bakarak.

"Önemli değil beyler," diye açıkladı Gareth. "Kazancını tahsil etmeye de zahmet etmedi." Sırıttı. "Onlar bizde kalacak. Palto ve şapkayı sonra göndertirim. Devam edelim mi? şansımın dönmeye başladığını hissediyorum."

Sebastian yatakta sırt üstü döndü ve karanlığa doğru küfretti. Gözlerini her kapadığında, Mercy'nin kahkahalar atan ve etrafı ateşli hayranlarla çevrili görüntüsü zihnine üşüşüyor ve

uykuyu bulmak. Onun mutlu olmasını istemişti ve görünüşe göre o da mutlu olmanın bir yolunu bulmuştu. O zaman neden bunu bu kadar rahatsız edici buluyordu?

Evine yaptığı gece ziyaretinden birkaç gün sonra ziyaretini reddetmişti. *Reddetmişti.* Mercy Ackerly onu tanıdığı günden beri ona tapıyordu. Onun peşinde dolaşır, iri gece yarısı gözlerinde köpek yavrusu gibi bir bağlılıkla durmadan konuşurdu. O gözlerdeki büyüleyici ışıltıyı London ve -tamamen dürüst olmak gerekirse- kendisi azaltmıştı. Büyük bir rol oynamasına yardım etmişti. Onu aşağıda, çalışma odasında düşündü, yüzü solgun, sıkışık ve endişeyle çizilmişti. O gece elini uzatmadan oradan çıkmasına asla izin vermemeliydi.

Sebastian tüm gücüyle bir farkındalık duvarına çarptı ve gözlerini kapattı. Tamamen yabancı olduğu bir duygu olan pişmanlık içini yıkadı. Mercy'nin asla kaybetmemesini umduğu masum iyimserliğini elinden almıştı. Bu ironi gözünden kaçmamıştı.

Tekrar küfretti ve yataktan kalktı. Böyle istenmeyen düşünceleri kafasından bir şekilde kovmayı başarana kadar uyku gelmeyecekti. Bu gece sadece tek bir şey bu konuda yardımcı olabilirdi, bu yüzden bir pantolon giydi ve yatak odasından çıkarak çalışma odasına ve kristal konyak sürahisine gitti. Bu gece bir şişenin içinde teselli bulacak ve uyuyacaktı. Yarın önce Trevor'dan, sonra da Mercy'den özür dileyecekti. Belki ondan sonra tekrar huzurlu bir gece uykusu bulabilirdi.

Sokağın hemen yukarısında Mercy de uyanıktı ama huzuru unutkanlıkta ya da basit özürlerin onu daha iyi hissettireceği umudunda aramıyordu. Uykusuzluğunun tek ilacının zaman olduğunu zaten biliyordu. Zaman, mesafe ve çok ama çok yoğun bir sosyal program. İlişkilerin son derece karmaşık ve inanılmaz derecede kırılgan olduğunu ve bir ilişkinin sınırları içinde aşkı bulmanın en iyi ihtimalle bir kumar olduğunu öğreniyordu. Kız kardeşleri şanslıydı ama Amity hariç hepsinin ilişkilerinin kalp ağrısı ve çekişmelerden doğduğunu biliyordu. Kesinlikle buna değermiş görünüyorlardı, ama ya zarları atıp yanlış tarafa gelirse, hayatının geri kalanında ne sevdiği ne de saygı duyduğu bir eşe bağlanırsa?

Ben değil, diye karar verdi. Muhtemelen asla evlenmeyecekti. Kalbini riske atmadan da hayatta mutluluğu bulabileceğinden emindi.

Sebastian'ın saçlarındaki ellerini ve göğsündeki ılık, ıslak ve emici ağzını hatırlayarak özlemle iç çekti. Ani bir saf zevk sarsıntısı ruhunun merkezinden bedenine doğru aktı ve onu arzuyla titremeye bıraktı, ama kesin bir kararlılıkla bu sarhoş edici duyguları bir kenara itti. İnsanların özlemini çektiği şey bu zevkti - *tam* olarak buydu. Aşk değil. Aşk, bu zevki yaşama ihtiyacının kişinin eylemlerinin arkasındaki itici güç olmasına izin vermenin bedeliydi.

Mercy için bu fiyat çok yüksekti.

BÖLÜM 24

Mercy odasındaki çalışma masasının çekmecelerini karıştırıyor, hayal kırıklığı içinde sağ eline takacak bir eldiven, herhangi bir eldiven arıyordu. Sol eline mükemmel şekilde uyan altı eldiven bulmuştu ama sağ eline uyan tek bir eldiven bile yoktu ve Patience, Victor ve Ronald sabah geç saatlerde çıktıkları gezintiye katılmak için aşağıda onu bekliyorlardı.

Tam pes edip tamamen eldivensiz kalmak üzereydi ki, yatağının kenarının altından bir tanesinin görüldüğünü fark etti. Homurdanarak onu kaptı, eşini tuvalet masasının üzerindeki sol eldiven yığınının içinde buldu ve onları giyerek odadan fırladı.

"Geliyorum!" diye seslendi, basamakları daha makul bir hızda çıkmak için otomatik olarak yavaşladı, yoksa ayağı takılıp merdivenden yuvarlanacak ve onursuz ve muhtemelen yaralı bir yığın halinde düşecekti. Fuayeye kazasız belasız ulaştı ve sonra olduğu yerde durdu. Blackthorne Dükü az önce Trevor'ın çalışma odasından çıkıyordu.

İkisi ayağa kalktı ve garip bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Mercy?" Patience koridordan aşağı inip onu aramaya başladı ve dükü görünce o da durdu. "Oh," dedi.

"Günaydın hanımlar," dedi Sebastian ama gözleri Mercy'ninkilerden hiç ayrılmadı. "Günaydın, Majesteleri," diye yanıtladı Patience. Kız kardeşine baktı,

Hâlâ merdivenlerin dibinde, olduğu yere çakılmış gibi duruyordu. "Mercy?"

Mercy yavaşça ona doğru baktı ve sonra başını salladı, onu tutan göz temasının kaybolmasıyla büyü bozulmuştu. Kızardı ve kaşlarını çattı ama gönülsüz bir reverans yaptı. "Günaydın, Majesteleri. Biz sadece gezintiye çıkıyoruz." Tahta gibi bir sesle Patience'a doğru döndü ve Sebastian'dan uzaklaştı.

"İzin verirseniz sizinle konuşmak istiyorum. Lütfen, Bayan Ackerly."

Mercy durdu ve gözlerini kapattı. Sebastian'ın sesi kalbini çekiştiriyor, önceki geceki kararlılığını silip süpürmekle tehdit ediyordu. "Ama... sadece arabayla gezmeye çıkıyoruz," diye tekrarladı.

"O zaman sen dönene kadar bekleyeceğim."

Mercy içini çekti ve Patience'a baktı, sonra eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Bensiz devam edin lütfen."

"Emin misin?" Patience kız kardeşinin yüzünü aradı.

Mercy kendini gülümsemeye ve başını sallamaya zorladı. "Eminim. Yolculuğunuza devam edin. Sebep olduğum gecikme için lütfen Lord Sexton ve Bay Maintree'den özür dileyin."

Patience son bir kez daha baktıktan sonra başını salladı ve koridorda gözden kayboldu.

Mercy ön kapının kapandığını duyunca Sebastian'a döndü ama yüzüne bakmadı. "Çok güzel bir sabah, Majesteleri. Belki siz söyleyeceklerinizi söylerken biz de bahçede yürüyebiliriz."

"Tabii ki."

Dük hafifçe eğildi ve onu, güneş ışığı ve temiz havanın eve girmesini sağlamak için bir çift Fransız kapısının açık durduğu misafir odasına kadar takip etti. Terastan geçtiler ve Dük ona kolunu uzatarak bahçe yürüyüş yoluna inen sığ basamaklardan aşağıya kadar eşlik etti. Mercy ona bakmadan bu jesti kabul etti ama yere iner inmez elini tekrar yanına bıraktı.

"Teşekkür , ," diye mırıldandı.

"Rica ederim leydim," dedi, sesi alçak ve yankılıydı.

Bu cümle ona Trevor'a beş yıl önce, onunla ve Sebastian'la ilk tanıştığı gün sorduğu soruyu hatırlattı; erkek kıyafeti giymiş cüretkâr bir genç kızın sorduğu küstahça bir soruydu bu: *En azından benim lordum* musun? Bu anı, içinden bir pişmanlık dalgasının geçmesine neden oldu ve Sebastian'ın bunu yüzünde görmemesi için başını çevirdi.

Yürümeyi bıraktı ve onun kolunu yakaladı. "Neden bana bakmıyorsun, ufaklık?"

Çünkü ben zayıfım, diye düşündü umutsuzca, ama hiçbir şey söylemedi, sadece omuz silktili.

Parmakları kızın kolunda belli belirsiz sıkılaştı. "Keşke yapsan," dedi usulca.

Mercy zorlukla yutkundu. "Bu sezon Leydi Huntwick'in bahçelerini ziyaret etme fırsatınız oldu mu, Majesteleri? Kuzeybatı köşesinde bir çeşme de dahil olmak üzere oldukça güzel iyileştirmeler yaptı. Eğer yakından dinlerseniz, suyun şırıltısını duyabilirsiniz."

Onun arkasından yaklaştı ve iki elini de omuzlarına koydu. Mercy tepki olarak sıçradı ve omuz silkerek birkaç adım ilerledi. Kendi kulaklarına bile kırılgan ve sahte gelen küçük bir kahkaha attı.

"Ama ne diyorum ben? Tabii ki ben saksâğan gibi gevezelik ederken duyamazsınız."

"Eminim çok güzeldir Mercy, ama ben bahçeleri ya da çeşmeyi görmeye gelmedim."

Döndü, sonunda ona baktı, gözleri sert ve soğuktu. "O zaman neden Geldiniz mi, Majesteleri?"

"Kızgınsın," dedi, sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Seni hiç kızgın gördüğümü hatırlamıyorum."

Mercy içini çekti, anlık öfkesi daha tam olarak alevlenmeden tükenmişti. "Kızgın değilim." Sebastian yanlarında küçük yumruklar haline getirilmiş ellerine baktığında, onları çözdü, kararlılığını buldu ve tekrar ona baktı. "Neden geldin, lütfen?"

"Özür dilemek istedim."

"Özür dilemek için mi?" Mercy kaşlarını çattı, şaşkınlık yüz hatlarını gölgeledi. "Ne için?"

Artık kelimeleri söyleme zamanı gelmişti ama Sebastian bunların yanlış olduğunu fark etti. Aklında sadece ona bir özür borçlu olduğu vardı. Ona nedenini soracağını hayal bile etmemişti ve daha önce içinde var olduğu kuralsız dünyayı istemeden de olsa paramparça ettiği için üzgün olduğunu . Kendini bir okul çocuğu kadar garip hissediyordu.

"Zor durumdayken senden faydalandığım için," sonunda başardı, sonra Mercy'nin yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirince hemen kelimeleri geri almak istedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ama yanaklarında iki parlak renk lekesi belirdi ve Sebastian içten içe homurdanarak durumu telafi etmeye çalıştı. "Sadece bilmeden arkadaşlarınızın neden olduğu sorunları düzeltmeye yardımcı olmak istediğimi kastetmiştim."

Mercy büyük bir utanç içinde gözlerini kapadı. Bildiği kadarıyla maskeli balodan beri dışarı çıkmamıştı, kendini kurtarmak için adımlar attığından, hatta aranan ve popüler bir genç bayan haline geldiğinden haberi yoktu. Hayır, belli ki hâlâ onun için üzülüyordu. Daha da kötüsü, gerçekten: Ona acıyor ve rehberlik olmadan sosyal bir ortamda kendini idare edemeyeceğini düşünüyordu.

Ona kadar saydı, derin bir nefes aldı ve yavaşça gözlerini açtı. "Gayet iyiyim Majesteleri," dedi sessizce, "ama nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

Sebastian hayal kırıklığına uğramıştı - hem kendisiyle hem de onunla. Kız hiç de beklediği gibi tepki vermiyordu. "Hayır, vermiyorsun," dedi. "Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kasabada dolaşıyorsun, ama seni tanıyan herkes gerçekten eğlenmediğini söyleyebilir."

"Şimdi de beni *tanıdığını* mı düşünüyorsun?"

Sebastian ona doğru bir adım attı. "Sanırım biliyorum. Eğer , isterim."

Mercy dondu kaldı. Gözleri onunkilerle buluştu, masmavi derinliklerinde kırılğanlık parlıyordu ama Sebastian bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, Mercy daha fazla düşünüp onu tekrar susturamadan öne çıktı, bir parmağını çenesinin altından geçirdi ve ağzını kendi ağzına götürerek dudaklarını uzun, uyuşturucu bir öpücüğe boğdu.

Mercy'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve ayaklarının altındaki zemin eğildi. İnledi ve denge sağlamak için ellerini kaldırıp ceketinin yakalarını kavradı ama buna gerek yoktu. Sebastian'ın kolları Mercy'nin beline dolandı ve onu yumuşak, koruyucu bir kucaklamayla kendine doğru çekti.

Bu, onunla tanıştığı günden beri beklediği andı; Sebastian'ın onu kendi *isteğiyle*, bunu istediği için öptüğü andı. Bir anda kendini kaybeden Mercy ağzını açtı, dilinin ucu Sebastian'ın alt dudağına geçici bir fiske vurmak için dışarı fırladı. Adam inledi ve öpüşmelerini derinleştirdi, bir eli belinden göğüs kafesine doğru uzandı ve elbisesinin korsajından göğsünün kıvrımını kavradı.

Sebastian onun sert küçük meme ucunun iki parmağının arasındaki V'ye mükemmel bir şekilde oturduğunu hissetti ve onun yumuşak etini giysisinin engeli olmadan tekrar avucunda hissetmesi gerektiğini biliyordu. Parmaklarını usulca elbisesinin kıvrımlı yakasına soktu ve göğsünün dolgunluğu avucuna dökülene kadar kenara itti. Başını biraz kaldırdı. "Bunun ne kadar doğru olduğunu görüyor musun, ufaklık? Kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmana gerek yok."

Mercy kaskatı kesildi. Bu öpücük hiç de ihtiyaçtan, şefkatten ya da sevgiden kaynaklanmıyordu. Adamın sözleri ona bu öpücüğe bir görev duygusuyla başladığını, kızın tutkuyla dolup taşmasını ve yardım teklifini kabul etmesini umduğunu söylüyordu. Adam onu tekrar öpmeye çalıştığında geri çekildi ve adam da onun hareketini takip edince uzanıp elini ağzına götürdü.

"Hayır," dedi. "Dur." Gözleri hüznle doldu ve bir adım geri çekilerek korsesini yukarı çekti.

"Sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyorum Mercy."

"Hayır, öyle değilsin. Yapmaya çalıştığın tek şey aramızda yaşananlarda kendi payın olduğu için kendini daha iyi hissetmek. Ve açıkçası, bana karşı hissettiğin görev ya da yükümlülük duygusu tamamen yersiz." Başını iki yana salladı. "Senin şansın vardı. Beni on üç yaşından beri tanıyorsun." Bir adım geri çekildi ve reverans yaptı. "İyi günler, " Sonra, ondan önce

Hain kalbi onu ele geçirip fikrini değiştirebilirdi, onun etrafından dolaştı ve uzaklaştı.

Sebastian řařkınlıkla onun gidiřini izledi. Teras merdivenlerine ulařtıęında durdu ve Sebastian onun bir kez daha dūřınmesini umdu. *Geri dōn*, diye dūřındū, sanki bir řekilde onu buna ikna edebilirmiş gibi. Bunun yerine kadın omuzlarını dikleřtirdi, çenesini kaldırdı ve eve doęru ilerlemeye devam etti.

Sebastian iç çekti. Çoęunlukla haklıydı elbette. Son beř yıl boyunca, özellikle de Londra'daki bu son ay boyunca onunla vakit geçirmek için her tūrlū fırsatı bulmuştu. Ama bir konuda yanılıyordu: Onu tanıyordu. Hem toplumla hem de kendisiyle olan ilişkilerindeki değişimin gururdan kaynaklandığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Dōndū ve kadının bahsettięi fıskiyeinin sesine doęru yūrūyūř yolunu adımladı, ellerini arkasında kenetledi, kafasında dūřūnceler dōnūp duruyordu. Evlilik konusunda kendine koyduęu kısıtlamalar Harrow'daki gūnlerine, Felicity Brown tarafından ihanete uęradıęında hissettiklerine kadar uzanıyordu. O anda, birkaç istisna dıřında kadınlara gūvenilmemesi gerektięine karar vermiş ve asla evlenmeyeceęine dair olgunlařmamıř bir yemin etmiřti. Ama sonra unvan ve beraberinde getirdięi tūm beklenti ve sorumluluklar gelince, istemeye istemeye fikrini deęiřtirmiş ve sadece bir varis babası olmak için bile olsa evlenmeye karar vermiřti.

řimdi Mercy Ackerly ile evlenme fikri ona bařka bir bakıř açısı kazandırmıřtı, çūnkū onunla vakit geçirmekten gerçekten hořlanıyordu. Belki onu hayal ettięi řekilde tam olarak sevmiyordu ama ona her zaman dūřkūn olmuřtu ve uzun vadede iyi anlařacaklarından oldukça emindi. Bařka herhangi bir kadın bilinmez bir varlık olacaktı ve bir ta vaadiyle ona yalakalık yapmayan birini bulmak için çok sayıda gōsteriřli sosyete kızının arasından sıyrılması yıllar sūrecek bir deneme yanıлма sūreci gerektirecekti. Tabii ki Mercy'yle ilgili hālā kūuk bir sorunu vardı: řu anda dūřes olmaya olan ilgisini kaybetmiş gibi gōrūnūyordu.

Sebastian *bunun* kolayca telafı edilebileceğine karar verdi. Koşullar ikisini de riskli bir duruma sokana kadar ona hak ettiği ilgiyi gōstermemiřti. Başını iki yana salladı ve çocukken annesine yapmayacağına yemin ettiği şeyi Mercy'ye yaptığı için kendini sessizce azarladı: Onu bu durumla kendi başına başa çıkması için neredeyse terk etmişti.

Şimdi, ona değer verdiğini, onu her zaman önemsedğini ve onu güçlü, yetenekli bir kadın olarak gördüğünü bilmesini sağlamaya karar verdi. Bir kız olarak değil. Ona bir daha asla ortadan kaybolmayacağını açıkça söyleyecekti. Onu ikna ettikten sonra, kendi ona geleceğini umuyordu. En azından, ona bu seçimi kendisinin yapması için bir şans borçluydu.

Kararını veren Sebastian dönüp eve doğru yöneldi. Planını düzgün bir şekilde uygulamak için biraz yardıma ihtiyacı olacaktı ve hemen başlamak istiyordu. Umarım Mercy o gidene kadar uzak bir odaya sığınmıştır. İhtiyacı olan son şey, onun iyiliğini geri kazanma arayışında kendisine en büyük yardımı yapabileceğini bildiği kişiyle konuşurken yakalanmasıydı.

Grace ve Trevor Caldwell ikinci kattaki yatak odalarının penceresinde durmuş, Blackthorne Dükü'nün eve doğru adım atışını izliyorlardı. Tüm değiş tokuşa tanık olacak kadar uzun süredir orada duruyorlardı.

Grace döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Onu istediğine karar verdi."

"Sence?" Trevor dikkatle omuz silkti, karısınınkini renklendirecek kesin bir görüş belirtmek istemiyordu. " tür karar vermiş gibi görünüyor. Ve ona her zaman düşkün olmuştur."

"Geçen geceki anlaşmazlığınızı telafi etmek için geldiğini söylemişsiniz."

Trevor başını salladı.

"Mercy hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

"Benim için değil." Trevor düşünceli düşünceli baktı ve sonra ona gülümsedi. "Sonunda birlikte olsalar çok mu kötü olurdu, aşkım? Bana tam bir döngü gibi geliyor." Grace kollarını kocasının beline doladı ve yanağını onun göğsüne yasladı. "Onu en az senin kadar biliyorsun ve seninle tanışmamızın en önemli nedenlerinden biri olduğu için ona sonsuza dek minnettar . yer."

"Merhamet de bunun büyük parçası."

Grace tereddüt etti. "Çoğu zaman çok mesafeli ve soğuk davranıyor," dedi yavaşça. "Kızımın kalbi konusunda ona pek güvenmiyorum."

Trevor'ın yüzüne bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde, Trevor onu alnından öptü. "Az önce ona karşı o kadar da mesafeli görünmüyordu. Ve kesinlikle soğuk da değildi."

Gülümsedi. "Hayır. Ama yine de..." Parmak uçlarında durdu ve kocasını öptü. "Sanırım bekleyip neler olacağını görmemiz gerekecek."

Trevor sırttı. "girmek ister misin?"

BÖLÜM 25

Blackthorne Dükü terasta belirip bakan korkulukta durduğunda Tildens'ların bahçesi hareketlendi. Evin en yakınındakiler onu ilk fark eden oldu ve hemen Sebastian Tremaine'in bir başka Cemiyet etkinliğine daha katıldığını haber vermek için koşuşturmaya başladılar.

Bilgi dalgası gülünç bir hızla yayıldı ve haberin Mercy Ackerly'nin etrafını saran bir grup gence ulaşması sadece birkaç dakika sürdü. Çit labirentinin girişine yakın bir yerden, küçük banklar, masalar ve parlak renkli battaniyelerle bezeli zümrüt yeşili çimenlik alana baktı... ve Sebastian'ı tam kendisine bakarken yakaladı. Bu mesafeden bile Sebastian'ın altın bakışlarının etkisini hissetti ama yüz ifadesini dikkatle boş tutmaya özen gösterdi.

Sebastian Mercy'ye küçük bir onay işareti yaptı ve kız kasıtlı olarak ona sırtını döndüğünde sırtıttı. Kız, hayal ettiğinden çok daha zorlu olduğunu kanıtlıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm ergenliği boyunca kendisini kovalamış olan bir kızı şimdi kovalıyor olması ironisinden oldukça hoşlanıyordu. Acele etmek ya da onu başka bir yüzleşmeye zorlamak gibi bir arzusu yoktu. Bunun yerine, duruma sabırla ve yıllardır iş girişimlerinde başarılı olduğu kanıtlanmış bir strateji olan pratik bir hesaplamayla yaklaşıyordu. İş baştan çıkarma işine geldiğinde bu stratejinin onu başarısızlığa uğratması için hiçbir neden görmüyordu.

Gözleri bahçenin geri kalanını taradı. Son zamanlarda sık sık gittiği çoğu yer gibi bu da kaçınmayı tercih edeceği bir manzaraydı. Ama balık sudan yakalanmazdı, okyanusta geyik avlanmazdı ve tazılar tilkiyi şehrin sokaklarında kovalamazdı. Eğer bir sosyete kızını yakalamak istiyorsa, avlanacağı yerler Londra'nın bahçeleri, parkları ve balo salonları olmalıydı.

Tekrar Mercy'nin grubuna doğru baktı. Mercy hâlâ arkasını dönmüştü ama diğer genç bayanlar ona doğru heyecanlı bakışlar fırlatıyordu. Ellerinden biri yanında yumruk şeklinde sıkılmıştı ve Sebastian kıkırdadı. Ona sırtını dönebilirdi ama tüm arkadaşları bu konu hakkında konuşurken onun burada olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi.

Etrafına baktı. Görünürde bir damla bile konyak yoktu. Sebastian yanından geçen bir uşağın tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve yüzünü buruşturdu. Belki içeri girerse kendisine daha sert bir şeyler ısmarlayabilecek sempatik bir uşak ya da kahya bulabilirdi. Ama tam bunu yapmak için arkasını döndüğünde, kısa bir süre durdu.

Leydi Cleo Egerton tam arkasında duruyordu. Bastonunu taş terasa vurdu ve şok edici pembe türbanın altından ona baktı. "Kayıp mı oldun, Blackthorne?"

Sebastian şampanyasından bir yudum aldı ve kadının sorusunu kasıtlı olarak duymazdan geldi. "İyi günler, Leydi Egerton."

Çirkin cadaloz homurdandı ve onun kibar selamını görmezden gelerek peşinden gitti. "Bir kaza mı geçirdiniz acaba? Başınızdan mı yaralandınız?"

Sebastian gülümsemesini gizledi. "Hayır leydim, görmedim. Bildiğim kadarıyla hayır.

Neden sordunuz?"

"Bir bahçe partisinde olduğunuzun farkında mısınız, Majesteleri?"

Kadın bastonunu bir kavis çizerek etraflarındaki sahneyi kapsayacak şekilde sallayınca Sebastian eğildi.

"Parmak sandviçler servis ediliyor. Eminim her an ev sahibimizin yeteneksiz kızı ve bir grup arkadaşı tarafından sunulan bir Mısır ya da Yunan tablosuna katlanmak zorunda bırakılacağız. Bu tam olarak sizin sahneniz değil."

Sebastian bir kahkaha attı ve ev sahiplerinin duyacak kadar yakında olup olmadıklarını görmek için etrafına bakındı. Kimse fark etmiş gibi görünmüyordu. Sahte bir ciddiyetle, "Her türlü eğlenceden keyif alacağıma eminim leydim," dedi.

Cleo gözlerini kısarak ona şüpheyile baktı. "Bah! Ben yeğenlerimle oturacağım. Bana eşlik edebilirsin," diye emretti.

Bunun üzerine Sebastian gülümsedi. "Elbette leydim."

Kolunu uzattı ve Cleo onu tutarak Grace Caldwell, Faith Lloyd ve Patience Ackerly'nin oturduğu, başları birbirine yakın sohbet ettikleri küçük bir masayı işaret etti. Cleo ve Sebastian'ın yaklaştığını görünce konuşmayı kestiler.

"İyi günler hanımlar," dedi. Bir sandalye çekip Cleo oturana kadar sandalyeyi tuttu ve kızlar teyzelerini selamlamakla ve ona bir şeyler ikram etmekle meşgulken tekrar Mercy'ye baktı. Kız kısılmış gözlerle onu izliyordu.

Onun bakışlarını yakaladı, döndü ve yakınlarda duran genç adamların en yakışıklısına bir şeyler fısıldadı, ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Bir saniye sonra elini genç adamın koluna koydu ve Sebastian'ın görüş alanından çıkarak çit labirentine doğru ilerlediler. Bu hareket Sebastian'ın sırtmasına neden oldu. Mercy henüz onunla konuşmaya istekli olmayabilirdi ama görünüşe göre onu görmezden gelmeye hiç niyeti yoktu.

Labirentin içinde Mercy öfkeliydi ama yüzünde kasıtlı olarak sosyal ve doğru bir gülümseme tutuyordu. Refakatçisi - Tanrı aşkına, diye merak etti; adı neydi? - sürekli konuşuyor, o da kısa ve otomatik cevaplar veriyor, zihninin büyük kısmı başka bir yöne dönüyordu.

Sebastian ne yapıyordu? Son zamanlarda gittiği neredeyse her yerde onu görüyordu ama Sebastian ona yaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Parkta yanından geçmişlerdi ve o sadece başını sallayıp gülümsemişti, ama arabayla geçtikten sonra gözlerini üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi, yine de dönüp kontrol etmeye cesaret edememişti. Aynı gece ikinci perdenin sonlarına doğru tiyatroya tek başına gelmiş, onu gördüklerine Mercy kadar şaşırmış görünen Charity ve Lachlan Kimball ile birlikte locasına oturmuştu. Roth'un locası neredeyse onunkinin karşısında olduğu için orada ona göz kulak olması daha kolay olmuştu. Caldwell'ler, Lloyd'lar ve Patience ona eşlik ettiği için Mercy bunun özellikle kendisine olduğunu söyleyemese de, Lachlan onlara doğru başını sallamıştı. Zaman zaman yelpazesinin arkasından ona baktı ama adam bir daha onlara doğru bakmadı ve son perde kapanmadan çok önce ayrıldı.

"Bayan Ackerly?"

Mercy, arkadaşının kendisine hitap ettiğini fark edince daldığı hayallerden sıyrıldı.

"Özür dilerim." Gülümsedi. "Birden aklıma... unuttuğum bir şey geldi," diye bitirdi mahcup bir şekilde. Zihninde cümleye daha uygun bir son aradı ama hiçbir şey bulamadı. Etrafındaki uzun çitlere bakarak, "Labirentte mi kaybolduk?" diye sordu.

Genç adam güldü. "Hayır ama birkaç kez yeşilliklerden oluşan bir duvara çarpmanı engellemeyi başardım."

Mercy ona özür dileyen bir bakış daha attı. "Ne kadar da kabayım. Bazen aklım kendi kendine başka bir yöne gidiyor. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Genç adam gülümsedi ve bu fırsattan ustaca yararlandı. "Bu akşam Falstaff'ların balosunda bana eşlik edebilirsin."

Aksi takdirde söz verdim."

Yakalanan Mercy dudağının içini çiğnedi. Herhangi bir baloda özellikle kimseye eşlik etmek gibi bir arzusu yoktu ama bu her kimse ona karşı vicdansızca kaba davranmıştı. İstifasını parlak bir gülümsemenin ardına saklayarak başını salladı. "Bu çok hoş olurdu lordum. Teşekkür ederim." Karşısındakinin gerçekten de bir lordum *olduğunu* umarak sağına soluna baktı, birden labirentten çıkıp tekrar kalabalığın arasına karışmak için sabırsızlanmaya başladı. "Çıkışa doğru ilerleyelim mi?"

Genç adam başını salladı, kolunu tekrar uzattı ve yavaş adımlarla dışarı çıktılar.

Mercy daha hızlı yürüme ve onu da kendisiyle birlikte çekme isteğini bastırdı. Açık alana çıkar çıkmaz hızlı bir reverans yaptı, o gece onu göreceğine dair bir şeyler mırıldandı ve gitmek için döndü. Ama kız kardeşlerinin masasına doğru baktığında kısa bir süre durdu. Sebastian Tremaine artık orada değildi.

Kaşlarını çattı ve sinsice yaklaştı. "Birkaç dakika önce Blackthorne Dükü'nü görmedim mi?"

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Patience. "Cleo Teyze'ye eşlik ettikten sonra sadece bir dakika kadar kaldı."

"Aslında partiden ayrıldığını düşünüyorum," diye düşündü Grace. "Kesinlikle fazla kalmadı."

Mercy kaşlarını çattı. "Tiyatroda da uzun süre kalmadı. Ya da parkta."

Cleo Teyze gözlerini kıstı. "Blackthorne'un hareketlerini çok yakından takip ediyorsun. O saçma atlattığını sanıyordum, kızım."

"O adama aşık falan değilim," diye karşılık verdi Mercy.

"Emin misin?" Cleo'nun yüz ifadesi sinsiydi. "Çok ilgili görünüyorsun."

Mercy inkâr etmek için ağzını açtı, sonra içini çekip tekrar kapattı. Yapmak isteyeceği son şey, bir bahçe partisinin ortasında ne yapacağı belli olmayan teyzesiyle Sebastian Tremaine hakkında tartışmaya girmektir. "Onu bu kadar çok ortalıkta görmek alışılmadık bir şey. Cemiyet etkinliklerine nadiren katıldığını duydum. Hepsi bu."

Faith konuştu. "Bu oldukça garip. Her zaman geç gelir ve erken ayrılır. Sanki sadece gösteriş yapıyor gibi, ama neden böyle davrandığını anlayamıyorum."

ihtiyaç hissedeceğini sanmıyorum. Hiçbir zaman sosyal gelenekleri takip eden biri olmadı. Neden şimdi başlasın ki?"

Grace sessiz kaldı, gözleri Mercy'nin üzerindeydi. "Belki de," diye söze girdi, "burada biriyle ilgileniyordur." Dikkatle izledi, ama küçük kız kardeşinin ifadesi boş kaldı.

"Belki de," diye kayıtsızca kabul etti Mercy ve sonra konuyu değiştirdi. "Az önce labirentte bana eşlik eden genç adamı göreniniz oldu mu?"

Bir sandalye çekip otururken kız kardeşleri başlarını salladı.

Mercy iç çekti. "Bu akşam onunla Falstaff'ların balosuna gitmeyi kabul ettim."

"Ne kadar güzel!" diye haykırdı Faith. "Kim o?"

"Sorun da bu zaten," dedi Mercy. "Hiçbir fikrim yok."

Cleo Teyze ve Grace keskin bir kahkaha attı ama Faith ona sitem dolu bir bakış attı.

"Belki de," dedi Grace, "bu akşam sizi geldiğinde onu tanıyacağım."

"Tanrı aşkına, umarım öyledir," dedi Mercy. "Bütün akşam ona Lord Whosit diye hitap edemeyeceğim."

Bunun üzerine hepsi güldü.

Genç adam Mercy'yi almaya geldiğinde, Grace sahanlıktaki parmaklıkların üzerinden baktı, uşağa adını söylemesini dinledi ve sonra koridordan Mercy'nin yatak odasına koştu.

"Onu tanıyorum! Adı Lord Alfred Winters," dedi zaferle. "Babası Marki Musgrave ve evli ağabeyleri Charles ve Richard'dan sonra unvanın üçüncü sıradaki sahibi. Her iki ağabeyi de bebek bekliyor, yani erkek olurlarsa tabii ki sıralamada daha da aşağılara kayacak. Aile mütevazı bir servete sahip ama kusursuz bir adresleri var ve sanırım Lord Winters'ın aile parasından ayrı olarak kendine ait küçük bir geliri olduğunu duydum." Arsızca gülümsedi. "Ve çok yakışıklı."

"Bu içimi rahatlattı," diye nefes aldı

Mercy. "Yakışıklı olması mı?"

Mercy homurdandı. "Hayır. Onu gerçekten tanıdığınızı. Labirentte bana eşlik edip edemeyeceğini sorduğumda adını alma konusunda ihmalkâr davranmış olabilirim ama neye benzediğini kesinlikle biliyordum."

"Bekle. *Ondan* sana labirentte eşlik etmesini mi istedin?" Grace başını öne eğdi. "Neden tanımadığın birinden böyle bir şey isteyesin ki?"

Çünkü Sebastian Tremaine'e onun önemli olmadığını göstermeye çalışıyordum, diye düşündü Mercy. Ama Sebastian onu kendisine bakarken yakaladığında en yakınındaki adama döndüğünü kesinlikle itiraf edemezdi.

"Bir hevesti," dedi yüksek sesle ve aceleyle yelpazesini kaptı. "Ve onu daha fazla bekletmemeliyim, değil mi?"

Mercy çıktı ve koridorda aceleyle ilerledi. Grace daha fazla soru sormak niyetiyle onu takip etti ama kız kardeşinin çok daha uzun adımlarına yetişemedi ve Mercy merdivenlere sağ salım ulaştı. Grace gözlerini kıstı ve ona konuşmanın bitmediğini belirten bir bakış attı ama Mercy umursamazca gülümsedi, hafifçe el salladı ve sonra küçük bir şaşkınlık gıcirtısı çıkardı ve en üst basamağı kaçırdığında kendini merdivenlerden aşağı yuvarlanmaktan korumak için korkuluklara tutunmak zorunda kaldı.

Alfred Winters'ın mükemmel bir eskort olduğu ortaya çıktı. Yakışıklı, çekici, ondan daha uzun boylu ve mükemmel bir konuşmacıydı. Mercy kısa sürede harika vakit geçirmeye başladı. Dans ettiklerinde, Mercy bu konudaki sınırlarını utangaç bir şekilde itiraf ettikten sonra, adam Mercy'nin beceriksizliğinin etrafından dolanarak onu neredeyse zarif göstermeyi başardı. İki kez ayak parmaklarının ezilmesini ustalıkla önledi ve bir keresinde Mercy oldukça basit bir dönüş yapmaya çalışırken tökezlediğinde onu yakaladı, etrafında döndürdü ve öyle ustaca daldırdı ki etraflarındaki çiftler gerçekten durup alkışladı.

Nefes nefese gülen Mercy ona teşekkür etti ve sonra dondu kaldı. Alfred'in omzunun hemen üzerinden görünen Sebastian Tremaine, dans pistinin yakınındaki bir sütuna kayıtsızca yaslanmıştı. Doğruca ona bakıyordu.

Mercy'nin gülümsemesi soldu.

"Bayan Ackerly?" Alfred söyledi.

"Hı?" diye cevap verdi ve sonra bir anda Dük'e baktığını fark etti. "Yani, evet?" Sebastian'dan gözlerini kaçırdı ve Alfred dikkatini neyin çektiğini görmek için dönmeden önce ona gülümsedi.

"Her şey yolunda mı?"

Mercy başını salladı. "Her şey yolunda." Kolunu onun kolunun arasından geçirdi. "Sence biraz temiz hava alabilir miyiz?"

"Elbette." Ona terasa kadar eşlik etmek için döndü ve dans pistindeki kalabalığın arasından geçip kenara çekilip etrafından dolaşmak yerine çıkışa doğru ilerlemekte ısrar edince ona tuhaf bir bakış attı. Bu yol onları Blackthorne Dükü'ne ve onun sütununa tehlikeli bir şekilde yaklaştıracaktı.

Mercy dışarı çıktığında mermer korkulukların yakınında açık bir yer aradı. Diğer birkaç grup da akşamın serin havasından faydalanmaya karar vermişti ve Mercy açık kapılardan mümkün olduğunca uzaklaşana kadar yürümeye devam etti. Gözleri o yöne doğru kaydı ama şu ana kadar dükün onları takip ettiğine dair bir işaret görememişti.

"Bu gece bana eşlik etmeyi kabul etmenize şaşırdım, Bayan Ackerly."

Mercy şaşkınlıkla arkasına baktı. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Şey, iki sebep var." Alfred güldü. "Uzun zamandır Blackthorne Dükü ile nişanlı olduğunuz söyleniyordu. O da yeni geldiğine göre-"

"Değilim," diye araya girdi Mercy, ama açık sözlülüğünü yumuşatmak için gülümsedi. "Peki ya ikinci neden?"

"Çit labirentinden çıktığımızda adımı bile bilmediğinden oldukça emindim." Mercy ona utangaç bir bakış attığında tekrar güldü ve "Bilmiyordun, değil mi?" dedi.

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Korkarım hayır, lordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Labirente -ve bana- olan ilginizin aniden ortaya çıktığını fark etmeden edemedim."

Mercy rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Alfred, "Bu gece biraz temiz hava almaya olan ilginiz gibi," diye devam etti. Ona doğrudan baktı ama sıcak kahverengi gözleri nazikti. Mercy utançla kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sesi alçaktı ve Alfred onun sözlerini yakalayabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Doğruldu ve parmaklıklara yaslandı. "Spekülasyon yapmaktan hoşlanmıyorum Bayan Ackerly. Benim bir şey eklememe gerek kalmadan yeterince şey oluyor zaten. Yine de bir sorum var. Biri sizi rahatsız mı ediyor? Kaçınmaya çalıştığınız şey bu mu?"

Yüz ifadesi ciddileşmişti, bu yüzden Mercy bir an düşündü. Sebastian'ın sürekli varlığı biraz rahatsız edici olarak tanımlanabilse de, aslında onu hiç rahatsız etmemişti. Olmaya da o kadar hakkı vardı.

ne de olsa onun yaptığı gibi. Bu yüzden başını salladı. "Hayır, lordum. Kimse beni rahatsız etmiyor."

Alfred gülümsedi. "Eğer bu değişirse," dedi, "umarım yardım için bana başvurmaktan çekinmezsiniz. Tabii ki sahip olduğun kayınbirader koleksiyonuyla buna ihtiyacın olmaz."

Güldü ve Mercy'nin içine bir sıcaklık yayıldı, bu sıcaklık gerçek bir minnettarlık gülümsemesine dönüştü. Londra'ya geldiğinden beri ilk gerçek arkadaşını nihayet bulmuş olabilir miydi? "Eh," dedi usulca, "benimle dans ederek sınırsız cesaretini gösterdin bile."

Alfred tekrar güldü ve eğildi. "Cesaretimi tekrar göstermeme izin verirseniz onur duyarım, Bayan Ackerly."

Mercy, Sebastian Tremaine'in içeride olduğunu, sütunları falan destekleyerek uzandığını düşündü. Onu başka biriyle eğlenirken görmek ona iyi gelebilirdi, bu yüzden çenesini kaldırdı ve "Bu çok hoş olurdu lordum," dedi.

Gecenin geri kalanı harikadan başka bir şey değildi. Ara sıra dans etti ve bol bol güldü. Alfred Winters, gece ilerledikçe daha da müteşekkir olduğu, kolay ve dostane bir varlık olarak onun yanında kaldı.

Sebastian Tremaine ise kesinlikle eğlenmiyordu. Sessizce gelmiş ve kısa bir süre için fark edilmemeyi başarmış olmasına rağmen, varlığının fark edilmesi çok uzun sürmemiş ve kendisini çöpçatan anneleri tarafından öne doğru itilen genç bayan orduları tarafından kuşatılmış bulmuştu. Kalabalığın ortasında siyah, koyu renk saçlı ve yeşil gözleri parlayan çok güzel bir genç kadını fark edene kadar bu durumu eğlenerek hoşgörüyü karşılıyordu. Kadın hiç kıpırdamadan durdu ve sadece ona baktı.

Kadında belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Sebastian bir türlü çıkaramıyordu. Ancak bu konu üzerinde daha fazla düşünmeden, ısrarcı bir anne-kız çifti dikkatini çekti ve başını çevirmek zorunda kaldı.

Öte yandan Cleo Egerton'ın dikkati Amy Lyon'un varlığını fark ettiğinde dağılmadı. Esmer kıza Maria Thomasson-Sinclair de katılınca gözleri kısıldı ve iki kız kollarını birleştirerek Blackthorne Dükü'nün son hayranlarıyla kibarca ilgilenmesini izlemeye devam etti.

Belli bir niyetle ona doğru ilerlediklerinde Cleo araya girmek için bir adım öne çıktı.

"Bayan Lyon," diye bağırdı. "Saçınızla ilgilenmeyeli uzun zaman mı oldu?"

Amy olduğu yerde durdu. "Affedersiniz leydim?" Cleo'nun parlak kıyafetlerini ve cafcacflı türbanını görünce kaşlarını küçümseyerek kaldırdı.

"Saçların," diye tekrarladı Cleo. "Darmadağınık." Dikkatini Maria'ya çevirdi. "Elbiseniz de oldukça kırıışmış, genç bayan. İkiniz de bahçelerde yuvarlanmış gibi görünüyorsunuz."

Yakınlarda duran birkaç kişi güldü.

Amy öfkeyle renk değıştirdi. "Sizi temin ederim ki leydim, böyle bir şey yapmadık."

Cleo homurdandı. "Yine de, öyle görünüyor ki yapmışsınız. Ben sadece ikinizin de Blackthorne Dükü'ne atlayan aşırı hevesli genç kadın ordularına katılmadan önce en iyi şekilde görünmek isteyeceğinizi düşündüm." Önce Amy'ye, sonra da ağzı bir karış açık şaşkın şaşkın bakan Maria'ya baktı. "Niyetiniz *buydu*, değil mi?"

Konuşmalarını dinleyen grup büyümüştü ve şimdi av tuzağına yakalanmış bir çift tavşan gibi görünmeye başlayan kızların etrafını bir kahkaha çemberi sarmıştı. Maria ağzını bir çırpıda kapattı ve sertçe yutkundu. "Biz sadece tanışmayı umuyorduk-"

"Kapa *çeneni* Maria," diye tısladı Amy.

"Bah!" Cleo bastonunu yere vurdu. "Hiç de umduğun gibi değil." Öne doğru eğildi ve Amy'nin gözlerini aradı. "İlk çıkışınızın sponsoru ...?" Dowager cümleinin yarım kalmasına izin verdi.

Amy'nin yüzü biraz soldu. "Vikont Graves," diye cevap verdi. "Akrabam."

"Ah, evet. Bu doğru." Cleo bir adım öne çıktı ve boştaki kolunu Amy'ninkilerin arasından geçerek onu kalabalıktan biraz uzaklaştırdı. Küçük kızın kulağına fısıldamak için eğildi. "Akrabanızı araştırdım Bayan Lyon ve sanırım o sizin akrabanız değil, öyle değil mi?"

Amy dudaklarını birbirine bastırdı. "O çok sevdiğim bir aile dostumuz. Onu bir amca olarak görüyorum," diye cevap verdi.

Cleo gülümsedi, kremanın içine girmenin yolunu bulmuş bir kedi gibi görünüyordu. "Peki annen onun hakkında ne düşünüyor?"

Yanaklarında iki parlak renk lekesi parlarken Amy nefesini içine çekti. Kalabalık konuşmaları duyabilmek için daha da yaklaştı. Maria

bir elini arkadaşının koluna koydu. "Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Cleo ve Amy arasında bir ileri bir geri bakarak.

"Oh, sanırım Bayan Lyon beni tamamen anlıyor." Gülümsedi. "Ve eminim sezonun geri kalanında da beni anlamaya devam edecektir." Kendisinden çok daha küçük olan kıza kötücül bir bakış attı. "Öyle değil mi Bayan Lyon?"

Amy cevap verme zahmetine girmedii. Maria'nın kolunu çekiştirdi ve iki kız, arkalarından gelen bir kahkaha dalgasıyla birlikte içecek masasına doğru fırladılar.

Cleo Sebastian'a doğru baktı. Sosyeteye takdim edilen bir kızın annesiyle yaptığı konuşmadan kendini kurtarmaya çalışıyordu ve tartışmayı fark etmemişti bile. Kibar gülümsemesinin kenarları biraz yıpranmış görünmeye başlamıştı ve bütün akşam gösterdiği sabır kehribar gözlerinden siliniyordu.

Gareth Lloyd da Lachlan Kimball ve Trevor Caldwell gibi bu durumu anlayabiliyordu. Hepsi de bir ya da iki sezon boyunca Sosyetenin En Yakışıklısı olarak görülmenin acısını çekmişlerdi - ironik bir şekilde Sebastian unvanını kazandığından beri geçen beş yılın her birinde yıllık partilere, balolara ve gezilere katılmayı reddetmişti.

"Sence onu kurtarmalı mıyız?"

"Kesinlikle hayır," dedi Trevor. "Bu sefaletin her anını hak ediyor."

Gareth, "Neden Londra sosyetesinin köpekbalıklarıyla dolu sularına girmeye karar verdiğini hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim," diye düşündü. "Neden şimdi? Her zaman bunu asla yapmayacağına yemin etmişti."

Lachlan eğlenerek, "Sanırım onu neyin çektiğini çok iyi biliyorum," dedi. Mercy Ackerly ve Alfred Winters'ın etrafını saran küçük grubu işaret etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Trevor söyledi. İçten içe aynı fikirdeydi ama kendi fikrini söylememeye karar vermişti. Grace'e kur yapmasında çok fazla insanın parmağı vardı. Eğer en yakın arkadaşı sonunda Mercy Ackerly'yi olası bir evlilik ihtimali olarak gördüyse, Sebastian'ın tartıştıkları geceden beri olduğu gibi centilmen davranmaya devam edeceğini varsayarak, işi olurlna bırakacaktı.

"Kesinlikle." Lachlan başını salladı. "Maskeli balodan sonraki o saçma dedikodulardan beri genç Bayan Ackerly, Thorne'a tek bir bakış bile atmadı. Thorne, onun çocukluk aşkının bittiğine nasıl ve neden karar verdiğini merak ediyor olmalı."

Trevor, "Bunu bilemem," diye itiraz etti. "Kıza her zaman düşküdü ama hiçbir zaman duygularına karşılık vermedi."

"Curzon Sokağı'ndaki konağı sattığını biliyor muydunuz?"

Trevor Lachlan'a şaşkın bir bakış attı. "Sybil için sakladığı mı?"

Lachlan başını salladı. "Adı açıklanmayan bir alıcıya. Şu anki ev sahibi de taşındı." Gözleri, annesi tarafından öne itilen bir başka gergin genç bayana kibarca gülümseyen Sebastian'a döndü. "Bu da bana kuzenimin yuva kurmayı ve geleceğin dükklerini yetiştirmeyi ciddi ciddi düşündüğünü düşündürüyor."

Gareth düşünceli bir ifadeyle önce Sebastian'a sonra da Mercy'ye baktı. "Sanırım Ashe bir şeylerin peşinde. Erkekler böyledir. Hepimiz öyleyiz." Güldü. "Kolayca elde edilebilecek bir şeyi asla istemeyiz." Başını spekülâtif bir şekilde eğdi. Mercy, Alfred'in az önce söylediği bir şeye gülüyordu, eli tanıdık bir şekilde onun kolunda duruyordu. "Belki Mercy Ackerly de bir şeylerin peşindedir."

Gruba yeni katılan Jonathon Lloyd, "İkisinden biri neyin peşindeyse," dedi, "hepiniz bu işin dışında kalsanız iyi edersiniz."

Gareth sırtıttı. "Dersimi çoktan aldım ağabey. Bu sefer işlere karışmak ya da yardım etmek yok." Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Ama Thorne'a bu konuda zor anlar yaşatmaktan çekinmeyeceğim kesin."

BÖLÜM 26

Mercy, Almack's'ın gülünç derecede abartıldığına hemen karar verdi. Yemekler kötüydü, odalar en iyi ihtimalle idare ederdi ve kalabalık kesinlikle ilgi çekici değildi. Daha da kötüsü, gitmekte ısrar ettiğinde Alfred Winters ona gülmüş ve şu anda berbat vakit geçirmesinin tüm nedenlerini mazeret olarak sıralayarak ona eşlik etmeyi kesinlikle reddetmişti.

Falstaff'ların balosundan sonra Mercy ve Alfred arasında rahat bir dostluk başlamıştı. Alfred her gün Mercy'yi ziyaret ediyor, bazen onu arabayla gezintiye çıkarıyor ya da Mercy ve Patience'a parkta yürüyüşte eşlik ediyordu; son zamanlarda ziyaretlere her zaman yanında olan Bay Maintree olmadan gelmeye başlayan Vikont Sexton'la birlikte. Ara sıra ona bir baloya ya da tiyatroya kadar eşlik ediyordu ama çoğunlukla akşamları buluşup birlikte vakit geçiriyorlardı. Küçük bir çekirdek arkadaş grubu oluşturmuşlardı ve herkes, özellikle de Amy Lyon'un aniden ortadan kayboluşunu mutlulukla fark eden ama sorgulamayan Mercy, bu düzenlemeden gayet memnun görünüyordu. Maria ve Lucinda kaldılar ama katıldıkları toplantılarda kenarda köşede kaldılar.

Mercy ve Alfred birkaç hafta boyunca birbirlerini görmeye devam edince, çoğu insan yakında bir duyuru yapılacağını düşünmeye başladı. *Ton* yakından izledi ve son Ackerly kardeşin en iyi adamı kendine kapmak gibi bir niyeti yokmuş gibi görüldüğü için biraz rahatladı. Ne de olsa Alfred Winters, yakışıklılığına ve soyuna rağmen kesinlikle B listesinde yer alan bir üçüncü oğuldu. Debutantes ve anneleri biraz daha rahat nefes alsalar da, gardlarını tamamen düşürmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Ne de olsa Sebastian Tremaine, bu sezon kesinlikle daha aktif olmasına rağmen Mercy Ackerly ile paylaştığı dans dışında henüz tek bir dans bile etmemişti.

Henüz girmeye cesaret edemediği tek işletme Almack'inkiydi. Kimse onun buraya gelmesini beklemiyordu, özellikle de Mercy. Ve Mercy, buranın hoşuna giden tek yanının bu olduğuna karar verdi.

Bir kere Sebastian pantolonu daha şık kıyafetlere tercih ediyordu. Aslında, onu tanıdığı onca yıl boyunca pantolon giydiğini hiç hatırlamıyordu ve pantolon, kapıcıyı geçip bu kutsal salonlara girmeyi bekleyen her centilmen için gerekli bir kıyafetti. İkincisi, sadece çay ve limonata servis ediliyordu. Mercy nadiren sert bir şeyler içmiş olsa da, şimdi

ilk çıkışında Trevor'ın akşamın erken saatlerinde ifade ettiği düşünceye katıldı: Almack's'ta bir Çarşamba gününe dayanmanın tek yolu ya sarhoş ya da baygın olmaktı.

Kadın sırtı ve kayınbiraderine baktı. Kayınbiraderi ona alaycı bir acıyla baktı ve karısı ona doğru baktığında yüz hatlarını daha hoş bir ifadeye büründürdü. Mercy ılık limonatasından bir yudum alarak kahkahasını bastırdı.

Orkestranın çaldığı şarkı sona erdi. Mercy göz ucuyla, onu konuşmaya çekmeye niyetli olduğuna şüphe olmayan, çekici kafalı bir beyefendinin kasıtlı olarak kendisine doğru yöneldiğini gördü. Alfred'e kaçtığı için sessizce lanet okuyan Mercy bir direğin etrafından dolandı, başını eğdi ve kalabalığın arasına karıştı.

En azından Blackthorne Dükü'nden bir gece uzak kalmak iyi gelmişti. Tüm kararlılığına rağmen, aynı etkinliklerde bulunduklarında onun varlığını asla tamamen görmezden gelemiyordu. Ondan uzak duruyordu ve hatta ailesinden bile uzak duruyordu, bunun için minnettardı ama sürekli varlığı yıpratmaya başlamıştı. Ara sıra onu kendisini izlerken yakalıyor, yakaladığında da her seferinde belli belirsiz bir gülümseme takınıyor, kışkırtıcı yakışıklılığıyla başını sallıyor ve arkasını dönüyordu.

Nasıl olsa eninde sonunda anlayacağını düşünerek Alfred'e sırrını açmış, ona çocukluk aşkı ve ardından gelen ayrılıktan bahsetmiş, ancak Sebastian'ın onu öptüğünü ve ona tekrar yaşamaya cesaret edemeyeceği şekilde dokunduğunu söylememişti. Sebastian onu dinlemiş, başını sallamış ama hiçbir soru sormamıştı ve bir sonraki sefer arabayla gezerken dükle karşılaştıklarında onu güldürmek ve dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapmıştı. Bunun için ve Alfred'le ilgili diğer pek çok şey için son derece minnettardı, ancak arkadaşlıklarının şartlarını daha net bir şekilde tanımlamadan daha ne kadar devam edebileceklerini merak etmeye başlamıştı. Bazen Alfred'in daha fazlasını umduğu ama oldukça dikkatli davrandığı izlenimine kapılıyordu.

Mercy bu düşünceleri bir itti çünkü adam ilişkinin daha romantik bir hal almasına karar verirse nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ondan çok hoşlanıyordu, ama nedense bu hisleri orada durmuştu. Alfred'i öpmeyi neredeyse kıkırdayacakmış gibi hissediyordu, eğer Alfred ona olan şefkatini bu şekilde ifade ederse bunun çok kötü sonuçlanacağından emindi. Sebastian'ı öpmeyi düşünme şeklinden çok farklıydı. Şimdi bile, burada -biraz soluklandı ve bir elini karnına bastırdı- karnı

Kalbi sıkıştı, kalbi hızla çarptı ve garip bir şekilde sanki biri nefesini kesiyormuş gibi hissetti.

Kendini biraz toparladığında, etrafındaki seslerin arttığını fark etmeye başladı. Sonunda, belki de bu akşamın tamamen bir kayıp olmaması için bir şeyler oluyordu. Gülümseyerek etrafına bakındı ve parmak uçlarında durarak tüm bu gürültünün ne hakkında olduğunu görmeye çalıştı, ancak herkesin ne söylediğini anlayamadı. Sonra kendi yaşlarında genç bir bayanın başka bir kızla el ele tutuştuğunu ve heyecandan neredeyse zıplamaya başladığını gördü.

Mercy'nin gözleri kısıldı. Anneler kızlarının giysilerini çekiştirmek ve etraflarında yaygara koparmak için koşuştururken, diğer utangaç kızların beti benzi atmıştı.

Mercy kollarını kavuşturarak girişe doğru yürüdü, lacivert gözlerinde şüphe belirmişti ama tüm bu heyecanın nedenini açıkça görmesi için birkaç adım atması yetmişti. Sebastian Tremaine az önce Marriage Mart'a girmişti. Daha da kötüsü, onu fark etmişti ve ona doğru geliyordu.

Kalabalık sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı ve Mercy olduğu yerde kalakaldı. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu, çünkü kaçarsa sadece bir gösteri yaratmış olacaktı. Kollarını kavuşturdu ve adam gelip karşısında durana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Elini uzattı. "Bayan Ackerly."

Mercy elini onun elinin içine koydu ve reverans yaptı. Adam eğildi ve hafif bir öpücük için elini ağzına götürdü, dudaklarını eldivenin bittiği ve bileğinin başladığı açıkta kalan deri parçasına yerleştirdi. Derisi anında karıncalandı ama o bunu görmezden geldi.

"İyi akşamlar, Majesteleri."

Sebastian etrafına bakındı. "Bu akşam refakatsiz misiniz?"

Ona eşit bir bakış attı. "Burada ailemle birlikteyim." Toplanan kalabalığın gözlerini üzerinde hissetti ve kıvrınma isteğini sertçe bastırdı. "Eğer isterseniz, gidip onlara merhaba diyebiliriz, Majesteleri."

Sebastian neredeyse sırtıyordu. Mercy'nin konuşmalarını bitirip gitmek için kibar bir yol bulma konusunda çaresiz olduğunu anlayabiliyordu. Bunu yapmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bütün sosyal zamanını özellikle bir genç adamla geçiriyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Onu yalnız bırakma ve kendisine gelmesini bekleme niyeti bir yere kadardı ve başka bir erkeğe bağlanmasına izin vermeyi içermiyordu.

"Buna gerek kalmayacak," dedi. "Hunt'ı daha önce bir kart oyununda gördüm. Belki bugünlerde kız kardeşinize bir sabah ziyareti için uğrarım. Böylece seni de tekrar görmüş olurum."

Mercy dudağını ısırdı. Göz ucuyla kalabalığa baktığında, en yakınındakilerin onu dikkatle dinlediğini fark etti. Parlak bir gülümsemeyi zorladı. "Bu çok hoş olurdu, Majesteleri. *Eski* bir aile görmek her zaman güzeldir." Kelimeye gereğinden biraz daha fazla vurgu yaptı.

Mercy'nin gözleri uyarıyla parlayınca Sebastian bir kıkırdamayı bastırdı. "Bana bir dans şerefini bahşedeceğinizi umuyordum, Bayan Ackerly."

"Korkarım bu mümkün değil, Majesteleri." Ona sahte bir özür bakışı attı. "Ortaklarım Patronesler tarafından onaylanmadı, anlıyorsunuz ya." Kendi uzmanlık eksikliğini telafi edecek kadar yetenekli olmayan bir dansçıyla kendini utandırma riskini almamak için bilerek bu şekilde bırakmıştı ve şimdi Sebastian'a karşı dürüst olabildiği için mutluydu.

"Bu kolayca halledilebilir." dedi ve Almack's üyeliğini düzenleyen kuralları koyan ve uygulayan saygıdeğer hanımlardan biriyle göz göze gelip gelemeyeceğini görmek için etrafına bakındı. Yakındaki bir köşede Leydi Sefton'ı gördü ve el sallamak için elini kaldırdı.

Mercy onu tuttu ve geri çekti. "Buna gerek yok," diye tısladı, sonra izleyicilerinin farkında olarak tekrar parlak bir şekilde gülümsedi.

"Oh, ama benim için hiç sakıncası yok, Bayan Ackerly," diye mırıldandı.

"Evet!" Derin bir nefes aldı ve odanın genelini işaret etmek için bir el salladı. "Sizden önce teklif eden pek çok genç erkek var ve ben onları da geri çevirmek zorunda kaldım. Eğer seninle dans edersem, bu onlar için pek adil olmaz."

"Çok fazla mı?" Sebastian kaşlarını kaldırdı.

Mercy başını salladı. "Düzinelerce," dedi ve sonra gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. İddianın komikliği gözünden kaçmamıştı. Kesinlikle popülerdi ama oldukça kötü bir dansçı olduğu biliniyordu ve Sebastian'ın böyle bir abartıyı yanına bırakmayacağını biliyordu.

Haksız değildi.

"Kim gibi?" diye sordu, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla.

Mercy daha önce kendisine doğru gelmekte olan çekiç kafalı adamı gördü ve başını ona doğru eğdi. "O," dedi.

Sebastian adamı bir aşağı bir yukarı süzdü ve onu bir tehdit olarak görmeyerek elinin tersiyle itti. "Başka kim var?"

Salona şöyle bir göz gezdirdi ve orada bulunan beyefendilerin çoğunun adını bilmediğini fark etti. "Siyah saçlı bir baronet vardı ve konuşması oldukça garipti."

"Tuhaf mı? Ne açıdan?"

"Tüm cümlelerini yüksek bir notla bitiriyor, sanki her zaman bir soru soruyormuş gibi."

"Dans istemek aslında bir sorudur."

"Evet, ama o konuya girdiğinde cevap verme zamanının gelip gelmediğinden ya da konuşmaya devam edip etmediğimizden emin olamadım." Gülümsedi. "Limonata ve su teresi hakkında bir şeyler mırıldandım ve sonra kaçıp yirmi dakika boyunca saksıdaki bir bitkinin arkasına saklandım."

"Ne kadar travmatik." Sebastian gülümseyerek karşılık verdi, Mercy'yle yaşadığı bu beklenmedik neşeli anın tadını çıkarıyordu. Bitmesini istemiyordu, bu yüzden daha da zorladı. "Yani düzinelercesinden ikisi bu."

Mercy güldü. "İşte şimdi sefilleşmeye başladınız, Majesteleri."

Sebastian da güldü. "Gerçekten de öyleyim." Ona doğrudan bir bakış attı ve ekledi, "Lord Winters'ın burada sizinle birlikte olacağını hayal etmişim."

Onun sorulmamış sorusu havada asılı kaldı ve Mercy küçük bir heyecan hissetti. Yüz ifadesini dikkatle boş tutmasına rağmen, kıskançlığını hissedebiliyordu. Dudağını ısırdı ve kirpiklerinin arasından ona baktı, içini ısıtan küçük zafer coşkusu gizlemeye çalıştı. "Lord Winters bana Almack's'a ayak basmaktansa asılmayı, bağırsaklarının deşilmesini, kurşuna dizilmeyi ve dörde bölünmeyi tercih edeceğini söyledi, Majesteleri."

Sebastian kısa bir kahkaha attı. "İyi çocuk. Onu gerçekten sevmek zorunda kalabilirim. Ne kadar da kışkırtıcı."

Mercy başını salladı ve gülümsedi. "Şimdi gidip aileme katılacağım, Majesteleri." Tekrar reverans yaptı. "Sizi görmek güzeldi."

Sebastian eğildi. "Aynı şekilde."

Yüzünde sevgi dolu, sahiplenici bir gülümsemeyle onun uzaklaşmasını izledi. En yakınındakiler içten içe inledi. Anlaşıldığı kadarıyla çok iyi bir sebepleri vardı. Mercy kız kardeşlerine kavuştu ve kısa bir süre sonra Ackerly çevresi vedalaşarak gecelerine daha keyifli bir yerde devam etmek üzere ayrıldı. Bu kez nereye gittikleri konusunda hiçbir fikri olmayan Sebastian da geceyi sonlandırmaya karar verdi ve Almack'tan ayrıldı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Trevor ve Gareth bir başka dans pistinin kenarında durmuş, Patience'ın Ronald Darvel ile vals yapmasını izliyorlardı. Kadının yüzü hareketliydi ve ikisi dans boyunca sohbet ettiler. Victor Maintree içecek masasının yanında durmuş onları izliyordu ama çift ona hiç bakmadı.

Trevor, kızın dikkatinin kibar ve yaşlı adamdan Vikont'a kaydığını görmekten mutlu oldu ve "Bu çift hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Maintree ve Sexton? Çoğunlukla bilmiyorum," diye karşılık verdi Gareth. "Sexton yeterince iyi birine benziyor. Biraz sessiz, ama o kekemeliğinin üstesinden gelmek için çok . Maintree ise daha yüksek sosyal çevrelere girebilmek için aristokrasinin bir üyesine yapışan herhangi bir centilmen gibi görünüyor."

"Sexton kendi ortamından oldukça uzak görünüyor. Maintree önermeseydi Londra'ya gelmeyi aklından bile geçirmeyecekmiş gibi geliyor bana." Trevor kollarını kavuşturdu ve gözleriyle Patience ve Ronald'ın hareketlerini takip eden küçük adama baktı. "Ayrıca senin evindeki kart oyunu sırasında onun hakkında kötü bir izlenim edindim. Maintree'nin Sexton'ın cümlelerini onun yerine tamamlaması hoşuma gitmemiştir."

"Hmm." Gareth söz konusu kart oyununu tekrar düşündü. "Konuşma engelini aşmasına yardımcı olmaya çalışıyor olabilir."

"Olabilir," diye düşündü Trevor.

Şarkı sona erdi ve Patience ile Ronald pistten çıkıp içecek masasına doğru ilerlediler. Victor Patience'a bir kadeh şampanya uzattı, Patience da gülümseyerek kadehi kabul etti.

"Ben" -Trevor şaşkınlıkla etrafına bakınırken Grace ve Faith'in de onlara katıldığını gördü- "Sebastian'a katılıyorum." Karısının sesi düzdü.

Faith de sesini yükseltti ama daha az sessiz bir kınamayla. "Patience Bay Maintree'ye karşı bir şeyler hissediyor, Vikont Sexton da Patience'a karşı bir şeyler hissediyor. Bu en iyi ihtimalle kötü bir durum."

Grace başını salladı. "Sexton'dan hoşlanmadığından pek emin değilim. Son zamanlarda onunla daha çok vakit geçirdiği kesin. Bay Maintree sadece daha gösterişli. Bir nevi" -zihnini yokladı, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu- "kaypak mı?" Başını iki yana salladı. "Tam olarak öyle değil."

Faith'in ses tonu artık onaylamaz bir hal almıştı. "Aslında bence uyuyor. Fazla yumuşak başlı. Neler olduğunu anlayacak kadar zeki ve bu yüzden Vikont'un gerçekten iyi bir dostuysa, kendisini bu durumdan muaf tutmalı."

Gareth ve Trevor eşlerinin başlarının üzerinden birbirlerine baktılar. Gareth başını bahçeye açılan kapıya doğru eğdi. "Cheroot?"

Trevor başıyla onayladı ve karısını yanağından öptü. "Patience ile aranızdaki sorunu kontrol altına aldığınızı bildiğimize göre artık dışarı çıkmak için izin isteyeceğiz."

Grace gülümsedi ve başını salladı. "Bir süre sonra görüşürüz hayatım."

Adamlar uzaklaştı ve odanın diğer ucundan ablasını incelemeye devam etti.

Faith, "Bu konuyu onunla yarın konuşalım," dedi.

Grace başını salladı. "Bu Sezon sona erdiğinde mutlu olacağım," diye açıkladı. "Bunun için çok yaşlanıyorum."

Faith güldü ve başını salladı. Hepsi yleydi.

BÖLÜM 27

"Günaydın!" Patience kahvaltı salonuna girip bir tabak doldurduktan sonra otururken Grace ve Faith'e parlak bir gülümseme verdi. "Erken gelmişsiniz," dedi Faith'e.

Faith başını salladı ve Grace'e baktı. "İkimiz de seninle bir şey konuşmak istiyorduk."

Patience bir ısırık yumurta aldı. "Mercy hakkında mı? Çoktan kalktı mı?"

Grace başını salladı. "Mercy ile ilgili değil. Kahvaltısını yaptı ve bahçede oturmaya gitti. Sizinle Vikont Sexton hakkında konuşmak istiyorduk."

Patience başını eğdi ve Grace'den Faith'e, oradan da geriye baktı. "Peki ya o?"

"Şey," diye başladı Faith dikkatli bir sesle. "Senden gerçekten hoşlandığı çok açık."

Patience çatalını yere bıraktı. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Faith başını salladı ve başka bir şey söylemeye başladı, sonra ağzını kapatıp Grace'e baktı, o da içini çekerek, "Hemen konuya gireceğim. Bay Maintree hakkında Vikont Sexton'ın arkadaşı olması dışında gerçekten ne biliyoruz?"

Patience kollarını kavuşturdu. "Benimle Ronald hakkında konuşmak istediğini sanıyordum."

"Var," dedi Faith. "Ama hep birlikte oldukları için aynı konu sayılır."

"*Her zaman* birlikte değiller. Bana karşı hep nazik davrandılar ve ben de onların arkadaşlığından keyif alıyorum."

"Aynı fikirde değiliz," diye ekledi Grace. "Ama kimi *daha çok seviyorsun*?" Patience'ın gözleri büyüdü ve cevap vermedi, bu yüzden Grace yumuşak sesiyle devam etti. "Bize öyle geliyor ki Bay Maintree'ye karşı bir şeyler hissediyorsun."

Faith başını salladı. "Ama Bay Maintree, Vikont Sexton'ın çıkarlarını ilerletmekle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor, en azından seninle ilgili olarak."

"Öyle bir şey değil," dedi Patience. "Öyle olsa bile bunun ne önemi var ki?"

Faith, "Birkaç nedeni var," diye söze başladı ama Grace araya girdi. "O yaşlı," dedi açıkça.

"Takım elbisesini bile ütülememiş uygunsuz bir talip hakkında bana ciddi ciddi ders mi veriyorsun?" Patience alay etti. "Öyle olsa bile, yaşı ne fark eder ki? Ben de pek genç sayılmam."

"Yaşı birincil endişe kaynağı değildi," diye araya girdi Faith. Grace'e sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ne iş yapıyor? Bir geliri var mı? Yaşayacak bir yeri var mı?"

Patience sandalyesinde arkasına yaslandı ve dudağını çiğnedi. "Gerçekten bilmiyorum, sanırım," diye izin verdi. "Bu konu hiç gündeme gelmedi."

"Ailesinden ya da nereli olduğundan hiç bahsediyor mu? Toplum içinde oldukça rahat hareket ediyor gibi görünüyor ama o ve Vikont Sexton sadece sizinle vakit geçiriyor."

"Ronald'ın hafif bir konuşma engeli var," diye hatırlattı Patience onlara. "Sanırım Bay Maintree'den daha çok hoşlanıyorum çünkü konuşmanın çoğunu o yapıyor." Bir süre sonra kız kardeşlerine baktı ve tereddütle, "Ronald'ın benden gerçekten hoşlandığını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Grace gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım senden çok hoşlanıyor."

Faith uzandı ve onun elini sıktı. "Pek konuşmuyor olabilir ama sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

Patience kızardı. Çatalını eline aldı ve yumurtadan bir ısırık daha aldı, buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Londra'ya bir şeyler bulmayı umarak gelmemiştii... aslında hiçbir şey.

Grace masadan kalktı ve ona arkadan sarılmak için yanına geldi. "Sonunda kiminle olduğun umurumuzda değil, hayatım. Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Bizi büyütmek için tüm hayatını askıya aldın ve..." Duyguları boğazına düğümlenince konuşmayı kesti.

"Ve size *asla* yeterince teşekkür edemeyiz," diye bitirdi Faith yumuşak bir sesle.

Ön kapının çalındığını duydular ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Arayanlar için biraz erken," dedi Faith. "Kim acaba?"

Grace doğruldu. "Sanırım ya Vikont ve Bay Maintree ya da Lord Winters Mercy'yi çağırıyor." İçini çekti. "Erken ya da değil, görünüşe göre kendimize çeki düzen vermemiz gerekiyor."

Grace'in yanıldığı ortaya çıktı. Wilson ön kapıyı açtığında Blackthorne Dükü'nün ön merdivenlerde durduğunu gördü. "Günaydın, Majesteleri," dedi kahya, onu içeri almak için kenara çekildi ve bir uşak şapkasını ve pelerinini almak için göründü. "Sanırım Lord Huntwick kahvaltısını bitirdikten sonra çalışma odasına gitti. Sizi anons edeyim mi?"

"Aslında Wilson, Bayan Mercy'yi görmeye geldim."

Kâhya O'Reilly'nin fuayeye girdiğini gördü ve ona işaret etti. "Lütfen Ekselanslarına misafir odasını gösterin, sonra da bahçeye çıkıp Bayan Mercy'ye bir ziyaretçisi olduğunu haber verin."

Sebastian, O'Reilly'yi misafir odasına kadar takip etti. Yalnız olduklarından emin olunca eğildi ve kendisinden çok daha küçük olan uşakla alçak sesle konuştu. "Mercy'nin programından beni haberdar ettiğin için teşekkür ederim." Adam her gün ailenin hareketlerinden haberdar olduğunda ön kapıdan gizlice notlar çıkarıyor ve Sebastian'ın bulması için bunları çiçek saksılarından birinin altına yerleştiriyordu. Bu sayede Sebastian, Mercy'nin katıldığı her etkinlikte ortaya çıkabiliyordu.

Ufak tefek uşağın çirkin yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Yardım etmekten mutluluk duydum, Majesteleri."

"Şansımız yaver giderse, Bayan Ackerly ile bu öğleden sonra yapacağım görüşme tamamlandığında, bu tür hizmetlere artık gerek kalmayacak."

Uşak başıyla onayladı. "Gidip ona burada olduğunuzu haber vereyim mi, Majesteleri?"

"Lütfen."

O'Reilly başıyla selam verdi ve koşar adımlarla uzaklaştı. Sebastian arka bahçeye açılan pencerelere doğru yürüdü ve O'Reilly'nin bir ağacın altında yüzüstü uzanmış kitap okuyan Mercy'yle konuşmak için çimenlik alanı geçtiğini görecektir zamana geldi. O'Reilly yaklaşırken başını kaldırdı, eve doğru baktı, bir şeyler söyledi ve sonra okumaya geri döndü.

Sebastian O'Reilly'nin eve dönüşünü izledi. "Bayan Mercy evde değil, Majesteleri," dedi O'Reilly eve vardığında.

Hâlâ pencereden dışarı bakan Sebastian kıkırdadı. "O'Reilly, lütfen Bayan Ackerly'ye onu *görebileceğimi* söyle."

"Evet, ."

O'Reilly odadan çıktı, çimenlikte bir tur daha attı, Mercy ile konuştu ve sonra tekrar içeri girdi. Verdiği rapor hiç de iç açıcı değildi: "Bayan Mercy size *hâlâ* gelmediğini söylememi istedi, Majesteleri."

Sebastian başını salladı ve arkasını döndü. "Lütfen ona ne zaman geleceğini sorar mısınız?"

O'Reilly rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine kaydı. "Bunu sizin soracağınızı söyledi, Majesteleri."

"Sana bir cevap verdi mi?"

Uşak başıyla onayladı. "Bayan Mercy size uzun bir süre dönmeyeceğini söylememi istedi, Majesteleri."

Dük bir kaşını kaldırdı ve tekrar pencereden dışarı baktı. Mercy huzur içinde kitap okuyor, kumral bir saç telini parmağının etrafında döndürüyordu. "O halde O'Reilly, lütfen Bayan Ackerly'ye o dönene kadar beklemekten mutluluk duyacağımı söyleyin." Yakındaki bir sandalyeye doğru yürüdü, oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

O'Reilly bir an için ona baktı ve sonra sesini buldu. "Evet, ." Eğildi ve tekrar odadan çıktı. Sebastian bu kez pencereden izleme zahmetine katlanmadı. Mercy'nin onu bütün gün seve seve orada oturmaya bırakacağından hiç şüphesi yoktu.

On dakika sonra Grace salona girdi. Sebastian ayağa kalktı. "Günaydın, Majesteleri."

"Günaydın, Leydi Huntwick. Umarım gününüz şu ana kadar güzel geçmiştir."

"Günüm, şu ana kadar, ilginç geçti." Mercy'nin kız kardeşi güldü. "Salonumda daha ne yer kaplamayı düşünüyorsun, lütfen?"

"Kız kardeşin gelip benimle konuşana kadar."

Grace ona uzun uzun baktı. Mercy'nin gizlice onun evine gittiği geceden beri onunla yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı.

Adam kararlı bir şekilde ona baktı. Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi ekledi, "O gece sizinle gitmesine izin vermemeliydim leydim. En azından karım olmayı kabul edene kadar."

"İş noktaya mı geldi?" Grace kollarını kavuşturdu ve pencereye doğru yürüdü. "Kitabının neredeyse yarısını bitirdi," dedi.

"Beni sonsuza dek görmezden gelemez."

"Bence yapabilir. Ve yapabilir de." Grace gülümsedi. "Beklerken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Brendi için biraz erken."

"Çay gönderirim o zaman. Ve , Lord Huntwick'e burada olduğunuzu haber vereceğim."

Çay hemen geldi. Sebastian çayını yudumladı ve fincanını pencereye doğru taşıdı. Mercy sırt üstü yatmış ve kitabı göğsüne dayamıştı. Bir sayfayı çevirdi, eve doğru baktı, pencerede Sebastian'ı gördü ve başını sallayarak dikkatini tekrar okumaya verdi.

Bir saat geçti. Şöminenin üzerindeki saatin ibreleri on ikiyi geçiyordu. Hafif bir öğle yemeği geldi ve kısa süre sonra evde bir telaş başladı.

Vikont Sexton ve Bay Maintree, Patience'ı arabaya bindirmek için geldiklerinde fuayeye girdiler. Trevor kafasını bir kez içeri uzattı, arkadaşının hâlâ topuklarını soğuttuğunu görünce yüksek sesle güldü ve tek kelime etmeden tekrar çıktı. Mercy kitabında istikrarlı bir şekilde ilerliyordu ve Sebastian kitabın sonuna geldiğinde ne yapacağını merak etmeye başlamıştı.

Saat bir buçukta ön kapı bir kez daha çalındı. Sebastian bir erkek sesinin Bayan Mercy Ackerly'yi görmek istediğini duydu. O'Reilly koşarak geçti ve bir dakika sonra Grace yanlarından geçerek yeni geleni karşıladı ve onu salona götürdü. Sebastian ikisini de selamlamak için ayağa kalktı.

"Majesteleri," dedi Mercy'nin kız kardeşi, "Lord Alfred Winters'la tanışma fırsatınız oldu mu bilmiyorum. Lord Winters, lütfen Majesteleri Blackthorne Dükü ile tanışın."

İki adam birbirlerine bakarak durdular. İkisi de tek kelime etmedi.

Grace bu sessiz erkek hüneri gösterisi karşısında gözlerini devirdi. "Gidip Mercy'yi getireyim," dedi sonunda ve gözden kayboldu.

Sebastian tekrar pencereye doğru yürüdü. "Bu ilginç olacak," dedi.

Merak eden Alfred de ona katıldı. Grace'in çimenlerin üzerinden geçip Mercy ile konuşmasını izlediler. Mercy doğruldu ve eve doğru baktı ama güneş gökyüzünde arka pencerelerden yansıyacak şekilde bir açı yapmıştı. Eliyle Grace'i işaret etti, Grace kollarını kavuşturdu, sonra elini eve doğru savurdu, ayağını yere vurdu, arkasını döndü ve içeri yöneldi. Mercy onun gidişini izledi. Bir an sonra kitabı kızgın bir sesle kapattı, ayağa kalktı, battaniyenin üzerine fırlattı ve arka kapıya doğru yürüdü.

O'Reilly salonun kapısında belirdi. "Lord Winters, Bayan Ackerly gecikme için özür diliyor ve birkaç dakika içinde burada olacağını söyledi."

Alfred, Sebastian'a zafer kazanmış gibi bir bakış fırlattı ama dük sadece kaşlarını kaldırıncı, sonunda konuşması için onu kışkırttı. "Affedersiniz majesteleri ama Bayan Ackerly'ye olan ilginiz nedir?"

"Biz eski dostuz," diye cevap verdi Sebastian. "Bu seni ilgilendirmez."

Alfred sinirlendi. "Bayan Ackerly ile çok uzun süredir arkadaş olmayabiliriz ama kendisi bana sizin arkadaşlığınızı istemediğini açıkça belirtti."

Sebastian buna itiraz edemezdi. "Bunu bana da açıkça ifade etti."

"Ama yine de ." "Evet.

Buradayım."

Mercy içeri girdiğinde iki adam ayak ayak üstüne atmış birbirlerine dik dik bakıyorlardı. "Oh, lanet olsun," dedi nefesinin altında. Boğazını temizledi ve her iki adam da onunla yüzleşmek için döndü, ama sadece Alfred öne çıktı, elini uzattı.

"İyi günler, Bayan Ackerly."

Mercy elini onun elinin içine koydu ve öpmek için kaldırmasını izledi. Sesi yumuşaktı. "İyi günler Lord Winters. Yolculuğumuzdan vazgeçmemde bir sakınca var mı?"

Adamın eli neredeyse belli belirsiz kadının elini sıktı. "Elbette hayır," diye cevap verdi. "Siz tamamen emin olduğunuz sürece, yani."

Mercy başını salladı. "Seni geçireyim." Sebastian'a *olduğu yerde kalmasını* söyleyen bir bakış fırlattı ve odadan çıktı.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Alfred'den özür diledi. "Bu durumu ilk ve son kez halletmem gerekiyor. Anlayışınız için çok teşekkür ederim."

Alfred başını salladı, ancak gitmenin doğru bir şey olduğundan hiç emin değildi. Mercy'ye karşı sabırlı davranmış, onun kendisine karşı artan hislerini açıklamasına henüz hazır olmadığını hissetmişti ama şimdi Huntwick'in salonunda bekleyen bu kararlı adamla ilgili huzursuz bir hisse kapılmıştı. "Seni bu gece görecek miyim?"

Mercy başını salladı ve gülümsedi. "Benim için bir dans ayır."

Alfred ona son bir kez uzun uzun baktı. Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve sonra eğilip yanağından öptü. "Hepsini senin için saklayacağım," dedi.

Mercy onun gidişini gülümseyerek izledi ama kapı arkasından kapanır kapanmaz yüzündeki ifade soldu ve kalbi pişmanlıkla ağırlaştı. Alfred'e değer veriyordu ama bunun aşka dönüşebilecek türden bir duygu olmadığını biliyordu. "Lanet olsun," diye tekrar fısıldadı ve sonra salona doğru geri döndü.

Oraya vardığında kapıları sessizce kapattı ve sonra dönüp odanın diğer ucundan Sebastian'a baktı. Düzgün bir sesle, "İpuçlarını kabul etmekte çok zorlanıyorsun," dedi ve ardından, "Majesteleri," diye ekledi.

"Benim böyle bir derdim yok," diye düzeltti. "Ben sadece bunu yapmayı reddettim." Mercy iç çekti. "Beş yıl boyunca beni hayatından çıkarmak istedin."

Sebastian başını salladı. "Korkarım yine yanılıyorsun. Seni hayatımdan hiç çıkarmak istemedim."

Mercy meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

"Birkaç kez bu kadar ateşli olmamanı dilemiş olabilirim," diye devam etti, sesi alçak ve sıcaktı, "ama hata yapma, urchin. Birlikte geçirdiğimiz her andan zevk aldım."

Mercy'nin kalbi çarpmaya başladı ve gözlerini kapattı. Bu onu hem korkutan hem de heyecanlandıran bir duyguydu. Sanki çok yüksekten düşüyormuş gibiydi, tıpkı Pelthamshire'ın dışındaki üstü kapalı köprüye tırmandığında köprünün yerden görüldüğünden çok daha yüksek olduğunu fark ettiği zamanki gibi. Bir kez olsun kendini yaralamadan aşağı inmeyi başarmıştı ve tek umudu bu durumdan da aynı başarıyla kurtulabilmesiydi.

"Beni yalnız bırakmanız için sizi ikna etmek için ne gerekiyor, Majesteleri?"

Gözlerini açtığında nefesi kesildi. Sebastian odanın karşısına geçmişti ve şimdi sadece bir vücut boyu uzağında duruyordu. Koridorun kapısına yaslandı ama adamın daha fazla yaklaşmaya niyeti yok gibiydi.

Onun gözlerini kendi gözleriyle yakaladı. "Evlen benimle."

"Delirdin *mi* sen?" Mercy ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. "Daha yeni beni yalnız bırakmanı istedim ve sen evlilik teklifiyle mi karşılık veriyorsun?" Kapıdan uzaklaştı ve umutsuzca aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak adamın etrafından dolaştı. Sanki aralarında sağlam bir şey olması bir şekilde yardımcı olacakmış gibi durdu ve daha önce oturduğu sandalyenin arkasında durdu ve başını salladı.

"Evlen benimle," diye tekrarladı.

Kelimeler, kıyıya bir dalganın gücüyle ona çarptı. "Hayır!" diye haykırdı. "Bana sormuyorsun bile... Seninle evlenmemi *emrediyorsun*." Tiksintiyle gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti ve öfkeyle elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Beni sevmiyorsun."

Sebastian iç çekti. Elbette aşk istiyordu. Kız kardeşlerinde vardı. Ailesi de bunu biliyordu. Ama kendisinin bunu yapabileceğinden emin değildi. "Sana çok değer veriyorum Mercy."

Mercy avuç içlerini elbisesine sürttü ve alt dudağını çiğnedi. Adam ona doğru bir adım attığında başını sallayarak "Dur," dedi. Eğer onu öpmeye kalkarsa, kendini kaybedecekti. Bunu biliyordu. Onu sevse de de,

onu hâlâ seviyordu. İçindeki gücün son zerresiyle derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Sebastian sözleri duydu ama kabul etmeyi reddetti. Gözlerini ona dikmiş, başını eğmesini, başka tarafa bakmasını, inkârını geri almasını, *bir şeyler* yapmasını istiyordu. Ama kadın tereddüt etmedi.

"Şimdi gitmen gerekiyor," dedi. Adam bir adım daha attı ama kadın yavaşça başını salladı. "Gitmene ihtiyacım var Sebastian."

İronik bir şekilde, onu kısa kesen şey kendi adını kullanmasıydı. Londra'ya geldiğinden beri bu ismi kullanmamıştı, en azından onun yanında ve dudaklarında kulağa hoş geliyordu. Uzun bir süre daha ona baktı.

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi ve sonra döndü, salonun kapısını kırarak açtı ve koridorda sinsice ilerledi. Evden çıktığında ön kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Mercy yavaşça yere yığıldı, titreyen uzuvları artık onu ayakta tutamıyordu.

BÖLÜM 28

Haftalardır ilk kez, Blackthorne Dükü'nün akşam evde kaldığı anlaşılmış, bu da *tonlar* arasında her zamankinden daha fazla fısıltı ve spekülasyona neden olmuştu. Önceki gece Almack'ın evinde görüldüğü haberi, Mercy Ackerly ile yine olası bir bağlantısı olduğu söylentileriyle birlikte hızla yayılmıştı. Bazıları Mercy'nin ona karşı oldukça soğuk davrandığı konusunda ısrar ediyordu ki bu da gerçeğe diğer söylentilerden daha yakındı.

Mercy, Alfred'in yanında dururken kendini kesinlikle rahatsız hissediyordu. Bir kez daha kendisine doğru kaçamak bakışlar atılıyordu, ancak ne zaman biriyle göz göze gelmeye çalışsa, hemen gözlerini kaçırıyorlardı.

Birkaç saat sonra canına tak etmişti. "Sence terasta çok insan var mıdır?" Kapıdan bakmayı denedi ama içeriden gelen ışık camda yansımalara neden olduğundan bunu imkânsız hale getirdi.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdi Alfred. "Akşam serin olacak." Alfred ona endişeli bir bakış attı ve o öğleden sonra Dük'le konuşmak için salona geri döndüğünde neler olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Onu hiç bu geceki kadar içine kapanık görmemişti.

"Siz isterseniz serin havaya göğüs germeye hazırım lordum." Kadın ona gülümsedi ama gözleri ifadesizdi. Gözlerinin yeni bir morlukla aynı mavi tonunda olduğunu fark etti.

O gülümsedi. "Gerekirse seni ısıtırım."

Kadının gülümsemesi bir nebze duraksadı ve Alfred yüzünü buruşturarak onu kolundan tutup odanın diğer ucuna, terasa doğru götürdü. Dışarıda sadece bir çift daha vardı ve Alfred onlardan uzaklaşarak altın minderli küçük mermer bir banka doğru ilerledi. Mercy oturdu ve karanlık bahçeye baktı, hafif esinti saçının buklesinden kurtulmuş dallarını kaldırdı.

"Kızken nasıl biriydin?" diye sordu aniden.

Mercy şaşırılmış görünüyordu ve biraz güldü. "Benim şu anda olduğum gibi, sanırım. Aceleci," dedi. "Cüretkâr. Ve korkunç derecede sakarım."

"Sakarlığınızı seviyorum," dedi Alfred. Kalçasını korkuluklara dayadı ve ona şefkatle baktı. "Çok sevimli."

Mercy ellerine baktı. "Teşekkür ." "Birlikte iyi iş çıkarıyoruz, sen ve ben," diye devam etti.

Mercy başını salladı ama gözlerini kaçırdı, içten içe inledi. "Evet," dedi dikkatle. "Seni en iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm için çok şanslıyım."

Alfred aniden onun yanına oturdu ve iki elini birden avuçlarının içine aldı. "Seni bir arkadaştan daha fazlası olarak görüyorum Mercy. Eminim bunu şimdiye kadar hissetmişsindir."

Ellerini onunkilerden çekti, ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı, sonra döndü ve ona yalvaran bir bakış attı, umudunu yitirmeden "Aslında, daha kalıcı bir temelde birlikte iyi olacağımızı düşünüyorum" dedi.

-Teklif et. "Lanet olsun," diye mırıldandı o gün üçüncü kez.

"Pardon?" Alfred ayağa kalktı ve kadın çok alçak sesle konuştuğu için bir adım daha yaklaştı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, aceleyle bir adım daha geri çekilerek.

Alfred, arkası parmaklıklara dayanana ve gidecek başka yeri kalmayana kadar ona doğru ilerledi. "Sana Blackthorne Dükü kadar çok şey sunamayacağımı biliyorum." Uzandı ve elinin tersiyle kızın yanağını okşadı. "Miras bırakacak bir unvanım bile yok ama sana güzel bir ev sağlayabilirim ve her zaman, *her zaman* seninle ilgileneceğime söz verebilirim." Gözleri yumuşadı. "Ve çocuklarımıza."

Mercy'nin gözleri büyüdü ve ellerini ovuşturdu. Bir günde iki teklif. Ve şimdi, Tanrım... "Çocuklar mı?" Yutkundu, adamın kolunun altına girdi ve yüzünü ona döndü. "Çocuklar için hazır değilim. Ya da... ya da evliliğe. Ya da evlilik hakkında *konusmaya* bile Alfred."

"Seni aceleye getirmiyorum, Mercy." Tekrar ona doğru bir adım attı ve kız geri çekilince durdu, gözleri avlanmış bir hayvan gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Önce biraz bekleyebiliriz-"

"Seni sevmiyorum!" diye haykırdı ve sonra dehşet içinde ellerini ağzına kapattı.

Alfred durdu, ona uzun uzun baktı ve sonra tekrar yanındaki parmaklığa çıktı, öne doğru eğilerek iki elini parmaklığa dayadı ve bahçenin mürekkep gibi karanlığına baktı. "Anlıyorum," dedi.

Mercy kendini çaresiz hissederek öylece durdu. "Sana değer veriyorum. Gerçekten ." "O mu? Dük mü? Onu seviyor musun?"

Ona hayır, hayır Blackthorne Dükü'nü sevmediğini söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. "Bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. "Onu çok eskiden beri tanıyorum. Bu... karmaşık bir durum."

Acı yüzüne açıkça kazınmıştı ve Mercy onu teselli etmeyi, çok ihtiyacı olduğunda arkadaşı olmayı arzuluyordu, ama acısının nedeni kendisi iken bunu nasıl yapabilirdi?

Parmaklıklardan uzaklaştı ve ona baktı, gözlerindeki ifade donuklaştı ve sonra balo salonuna geri dönmek için onu itti. Kapı arkasından kapanana kadar müziğin ve kahkahaların kısık sesleri bir anlığına yükseldi.

Mercy tekrar yerine oturdu, içeri dönüp kalabalığın karşısına çıkmaya hiç niyeti yoktu. Bacaklarını eteğinin altından yukarı çekti ve kollarını bacaklarına doladı, çenesini dizlerine dayadı ve gözlerini kapattı. Şu anda düşünebildiği tek şey, eve bırakılması için haber göndermesi gerektiği idi. Alfred ona eşlik etmişti ve şimdi onu geri getirmeyeceği kesindi.

Bunu düşünecek zamanı bulamadan, yavaş ve ölçülü ayak sesleri kulaklarına ulaştı. Omzunun üzerinden bakınca Blackthorne Dükü'nün yaklaştığını gördü. Tamamen siyah giyinmişti, tanıdığı diğer erkeklerin çoğuyla belirgin bir tezat oluşturuyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Birkaç adım ötede durdu. Terasın görece karanlığında bile gözleri altın rengi ve yoğun bir şekilde parlıyordu. "O iyi bir adam, Mercy."

Dizlerini bıraktı ve bankta dönerek ona baktı. "Biliyorum." Sesi kasvetli idi. "Onu incittim."

"Ona karşı dürüst olmasaydın sonunda onu daha fazla incitecektin."

Koyu renk gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?"

Korkuluklara doğru ilerledi ve onlara yaslandı. "Yeterince uzun."

Mercy gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Bu gece burada olacağını düşünmemiştim."

"Siz dışarı çıkarken ben de geldim. Takip ettim."

Birkaç uzun dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü. Sebastian bekledi, izledi. Mercy yorgun görünüyordu ve bugün onu yıpratıcı olaylara katkıda bulunduğu için bir pişmanlık hissetti. Ona söylemek istediği çok şey vardı ama kırılma noktasına yaklaştığını hissediyordu. Bu yüzden, "Eğer isterseniz, size evinize kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Ona otomatik bir gülümseme verdi. "Buna minnettar olurum, Majesteleri." "Lütfen bana Sebastian deyin."

Ona uzun uzun baktı.

Acı acı gülümsedi. "Londra'ya gelene kadar bana hiç resmi olarak hitap etmedin. Adımı dudaklarından duymayı özlediğimi fark ettim."

Mercy'nin kalp atışları yeniden hızlandı ve içi özlemle doldu. Sebastian'la birlikte yaşama hayallerinden, onun kendisini gerçekten sevdiği hayallerinden vazgeçmek için kendini zorlamış ve bugün onu kız kardeşinin evinden . Oysa birkaç saat sonra burada durmuş, ona eve dönmesi için bir yol öneriyordu.

"Bana karşı bu kadar nazik olmanız için hiçbir neden yok, Gr-" Yutkundu ve kendini düzeltti: "Sebastian."

Yarım bir gülümseme takındı. "Söz konusu sen olduğunda başka bir şey olmam mümkün değil, ufaklık."

Bir el uzattı. Mercy tereddüt etti ve sonra elini tutarak ayağa kalktı ve balo salonunun kapısına doğru bir adım attı. Adamın eli onunkini sıkıca kavradığında kısa bir süre durdu. Yavaşça yüzünü ona döndü.

"Bana beni sevmediğini söyle Mercy," dedi usulca.

Yere baktı ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı, ses o kadar yumuşaktı ki Sebastian duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

Diğer eline uzandı ve onu kendine yaklaştırdı. "Bana bak," dedi. Yavaşça gözlerini kaldırdı ve Sebastian'ın kalbi orada parlayan acı dolu duygular karşısında neredeyse duracaktı. Bu ona tekrar itiraf ettirdi: "Önemişiyorum sevgilim, ama sana yalan söylemeyeceğim. Nasıl seveceğimi bildiğimden emin değilim, özellikle de senin ihtiyacın olan şekilde. Ve hak ettiğin şekilde."

"Nasıl sevilleceğini biliyorsun. Anneni seviyorsun."

"Bu tamamen farklı bir ilişki türü, Mercy. Babanı sevmediğin bir zamanı hatırlıyor musun?" Bir sonraki sözlerine vereceği tepkiyi görebilmek için bir adım geri çekildi. "Annem beni hiç incitmedi. Dahası, asla incitmeyeceğine inanıyorum."

Kızın yüzü düştü ve adam az önce onu kabul etmemek için tartıştığını fark etti. Adam kızın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve kız doğrulurken gözlerini yeniden onunkilerle buluşturdu ve "Her zaman yalnız kalacağını düşünmek istemiyorum Sebastian" dedi.

Bir parmağını usulca yanağında gezdirdi. "Yalnızlıkta iyiyimdir, Mercy."

Sebastian'ın parmağı alt dudağının yumuşak kıvrımını buldu ve nazikçe hatlarını çizdi. Sebastian'ın gözleri yumuşak ama anlamsızdı.

İlk kez onun düşüncelerini okuyabildiğini fark etti. Ağzını hafifçe açtı ve kendini "Belki de seninle evlenmeliyim" derken buldu.

Sebastian'ın içinde zafer kazanmış bir rahatlama dalgası patladı ve onu tamamen gafil avladı. Ona doğru uzanmaya başladı ama sonra ona ne yaptığını fark ederek durdu. "Ya seni sevmeyi asla öğrenemezsem, kestane? Ya basitçe acızsem? Her zaman istediğinden daha azına razı olmuş gibi hissetmeyecek misin?"

Gözleri kısıldı ve eliyle adamın ağzını kapattı. "Öyle söyleme!" diye tısladı. Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "*Sakın* kendine hiçbir şeyden daha değersiz deme! Sen iyi, asil ve kibarsın, her ne kadar bunu soğuk bir cephenin ve sahte bir kayıtsızlık havasının ardına saklamaya çalışsan da. Seni hep böyle tanıdım ve söyleyebileceğin hiçbir şey beni bunun aksine inandıramaz. Seninle evlenmeyi neredeyse kabul ettiğim şu anda bile, beni asla sevmeyebileceğini söylerken bencilce davranmadın."

Sebastian başını salladı. "Annem sana bayılırdı."

Mercy başını yana eğdi. "Uzun zamandır bana annenden bahsetmiyorsun. Nasıl oldu da onunla hiç tanışmadık? Seninle seyahat etmiyor ve Grace ile Trevor'a Blackthorne Malikânesi'nde eşlik ettiğim birkaç seferde de orada değildi. Sizinle bu kadar iyi anlaştığına göre harika bir yaratık olmalı."

"Annem," diye kabul etti Sebastian, "bir azizden başka bir şey değildir."

Mercy gülümsedi, Sebastian'ın çocukken nasıl biri olabileceğine dair düşüncelerle tamamen büyülenmişti. Sonra öne doğru bir adım attı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Onunla tanışmak ister misin?"

BÖLÜM 29

Huntwick Kontu'nun arabası küçük Blackmar-on- Trent köyünden geçerken insanlar günlük hayatlarına devam etmekten başlarını kaldırıp el salladılar. Mercy pencereden gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi.

"Ne kadar hoş bir yer," dedi ve mutlu sahneden uzaklaştı.

Trevor başını salladı. "Sebastian ve ben beş yıl önce buraya ilk geldiğimizde durum bundan çok farklıydı. O zaman tek gördüğümüz kızgın bakışlardı."

Mercy'nin alnı kaşlarını çatarak büzüldü. "Neden?"

"Önceki düğün, Blackthorne topraklarında yaşayan insanların ihtiyaçlarıyla pek ilgilenmemiş ve malikânenin idaresini vicdansız bir kâhyaya emanet etmişti. Lordlarının serveti azalmaya başladığında, köylülerin geçim kaynakları da azalmaya başladı. Sebastian'ın ilk önceliği hem malikaneyi hem de köyü eski ihtişamına kavuşturmak oldu."

Kız kardeşlerine her zaman Dük'ün yumuşak bir kalbi olduğu konusunda ısrar etmişti ama Dük bunu soğuk bir kayıtsızlık maskesinin ardına saklamıştı ve Mercy memnuniyetle arkasına yaslandı. "Biliyordum," dedi, yüreği ısınarak.

Trevor gülümsedi. "Biraz zaman aldı ama köylüler yavaş yavaş ona güvenmeye başladı, özellikle de annesi gelip Blackthorne Malikanesi'ni tamamen köyden insanlarla doldurduğunda. Londra'dan bir hizmetçi bile getirmedi, mobilyaları yerel yapım eşyalarla değiştirdi ve yerel gelenekleri ve tatilleri benimsedi."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Mercy ve midesi alt üst oldu. Sebastian annesinin onu seveceğini söylemişti ama şimdi onunla tanışmak gibi bir olasılıkla karşı karşıyaydı ve Mercy anlaşılabilir bir şekilde gergin olduğunu fark etti. "Lordum," dedi aniden. "Aşık olduğunuzu ilk ne zaman anladınız?"

Grace güldü ve Trevor adına cevap verdi. "Benimle tanışmadan önce bile biliyordu. Ve o zamandan beri fikrini birkaç kez değiştirdi."

Kocasına ona hoşgörü dolu bir bakış attı ve karşı çıkmadı.

Mercy pencereden dışarı baktı ve özenle düzenlenmiş bir parkın içinden geçen bir yola girdiklerini gördü. "Birbirini sevmeyen pek çok çift iyi anlaşıyor sanırım," dedi yavaşça.

Yanında oturan Patience uzandı ve onun elini sıktı. "Majestelerinin seni sevmesi konusunda endişelenme. Seni annesiyle tanıştırmak istemesi bence çok şey anlatıyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Trevor, malikânenin önünden geçen taş döşeli yola girdiklerinde. "Benim dışımda, sanırım Thorne'un sevdiği tek kişi annesi olabilir."

Bu açıklama Mercy'nin gerginliğine hiç yardımcı olmadı.

Durdular ve indiler. Mercy merdivenlerden en son indi, eteklerini silkeledi, sonra yukarı baktı ve nefesi kesildi. Ev o güne kadar gördüğü en büyük ve en heybetli yapıydı. Tamamen gri taştan yapılmış olan yapı üç kat yükseliyor, çok sayıdaki penceresinin pırıl pırıl camları güzel bahar gününü yansıtıyordu. Geniş taş basamaklar, cilalı korkuluklara ve karmaşık bir şekilde oyulmuş fidanlarla dolu dev saksılara uyan mermer karolarla kaplı bir terasa çıkıyordu. Mercy kız kardeşlerini ve eniştesini merdivenlerden yukarı kadar takip etti, güzel malikâne karşısında öylesine büyülenmişti ki gerginliği tamamen unutulmuştu.

Onlar daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Merhaba William." Trevor alışılmadık derecede genç uşağı sıcak bir samimiyetle selamladı.

Lekesiz Blackthorne kıyafetleri içindeki adam eğildi. "İyi günler lordum," dedi ciddiyetle, sonra öne doğru eğilip fısıldayarak, "Bir süredir Evans diye çağırılıyorum," diyerek tüm yüce etkiyi bozdu.

Trevor gülümsemesini gizledi. "Ama tabii ki." Bir adım daha yaklaştı. "Annen sana ne diyor?" diye fısıldadı.

Uşak sırtıttı. "Kravatımı kırıştırıp kırıştırmadığıma bağlı, lordum."

Trevor güldü ve sonra heyecanlı bir kadın sesiyle döndü. "Trevor!" Güzel ve yaşlı bir kadın merdivenlerden inip antreden geçerek kollarını Earl'e doladı ve Earl kaldırıp etrafında döndürdü. Onu tekrar yere bıraktığında, kadın bir adım geri çekildi. "Şu haline bak!" Parmak uçlarında durup kontun iki yanağını da öptü ve sonra Grace'e döndü. "Ve Leydi Huntwick. Sizi her gördüğümde daha da güzelleşıyorsunuz." Gülümsedi. "Yine de söylemeliyim ki, bu yaramaz çocuk hayatınıza sürekli musallat olurken bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum." Trevor'ın elini sıktı.

el.
Sebastian ortaya çıktı ve iki elini annesinin omuzlarına koydu. Birini okşadı ve ona gülümsedi, altın gözleri tıpkı onunkiler gibiydi ve parlıyordu

mutlulukla.

"Anne, Leydi Huntwick'in kız kardeşlerinin en büyüğü olan Bayan Patience Ackerly'yi de tanıştırmak isterim. Patience, lütfen annem Leydi Carolyn Tremaine ile tanış."

Patience reverans yapmaya başladı ama Carolyn Tremaine öne çıkıp ellerini tuttu. "Burada buna hiç gerek yok," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Annenizi kaybettiğinizde kız kardeşlerinizi yetiştirme görevini üstlendiğiniz için size ne kadar hayranlık ve saygı duyduğumu anlatamam."

Patience kızardı. "Yardım aldım leydim."

Carolyn onun ellerini sıktı, bir kez daha gülümsedi ve başını salladı, Patience'ın yaptığı fedakârlıkları çok iyi anlıyordu. Tekrar oğluna döndü.

Sebastian Mercy'nin yanına yaklaştı ve elini sırtının küçük kısmına koydu. "Anne, seni Bayan Mercy Ackerly ile tanıştırmak istiyorum." Aşağı baktı, gözleri parlıyordu. "Mercy benimle evlenmeyi *neredeyse* kabul etti."

Mercy'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ama Carolyn Tremaine oğluna sitem dolu bir bakış attı ve öne çıkarak Mercy'yi kucakladı. "Gerçekten Baz, zavallı kızı hemen travmatize etmen şart mıydı?" Bir adım geri çekildi ve kolunu Mercy'ninkine dolayarak onu fuayeden geçirip büyük salona götürdü. "Doğrusu, seninle evlenmeyi asla kabul etmezse hiç şaşırmam ve sen de bunu hak etmiyor musun?"

Grubun geri kalanı güldü ve salona geçip oturdular ve konuşmaya başladılar. Birazdan çay geldi ve Mercy bunun için son derece minnettardı. Tek bir lokma bile yiyemediğini fark etmesine rağmen, elleriyle bir şeyler yapmasını sağladı. Kimsenin bakmadığından emin olunca Sebastian'a doğru bir bakış fırlattı.

Adam sadece eğlenen bir kaşını kaldırdı. "*Evet de*," diye mırıldandı ve Mercy ona karşı hâlâ oldukça öfkeli olmasına rağmen, orta kısmına yakın bir yerden dışarıya doğru bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

Çok geçmeden grup çaylarını ve sohbetlerini bitirdi. Hizmetçi, yolculuklarının yorgunluğunu atabilmeleri için hepsine odalarını göstermek üzere ortaya çıktı ve Grace kısa boylu, yuvarlak hatlı kadına sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Son ziyaretimizde," dedi, "hayatımda yediğim en lezzetli ördek kızartmasını servis etmiştiniz Bayan Evans. Aşçımızdan bunu tekrarlamasını istedim, ama korkarım ki hiç yapamadı. Daha sonra tarifinizi paylaşmanız için sizi ikna edebilir miyim?"

Bayan Evans kızardı. "Benim için bir zevktir leydim. Elbette artık burada yemek yapmıyorum."

Carolyn sıcak bir şekilde gülümseyerek araya girdi. "Bayan Evans benim için çok değerli biri haline geldi ve ben de bencilce yemek pişirme işini üst katta bana hizmet etmesini istedim."

Hizmetçi başını salladı ve reverans yaptı. "Eğer hazırsanız, uşaklar size uyuyacağınız yeri göstermekten mutluluk duyacaktır."

Odasında güvenli bir şekilde yalnız kaldığında Mercy kapıya yaslandı ve iniltiye dönüşen uzun bir nefes verdi. Carolyn Tremaine canlı, nazik ve çekiciydi. Ne yazık ki, o kadar iyi bir izlenim bırakmadığından oldukça emindi. Tanıştırıldıkları andan itibaren, Mercy asgari düzeyde cevap vermekten fazlasını yapamamış, hatta her ikisi de muhteşem rahatsızlığını gözlemleyen kız kardeşleri tarafından kendisine doğru atılan sohbet ipuçlarını boşa harcamıştı.

Yaslandığı panele sert bir vuruş geldi ve Mercy yerinden sıçradı. Kapıyı açtığında Patience'ın yüzünde kararlı bir ifadeyle orada durduğunu gördü. Mercy kapıyı daha geniş açtı.

"Seni böyle tanıtırırken aklımdan ne geçiyordu acaba?" dedi Patience içeri girer girmez ve kapı arkalarından tekrar kapanır kapanmaz.

Mercy sadece başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemedim..." Çaresizce omuz silkti ve pencerenin yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu.

Patience ona sempati dolu bir bakış attı. "Eğer teselli olacaksa, annesinin konuda ona bir çıkış yapmayı planladığına dair bir his var içimde. Güzelce örtbas etti ama ona birkaç bakış yakaladım." "Umarım öyledir," diye açıkladı Mercy. "Ve umarım o da hâlâ annesinin nasihatini dinlerken benimkini dinliyor."

"Zavallı kızı bu şekilde tanıtırırken aklımdan ne geçiyordu?" Carolyn Tremaine salonda oğluna doğru döndü ve Patience'ın hemen hemen aynı anda söylediği sözleri tekrarladı. "Zavallı Mercy çok utandı ve onu yanımda rahat hissettirmeyi başaramadığımdan emin değilim."

Sebastian annesine şaşkın bir bakış attı. "Bilmem ki. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

Carolyn homurdandı. "Sen ne zamandan beri eğlence hakkında bir şey biliyorsun Baz?" Dük ona incinmiş bir bakış attı. "Eğlenceli olabilirim."

"Ah, sevgilim." Elini oğlunun yanağına koymak için odayı geçti. "Sen pek çok harika şeysin Baz, ama eğlence bunlardan biri değil. Sen gerçekten de neredeyse... eğlence karşıtısın." Yanağını okşadı, eteklerini hafifçe kaldırdı ve gitmek için döndü. "Akşam yemeği için bir şeyler ayarlamaya çalışacağım, gerçi bu akşamki yemeği daha az garip kılacak bir şey bulabileceğimi sanmıyorum."

Sebastian annesinin gidişini izledi, her zamanki gibi odadaki tüm ışığı ve enerjiyi de beraberinde götürüyordu. "Ama ben gerçekten eğlenceli *olabilirim*," dedi nefesinin altından.

Güne uğursuz bir başlangıç yaptığımız düşünülürse, akşam yemeği şaşırtıcı derecede iyi geçti. Carolyn Grace sohbeti tüm masanın etrafında dolaştırarak kimsenin dışarıda kalmamasını sağladılar. Carolyn'in solunda oturan Mercy, Sebastian'dan masa boyunca uzaktaydı, bu da ikisinin gezinin odak noktası gibi görünmemesini sağlıyordu. Carolyn'in onun orada olmasından gerçekten memnun görünmesi gibi, bu da onu biraz rahatlatmıştı.

Yemek bitip de hanımlar yemek sonrası içkilerini içmek için salona çekildiklerinde -Trevor ve Sebastian, erkeklerin etraflarında kadınlar olmadığında yapmak için buldukları şey her neyse onu yapmak üzere bir saatliğine çalışma odasına gitmişlerdi- Mercy kendini oldukça rahat ve eski havasında hissediyordu. Erkekler hanımların yanına döndüğünde Sebastian, daha önce yaptığı sosyal gafı düzelttiği için annesine sessizce başını sallayarak teşekkür etti.

Bir saatlik sohbetin ardından Carolyn'den müzik dinlediler; Carolyn'in oldukça başarılı bir piyanist ve güzel bir sese sahip olduğu ortaya çıktı. Vedalaşma vakti geldiğinde Mercy, Carolyn'e sıcak ve samimi bir şekilde sarıldı.

Şimdi güvenli bir şekilde yatağına uzanmış olan Mercy, gelecek günün beklentisiyle gülümseyerek memnuniyetle uykuya daldığını hissediyordu. Onlara sabah malikânede bir tur sözü verilmişti, ardından öğleden sonra erken saatlerde Mercy'nin babasını görmek üzere Pelthamshire'a doğru yola çıkacaklardı, grup Londra'ya dönmeden önce Carolyn ve Sebastian da bir günlüğüne onlara katılacaktı. Sonuç olarak, ziyaret oldukça muhteşem geçiyordu.

Birinin adını fısıldadığını duyduğunu sandığında neredeyse uykuya dalmak üzereydi.

"Sabır mı? Eğer bu sensen, sabaha kadar sürecek mi?" diye sordu uykulu bir sesle. "Şu anda rahatsız edilemeyecek kadar rahatım" diye mırıldanarak battaniyesine daha da gömüldü.

Sebastian onun adını söyleyecek kadar açtığı kapıdan içeri süzüldü ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Gün boyunca Mercy'den özür dileyecek bir an bile bulamamıştı ve hâlâ bunu düşünmekten uyuyamıyordu. Önümüzdeki sabah da aynı şekilde yoğun geçecekti ve Ackerly'nin maiyeti öğleden sonra erken saatlerde yola çıkacaktı.

Çok fazla zaman geçmeden onunla konuşmak için açıklanamaz bir aciliyet hissetmişti, bu yüzden yataktan kalktı, koridorun temiz olduğundan emin olmak için ana yatak odasından koridora baktı ve onun odasına doğru kaydı. Ama şimdi buradaydı ve kendi vicdan azabını yatıştırmak için onu uyandırdığı için kendini aptal gibi hissediyordu, özellikle de sesi bu kadar memnun gelirken.

Odanın içinde usulca yürüyerek ona baktı. Bir çocuk gibi yan yatmış, bir elini yanağının altına sokmuş, dudaklarını hafifçe büzmüştü. Tanıştıkları ilk günden beri onu uyurken görmemişti ve kendini tamamen uzaklaşamaz halde buldu. Bunun yerine, yanağındaki bir tutam saçı düzeltmek için uzandı.

Parmakları yüzüne dokunduğu anda gözlerini açtı. "Baz," diye fısıldadı. Sadece Trevor ve annesinin kullandığı bu lakabın sesi onu neredeyse çözüyordu. "Buradasın."

"Buradayım," diye fısıldadı ve yatağın kenarına oturdu.

Yorganın altından bir elini çekip onunkinin içine soktu, gözleri genişti, güven doluydu, ay ışığında karanlık havuzlar gibiydi. "*Neden* buradasın?"

Tanışma sırasında onu içine soktuğu garip durum için özür dilemenin tam zamanıydı. Sözcükleri söylemek için ağzını açtı ama ani bir farkındalıkla kapattı. Aslında buraya özür dilemeye gelmemiştir.

Bir parmağıyla dudaklarında gezindi. "Seni özledim,."

Bu bir aşk ilanı değildi ama yakındı. Mercy'nin kalbi çok ama çok sert atmaya başladı, Sebastian'ın duyabileceğinden neredeyse emindi. Mercy parmağının ucunu öptü ve sonra hiç uyarmadan doğrulup kollarını Sebastian'a doladı ve yüzünü Sebastian'ın sabahlığının kaygan ipeğine gömdü.

Sebastian kollarını ona doladı, şiddetle sarıldı ve başının üstünü öptü. Sabun kokusu üzerine sinmişti ve hayatının geri kalanını onsuz geçirmesinin mümkün olmadığını daha önce hiç bilmediği kadar net bir şekilde anladı. Bu kız -bu harika derecede çıldırtıcı, sıradışı, düşüncesiz kız- onun kollarına aitti, bir *ton* züppesinin kollarına değil. Tıpkı onun yatağına ait olduğu gibi. Kendisi hakkında yanılmış olması, romantik aşka karşı bir ilgisizlikten muzdarip olmaması, sadece ne zaman olduğunu anlamayı öğrenememiş olması mümkün müydü-?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, kelimeler üzerinde daha fazla düşünmeden duyguları sesini buldu. Ve bunu yüksek sesle söyler söylemez, bunun doğru olduğunu anladı.

Mercy onun kollarında kaskatı kesildi, sonra sanki bırakırsa kelimeler kaçacakmış gibi ona daha sıkı sarıldı. Kıkırdadı, kollarını belinden çekti ve gözlerinin içine bakıp tekrar söyleyebilmek için onu kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Seni *seviyorum*."

Saçları sevimli bir şekilde dağınıktı ve yüzüne dökülüyordu. Sabırsızca geriye itti. "Tekrar söyle," dedi nefes nefese.

Sebastian uzandı, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Seni seviyorum Mercy Ackerly. Ve sanırım seni en çok şu anki halinle seviyorum, saçların darmadağın ve söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi bana bakan gülünç kocaman gözlerinle."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına. "İstediğin ve ihtiyaç duyduğun her şey olmak için çok ama çok çabalamama rağmen seni kaybettiğimi düşündüm." "Denemene hiç gerek yoktu," dedi Sebastian. "*Seni* kaybettiğimi düşündüm. Büyüyüp o iğrenç sosyete kadınlarından birine dönüşeceğin korkusuyla yaşadım ve bir süre tam da bunu yapmış gibi göründün." Yorganı arkaya itti ve onu kucağına çekti, burada kıvrıldı ve kulağını göğsüne bastırdı. "Biliyorsun, evlenmeye niyetim yoktu. Çok geç, o zaman da sadece bir varis bırakmak zorunda olduğum için."

Kalp atışlarının sesini ve içinden gelen sözcükleri dinleyen Mercy, başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Peki ya şimdi?"

Ona baktı ve saçlarını okşadı. "Ve şimdi, hala sadece mecbur olduğum için evleneceğim."

Hayal kırıklığını gizlemek için umutsuzca dudağını ısırıldı. Neden sorma zahmetine girmişti ki-?

Onu kucağından kaldırıp yastıklarına yasladıktan sonra yanına uzanırken gülümsemesini gizledi. "*Seninle* evlenmek zorundayım Mercy," dedi,

"Çünkü seni benim yapmak için bir gün daha nasıl bekleyebileceğimi bilmiyorum. Senin de yatağında yalnız olduğunu bilerek bir gece daha yatağında yalnız uyumayı nasıl başaracağımı bilmiyorum."

Nefesini tuttu, gözleri yaşlarla doldu. Titreyen parmaklarını onun dudaklarına yerleştirmek için uzandı ve "Seni seviyorum Sebastian Tremaine. Nasıl sevileceğini bile bilmediğim zamanlardan beri seni seviyorum. Ve şu anda beni öpmeni dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Beni sabah dudaklarımda hissedebileceğim kadar sert, uzun ve derin öp, çünkü uyandığımda tüm bunların bir rüya olduğunu düşüneceğimden çok korkuyorum."

Ve öyle de yaptı, önce nazik bir şefkatle dudaklarını aldı ve sonra öpücüğü derinleştirerek onu sırt üstü yatırdı ve ilk kez vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

Uzanıp adamın yüzünü kavradı ve anlamadığı ya da sorgulamadığı bir tutkuyla onu öptü. Adamın dili dudaklarını aralamak için dışarı kaydığında, kadın hemen ona uydu, öpüşme vahşileşene kadar onun hareketlerini taklit etti, düşünme yeteneğini elinden aldı ve onu onları yakın tutan girdaplı duygulara karşı çaresiz bıraktı. Dudaklarına hiçbir anlam ifade etmeyen ama her şeyi ifade eden sözcükler fısıldadı. Elleri huzursuzca adamın sırtında gezinerek ensesindeki kısa bukleleri çekiştirdi ve sonra onu daha da yakınına bastırdı, sanki ikisi de birinin nerede durduğunu ve diğerrinin nerede başladığını anlayamayana kadar onun içinde sürünebilirmiş gibi.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Sebastian kollarını yukarı kaldırdı, kendini onun üzerinde destekledi, yüzü acı çekiyormuş gibi gerildi. "Mercy," dedi. Kadın ona doğru uzandı ama Sebastian başını salladı. "Durmak zorundayız."

Sabahlığı, kıvrır kıvrır siyah saçlarıyla ona göğsünü gösteren bir görüntü sunuyordu. Ellerini içine soktu ve adam inledi. Parmakları adamın büzülmüş meme uçlarından birini buldu ve masumca bir süre okşadıktan sonra elini altındaki sert göğüs kasına bastırdı ve ona baktı.

"Benim yumuşak olduğum yerde sen çok sertsin," dedi şaşkınlıkla.

Bu tanım Sebastian'dan alaycı bir kıkırdama kopardı. Sebastian onun elini tuttu ve arkasına yaslanıp parmaklarını öptükten sonra bıraktı ve kısa bir mesafe uzaklaştı. "Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, ufaklık." Kızın yüzündeki sevimli şaşkınlık ifadesinden zevk alarak ekledi: "Ve eğer ben

Ŗu anda kendi yatak odama geri dönme,   renmenden çok korkuyorum."

Mercy'nin gözleri büyüdü. "Zorunda mısın?"

Başını salladı ve ayağa kalktı, bir kez daha düzgün bir Ŗekilde  rt nmek için sabahlı ını sıkılaştırdı. "Ŗimdi zamanı değil, ufaklık."

Do rulup oturdu. "Bir  p c k daha?"

Kız ona kandırıcı bir bakıŖ attı ve Sebastian kendini kontrol etmek için her Ŗeyini harcadı ama başını salladı ve bir adım uzaklaştı. "Sabah g r Ŗ r z. O zaman konuŖuruz."

Mercy onun gidiŖini izledi, kollarını karnının üzerinde kavuŖturdu ve gitmek istemiyormuŖ gibi görünen titrek gıdıklanma hissine hayret etti. Adam tam kapıya ulaştığında aklına bir Ŗey geldi ve yatağın ucuna doğru s r nd . Orada diz çöktü ve direklerden birine tutundu.

"Sebastian?"

Döndü, kaŖlarını kaldırdı.

Gülümsedi, başını yana e di ve başıyla onayladı. "Evet," dedi usulca. "Cevabım evet."

Karanlıkta bile altın sarısı olan gözleri yanıyordu. Yata a doğru tek bir adım attı ve sonra durdu. " yi geceler, ufaklık," diye cevap verdi, sesi duygu yüklüydü. Sonra da gitti.

BÖLÜM 30

"Aklında ne var Baz?"

Sebastian bakışlarını manzaradan ayırıp Pelthamshire'a doğru ilerleyen arabada karşısında oturan annesine gülümsedi. "Mercy muhtemelen at yetiştirmek isteyecektir."

Carolyn gülümsedi. "O zaman at yetiştireceksin. Atları seviyorsun."

Dük kaşlarını kaldırdı. "Atların benim için yapabileceklerini seviyorum. Öte yandan Mercy atları çok sever." Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Köpekleri de sever. Sanırım evcil hayvan olarak bir tür yaratığımız olacak."

Carolyn yumuşak bir sesle, "O çok hoş bir genç hanım, Baz," dedi. "Ve sen de harika bir koca, evcil hayvan sahibi ve at yetiştiricisi olacaksın, eğer istediğin buysa." Biraz güldü. "Ama atlar ve köpekler senin yün toplamana izin vermezler."

Sebastian oturduğu yerde biraz kıpırdandı. "Çocuk sahibi olmayı hiç bu kadar düşünmemiştim," dedi. "Bir varis sahibi olmayı düşündüm ama baba olmayı hiç düşünmedim."

"Babasız büyüdüğün için bu işte başarılı olamayacağını mı düşünüyorsun?"

Sebastian yüzünü buruşturdu. "Onun gibi bir şey."

"Trevor ailesini neredeyse hiç görmedi, hayatım."

Sebastian başını salladı. "Biliyorum." Pencereye döndü ve sonra acil bir bakışla annesine doğru eğildi. "Ama ben Trevor gibi değilim. Benim bulamadığım kahkahayı o buluyor. Nasıl eğleneceğini biliyor." Durdu ve dikkatle annesine baktı. "İyi bir evlat olduğumu biliyorum. Bunu nasıl yapacağımı senden öğrendim. Ama..."

Carolyn koltukların arasındaki boşluğa uzanıp onun ellerinden birini kavradı. "Tek yapman gereken sevmek Baz. Karını sev, çocuklarını sev ve kendini sev. Eğlence kendiliğinden gelecektir." Baz onun elini sıktı ve sonra koltuğuna geri oturdu. "Güven bana."

Ackerly evinin yoluna saptılar ve ne olduğunu anlamadan gürültülü, şamatalı ailenin koynuna girdiler. Herkes gelmişti; ev kahkahalarla doluydu, insanlar her köşeden birbirlerine sesleniyor, çocuklar koridorlarda koşturuyor ve kapılardan içeri girip çıkıyorlardı.

Mercy yolda onu bekliyordu. Arabadan iner inmez kendini Sebastian'ın kollarına atmış ve sanki Sebastian daha önce evini hiç ziyaret etmemiş gibi, çocukluğunun dünyasını oluşturan her şeyi ona göstermeye hevesli bir saksagan gibi gevezelik ederek Sebastian'ın yanından ayrılmamıştı.

Tüm maiyet geceyi burada geçirdi ve Sebastian, yapmak istediği son şey olmasına rağmen, Blackthorne Malikânesi'nde gerçekleşmesi konusunda ısrar ettiği düğün için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere kısa bir süreliğine Londra'ya dönmenin gerekli olduğu gerçeğine karşı çıkamadı.

Ertesi gün Pelthamshire'da, tüm kızlarını ve torunlarını bir günlüğüne de olsa bir arada görmekten büyük mutluluk duyan Bingham Ackerly'nin başkanlığında kahvaltı masasının etrafında otururlarken Patience, "Elbiseye ve çeyize ihtiyacı olacak, tabii bir de gönderilmesi gereken davetiyeler var," diye ısrar etti. "Tüm bunları yapmak için en iyi yer, ihtiyacımız olan her şeyin elimizin altında olacağı Londra'dır."

"Davetiye mi?" Sebastian sinirlenmiş görünüyordu. "Davetiyeye ne gerek var ki? Davet etmek istediğim herkes zaten burada oturuyor."

Kucağına oturmuş, kollarını boynuna dolamış olan Mercy mutlulukla omuz silkti. "Düğüne kimin geleceği umurumda değil," dedi. "Prinny'yi davet et." Güldü ve buyurgan bir elini havada salladı. "Ve Papa'yı!"

Patience en küçük kız kardeşine sevgiyle baktı ama Sebastian dehşete düşmüş görünüyordu. "Kesinlikle yapmayacağız. Sadece aile. Resepsiyon yok-"

"Oh, kesinlikle bir resepsiyon olacak," diye araya girdi Grace.

Sebastian homurdandı ve nişanlısının bir tutam saçını çekiştirdi. "Kız kardeşinle biraz mantıklı konuş, urchin."

Mercy bacaklarını salladı. Bir süre sonra kararlı bir ifadeyle, "Küçük düğün, büyük davet," deyince Trevor sırttı.

Sebastian ona bir kaşını kaldırdı. "Peki neyi bu kadar eğlenceli buluyorsun?" "Bu," dedi Trevor, Mercy'yi göstererek. "Seni daha önce hiç bu kadar

kucağına tünemiş bir kadınla. Hem de mutlu bir kadın."

Mercy ona burnunu kırıştırdı ve daha rahat yerleşmek için kıpırdandı. Sebastian Trevor'a sinirli bir bakış attı ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve kollarını Mercy'nin beline doladı. Şimdilik onun istediği hemen her şeyi yapmasına izin vermekten son derece memnundu.

Ancak üç hafta sonra, düğün konusunda ona tanıdığı serbestlikten dolayı büyük pişmanlık duydu. Evliliğin gerçekleşmiş olmasına rağmen

Londra'dan saatler uzaklıkta gerçekleşecek olan resepsiyon için neredeyse tüm davetiyeler kabul edilmişti. Blackthorne Malikânesi ağızına kadar dolu olacaktı ve kilometrelerce uzaktaki hanlar da öyle. Pelthamshire'daki han bile doluydu ve tam iki saat uzaklıktaydı. Daha da kötüsü, sosyal programı tam tersine daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Müstakbel eşiyle vakit geçirebilmesinin tek yolu buydu.

Mercy'nin günleri provalar, tadımlar ve bir düğün planlamanın getirdiği diğer tüm küçük şeylerle doluydu, bu yüzden Sebastian akşamları birkaç etkinliğe katılmayı gönülsüzce kabul . Sezon ermek üzereydi ve evlenmeleri için bu kadar çabuk ısrar ettiği için Blackthorne Malikânesi'ndeki resepsiyon resmi olmayan bir son olacak gibi görünüyordu. Düğüne Patience'la birlikte katılacak olan Vikont Sexton da dahil olmak üzere, davetlilerin çoğu daha sonra taşradaki evlerine gitmeyi planlıyordu. Victor Maintree Londra'dan çoktan ayrılmıştı ve Patience, Grace ve Faith'le yaptığı tartışma üzerine biraz düşündükten sonra Ronald'a daha fazla ilgi göstermeye başladığında aniden yola çıktı. Sanki görevini başarıyla tamamladığını ve yoluna devam ettiğini düşünüyordu.

"Mutlu görünüyor," dedi Mercy en büyük kız kardeşi için. Kendisi de mutluluktan ışıldıyordu. Düğüne bir hafta kalmıştı ve Sebastian, İngiltere'deki her dul, matron ve bakireye nasıl tanıştıklarını anlatmaktan bıktığını söyledikten sonra kız kardeşleri ve teyzesiyle birlikte dans pistinin kenarına bırakılmıştı. Bu gece şimdiye kadar üç dansa, iki kez ikram masasına gitmeye ve ev sahipleri beklenmedik bir şekilde onları onur konuğu ilan ettiğinde doğaçlama bir kabul sırasına katlanmıştı. Mercy sadece gülmüş, kaşlarını çatmaya meyilli görüldüğünde onu dürtmüş ve sonra arkadaşlarını, bir şişe konyağı ve bir kart oyununu bulmaya gittiğini söylediğinde yanağını öpmesi için uzatmıştı.

Faith kolunu Mercy'ninkinin arasından geçirdi ve başıyla onayladı. Patience, Ronald Darvel ile vals yapıyordu; Darvel konuşkanlığından çok daha iyi bir dansçıydı ama son bir hafta içinde kabuğundan giderek daha fazla çıkmaya başlamıştı. Huntwick konağının demirbaşı haline gelmişti ve herkes onu çok seviyordu.

Cleo Teyze, gözleri Ronald Darvel'i takip ederek, "Bu yıl bitmeden altınız da evlenmiş olacaksınız," diye öngördü. "Hem de tam zamanında. İçimde başka bir sezon olduğunu hiç sanmıyorum." Bastonunu vurgulamak için balo salonunun zeminine vurdu.

Mercy alaycı bir şekilde güldü. "Ben senden çok daha gencim Cleo Teyze ve içimde başka bir mevsim olduğunu da sanmıyorum. Son altı yıldır takdire şayan bir şekilde dayandın."

Yaşlı kadın alay etti ama gözleri parlıyordu. Yirmi beş yıllık muhteşem bir evliliğin ardından kaybettiği kocasının yasını tutarken, yeğenlerinin topluma kazandırılmasına yardımcı olmak onu meşgul etmişti.

"Bana biraz izin verir misiniz lütfen?" Mercy'nin gözleri balo salonuna sabitlenmişti. "Konuşmak istediğim birini görüyorum." Dans pistinin etrafındaki kalabalığın arasından ilerlemeye başladı, avının hâlâ onu en son gördüğü yerde olmasını umuyordu.

Mercy büyük bir saksı bitkisinin yanında belirdi. "Lucinda!" diye seslendi ve sarışın kız cevap vermeyince aceleyle ilerledi. Bitkinin yapraklı yapraklarından birinin altına eğildi ve kendini eski düşmanlarından biriyle yüz yüze buldu.

Lucinda'nın gözleri büyüdü. Sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi endişeyle etrafına bakınırken Mercy onu rahatlatmak için gülümsedi. "Burada olduğun için çok mutluyum, Lucinda. Biraz konuşmamızın sakıncası var mı?"

Lucinda başını salladı, bukleleri başının hareketiyle çaresizce sallanıyordu. "Her şey için çok üzgünüm Mercy," dedi aceleyle, ellerini sıkarak. "Amy'nin o korkunç maskeli baloya kadar ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum."

Mercy küçük kızın koluna bir el koydu. "Biliyorum," dedi. "Sana da çok kaba davrandılar Lucinda." Etrafına bakındı. "Biraz oturacak bir yer bulmak ister misin?"

Lucinda başını salladı. "Aslında birini bekliyorum." Eğildi ve Mercy'nin arkasına baktı. "Bize içecek bir şeyler getirmeye gitti."

Mercy Lucinda'ya alaycı bir bakış attı. "Ooooh. Genç bir erkeğin mi var, Lucinda?"

Lucinda dudağını ısırды. "Aslında o senin bir arkadaşın ve ben ondan oldukça hoşlanıyorum, bu yüzden umarım-"

"İyi akşamlar, Bayan Ackerly."

Mercy, Alfred Winters'ın sesini duyunca şaşkınlıkla döndü. Arkasında durmuş, bir elinde bir tabak pasta, diğerinde bir fincan limonata tutuyordu. Yüzü şimdi hayranlıkla parlayan Lucinda'ya baktı.

"Merhaba lordum," diye sıcak bir şekilde karşılık verdi. "Sizin ve Bayan Harcourt'un tanıştığınızı bilmiyordum."

Alfred gülümsedi. "Tanışmamız" -Lucinda kıkırdayınca durakladı ve gülümsedi- "korkarım tamamen senin hatan."

"Evet," diye heyecanlandı Lucinda. "Sizden özür dilemeyi çok istiyordum, Lord Winters'la arkadaş olduğunuzu biliyordum ve kasabadan ayrıldığınızı duymuştum, bu yüzden ona sizin için bir mesaj iletmeyi düşündüm ama-"

"Ama konuşmaya başladık," diye araya girdi Alfred gülümseyerek, "ve ne olduğunu anlamadan balo sona erdi ve Bayan Harcourt'un ailesi gelip onu elimden aldı."

"Sonra ertesi gün aramaya geldi ve aynı şey oldu," diye fişkırdı Lucinda. "Sadece konuşuyoruz, konuşuyoruz ve sanki hiç konuşmamışız gibi oluyor çünkü zaman çok hızlı geçiyor!"

Mercy şaşkın bir gülümsemeyi sakladı ve Alfred'in yüzüne bir bakış attı. Lucinda'ya sıcak gözlerle ve yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Kaderin öngörülemez doğası karşısında şaşkınlıkla başını salladı, teşekkür etti ve mutlu çiftin yanından ayrılırken ikisine de düğün davetiyesi göndermeyi aklına not etti. Sonra öğrendiklerini anlatmak için kız kardeşlerinin yanına döndü.

İskambil salonunun içinde erkekler Sebastian'a düğünle ilgili iyi huylu bir şaka yapıyorlardı, özellikle de Blackthorne Dükü'nün nihayet ne zaman evleneceğine dair sezonun başlarında White'ın bahis defterine yatırdığı bir bahsi daha kaybeden Gareth Lloyd'a.

Gareth ellerinin arasında, "Hunt beş yıl önce evlendiğinde *tonların* düğünlere olan merakını tarihin idamlara olan merakıyla kıyasladığını hatırlıyor gibiyim," dedi. "Söz konusu insanların geri dönülmez olana karşı hastalıklı bir merakı var."

"Öyle mi?" Sebastian sırtıttı. "Onun düğünü Londra'da yolları saatlerce kapatan bir sirk gibiydi. Benimki çok daha küçük olacak."

Trevor başını salladı. "Ama resepsiyonunuz çok heyecanlı olacak. Krallığın bir dükü her gün evlenmiyor. Sanırım Ashe ve Meadows'un buna hakkı vardı." Başını Lachlan'a doğru eğdi. "Kaçarak evlenmek çok daha verimli olur."

Lachlan sevgiyle, "Charity bana bir seçenek sunmuş gibi değil," dedi. "Ve İskoçya'da kalmayı tercih ettiğim halde beni her sezon Londra'ya geri sürüklüyor. Muhtemelen inanmayacaksınız ama Asheburton Keep'te bir kuzu kadar uysal."

Gareth homurdandı. "Buna bir an bile inanmıyorum. En azından Meadows, Rothmere'de bakması gereken hastaları olduğu için yeterince şanslı, böylece Londra'ya gelmemek için bir bahanesi oluyor. Amity zaten ona sorun çıkaracak biri değil. Onun kaçmasına gerçekten izin vermemeliydin, Ashe."

Göz kırptı ve sonra hepsi sustu, kendi flörtlerini ve Ackerly kardeşlerle yaptıkları evlilikleri, iyi dostları doktorun şehrin cazibesinden ve ışıltısından uzakta yaşadığı sakin huzurlu hayatla karşılaştırdılar.

Sebastian arkadaşlarına, "Aslında *hepinizin* daha iyi durumda olduğunu düşünüyorum," dedi. Kartları karıştırdı ve dağıtmaya başladı. "Mercy on üç yaşından beri sözde kur yapıyorum, hoşuma gitse de gitmese de."

"Eğer adil olursak," diye ekledi Trevor, "bizim 'kolaylığımız' için övgüyü sen alıyorsun. Mercy'yi öldürmek için elinizden geleni yapmasaydınız hiçbirimiz eşlerimizle tanışamayacaktık bile."

Sebastian bu anı karşısında gülümsedi. "Başta onun bir erkek olduğunu sanmıştım. Yanıldığımı anlayınca her zamankinden daha çok sevindim."

Lachlan gözlerini devirdi. "Şuna baksana. Gerçekten gülümsüyor."

"Resmen fişkırıyor," diye hemfikir oldu Gareth. "Bu oldukça iğrenç. Sence soğuk, kayıtsız Thorne'umuzu geri alabilecek miyiz? Bu cehennemi mutluluk her şeyi ele geçirmeden önce huysuz kardeşimin masayı toparlamasına gerçekten yardımcı olmuştu." Hepsi güldü ve el oynamaya başladı.

"Şimdi kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" diye şaka yaptı Trevor. "Ona Mercy'yle geçireceği birkaç yıl ver. Blackthorne Malikânesi'nden dönerken Pelthamshire'daki yemek masasında onu görmeliydin." Gareth'a doğru eğildi. "Mercy'yi çok sevdiği bir evcil hayvan gibi kucağına oturtmuştu, çok mutluydu."

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi Gareth.

Trevor göz kırptı. "girmek ister misin?"

Gareth onun koluna yumruk attı. "Şu eli bitirelim ve geceyi noktalayalım beyler. Ben, kendi adıma, karımı eve götürmeye hazırım."

BÖLÜM 31

Şehirdeki evine yalnız dönmek istemeyen Sebastian, karı koca olmadan önce katılacakları son balodan Mercy'ye eşlik ettikten sonra kendisini içeri davet etmişti. Sabah tüm Ackerly ailesinin eşliğinde Blackthorne Malikânesi'ne doğru yola çıkacaklardı. Sebastian'ın yanında elbette sadece annesi vardı. Lachlan Kimball teknik olarak onun kuzeniydi ama bu iki erkeğin de açıkça iddia edemeyeceği bir ilişkiydi. Yakında evlilik yoluyla kardeş olmaları doğru görünüyordu.

Kız kardeşlerine iyi geceler diledikten ve dışarıda fazla kalmamaları konusunda uyarı aldıktan sonra Mercy ve Sebastian bahçede el ele dolaşarak gürül gürül akan çeşmenin yanındaki büyük bir ağacın yanına geldiler. Mercy gülerek ay ışığında ağacın etrafında dönüyor, parmaklarıyla ağacın sert kabuğunu hafifçe sıyrıyordu. Sebastian her kıpırdadığında Mercy ona karşılık veriyor, böylece ağaç tam olarak ikisinin arasında kalıyordu. İkisi de tek bir kaş kaldırışıyla oyunu bitirebileceğini bilse de, şu ana kadar oyunun tadını çıkarmasına izin veriyordu.

Durdu, sonra döndü ve sırtını gövdenin sert yüzeyine yasladı, ayaklarını bileklerinden gelişigüzel çaprazlamış, ellerini tahta ile sırtının küçük kısmı arasındaki boşluğa bastırmış bir kayıtsızlık . Mercy bir an dudağını ısırdı, sonra ellerini omuz hizasında ağaca koydu ve eğilip ona baktı, gözleri dans ediyordu.

"Pes mi ediyorsun?"

Sebastian hiçbir şey söylemedi, ancak kız onun vurdumduymaz ifadesini kırmaya çalışan bir gülümseme görebiliyordu.

Mercy ona doğru daha da eğildi, saçları omuzlarından kayarak dirseğinin etrafına dağınık bir bukle halinde sarktı. Hâlâ yanıt vermeyince, yanağını usulca koluna sürttü, sonra döndü ve dudaklarını gömleğinin kıvrılmış kolunun altındaki deriye bastırdı. Adamın teninin tüylerinin diken diken olduğunu hissederek ödüllendirildi. Avantajını kullanarak dudaklarını hafifçe ayırdı ve nefes vererek o küçük noktayı sıcak nemle yıkadı.

"Mercy?"

Gözlerini kapattı. Onun adını söyleyişini, ikinci hecenin boğazının dibinden kıvrılıp yumuşak bir tıslamayla dilinden kayışını seviyordu. "Evet?" Dudaklarının onun teninde mırıldanmasına izin verdi.

"Benden önce üç saniyelik bir avantajın var-"

Bitirmesine izin vermedi. Kumral saçlarını savurarak ve kahkahalar atarak çimenlikte koşmaya başladı ve birdenbire inanılmaz derecede uzak görünen terasa doğru koşmaya başladı. Ve tabii ki öyleydi de. Uzun olmasına rağmen bacakları onunkilerden çok daha kısaydı ve ayakları sadece balo salonu zeminleri için tasarlanmış terliklerle kaplıydı. Sebastian'ın yapabildiği uzun, yeri yutan adımlarla boy ölçüşemezlerdi.

Daha terasa yaklaşmadan adamın kollarının beline dolandığını hissetti, onu yakaladı ve göğsüne güvenli bir şekilde yaslanmış halde yere taşıdı. Mercy onun üzerine yayılarak yere düştü. Adam onu sırtüstü çevirip vücuduyla sabitlemeden önce ona nefessiz, muzip bir sırıtış attı. Ellerini yakalayıp başının üzerinde tuttu, yumuşak çimenler bileklerindeki deriyi gıdıklıyordu. Ona bakarken kalbi hızla çarptı ve her zamanki gibi onun altın bakışlarında kayboldu.

"Ben pes *etmem*," dedi.

"Biliyorum."

"Ne kazandım?" Adamın gözleri kızın ağzına kaydı.

Mercy onun altında biraz kıpırdandı ve güldü. "Bir öpücük mü?" dedi umutla.

Gözleri altın gibi parlıyordu. Ay bir bulutun arkasına geçerek onları daha derin bir gölgeye büründürdü ve hiçbir uyarıda bulunmadan, onun ruh halinin alaycıdan ateşli bir hale dönüştüğünü ve vücudunun buna karşılık olarak gerildiğini hissetti.

"Oh, evet," dedi. "Bir öpücük." Eğildi ve dudaklarını hafifçe kızın alnına değdirdi. "Seni kesinlikle öpeceğim, ufaklık."

Ellerini bıraktı ve yüzüne dokundu, parmak uçlarını bir kaşının üzerinde gezdirdi ve yanağını avucunun içine aldı. Ama kız dönüp avucuna bir öpücük kondurduğunda, Sebastian nefesini içine çekti ve başını iki yana salladı.

"Hayır, Mercy. Bu benim ödülüm." Başparmağı ve parmakları arasında kızın yanaklarını kavradı ve dudaklarını büzdü. "*Beni* öpemezsin."

Mercy biraz homurdandı, ta ki adamın dudakları burnunun kenarında, gözlerinin hemen arasındaki yumuşak deri parçasını bulup okşayana kadar. Parmakları alnında ve yanaklarında dolaştı, en küçük parmağı ağzının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kaydı. Geçerken dolgun alt dudağını biraz aşağı çekti, içeriden nem aldı ve çenesinden aşağıya doğru izledi. Mercy havanın tenini serinlettiğini hissetti ve nefesini tuttu; Sebastian kıkırdadı ve

Dudakları boğazının sütununda çırpınan nabızı bulana kadar başını eğdi.

"Lütfen," diye nefes aldı Mercy ve sonra dudakları kulağının arkasına yerleşmek için boynunu kemirdiğinde nefesi kesildi.

"Tekrar söyle, ," diye fısıldadı ve kız hemen cevap verdi, bir eli saçlarına kayıyordu, sesi ihtiyaçtan ağrıyordu.

"Oh, evet. *Lütfen*," diye tekrarladı.

Çıldırıncı dudakları kulak memesini sıcak, nemli ağzına çekti. Dili kulağının hassas kıvrımlarında ve kuytularında gezindi, dişleri dış kenarındaki yumuşak deriyi ısırdı ve ısırdı. Adam hafifçe yana kayarak yüzünü avuçlarının arasına almadan önce dudaklarından bir kez daha sözcükler döküldü. Bacakları onunkilere, onunkilerin arasına dolandı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti, usulca birbirlerine sürttü, sonra biraz geri çekildi, böylece nefesleri aniden bir uçurum gibi hissettiren küçük boşlukta birbirine karıştı.

"Öp beni, Mercy," diye mırıldandı, ama kız denediğinde, aralarındaki küçük, işkence dolu mesafeyi koruyarak geri çekildi.

Tam hayal kırıklığı karnında kendini göstermeye başlamıştı ki, adam onu geriye doğru itti, bir kez hırladı ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Kadın öleceğini düşündü. Dudakları önce yumuşakça, sonra giderek artan bir şevkle onunkilerin üzerinde hareket etti. Ağzını kendi dudaklarıyla şekillendirdi ve birden fazla kez dişlerini hissetti. Dili dudaklarının kıvrımları boyunca hareket ederek onu kendisine açılması için kışkırttı ve kadın buna karşı koymanın imkânsız olduğunu anladı. Dili onunkiyle buluştu, dönüyor, dans ediyor ve tadına bakıyordu, çaresiz sözcükler öpüşmenin etrafından mümkün olduğunca kayıyor, inlemeler ve sızlanmalar birbirine karışıyordu.

Elleri başının arkasında birbirini buldu ve Sebastian'la birlikte nefes almakta zorlanana kadar öpüştiler. Sonunda Sebastian öpüşmeyi kesip sırt üstü yattı, kızın başını göğsüne yasladı ve çenesini kızın başının üstüne koydu.

Bir süre sonra Mercy konuştu. "Neyi

biliyorsun?" "Neyi?"

"Kazanmana izin verdim."

Bunun üzerine Sebastian yüksek sesle güldü ve ayağa kalktı. Ayağa kalktı, onu yerden kaldırmak için elini uzattı ve bir kolunu onun omuzlarına dolayarak terasa doğru yürümeye başladı.

Gidecekleri yere vardıklarında, en üstteki basamağa oturdu ve Mercy'yi altındaki basamağa oturması için aşağı çekti. Mercy ona yaslandı ve yıldızlara bakarak ne yapacağını merak etti

Onlardan biri aniden gökyüzüne fırlasa muhtemelen bunu dilerdim. "Sadece iki gün daha."

"Saatleri saymaya başladın mı?"

Sesi, sıcak ve sevecen, karnının derinliklerindeki bir akorda dokundu ve onu tekrar karıncalandırdı. Başını iki yana salladı. "Öyle mi?"

Onu kendine daha sıkı çekti. "Dakikaları sayıyorum, aşkım."

Mercy onun elini kaldırdı ve öptü.

Yine dostça bir sessizliğe gömüldüler. Evin içinden sessiz sesler duydular. Ailenin eve gelmesini bekleyen hizmetkârlar son görevlerini tamamlıyorlardı ve ikinci kattaki çok sayıda açık pencereden birinden, muhtemelen Grace ve Trevor'ın uyumaya hazırlanırken çıkardıkları alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorlardı. Sebastian muhtemelen Mercy'yi içeri götürüp onu da uykusunu bulmaya göndermesi gerektiğini biliyordu ama henüz onu bırakmayı kendine yediremiyordu.

Mercy onun düşüncelerini okuyarak, "On dakika daha," dedi.

Kıkırdadı ve başının üstünü öptü. "On dakika daha," diye kabul etti.

Üst kattaki pencereden küçük bir gümbürtü duydular ve ikisi de sese doğru baktılar. "Sanki benim yatak odamdan geliyor gibiydi," dedi Mercy. "Patience muhtemelen bana iyi geceler dilemek için içeri girdi ve nerede olduğumu merak ediyor."

Sebastian iç çekti. "Sanırım on dakikamız doldu. Muhtemelen seni aramaya gelecektir."

Ayağa kalktı ve Mercy'yi de ayağa kaldırmak için aşağı uzandı ama üst kattaki pencereden bir gümbürtü daha geldi. Bunu bastırılmış bir çığlık izledi.

"Sabır mı?"

Ona seslenen Mercy'ydi ama Mercy'nin odasının içinde Patience olduğu yerde donup kalmış, boynuna dayanan bıçağın korkusundan neredeyse nefes alamayacak kadar korkmuştu.

"Hiç... ses yok," dedi davetsiz misafir arkasından. Onu pencereye doğru itti. "Ona iyi olduğunu, sadece ayağını bir yere çarptığını söyle."

Titreyen Patience ileri doğru tereddütlü bir adım daha attı. "Ben iyiyim," diye seslendi açık pencereye doğru. "Sadece sakarım."

"Onlara iyi geceler dile," diye tısladı kimliği belirsiz saldırgan. Patience başını hafifçe salladığında, bıçağı derisine bastırdı.

"İyi geceler!" diye seslendi ve sonra çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne istiyorsun?" diye homurdandı kendine geldiğinde.

"Şşşt." Davetsiz misafir hafifçe eğilip pencereden dışarı baktı. Sebastian Tremaine ve Mercy Ackerly aşağıda sessizce konuşuyorlardı ve o izlerken Sebastian şefkatle Mercy'nin kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı ve sonra onu öpmek için eğildi. Davetsiz misafir homurdandı. "Ben ne istiyorum? Seni değil, ama görünüşe göre alabileceğimi almak zorundayım. Şimdi çekil."

Patience'ı kapıya doğru itti ama Patience ayaklarını dikti ve yerinden kımıldamayı reddetti.

"Bu bıçağı senin üzerinde kullanmayacağımı, Blackthorne'un gitmesini beklemeyeceğimi ve yukarı çıktığında asıl almaya geldiğim kişiyi almayacağımı sanma."

Patience hissettiğinden çok daha cesur bir tavırla, "Kız kardeşim ve eniştem hemen koridorun sonunda ve çığlıklarımı duyacak bir ev dolusu hizmetçi var," dedi.

"İnkâr edilemez bir gerçek. Ama bundan doğacak tek şey, senin acınası ev hayatının zamansız bir şekilde sona ermesi olacaktır. Şimdi *kımıldayın*," diye tekrarladı. "Koridorun karşısına ve arka merdivenlerden aşağıya. Mutfak boş olmalı ve kız kardeşinle dükünün içeri girdiklerinde merdivenlerde karşılaşma riskini göze alamam."

Patience onun kim olduğunu ve hayatı hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak etti. Sesi tanıdık geliyordu ama fısıltının ötesine geçmemişti ve Patience tam olarak çıkaramıyordu. Ve Tanrım, adam konağın çevresini iyi biliyordu. Bu ya burada vakit geçirecek kadar yakın biri olduğu ya da evin düzenini öğrenmek için daha önce burada bulunduğu anlamına geliyordu. Bu bilgi onu ürpertti ve aynı zamanda adamın onu öldürmek ve itaat etmezse Mercy'yi almak konusunda tamamen ciddi olduğunu fark etmesine neden oldu. Tahta gibi, onun talimatlarını takip etti.

Merdivenlerden olaysız inmeyi başardılar. Davetsiz misafir onu mutfak kapısına doğru itti; kapı Huntwick'in eviyle yandaki ev arasındaki küçük sokağa açılıyordu. Patience dikkatlice merdivenlerden indi.

üç adım. Bıçağın ucunun boynuna hafifçe battığını hissetti ve dudaklarına yükselen acı dolu nefesi bastırdı.

"Şşşt!"

Sokağa doğru ilerlediler ve sonra duvarın yanındaki gölgelerde beklediler. Birkaç dakika sonra Sebastian ön kapıdan çıktı ve bekleyen arabasına bindi; davetsiz misafir sokak boşalana kadar bekledi ve sonra Patience'ı yürüyüş yoluna itti.

"Çabuk ol," diye fısıldadı.

Köşeyi döndüklerinde orada bekleyen eski püskü arabayı görünce yüreği ağzına geldi. Patience dudağını ısırды ve dehşet gözyaşlarına karşı koydu. Tek umudu Mercy'nin içeri girip ona şahsen iyi geceler dilemeye karar vermiş ve gittiğini fark etmiş olmasıydı ama bu pek olası görünmüyordu. Onu kaçıranın merhametine kalmıştı.

Arabanın basamaklarını tökezleyerek çıktı, koltuklardan birine ağır ağır oturdu ve arkasından kimin tırmandığını görmek için döndü, ama adam yüzüne düşük bir şapka takmıştı ve alt yarısını gizlemek için koyu renkli bir bez bağlamıştı. Tavana bir kez vurdu ve sonra oturdu.

Araç hareket etmeye başladı. Patience yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı.

Mercy ertesi sabah kahvaltı salonunda şaşkın bir bakışla belirdi. "Grace? Patience'ı gördün mü?"

Grace başını kaldırıp Trevor'la paylaştığı gazeteye baktı, şaşırmıştı. "Hayır. Hâlâ üst katta olduğunu sanıyordum."

Mercy başını salladı. Personel etrafta koşuştururken, ev halkını Blackthorne Malikânesi'ne yolculuk için hazırlarken her yere bakmıştı. "Odasını kontrol ettiğimde yatağı çoktan yapılmıştı. Erken kalkmıştır diye düşündüm."

Trevor başını kaldırdı. "Bu hiç mantıklı değil. Neredeyse sabahın üçüne kadar eve gelmedik."

"Biliyorum," diye onayladı Mercy, dokuz buçuğu gösteren saate bakarak. "Ve Sebastian ondan sonra bir saat boyunca benimle birlikte terastaydı. Geri geldik çünkü Patience'ın odamda olduğunu duyduk. Bir şeye çarptı ve ağladı, sonra bize iyi olduğunu söyledi ve iyi geceler diledi. Bu bana şunu hatırlattı-" Durdu ve Grace'e korkulu bir bakış attı.

"Henry Belden öldü," dedi kız kardeşi, onun düşüncelerini doğru bir şekilde okuyarak. Adam, nişanlı oldukları gibi çılgınca bir yanılsamaya kapılarak Grace'i kaçırmış ve Pelthamshire'daki mülklerinde bulunan eski bir av kulübesine götürmüştü. Onları keşfetmeye çok yaklaştığında Mercy'yi de hapsetmişti. "Ve tüm dünyada Patience'a zarar vermek isteyebilecek birini düşünemiyorum."

"Yürüyüşe çıkmış olabilir mi?" diye sordu Trevor.

Mercy ve Grace başlarını salladılar. "Asla yalnız değiller. Bu saatte asla," dedi Mercy. "Patience dünyadaki en dikkatli insandır. Biz büyürken sürekli birimizin kaybolacağından endişe eder ve durması için ona yalvarana kadar kişisel sorumluluklarımızı kafamıza kakardı."

Ön kapıdan gelen ani bir gürültü hepsinin sıçramasına neden oldu.

Trevor odadan çıkarken, "Burada kal," diye emretti. Saniyeler sonra Sebastian'ın tedirgin sesini duydular.

"Mercy nerede? Burada mı?"

"Grace'le birlikte kahvaltı salonunda," diye cevap verdi Trevor. Bir saniye sonra her iki adam da kapıda belirdi, ardından sol şakağında oldukça büyük bir kesik ve çürük Vikont Sexton geldi. Sebastian Vikont'a soru sorarcasına baktı, yüzü dikkatle kontrol edilmiş bir öfke maskesiydi.

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye kekeleydi Ronald. "Buraya onu almaya geleceğini söyledi."

"Kim kimi almaya geliyordu?" Mercy'nin kalbi korkuyla çarpıyordu ve Sebastian'dan Ronald'a ve geriye baktı. Körü körüne Grace'e uzandı, o da elini tutup yanına geldi. "Patience'ı bulamıyoruz."

Ronald'ın gözleri parladı ve yüzündeki ifade endişeden yoğun bir öfkeye dönüştü. "Ben V-Victor." Heyecanlı olduğu her halinden belliyken konuşma bozukluğunu kontrol etmeye çalışmaktan bitkin görünüyordu. "O-o-o dedi ki..." Hayal kırıklığı içinde pes etti ve yardım için Sebastian'a baktı.

"Victor Maintree sandığımız kişi değilmiş," diye açıkladı Sebastian acımasızca. "Dün gece ansızın Sexton'ın konağına geldi ve kendi deyimiyle 'her şeyi yoluna koyma' planı için yardım istedi."

Grace hayal kırıklığı içinde, "Anlamıyorum," dedi. "Neyi doğru yapalım?"

Sebastian elini kaldırdı ve Trevor'a döndü. "Birini gönderip Roth ve Ashe. Yola çıktığımızda Sexton'ın benimle paylaştıklarını üçünüze de açıklayacağım."

Trevor kısaca başını salladı ve odadan çıktı. Ama Mercy "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Dük bir sandalye çekti ve onu kucağına aldı. "Victor Maintree aslında Nicholas Tremaine'dir." Kızın boş bakışları karşısında, "Babam" diye açıkladı.

Herkesin gözleri büyüdü.

"Görünüşe göre ben doğmadan önce borçlarından kaçarken sahte bir kimlik yaratmış. Kendisinin ve küçük kardeşinin oldukça ciddi kumar bağımlılıkları ve sorumluluklarından kaçma eğilimleri varmış. Büyükannem onları şımartmış, büyükbabam da mümkün olduğunca onlar için elinden geleni yapmış ama kayıpları mülkü etkilemeye başlayınca ikisini de evlatlıktan reddetmiş ve kapı dışarı etmiş. Zaman geçti ve büyükbabam yaşlandıkça kararından pişmanlık duymaya başladı, bu yüzden avukatına birini veya her ikisini de bulması için araştırmacılar tutturdu. Küçük oğlu Oliver'ın izini İskoçya'ya kadar sürmüş, ancak büyük oğlundan evlendiği, bir çocuk sahibi olduğu ve daha sonra ortadan kaybolduğu dışında hiçbir haber alamamış. Edward Tremaine'in artık bir varisi ve oğullarıyla ilgili suçluluk duygusunu yatıştırmak için bir yolu vardı. Beni yasal varisi ilan etti ve bu hikayenin geri kalanını hepiniz biliyorsunuz.

"Onun ve bizim bilmediğimiz şey, müfettişlerin beni bulmadan önce Nicholas'ı bulmuş olmalarıydı. Müfettişler haberi dükün avukatı Caldecott'a getirdiklerinde, Caldecott önce Nicholas'la görüşüp onun gerçekten dükün oğlu olup olmadığını ve veliahtlığa geri dönmesi için önerdikleri şartları kabul edip etmeyeceğini öğrenmeye karar verdi. Nicholas'ın başka fikirleri vardı ve Caldecott'u onlarla birlikte gitmeye ikna etti.

"Mülkten zimmetlerine para geçirmeye başladılar. Caldecott bir kısmını elinde tutuyor, bir kısmını da Nicholas'a veriyordu; görünüşe göre kumar borçlarını ödeyecek, Edward Tremaine yaşlandığında ve manipülasyona daha açık hale geldiğinde evine dönüp görevine geri dönebilecekti. Ama Nicholas bunları ödemek yerine daha da fazla borca girdi. Caldecott malikânen para çekmeye devam etmekten vazgeçince, Nicholas ona şantaj yaptı.

"O sıralarda Edward'ın sağlığı bozulmaya başladı. Hızla kötüleşti ve Nicholas borçlularından saklanmaktan kurtulmaya yaklaşmadan vefat etti. Böylece miras bana kaldı. İş zekam sayesinde Caldecott'un mal varlığını tükettiğini kolayca görebildim. Onu görevden aldım ve babamla amcamın nerede olduğuna dair kendi soruşturmamı başlattım. Bu Nicholas'ı yeni bir kimliğe bürünmeye zorladı.

Maintree, ve tekrar ortadan kayboldu...ama Caldecott'un yıllarca zimmetine geçirdiği tüm parayı çalmadan önce değil."

Sebastian derin bir nefes aldı ve Trevor'ın neden bu kadar geciktiğini merak ederek kapıya baktı, sonra devam etti. "Caldecott'un payına düşen para bitince Victor yeni bir fikir bulmak zorunda kaldı. Tüm sorunlarını babasının reddine ve dolayısıyla bana yükledi. Blackthorne mülkünü mahvetme fikrini saplantı haline getirdi ve intikamını alırken ihtiyaç duyduğu fonları elde etmemesi için hiçbir neden görmedi. İlk planı, ilgilenebileceğim olası bir yatırımı olan bir işadama gibi davranarak bana yaklaşmaktı. Sonra benim iş yaptığım herkesin geçmişini derinlemesine araştırma eğilimimi öğrendi ve başka bir plan yapması gerektiğini anladı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Mercy. Ortaya çıkan tablo dehşet vericiydi.

Sebastian kapının yanında bir ileri bir geri volta atan Ronald'a başıyla işaret etti. "Hepsi unvanlı ve bekâr olan olası adayların listesini araştırdıktan sonra Sexton'la arkadaş oldu. Arkadaşlığı sağlamlaştırdıktan sonra, Vikont'u bir eş aramak Londra'ya gitmeye ikna etmek için çalışmaya başladı. Asıl planı senin ilgini çekmekti, Mercy, çünkü ailenle bir bağlantım vardı ve sen ilk kez sahneye çıkıyordun. Patience Londra'da sana eşlik edince planını değiştirdi. Aradaki yaş farkı ve Patience'ın beklenmedik bir erkek ilgisinden daha çok düşünmesi daha mantıklı geldi." Sebastian yüzünü buruşturdu. "Babamın cazibeden yoksun olduğu asla söylenmesin."

Grace ağır ağır bir sandalyeye oturdu. "Patience'ı kaçırmamanın onu amacına yaklaştıracığını nasıl düşündü anlamıyorum." Biraz telaşlı bir şekilde kapıya doğru baktı ve sessizce Trevor'ın diğerleriyle birlikte acele etmesini diledi. "Neden sadece seninle konuşmadı, sana söylemedi-?"

"Bana yakın olmak istemiyor Grace," dedi Sebastian. "Paramı istiyor ama unvanın, toprakların, statünün... Blackthorne Dükü olmanın getirdiği her şeyin harap olmasını istiyor. Farkında olmadığı şey, gerçekte unvanın kendisinin hiçbir gelir getirmediği ve mülkün kendisinin de sadece kendisini ve çevresindeki köyü geçindirecek kadar gelir getirdiği. Servetin geri kalanı şahsen bana ait ve Caldecott'un yardımıyla zaten yok ettiği her şeyi restore eden benim."

Mercy'nin ağzında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama Sebastian'ın en yakın arkadaşıyla beş yıldır evli olan Grace'in bu konuda biraz bilgisi vardı.

Başlığı çevreleyen koşullar. "Ama neden Patience'ı aldı?" diye sordu, hâlâ kafası karışık.

Sebastian'ın yüzü daha da asıldı. "Victor, kendisini iyi izlenen sosyal mevsime yerleştirecek ve İngiltere'nin en önde gelen ailelerinden birkaçına bağlayacak bir plan yapmanın riskli olduğunu biliyordu ve bu riski almak onu yakaladı. Birkaç hafta önce ortadan kayboldu çünkü Caldecott onu buldu ve çaldığı parayı geri istedi. Caldecott'a parasının olmadığını söylediğinde, avukat Victor'u bana ifşa edeceğine yemin etti. Victor bunu kabul edemezdi, bu yüzden onu takip etmeye başladı. Caldecott benimle yüzleşmekten korkuyordu, bu yüzden dün gece Vikont Sexton'ı ziyaret etti ve tüm iğrenç hikayeyi anlattı."

Grace Ronald'a uzun uzun baktı, gözleri yaraya takılmıştı, yüzü solgundu. "Majesteleri, Caldecott şimdi nerede?"

Sebastian dişlerini sıktı. "Victor, Sexton'ın evinden çıkarken onu boğdu. Sonra içeri girdi ve aynı şeyi Sexton'a da yapmaya niyetlendi. Kavgaya çıktılar ve Victor, hizmetkârlar kavgaya müdahale etmeden ve o kaçmadan önce sadece kafasına bir ateş demiri ile vurmayı başardı."

"Yüce Tanrım, bu deli adamın sabrı var." Grace ağır ağır oturdu, kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturdu.

Ronald Darvel sonunda sesini buldu. "Victor, Majestelerinin önem verdiği her şeyi elinden almak istediğini söyledi."

Sebastian başıyla onayladı. "Ve Patience dün gece ağladığını duyduğumuzda senin odandaydı, ufaklık." Mercy'yi daha sıkı sıktı. "Sanırım senin için geliyordu. Ve şimdi de peşinde-"

"Annen," diye nefes aldı Mercy.

Adamın elinden kurtuldu ve ayağa kalktı. "Gitmemiz gerek! Hemen şimdi!" Adamın eline uzandı ve çılgınca çekiştirdi. "Diğerlerini bekleyemeyiz. Onlar bize yetişebilir."

"Dur bakalım, kestane." Ayağa kalktı ve kızın yüzünü ellerinin arasına alarak onu kendisine bakmaya zorladı; kız panikten neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Her şeyden önce, Sexton'ın iyileşip hikâyeyi bana anlatmasının an meselesi olduğunu bildiğinden oldukça eminim. Bence Patience'ı almak yerine" -sertçe yutkundü- "onu oracıkta öldürdü çünkü intikam planı yapmak yerine hemen peşinden gitmemi istedi. İkincisi, Patience akıllı ve aklı başında bir kadın. Onu kışkırtması pek mümkün değil." Onu kendine çekti, kendi kalbi de çarpıyordu.

"Sen," dedi boğuk bir sesle saçlarına doğru. "Onunla dövüşebilirdin. Seni kaybedebilirdim."

"Ben olsam kaçardım," diye mırıldandı Mercy göğsüne doğru.

"O delirmiş, Mercy. Sexton'ın yüzüne bak." Dışarıda bir arabanın durduğunu duyduklarında hepsi kapıya doğru baktı ve Sebastian ekledi, "Siz hanımlar, biz yokken bir doktora görünmesini sağlayın."

Mercy ve Ronald aynı anda, "Ben de sizinle geliyorum," dediler. Birbirlerine baktılar.

Sebastian arkasını döndü, yüzü sert ve korkutucuydu. "Hayır," dedi.

Mercy kollarını kavuşturdu.

Faith ve Charity fuayeden koşarak içeri girdiler, her biri bir dakika içinde bir mil konuşuyordu. Grace elini kaldırıp Mercy ve Sebastian'a bakınca durdular.

"Sexton'a ne yapacağını söyleyemem, ama bu konuda bana itaat edeceksin, Mercy." Çenesini kaldırdı, koyu renk gözleri parladı.

Sebastian yardım için kız kardeşlerine baktı. Grace ona ters ters baktı ve Charity de neler olup bittiğine dair henüz hiçbir fikri olmasa da savaşmaya hazır görünüyordu. Gözleri Faith'e takıldı. "Onu burada tutmak için sana güveniyorum," dedi kısaca. Sonra da cevap beklemeden odadan çıktı. Sexton da onu takip etti.

Mercy onun peşinden gitmeye başladı ama Faith onun elini tuttu. "Bence onu dinlemelisin," dedi yumuşak bir sesle.

Mercy dudaklarını büktü ve adamların evden çıkmasını bekledi. Ancak kapı kapanır kapanmaz Faith'i başladı. Charity kesinlikle onun tarafındaydı ve Grace de söze girince Faith üç kız kardeşiyle birden mücadele edemeyeceğini anladı.

Mercy'nin kendini kurtarması sadece on dakika sürdü ve bayanlar dışarı çıktıklarında Sebastian'ın koçu ve ekibi hâlâ konağın önündeki kaldırımdaydı. Hepsi içeri tırmanmaya başladı.

Grace, "Atlara binip daha hızlı gidebilmek için ahırlara gidip at alıyor olmalılar," diye düşündü. "Onlara asla yetişemeyeceğiz."

"Onları yakalamamıza gerek yok, sadece oraya gitmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Mercy. "Eminim durumla ilgileneceklerdir. Sadece Patience ve Sebastian'ın annesinin iyi olup olmadığını öğrenmek için burada bekleme fikrine dayanamıyorum."

Arabacıya talimatları vermek için parmak uçlarında durduğunda, arabacı ona şüpheyile baktı. "Sanırım Ekselanslarını beklemeliyim leydim," dedi.

dedi, sesi belirsizdi.

"İstersen bunu yapabilirsin," dedi Mercy tatlı bir sesle, "ama bunu kayınbiraderimin ön merdivenlerinde yapacaksın, çünkü bu araba Blackthorne Malikânesi'ne gidecek, ben sürmek zorunda kalsam bile."

Nicholas Tremaine dondu kaldı.

Atlar. Arkasından Blackthorne Malikânesi'ne giden yolda gürleyerek ilerliyorlardı. Patience'ı kiraladığı arabadan çekerek çıkardı ve onu arkaya doğru sürükledi, böylece arabanın etrafına ve yola bakabildi. Beş atlı, geniş çimenlik alanın güzelce bakımlı tutulması için gösterilen titiz özeni umursamadan çimenlikte dört nala ilerliyordu ve ağzı açık kalmıştı.

Bıçağı boğazında tutan el bir anlığına gevşedi ve keskin ucun boynundan uzaklaştığını hissettiğinde Patience bundan sonuna kadar faydalandı. Tırnaklarıyla adamın elinin arkasını pençeledi ve aynı anda dirseğini adamın orta kısmına sapladı. Onu kaçıran kişi homurdanarak bıçağını düşürdü ve Patience hızla uzaklaşırken öfkeyle böğürdü.

Arabanın etrafında koştu, onu bir engel olarak kullandı ve kendisiyle onu kaçıran deli adam arasında tuttu. Adam peşinden koşmaya başladı, hızla yaklaşan atlılara baktı ve fikrini değiştirdi. Bıçağını kaptığı gibi döndü ve Blackthorne Malikânesi'nin merdivenlerini koşarak çıkıp ön kapıdan içeri daldı.

Atlar onun ve arabanın etrafına üşüşürken Patience diz çöküp başını örttü ve rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı. Ronald Darvel tek bir hareketle attan indi, çömeldi ve ona doğru uzandı, şefkatle onu kollarına çekti ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını okşadı.

Gareth atını durdurup arabacıyı sorgulamaya başlarken Sebastian, Lachlan ve Trevor atlarından inip avlarının peşinden merdivenlerden yukarı koştular. İçeride, ayrıldılar. Lachlan merdivenleri hızla çıktı, Trevor evin arka tarafına doğru gözden kayboldu ve Sebastian sistematik bir şekilde antredeki odaları aramaya başladı.

"Anne!" diye seslendi ve ardından hızla bastırılan küçük bir çığlık sesi duyunca çalışma odasına doğru döndü.

"Hunt! Ashe!" diye bağırarak kapıyı açtı ve odaya adım attı. Ama kısa bir süre durdu. "Onu buldum," diye bitirdi sessizce, gözlerini

sessiz bir hayal kırıklığı.

"Merhaba evlat." Nicholas Tremaine odanın diğer ucundan soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bize katılman çok güzel."

Trevor ve Lachlan Sebastian'ın arkasında belirdi ama onlar da kısa durdu. Avları Carolyn Tremaine'i demir gibi kavramış, Patience'ı kaçıtırken kullandığı bıçağı şimdi Carolyn'in şahdamarına dayamıştı. Carolyn'in altın rengi gözleri şaşkın bir korkuyla açılmıştı.

Annesinin dehşet içinde ve tehlikede olduğunu görmek Sebastian'ı öfkелendirdi. Büyük bir çabayla öfkesini kontrol etti ve sesini eşit tuttu. "İstedığın şeyi elde etmenin en iyi yolunun bu olmadığını bilmelisin Victor."

"Bu benim adım değil!" Nicholas'ın parmakları bıçağın sapını sıkıca kavradı ve eklemleri bembeyaz oldu. "Adım yirmi altı yıl önce elimden alındı. Tam da bu odada." Gözlerini, dikkati Sebastian'ın üzerindeyken arkasından gelme umuduyla bir adım yana kaymış olan Lachlan Kimball'a çevirdi ve bıçağı ona doğrulttu. "Ve sen. Sen küçük kardeşimin bir benzerinden başka bir şey değilsin. Tıpkı ona benziyorsun, biliyorsun. Gerçekten de Asheburton Markisi," diye alay etti.

Lachlan, Gareth odaya girdiğinde, şaşkın arabacıyla yaptığı görüşme sona ermiş olduğu için sabit bir şekilde arkasına baktı. Manzaraya baktı, yapılacak bir şey olmadığını anladı ve Sebastian'ın arkasında bir pozisyon aldı.

Mercy kapıyı açıp dışarı atlamadan önce arabanın tamamen durmasını bile beklemedi.

Kız kardeşini Blackthorne Malikânesi'nin ön merdivenlerinde otururken görünce rahatlayarak, "Sabır!" diye seslendi. Ronald Darvel onun yanına oturmuş, kolunu omuzlarına dolamıştı.

Mercy kendini Patience'ın kollarına atarak rahatlamış bir şekilde ona sarıldı. Grace, Faith ve Charity de onlara katıldı ve beş kız birbirlerine sıkıca tutunurken Ronald sessizce oradan ayrıldı.

Bir süre sonra Mercy, "Sebastian nerede?" diye sordu.

"Vic'i -yani Nicholas'ı- evin içine kadar kovaladı," dedi Ronald, yüzünde endişeli bir ifadeyle. "Patience'ı burada yalnız bırakmak istemedim, o yüzden

I..." Mercy'nin kız kardeşlerinden ayrılıp merdivenlerden yukarı çıktığını görünce durdu. "Bekle! Oraya girmiyorsun," dedi.

Mercy arkasına bakmadan kararlılıkla, "Kesinlikle öyleyim," diye karşılık verdi.

Ronald aceleyle onun peşinden gitti. "Dük'ün bundan memnun olacağını sanmıyorum."

Mercy onu görmezden geldi ve yoluna devam etti. Ronald dönüp çaresizce Patience'a baktı, o da omuz silkip Mercy'nin peşinden gitti. Grace ve Charity de onu takip ederek Faith'i merdivenlerde tek başına bıraktılar.

"Onları durdurma şansın yoktu, biliyorsun," dedi diğer Ackerly kardeş ona. Eteklerini biraz kaldırdı ve kardeşlerinin ardından merdivenleri tırmanmaya başladı. "Muhtemelen içeri girmeli ve onları erkeklerin yolundan uzak tutup tutamayacağımıza bakmalıyız."

Ronald adım attı. "Hep böyle midirler?"

"Merhamet, Lütuf ve Hayırseverlik mi? Evet. Sabır genellikle daha mantıklıdır." Ronald başını salladı.

İçeri girdiklerinde kızları fısıltıyla konuşurken buldular. Blackthorne kıyafetleri giymiş bir grup hizmetçi, geniş ve geniş merdivenlerin sahanlığında toplanmış, dehşet içinde ellerini ovuşturuyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Charity büyük fuayenin diğer tarafında durmuş, açık bir kapının kenarından etrafı gözetliyordu.

"Çalışma odasındalar," diye fısıldadı Grace. "Nicholas Sebastian'ın annesini bıçak zoruyla alıkoyuyor."

Faith'in rengi soldu. Patience uzandı ve boynunda bıçağın derisine battığı yeri ovuşturdu. Kız kardeşlerin hepsi tekrar Charity'ye baktı, o da çaresizce başını salladı, içeri baktı ve sonra aceleyle kız kardeşlerine ve Ronald'a geri döndü.

"Sadece konuşuyorlar," diye fısıldadı. "Nicholas ve Leydi Tremaine masanın arkasındalar ve kimse ona doğru bir hareket yapmıyor." Dudaklarını ısırdı ve küçük, sinirli bir ses çıkardı.

Mercy silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı. Gözleri kapının yanındaki bir şemsiye standına takıldı.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil Nicholas," dedi Trevor yumuşak bir sesle, Sebastian'ın babasını sakinleştirmek için elinden geleni yaparak, "ama Carolyn'in de değil. Edward Tremaine, Sebastian'ı varisi ilan etmeden önce yıllarca seni aradı ama sen hiçbir şey bırakmadın.

Londra'dan ayrıldıktan sonra kendinizden eser kalmadı. Carolyn'in gitmesine izin ver ve bunu erkekler gibi konuşalım."

Nicholas bıçağı tekrar Carolyn'in boğazına dayadı. Carolyn küçük bir çığlık attı ama oğluna kararlı bir bakış attı. Sebastian başını salladı.

Bir şey denemeyin, diye sessizce vasiyet etti.

"Artık bunların hiçbir önemi yok," dedi Nicholas. Başını Carolyn'e doğru eğdi. "Buraya on dakika bile geç gelseydin, o ölmüş olacaktı ve ben de evlenmeyi planladığın o kızıl saçlı veleda aynısını yapmak için Londra'ya dönüyor olacaktım. Şu anda bu odadan çıkmamın tek yolu annen ve bunu hepimiz biliyoruz. Ya hepiniz o kapıdan uzaklaşacaksınız ya da ikimiz de öleceğiz. O benim ellerimde, ben de sizin ellerinizde." Bıçağını eski karısının boynuna sıkıca bastırarak masanın arkasından yanaşmaya başladı. "Çekil!" diye gürledi, sonra başını salladı. "Annemi öldürüyorsun, Sebastian," diye ekledi yumuşak, tehlikeli bir sesle, itaat etmediklerinde.

Sebastian kaşlarını çatı ama itaat etti. Diğer adamlar onu gördüler ve onunla birlikte hareket ettiler, gözlerini hep Nicholas'tan ayırmadılar.

Tüm grup, Sebastian ve arkadaşları masanın arkasına geçene ve Nicholas onların karşısında, açık kapı arkasında, Carolyn'i hâlâ bir kalkan gibi önünde tutarak durana kadar santim santim odanın kenarlarından dolaştı. "Eğer ben arabama binmeden önce herhangi birinizi bu odanın dışında görürsem, o ölür."

Odadan çıkmak için birkaç adım geri gitti ve sonra dondu kaldı. Soğuk, sert, küt bir metal parçası tehditkâr bir şekilde sırtının üst kısmına bastırdı.

Mercy'nin sesi düzdü. "Bıçağı bırak ve onu bırak Victor." Nicholas kıpırdamadı.

"Bunu kullanmaktan korktuğumu sanmayın," dedi Mercy, vurgulamak için onu daha sert dürttü. Ve bu kez işe yaradı. Bıçak yere çarptı ve Nicholas Carolyn'i bıraktı, Carolyn tökezleyerek üç adım attı ve Trevor'ın kollarına düştü. Mercy bıçağı odanın öbür ucuna tekmeledi ve Lachlan onu yerden aldı.

Nicholas Tremaine öfkeden titremeye başladı ve yüzü neredeyse morardı. "Benim adım... Victor... değil," diye ısırıldı sıkılmış dişlerinin arasından. Bir kükreme sesi çıkararak aniden döndü ve artık patlayıp patlamamasını umursamadan silaha sarıldı. Kendini kapalı bir şemsiyenin sivri ucunu kavrarken bulduğunda yüzündeki ifade komik olabilirdi.

durum bu kadar vahim olmasaydı. Mercy bir an şok içinde durdu, kolu tuttu ve sonra bırakıp geri çekildi.

Nicholas saldırdı. Sebastian kendini masanın üzerine attı. Ancak her iki adam da kısa düştü, çünkü Ronald yumuşak bir adımla öne çıktı ve Nicholas'ın çenesine büyük bir yumruk indirdi! Yaşlı adam ayaklarının üzerinde sallandı ve sonra yere yığıldı. Lachlan ve Gareth onu yakalamak için koşular.

Sebastian babasının baygın bedeninin üzerinden atladı ve Mercy'yi omuzlarından yakaladı. "Sana Londra'da kalmanı söylemiştim!" dedi korkunç bir sesle ve sonra onu kollarının arasına alarak sert sözlerinin amacını mahvetti. "Aklından ne geçiyordu? Bir *şemsiye mi?*"

Kriz sona erdiğine göre Mercy'nin dizlerinin bağı çözülmüştü. "Doğaçlama yapmak zorundaydım," dedi ve tepeden tırnağa titremeye başladı.

Sebastian ona sarıldı ve başının tepesini öptü; sonra Ronald'a elini uzattı, o da elini tutup sıkıca sıktı. "Aferin, adamım," dedi. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa, umarım bana haber verirsin."

Ronald'ın diğer koluna sıkıca tutunan Patience ona gururla gülümsedi.

Ronald ona şefkatle bakarak, "Aslında," dedi. "Eğer bu olmasaydı Bu güzel hanımefendiyle evlenirken yanımda olursanız onur duyarım, Majesteleri."

Patience'ın gözleri büyüdü. Uzandı ve usulca adamın gözündeki morluğa dokundu.

"mi, sevgilim?" diye sordu.

Ona baktı ve başını salladı, gözleri merakla doluydu. "Ronald mı?"

"Evet?"

Parmak uçlarında durdu ve onu öptü. "Hiç umursadığımdan değil ama fark etmedin mi? Artık kekelemiyorsun."

BÖLÜM 32

Resepsiyona katılacak konuklar ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde akın akın gelmeye başladılar, ancak sadece Blackthorne Malikânesi'nin iyi eğitimli personeli tarafından karşılandılar, kalacaklarsa odalarına götürüldüler, kalmayacaklarsa yeni evli çiftin gelişini beklemek üzere balo salonuna kadar eşlik edildiler. Orkestra erken saate rağmen çalmaya başlamıştı ve sıra sıra masalarda görkemli bir ziyafet sofrası kurulmuştu. Şampanyalar akıyor, çiftler dans ediyor ve insanlar aileden birinin ne zaman geleceğini merak ederek gruplar halinde etrafta dolanıyordu.

Tesadüfe bakın ki, tüm aile törene katılmak üzere ev dışındaydı. Düğün küçük ve basitti, Blackmar-on-Trent'teki küçük şapelde gerçekleşmişti ama en küçük Ackerly kız kardeşini hayallerinin erkeğiyle birleştirdiği için çok büyük bir önem taşıyordu. Mercy tatlı ve berrak bir sesle yeminini ederken, kadife gözleri Sebastian'a bakarak parlıyordu; o da yakışıklı yüzünde gururlu bir ifadeyle kendi yeminini içtenlikle etti. Şapelden çıktıklarında güneş batmak üzereydi.

Balo salonuna döndüklerinde, Blackthorne'un kahyası giriş yapan ilk çifte baktı ve Trevor ona göz kırptı. "Üniformanı çok güzel giymişsin Evans. Blackthorne daha seçkin bir uşak bulamazdı. Kim tahmin edebilirdi ki?"

Genç William Evans zevkten kızardı. "Teşekkür ederim lordum," dedi sessizce. Sonra da gururla ayağa kalkarak, "*Huntwick Kontu ve Kontesi!*" diye seslendi.

Büyük bir tezahürat yükseldi ve Grace ile Trevor Caldwell büyük balo salonuna bakan balkondan dans pistine çıkan kavisli merdivenlere doğru ilerleyerek aşağıdaki şenlikli manzaraya mutlulukla gülümsediler. Onlar inmeye başladığında Evans bir sonraki çifti anons etti.

"Roth Markisi ve Markizesi!"

Faith ve Gareth Lloyd balkona çıktılar; Faith, Sezon boyunca kendisine "Buz Prensesi" lakabını kazandıran o soğukkanlı ve muhteşem güzelliğinin her zerresine sahip görünüyordu. Grace ve Trevor çoktan balo salonunun zeminine ulaşmış ve merdivenlerin dibinde kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkış tutarak, en son gelenler arasında olmalarına rağmen kabul sırasının başlangıcını oluşturmuşlardı.

"Asheburton Markisi ve Markizesi!"

Charity ve Lachlan Kimball, Lloyd'lar Caldwell'lere merdivenlerin dibinde katılırken balo salonuna girdiler. Minik Charity bir kez olsun kimseyle savaşımaya hazır görünmüyordu. Onun yerine, güzel yüzü mutlulukla parlıyordu ve kocasının kolunu sıktı. Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında kocası elini kendi eliyle kapattı.

"Dr. ve Bayan Matthew Meadows!"

Amity ve Matthew odaya girdiklerinde doktorun gözleri büyüdü. Rothmere yakınlarındaki köydeki muayenehanesinden çok nadiren ayrılırdı ve ayrıldığında da bu genellikle Amity'nin yeğenlerinden birinin doğumuna katılmak için olurdu. Yüzlerce insanın, çok az tanıdıkları bir çiftin düğün törenine katılmak için Londra'dan saatlerce yol kat etmiş olması onu hayrete düşürmüştü. Amity'yi dürttü ve gözlerini devirdi, bu da Amity'nin merdivene adım atmadan hemen önce kahkaha atmasına neden oldu.

"Vikont Sexton ve Bayan Patience Ackerly!"

Ronald ve Patience balkona adım attıklarında uğultular daha da arttı ve konuklar bu eşleşmenin tüm Ackerly kardeşlerin gelecek sezondan önce evleneceğine işaret edip etmediği konusunda spekülasyon yapmaya başladılar. Kesinlikle hiç kimse Patience'ın bir eşleşme yapmasını beklemiyordu ve yine de işte buradaydı, kraliyetin biraz bilinmeyen bir akranının çok uygun kolunda balkondan aşağı süzülüyordu. Çift daha balo salonunun zeminine ulaşmayı başaramadan, Ronald Darvel hakkında herkesin sahip olduğu az sayıdaki bilgi şaşırtıcı bir hızla ağızdan ağıza dolaşmaya başlamıştı.

"Dowager Kontes Egerton, Bay Bingham Ackerly ve Leydi Carolyn Tremaine!"

Alkışlar neredeyse kulakları sağır edecek kadar arttı ve kalabalık boyunlarını girişe doğru uzattı, hepsi de Blackthorne Dükü'nün daha önce hiç sosyeteye çıkmamış olan annesini görmek için sabırsızlanıyordu. Bingham'ın kolunda balkon boyunca ilerlerken, güzel yüzünde zarif bir gülümseme sabitlenmişti. İçeride, yargılayıcı yabancılarla dolu bir odayla karşılaşma düşüncesi onu titretiyordu, ancak yanında yürüyen nazik adamların anında kurduğu dostluk onu biraz yatıştırmıştı.

Bingham kalabalıklarla uğraşmaya da alışık değildi. Sosyalleşmeyi her zaman diğer yanında yürüyen ve bastonunu şimdilik kolunun altına sıkıştırmış olan kız kardeşi Cleo'ya bırakmıştı. Bu durum için en parlak mordan şenlikli bir türban seçmiş, üzerine büyük bir ametist broşla metalik altın bir tüy ilıştırmıştı.

Gözleri odayı taradı. "olma. Sen hepsinden daha iyisin Carolyn," diye tısladı kardeşinin arkasından. Carolyn dehşet dolu bir kahkaha attı ve ayağı takılıp merdivenlerden düşmemeye odaklandı.

Güvenli bir şekilde piste ulaştılar ve karşılama sırasının başındaki yerlerini aldılar. Herkes dönüp girişe baktı, hâlâ alkışlıyorlardı ama birkaç dakika sonra alkışlar kesilmeye başladı ve herkes şaşkınlıkla birbirine baktı. Fısıltılar yeniden artmaya başladı.

Trevor Caldwell sıranın dışına çıktı ve orkestranın toplandığı yükseltilmiş kürsüye doğru yürüdü. Basamakları tırmandı, elini kaldırdı ve konukların sessizleşmesini bekledi. Sonra şöyle dedi: "Dostlarım, bu gece burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Korkarım beklenmedik bir haberim var: Blackthorne Dükü ve Düşesi bize katılamayacak."

Kalabalıktan hayal kırıklığına uğramış bir mırıltı dalgası yükseldi. Trevor sırtarak bir elini daha havaya kaldırdı ama yine de toplananlar biraz sessizleşince daha yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı. "Birlikte yaşamaya hemen başlamaya karar verdiler ve şu anda, hak ettikleri yalnız zamanı geçirmek için açıklanmayan bir yere gidiyorlar. Majesteleri benden özürlerini iletmemi ve bazılarınız çok uzaklardan gelerek onlara iyi dileklerde bulunduğunuz için hepinize teşekkür etmemi istedi. Lütfen herkes balonun tadını çıkarsın!"

Hafifçe eğildi, döndü ve orkestra şefine işaret etti, o da hemen orkestrayı bir valsle yönetmeye başladı. Trevor sırttı, aşağı atladı ve karısı ile ailesine katıldı.

Blackthorne Dükü ve Düşesi'ni taşıyan görkemli bordo renkli , köyün kenarındaki küçük kilisenin yolundan ayrılan son araçtı ve Mercy, kiliseden çıkarken yolu sıra sıra fenerlerle aydınlatmak için alacakaranlıkta toplanan köylülere pencereden el salladı.

"Sanki bizim için sihirli bir halı döşenmiş gibi," dedi parlayan yolun sonuna vardıklarında, gözleri yeni kocasına bakarken.

Sebastian onun elini tuttu ve gizli bir gülümsemeyle gülümsedi. Gelini için aklında daha fazla sihir vardı ve bunlardan bazıları önümüzdeki birkaç dakika içinde ortaya çıkmaya başlayacaktı.

Araba yavaşlayıp köy yolundan Blackthorne Malikânesi'ne doğru düz devam etmek yerine sola döndüğünde Mercy perdeyi tekrar kenara itti. Kız kardeşleri ve kocalarının bulunduğu araçlar onlar olmadan yola devam etmişti. "Aman Tanrım," dedi. "Korkarım arabacı yanlış yola sapmış."

Kocası başını salladı. "O iyi. Blackthorne Malikânesi'ne gitmiyoruz."

"Değil miyiz?" Mercy kaşlarını çattı. "Ama misafirlerimiz-"

"Misafirlerimizle kız kardeşleriniz yeterince ilgilenecek leydim." Arabanın loşluğunda gözleri altın renginde parlıyordu. "Ayrıca, bunun eğlenceli olacağını düşündüm."

Mercy, adamın kendisinden leydim diye bahsettiğini duyunca içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Mutlu bir şekilde kıpırdandı, onu öpmek için eğildi ve sonra atların gürleyerek geçtiğini duyunca pencereye geri döndü. Perdeyi tekrar kenara itti ve her biri yanan bir meşale tutan Blackthorne kıyafetli bir sıra atlarının geçişini izledi. Atlılar arabanın önünde uzun bir yol boyunca devam eden iki sıra oluşturdular. At arabası her bir adamın yanından geçerken, o adam sıranın dışına çıkıyor ve dörtnala sıranın önüne doğru ilerliyor, her zaman önündeki yolu aydınlatıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu merakla.

Sebastian güldü ve onu pencereden uzaklaştırıp kucağına çekti. "En son bu arabayla gece vakti kırlarda gezerken, sonunda adımı ve elimi verdiğim oldukça dikkat çekici bir genç bayanı neredeyse öldürüyordum."

Mercy ışınladı.

"Artık uzatacak bir elim olmadığı için," diye devam etti Sebastian, "kısa gece yolculuğumuzda çok dikkatli olmamızın iyi olacağını düşündüm."

Mercy bununla tamamen hemfikir olduğunu fark etti.

Sebastian düğün gecesine arabada şefkatli bir sevgi gösterisiyle başlamayı düşündüyse, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı. Mercy kıpır kıpır bir enerji yumağıydı ve yerinde durması imkânsızdı. Her şey hakkında durmadan konuşuyor ve aracın iki yanındaki pencerelerden karanlık kırlara bakıp duruyordu. Arabadakiler, yeni düşeslerinin başını görüş alanlarına sokup çıkardığını, hareketli yüzünün kahkahalarla aydınlandığını görünce yüzlerindeki gülümsemeyi engelleyemediler.

Aradan epey bir zaman geçtikten sonra Mercy arabanın tahta bir köprüye çarptığını hissetti. Kocasına şaşkınlık dolu bir bakış attı ve tekrar dışarı baktı. "Neredeyse Pelthamshire'a varmak üzereyiz!"

Sebastian onun küçük kız heyecanına kıkırdadı. "Hayatımıza ilk tanıştığımız yerde başlamamız sence de uygun değil mi kestane?"

"Ama han dolu," diye itiraz etti Mercy. "Patience bana misafirlerimiz için bu kadar uzakta bile yer olmadığını söyledi."

Sebastian sırttı ve Mercy'nin gözleri şaşkın bir zevkle açıldı. "O sendin," diye nefes aldı. "Bütün odaları sen ayırttın, değil mi?" "Evet, gerçekten de öyle," dedi.

Mercy hiçbir uyarıda bulunmadan kendini arabanın diğer tarafına, kocasının kollarına attı ve ona şiddetle sarıldı. "Seni hak etmek için ne yaptım ben?"

"Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum."

Ona utangaç bir bakış attı. "Seni hak etmek için ne yaptığımı sorup duruyorsun kendine?"

Güldü ve kızın küçük burnunun ucunu öptü. "Sefil bagaj." Araba yavaşlamaya başladı ve Sebastian sırttı. "Kendinize çeki düzen vermeye çalışın, Leydi Blackthorne. Sanırım arkadaşlarınızdan bazıları burada ol."

Mercy'nin evli bir kadın olarak Pelthamshire'a dönüşünü karşılamak üzere bahçede küçük bir kalabalık toplanmıştı. Sebastian önce araçtan indi, sonra da ona yardım etmek için döndü. Birlikte büyüdüğü insanların çoğunu görünce gözleri parladı ve sonra kapının yanında duran Elspeth Gwynn'i görünce genişledi. Küçük bir ağlama ile en eski ve en iyi arkadaşına sarılmak için koştu.

Sebastian daha yavaş bir şekilde onları takip etti ve kızların ayrılmasını bekledi.

"Bu," dedi Mercy, yüzü ıslıl ıslıl, "tüm hayatımı birlikte geçirdiğim Elspeth." Biraz utangaç ama arkadaşını Sebastian'la ilk kez tanıştırmaktan gurur duyarak döndü. "Elspeth, lütfen kocamla tanış, Majesteleri Blackthorne Dükü."

Elspeth garip bir şekilde reverans yapmaya başladı ama Sebastian bir adım öne çıkarak Elspeth'in ellerini tuttu. "Seninle tanışmaktan onur duydum, Elspeth." Etrafındaki küçük gruba baktı, hepsi de Mercy için içten bir mutlulukla gülümsüyordu. "Ve hepiniz bizi karşılamaya geldiğiniz için de onur duydum."

Grup ayağa kalktı ve biraz konuştu. Charity Sebastian'ı çocukluğunu birlikte geçirdiği, aralarında öğretmeni Bayan Wilson ve hanın baş seyisi Bay Bradley'in de bulunduğu tüm insanlarla tanıştırdı. Sonunda hancı Willie Jones öne çıktı ve eğilerek selam verdi. "Beni hatırladığınızdan emin değilim, Majesteleri."

"Elbette biliyorum Bay Jones. Hatırladığım kadarıyla Pelthamshire'a yaptığım ilk yolculukta misafirperverliğiniz öyle büyüktü ki, seyahat etmek için çok geç olana kadar yemek odanızda oyalanmışım." Mercy kolunu onunkinin arasından geçirirken gözleri keyifle parlıyordu. "Neyse ki bu genç hanım, ben gerçek bir zarar vermeden önce beni durduracak kadar nazikti."

Sebastian hancının elini sıkmak için elini uzatırken herkes güldü ve Willie zevkten kızardı. "Her şey istediğiniz gibi majesteleri ve tüm personelim ihtiyaç duyabileceğiniz her şey için emrinizde."

Mercy öne çıktı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim Willie," dedi usulca.

Arkadaşlarına el salladı, Sebastian'la birlikte bir iki gün içinde köye gidip ziyaret edeceklerine söz verdi ve sonra elini kocasının kine koyup onu içeri çekti. Her an yeni ve heyecan verici bir deneyim getiriyordu.

BÖLÜM 33

Mumlarla sıcak ve samimi bir şekilde aydınlatılmış olan yemek salonunda görkemli bir akşam yemeği hazırlandı. Çiçek çelenkleri masaları ve duvarları süslüyordu. Mercy, Sebastian'ın kendisi için çektiği sandalyeye oturdu, Sebastian'ın eli istemeden göğsünün yan tarafına değdiğinde midesi garip küçük taklalar attı. Yemeği bitirir bitirmez üst kata, ilk kez paylaşacakları yatak odasına çıkacakları aklına geldi.

Kız kardeşleri dün gecesi konusunu defalarca açmaya çalışmışlardı ama o her seferinde utanç verici konuyu tartışmak yerine kızarmış ve onları geçiştirmişti. Ayrıca, at yetiştirmeye fazlasıyla aşina olduğunu ve bunun o *kadar* da farklı olamayacağını düşünmüştü, değil mi? Şimdi bunu düşündüğünde ani bir sinir krizi geçirdi. Tanrım, ya gerçekten o kadar da farklı değilse? Panik başladı ve bir lokma bile yiyip yiyemeyeceğini merak etti.

Sebastian masanın en ucundaki sandalye yerine onun yanındaki sandalyeye oturdu ve servis görevlisi tabakları doldurup çiftin önündeki masaya yerleştirdikten sonra ortadan kaybolurken Mercy ona minnetle gülümsedi. Mercy çatalını eline aldı.

"Sessizleştiriniz, Leydi Blackthorne."

Çatalı düşürdü. Çatal yüksek sesle tabağına çarptı. "Ne kadar sakarım," diye mırıldanarak çatalı geri aldı.

Sebastian sülününden bir ısırık aldı ve yavaşça çiğneyerek Mercy'nin yüzünü dikkatle izledi. Onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunun tam olarak ne olduğunu bildiğinden çok korkuyordu.

"Sevgilim?"

Mercy yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi ve ona doğru baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Kız kardeşlerin seninle konuştu mu?"

Şiddetle başını salladı. "Tabii ki kız kardeşlerim benimle konuştu. Benimle her zaman konuşurlar."

Sebastian ona sert bir bakış attı. "Bu geceyi kastetmiştim."

"Oh. Bu gece mi?" Mercy yutkundu. Şiddetli bir şekilde titremeye başlayan ellerini meşgul etmek için tabağındaki yemeği itti. Sebastian nazıkçe

çatalı ondan aldı ve kumaş kaplı masanın üzerine koydu. "Daha sonra yiyebiliriz," dedi.

"Ama aşçı bizim için her şeyi güzel yapmak için o kadar zahmete girdi ki."

Sebastian, "Daha sonra da burada olacak," diye ısrar etti. Gülümsedi. "Ne kadar beklersek o kadar korkacaksın, ufaklık. En iyisi gizemi ortadan kaldırmak, böylece korkacak bir şey olmadığını görebilirsin."

Duygusuzca başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Sebastian neredeyse gülecekti, kızın onun ne demek istediğini anlamadığından oldukça emindi. Cesur ve inatçı küçük kestanesine ne olmuştu? Sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını önünde uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Sorunuz var mı?"

Mercy dehşetle baktı. "Burada mı?" diye fısıldadı. "Personelin önünde mi?"

Etrafına bakındı. "Burada kimse yok, sevgilim. Çağrılmadıkları sürece burada kimse olmayacak. Sen istediğin sürece tüm han bize ait. *Biz istediğimiz sürece.*" Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu.

Mercy temkinli bir şekilde elini onun elinin içine koydu ve parmaklarını elinin etrafında birleştirdiğinde sıcaklığın üzerine çöktüğünü hissetti. "Sanırım," diye başladı tereddütle, "tüm kız kardeşlerim diğerlerinden birinin benimle bu konuda konuştuğunu düşündü..."

"O' mu? Sevişmeyi mi kastediyorsun?" Kızardı.

"Söyle," dedi, altın rengi gözleri onunkileri yakalayıp tutarken. "Bazıları 'cinsel ilişkiye girmek' der. Diğerleri ise basitçe 'seks yapmak' ya da 'bebek yapmak' der. Ama bizim gibi insanlar, birbirlerine derinden aşık olan insanlar, *seviştiklerini* içtenlikle, gururla ve büyük bir keyifle söyleyebilirler."

Mercy titremesinin bir kısmının yatışmaya başladığını hissetti. "Bunu hiç yaptın mı?"

"Ne yaptın?"

Dudağını ısırıldı. "Hiç seviştiniz mi?"

Yüzü ciddileşti ve başını salladı. "Hayır," dedi usulca. "Yalan söylemeyeceğim. Başkalarını yakından tanıdım ama başka hiçbir kadınla 'sevişmedim'. Hiç kimseyle -bu geceye kadar."

Mercy onun dudaklarının kelimeleri oluşturmasını izledi ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Seni seviyorum," dedi acıyan bir sesle. "Biraz korkuyorum ama seni seviyorum, sana güveniyorum ve her zaman benimle ilgileneceğini biliyorum."

Sebastian ayağa kalktı, hâlâ elini tutuyordu ve onu yanına çekti. "Buraya gel," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Mercy ona doğru bir adım attı ve sonra onun kollarındaydı, şimdiye kadar bildiği en sıcak, en tatlı kucaklamayla sarılmıştı. Onun kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Bu onu son beş yıl boyunca zor koşullar altında bir araya geldikleri tüm zamanlara geri götürdü. "Her zaman benimle ilgilendin," diye fısıldadı.

Boğazından kısık bir ses çıkardı ve onu ayaklarından tutup kaldırdı. "Sen her zaman benim bakmam gereken bir çocuktun," dedi ve onu odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıdı. "Sadece bunu fark edecek kadar bilge olmam gerekiyordu."

Yol boyunca serpiştirilmiş gül yaprakları, onlar için hazırlanmış olan evlilik odasına götürüyordu. Mercy Sebastian'ın boynuna sarılmış, parmakları ensesindeki siyah saçlarla oynuyordu. Yatak odasına vardıklarında, Sebastian bir omzuyla kapıyı iterek açtı ve onunla birlikte eşikten içeri adım attı.

Mercy etrafına bakındı ve gülümsedi. Her yerde mumlar titreyiyor, onları yumuşak, altın rengi bir romantizmle yıkıyordu. Gözleri büyük yatağa takıldı ve sonra odanın geri kalanını incelemek için uzaklaştı. Sandığı dikkatle uzaktaki duvara yerleştirilmiş, kız kardeşlerinin evli bir kadın olarak geçireceği bu ilk gecede yatarken giymesi için seçtiği giysi de düzgünce örtülmüştü.

"Bütün bunları Elspeth yapmış olmalı," dedi.

Sebastian onu nazıkçe ayağa kaldırdı ve odanın içinde yavaşça yürümesini izledi. Parmaklarını aynalı makyaj masasının üstünde, inci saplı fırçasına ve tarağına dokunana kadar gezdirdi.

"Eşyalarınız nerede lordum?"

"Bitişikteki odada," dedi. "Orada yatmak için hazırlanacağım ve sonra burada sana katılacağım."

Aynada ona baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"Ama sen hazırlanana kadar olmaz," diye ekledi.

Mercy'nin gözleri aynaya kaydı. Yatak, yastıkların üzerine serpiştirilmiş daha fazla yaprakla birlikte cama yansımıştı. Cesaretini topladı ve konuştu. "Gitmeden önce düğmelerimi açar mısın lütfen?"

Sebastian kalbi çarparak başını salladı. Karısı son derece savunmasız görünüyordu ve henüz anlamadığı bir şey karşısında gösterdiği cesareten dolayı gurur duyduğunu hissetti. Yavaşça odayı geçip onun arkasında durdu. Aynada onun gözleriyle buluştu ve iki elini usulca

Sonra omuzlarını bir araya getirerek sırtının ortasındaki uzun minik düğme sırasını açmaya başladı.

Dikiş santim santim açıldı ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Son düğmeyi de çözdükten sonra ellerini tekrar omuzlarına götürdü ve elbiseyi yavaşça kenara itti. Elbise sessizce yere kayd ve Mercy'nin üzerinde sadece kombinezonu kaldı. Mumların ışığında parlayan kaymaktaşından teni neredeyse adamın nefesini kesecekti.

Eğildi ve onun boynunu öptü. "Gidip yatmaya hazırlanayım mı sevgilim?"

Mercy konuşmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden hafifçe başını salladı ve sonra aynadan adamın odayı geçip bitişikteki odada kaybolmasını izledi, kapıyı neredeyse kapanana kadar itti.

Hızla ayağa kalktı ve kıyafetlerini değiştirdi, yeni geceliğinin neredeyse şeffaf olacak kadar şeffaf olduğu gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Eşleşen sabahlığı üzerine geçirdi ve kuşağı belinden sıkıca bağladı. Gözleri makyaj masasının yanında, yerde parıltı veren bir ipek havuzunun içinde duran gelinliğine takıldı. Onu alıp dikkatlice bir sandalyenin üzerine örttü ve sonra kalbi küt küt atarak beklemeye başladı.

Yan odadaki hareketliliği duyabiliyordu ve kocasının ona katılmasının sadece birkaç dakika alacağını biliyordu. Ayakta durup sabırsızlıkla bekliyormuş gibi kapıya bakarken yakalanmaktan nefret ederek yapacak bir şeyler ve makyaj masasının üzerinde gördüğü fırça ve tıraşı hatırladı. Oturdu ve saçını tutan tokaları çıkarmaya başladı.

Mercy son iğneyi de çıkarırken Sebastian sessizce kapıyı açtı ve odaya geri döndü. Ağır ve gür saçları koyu kumral bir nehir gibi parlayarak beline kadar iniyordu. Fırçayı eline aldı ve bir düğümü çözmeye başladı, böylece Sebastian sessiz adımlarla odayı geçti.

Adam onun görüş alanına girdiğinde Mercy saçını taramayı bıraktı ve sadece ona baktı. Adam fırçayı onun uyuşmuş parmaklarından aldı ve parlayan saçlarında gezdirmeye başladı. "Bu gece sadece ikimiz olduğumuza göre, ben senin abigail'in olacağım," dedi gülümseyerek.

Sözlerini bitirdiğinde sandalyesinde döndü, solgun yüzünde irileşmiş gözleriyle ona hitap etti. "Mumlardan bazılarını söndürebilir miyiz lütfen?"

"Elbette," dedi. "Ama hepsi değil. Birbirimizi görebilmemizi istiyorum, ufaklık. Sır yok, endişe yok, utanç yok."

Öne doğru eğilip makyaj masasının üzerindeki mumu üfledi ve yatağın yanındaki masaların üzerindikiler hariç hepsinin ışığını söndürerek odanın içinde bir tur attı. Mercy durdu ve adam ona elini uzatana kadar endişeyle izledi; sonra yanına gitti ve elini onun elinin içine koydu.

Bir parmağının ucuyla çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. Kız parmak uçlarında durup onu öptü ve titrek bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

"Sabahlığını çözüp çıkaracağım," dedi, "sonra sen de benim için aynısını yapacaksın. Yapacağımız her şeyi birlikte yapabiliriz. Ve eğer aklına bir şey gelirse, bana dokunmak, bana bir şey söylemek ya da bana sorular sormak istersen, içgüdülerini takip et ve bunu yap. Aramızda sevgiyle yapılan hiçbir şey yanlış olamaz. Bunu anlıyor musun?"

Mercy başıyla onayladı. Adamın ellerinin sabahlığının kuşağını nazikçe çözmeye başlamasını izlerken nefesini tuttu. Kuşak açıldığında, adam kollarını iki yana açıp bekledi, o da tereddütle uzanıp cübbesinin kuşağına dokundu. Titreyen parmaklarıyla kuşağı çözdü.

İpek giysi açılarak boynundan pantolonunun bel bandına kadar uzanan bir et şeridini ortaya çıkardı. Tuttuğu nefesini küçük bir vınlama sesiyle dışarı verdi ve "Tanrım" diye fısıldadı. Başını kaldırdı, gözleri hayretle doluydu. "Çok güzelsin."

Ve öyleydi de. Onunkinden birkaç ton daha koyu olan teni, hafifçe kıvrılmış siyah saçlarla kaplıydı. Göğsündeki ve karnındaki kaslar keskin hatlarla belirgin ve güçlüydü ve Mercy ilk kez onu bir bez bebek kadar hafifmiş gibi kaldırmasının neden bu kadar kolay olduğunu anladı. Adam onun yumuşak olduğu her yönden sertti ve bu onu büyülüyordu.

Bunu yaptığının farkında olmadan, göğsüne dokunmak için uzandı ve parmaklarının temas ettiği yerde teni seğirince şaşkınlıkla elini geri çekti. Kararsızca ona baktı, o da elini tuttu ve tekrar göğsüne götürdü. "Bana dokunmaktan asla korkma, aşkım."

Mercy parmaklarını avuç içi ona yaslanana kadar açtı. Serçe parmağının ucu cüppenin altından kayarak adamın göğüs ucuyla karşılaştı, giderek artan bir arzuyla gergin ve sertti. Merakla cüppesini tamamen kenara itti, omuzlarından kayıp sessizce yere düştüğünde fark etmedi bile. Gözleri dokunduğu o sert küçük memeye takıldı.

"Benimki gibi," diye fısıldadı. "Sadece... daha küçük." Birden adamın ağzının göğsündeki heyecan verici sıcaklığını hatırladı ve acaba

kendisi için hissettiklerini onun için de hissedecekti. Eğildi ve yaladı, dili utangaçça dışarı fırlayarak ona zar zor dokundu.

"Tanrım, Mercy," diye nefes aldı. Kız doğrulmaya başladığında, elleri başının arkasını buldu ve onu tekrar göğsüne doğru yönlendirdi. "Evet... Sadece... böyle..."

Cesaretlenen Mercy ağzını açtı ve hassas tomurcuğu ağzına çekerek bir zamanlar onunkini emdiği gibi emdi.

Sebastian inledi ve onun ısrarcı küçük ağzına daha iyi erişim sağlamak için sırtını kamburlaştırdı. Karısının baştan çıkarıcı, doğal olarak şehvetli ve çekici olduğunu, ilk utangaçlığını üzerinden attıktan sonra yeni şeyler denemeye hevesli olduğunu keşfediyordu. Serbest eli çıldırtıcı bir şekilde göğsünden diğer meme ucuna doğru süzüldü ve bilinçsizce ağzının hareketlerini taklit ederek başparmağı ile orta parmağı arasında hafifçe sıkıştırdı. Adam bir iniltiyle isteksizce elini çekti ve Mercy'nin artan bir tutkuyla sarhoş olmuş gözleri soru sorarcasına onunkilere dikildi.

"Birlikte," diye fısıldadı.

Sabahlığını omuzlarından itti ve kollarından aşağı kayarak parmak uçlarına takılmasını izledi. Bırakıp bırakmayacağını merak ederek yüzüne baktı ve ona verdiği küçük, alaycı gülümsemeye neredeyse gülecekti.

"Birlikte," diye kabul etti, bornozu bıraktı ve neredeyse transparan kolsuz elbisesini önden bir arada tutan kurdelelerden birini çözmek için uzandı. "Sıra sende" derken göğüs dekoltesinin kışkırtıcı bir kısmı ortaya çıktı.

Şakacı yönünün ortaya çıkmasından memnun olan Sebastian, Mercy'nin ellerinin altına uzandı ve bir sonraki kurdeleyi çekiştirdi. Elbisesi beline kadar açıldı, mum ışığı dokunduğu her yerde tenini altın bir parıltıyla yıkıyor, dokunamadığı yerlere ise kışkırtıcı gölgeler düşürüyordu ve Sebastian, Mercy'nin sırasını beklemeden son kurdeleyi çekti. Elbisesinin yanları tamamen ayrıldı. Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Sebastian, karısının vücudunun çıplak güzelliğine ilk kez hayran olmak için geri çekildi. Göğüsleri mükemmel bir şekle sahipti ve küçük, esmer pembe meme uçları sanki dokunması için yalvarırcasına yukarı doğru kalkmıştı. Zayıflığı ve boyu , ilk çıkışından bu yana giymeyi tercih ettiği oldukça ağırbaşlı elbiselerin altında kıvrımları olup olmadığını merak etmişti ve belinin güzelce sivrildiğini ve kalçalarının yumuşak kıvrımlarının kıvrıcık salkımın üzerinde gergin, düz bir karnı çerçevelediğini görünce hoş bir şekilde şaşırdı.

Uyluklarının birleştiği yerdeki koyu renk saçları. Bacakları inanılmaz derecede uzun görünüyordu ve gözlerini tekrar onun yüzüne çevirdiğinde inledi, aniden onları beline sarılmış hissetmek için can atıyordu.

Mercy, kocasının altın rengi gözlerinden fışkıran, beyaz, sıcak ve yakıcı ani tutkuya gözlerini kırptırdı. Adam homurdanarak ona doğru uzandı ama kadın güldü ve başını salladı. "Birlikte," diye hatırlattı ona ve pantolonunu tutan büzgülü belini işaret etti.

Kollarını indirdi ve kadının ona ulaşabilmesi için öne doğru adım attı. Bir çekişte giysi gevşedi ve yere düştü. Mercy'nin midesi altüst oldu ve kocasının çıplak bedenine bakacak kadar cesur olmadığını fark etti. Onun yerine alt dudağını ısırarak gözlerine baktı.

Sebastian kıkırdadı. "Dünya kadar vaktimiz var, sevgilim," dedi. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve sonra yumuşak bir öpücük için ağzını onunkine yaklaştırdı, bunu yaparken elbisesinin askılarını omuzlarından kaldırdı. Sonra, daha kız elbisenin gittiğini fark etmeden, Sebastian onu kollarına aldı ve yavaşça yatağa yatırdı.

Ona yer açmak için yana kaydıldı, daha önceki gerginliğinin bir kısmı geri döndü ve yatağın bir tarafa doğru eğildiğini hissettiğinde gözlerini kapattı. Bir saniye sonra adamın göz kapaklarını teker teker hafifçe öptüğünü hissetti.

"Bana bak, urchin."

Gözlerini açtığında adamın yan yattığını, başını bir elinin üzerine koyduğunu ve ona sabit bir şekilde baktığını gördü.

"Sen hayatımda gördüğüm en mükemmel yaratıksın," dedi ona, "ve sanırım yıllardır inanmak istemesem de, birbirimiz için yaratıldığımızı hep biliyordum."

Mercy göğsünün ortasındaki ani parıltıdan dışarıya doğru bir sıcaklık akmaya başladığını hissetti. Sebastian'la yüzleşmek için yan döndü, gözlerini onun gözlerine dikerken bir elini yanağının altına sıkıştırdı. Bakışları Sebastian'ın yüzünden göğsüne kaydı ve sonra vücudunun uzunluğunu takip ederek bakmaya korktuğu tek yere yerleşti.

Sebastian kızın yanaklarının pembeleşmesini izledi ve kız tekrar başka tarafa bakamadan elini yakaladı.

"Sen de mükemmelsin," diye fısıldadı parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek.

"Tanıştığımızda meydana gelen kazanın bir kaza olduğuna inanmıyorum," diye devam etti, onun iltifatını görmezden gelerek. "En iyi arkadaşımın kız kardeşlerinizden biriyle, kuzenimin de bir diğeriyle evlenmiş olması da tesadüf değil. Her biri

Ne zaman senden uzaklaşmaya çalışsam, kader bizi tekrar bir araya getirdi."

Mercy tekrar onun gözlerine baktı. "Denemekle aptallık ettiniz lordum," diye mırıldandı, onu tekrar öpmesini her şeyden çok diliyordu.

Adam bunu kızın gözlerinden okumuş olmalı ki kıkırdadı. "Beni beklemene gerek yok, sevgilim. Eğer öpmek istiyorsan,öp. Bana dokunmak istersen, dokunman için seninim. Artık evlendiğimize göre böyle olacak." Mercy parmağının ucunu öptü ve hafifçe Sebastian'ın dudaklarına dokundurdu. Sebastian onu dişleriyle yakaladı ve sonra ağzının ıslak sıcaklığına çekti, uzun parmağı nazikçe ve müstehcen bir şekilde emdi, böylece nefes aldı ve daha yakın kıvrıldı. Kızın ayak parmakları adamın ayağının üst kısmına değdiğinde, adam kızın bacaklarını ayak bileklerinden yakalayarak kendi ayaklarının arasına çekti.

onu tamamen kendine çekmek için uzandı.

"Sizi seviyorum, Leydi Blackthorne," diye mırıldandı ve sonra umutsuzca beklediği o uzun, uyuşturucu öpücükle dudaklarını aldı, ağzı saplantılı bir ısrarla onunkinin üzerinde gezindi. Kadın da onu hevesle öptü ve ilk öpüşmelerinden öğrendiği her şeyi uyguladı.

Onu tamamen sırt üstü yatırıp vücuduyla sardı, dudakları yanağında gezinerek kulağının hemen arkasındaki hassas oyuğa yerleşti. Mercy bu yeni his karşısında inledi ve vücudunun onun keşfettiği her yeni yere nasıl tepki verdiğine hayret etti. Elleri de artık onu keşfetmek için serbestti ve parmak uçlarının altında dalgalanan kaslarının verdiği hissin tadını çıkararak bundan tam anlamıyla yararlandı. Boynunu bir kedi gibi eğerek ona daha fazla erişim sağladı ve dişleriyle kulak memesini bulduğunda ödüllendirildi, arzuyla kıvrınana kadar hafifçe kemirdi.

Sebastian dizini kalçalarının arasına soktu ve bu da onu sarsarak gerçeğe döndürdü. İçgüdüsel olarak onun erişimini engellemek için bacaklarını sıktı ve ani bir panikle başını yastığın üzerinde salladı.

"Şşşt," diye yatıştırdı. Alnındaki saçları taramak için uzandı. "Kendini bana kapatma. Lütfen sevgilim. Konuş benimle. Seni neyin korkuttuğunu söyle."

Mercy zorlukla yutkundu. "Sanki... sanki... sanki..." dedi yavaşça. "Sanki uyacakmış gibi."

Kadının yanakları renklendi ve adam kadının neredeyse gülümseyerek söylediği son sözleri yakalamak için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. "Sadece anlamadığın şeylerden korkuyorsun. Tanrı bize inanılmaz bir hediye verdi, urchin. Sevişme eylemi esasen biyolojiktir, yeni bir hayatın yaratılması içindir, ama

Diğer canlıların çoğundan farklı olarak bizim için aynı zamanda bir zevk kaynağı, sevgi ve duyguların bir ifadesi ve sembolik bir birleşimdir - bedenlerimiz kadar kalplerimiz de."

"Katılmak," diye yineledi zayıf bir sesle. Korku dolu gözlerini onunkilere dıktı. "Beni korkutan da bu. Acımayacak mı?"

"Olabilir," diye cevap verdi, onu yakından izleyerek. "Ama sadece ilk kez ve sadece çok kısa bir an için. Sana bunun sözünü verebilirim."

Mercy dudağını ısırdı, uzun bir süre onun sözlerini düşündü ve sonra bir elini onun göğsüne koyarak bacaklarını gevşetti.

Sebastian onu kollarının arasına daha güvenli bir şekilde çekti. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, vücutları birbiriyle kaynaştı. Adamın kalçasının cinsel organına yaslandığını hissetti ve nefesi kesildi. O ilk temastan bir duygu seli fişkırdı ve sevinçle, "Ohhhh." diye nefes aldı.

Başını eğip göğsünün ucunu ağzına götürdü ve kadın altında kıvranana kadar emdi. Göğsünün alt tarafındaki yumuşak deriyi öptü ve ardından dudaklarının gergin karnından aşağı inmesine izin verdi. Kadının açılmış bacaklarının arasında diz çöküp karnının düz düzleminden onun tutku dolu mavi kadife gözlerine bakana kadar kaydı.

Mercy adamın bir günlük sakalının kaba çiziklerini karnında hissetti. Uzanıp ellerini adamın saçlarının kısa ve koyu dalgalarına gömdü, adamın ellerinden birinin parmaklarının uyluğunun iç kısmına doğru ilerlediğini, bir an duraksadığını ve sonra en gizli ve hassas yerine dokunduğunu hissettiğinde nefesini tuttu.

"İpek gibi hissediyorsun," diye fısıldadı ve karnının alt kısmına bir öpücük kondurdu. Uzandı, kızın ellerinden birini saçlarından nazikçe çekip kendine dokunması için aşağı indirdi, bu da kızın nefesinin tıslayarak kaçmasına neden oldu. "Bana ipek gibi hissetmediğini söyle, kestane."

Elini, orta parmağı göbeğinin tepesindeki sert, küçük sinir demetine dayanacak şekilde yerleştirdi ve sonra kendi parmaklarından birini yavaşça içine sokmaya başladı. Mercy bu tuhaf his karşısında parçalanacakmış gibi hissetti: kocasının parmağı onu içeriden kışkırtıcı bir şekilde geriordu. Kocasının elinin üstünü öptü ve sonra bir hırıltıyla parmağını dudaklarıyla değiştirmek için kenara itti, bir parmağını daha içine soktu, o küçük yumruyu emdi ve sonra patladığında, kalçaları yataktan kalkana ve uzun bir zevk çılgılığıyla onun adını haykırana kadar sırtını kamburlaştırdı.

Coşkunun güzel dalgaları onu içine çekerken Mercy tüm zaman duygusunu kaybetti. Onu gerçekliğe bağlayan tek şey kocasının elleri ve ağzıydı; bunlar aynı zamanda ironik bir şekilde vücudunda dolaşan neredeyse dayanılmaz harika duyguların da kaynağıydı. Tam kendini kaybedip aklını kaçıracağını düşündüğü anda, kocası bacaklarının arasına diz çöktü, onu belinden yakaladı ve kalçaları kalçalarına dayanana ve bacakları onun etrafında açılana kadar kendine doğru çekti.

Zevk dalgaları hâlâ hafiflememiş olan Mercy usulca kıkırdadı. "Karıncalanıyorum," diye fısıldadı ve tekrar kıkırdadı.

Sebastian gülümsedi. "Güzel," dedi ve sonra yavaşça sırtını dikleştirerek sertliğinin uzunluğunu şimdi ıslak ve kaygan olan merkezine doğru bastırdı.

Mercy'nin gözleri büyüdü ve vücutlarının neredeyse birleştiği yere düştü. "Çok farklıyız... orada," dedi. Başını salladı ve parmağıyla erkekliğinin ucuna dokunmak için aşağı uzandığında inledi, parmak kaygan ve ıslaktı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve parmaklarını erkeklik organının etrafına doladı. "Nasıl aynı anda hem bu kadar yumuşak hem de bu kadar sert olabiliyorsun?"

"Bunu bana *sen* yapıyorsun," dedi, kadın parmaklarıyla onu keşfetmeye devam ederken kendini tutma çabasıyla sesi gerilmişti. "Şimdiye kadar sahip olduğun her dileği yerine getirmek için beni acıtıyorsun... ve bazılarını yapmadın."

"Öyle mi?" Büyülenmiş gibi bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve ayaklarıyla adamın belini itti. "Öp beni," dedi buyurgan bir sesle.

"Üzerimdeki gücünü mü kullanıyorsun?" Kıkırdadı, öne doğru eğildi ve tam onun emrettiği gibi yaptı, dili ağzının içine kayarak onunkiyle dans etti.

Hareket pozisyonlarını değiştirdi, böylece kendini içine bastırmaya hazırlandı. Gözlerinin içine bakabilmek ve onun kendisi için tamamen hazır olduğundan emin olmak için biraz geri çekildi ve öyle görünüyordu. Büyük bir dikkatle ileri doğru iterek narin kıvrımları nazikçe ayırdı.

Mercy kısa ve sık nefesler alarak adamın boyuna göre gerildiğini hissetti ve adamın ona olacağını söylediği anı bekledi. Adam ellerinin üzerinde yükseldiğinde, dirseklerini kilitleyerek neredeyse karanlıkta onun üzerinde durduğunda gülümsedi. "O kadar da kötü değildi. Hiç acımadı."

Sebastian'ın kalbi, hem kendini onun içinde tutma çabasıyla hem de sadece onun masumiyetini ilan eden bariyere ulaştığı için durduğunu bilerek çarpıyordu. Mercy'nin gülümsemesi duraksadı

Onun gözlerindeki gerçeği görünce biraz olsun rahatladı ama sadece bir anlığına. İki eliyle uzanıp onun sevgili yüzünü kavradı.

"Bekleme sevgilim," dedi cesurca onun gözlerinin içine bakarak. "Eğer sonsuza dek senin olacaksam, tamamen senin olacaksam, sonsuzluğun bir an önce başlamasını çok isterim."

Evlendiği kadının tatlı cesaretiyle kalbi neredeyse yerinden çıkacak gibi olan Sebastian, çarpan kalpleri sadece etleriyle ayrılсын diye kendini dirseklerinin üzerine bıraktı. "Sonsuza dek," dedi hırçın bir sesle ve sonra ileri atılarak tek bir yumuşak hareketle kadının dudaklarını ve bekâretini aldı.

Mercy ses çıkarmamaya çalıştı ama kızlık zarının aniden yırtılması boğazından yumuşak, keskin bir çığlık kopardı. Sebastian bu çığlığı yuttu ve sonra içinde kıpırdamadan durdu, ağzı fısıldadığı sevgi ve vaat sözcükleriyle Mercy'nin üzerinde hareket etti. Vücudu istilaya alışıkça iç duvarlarının onu kavradığını hissetti ve gerginliğin vücudunu terk etmeye başladığını hissedene kadar, ilk başta nazıkçe içinde hareket etmeye başladı.

"Oh." Sebastian yavaşça, santim santim geri çekilmeye başladığında Mercy tek bir ses çıkardı. Kısa süreli acı çoktan azalmış, yerini daha önce hissettiği o tuhaf gerilme hissine bırakmıştı ama şimdi bir de adamın etinin kadınınkine sürtünmesi vardı.

Tam adamın kendisini vücudundan tamamen çıkaracağını düşünürken, adam tekrar içeri kaymaya başladı. "Oh!" diye tekrarladı, kendini onun altında daha rahat ayarlamak için kalçalarını biraz oynattı. Bu küçük hareket kocasının acı dolu bir inlemesine neden oldu ve kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Gözleri sıkıca kapalıydı ve yüzü hareketlerini kontrol etme çabasıyla gergindi. Mercy temkinli bir şekilde kalçalarını yukarı doğru esneterek adamın aşağı doğru itişini karşılamaya çalıştı, böylece adam onun içine daha hızlı ve daha derin bir şekilde kayacaktı. Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ikisi de zevkten soluk soluğa kaldı.

"Sevgilim," dedi gergin bir sesle, "böyle hareket ettiğinde bana ne yaptığının farkında mısın?"

Mercy başını yastığa doğru salladı ve kalçalarını tekrar hareket ettirdi. Sebastian homurdanarak geri çekildi ve sonra hızla tekrar içine itti. Mercy onun hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verdi ve adam zevkle homurdandığında tekrar ödüllendirildi. bir heyecan aktı. Uzun bacaklarını adamın kalçalarına doladı.

"Benimle seviş lütfen," dedi acılı bir sesle ve Sebastian'ın ihtiyacı olan tek teşvik buydu. Sabit, kadim bir ritimle itmeye başladı. Kadın her seferinde onu karşıladı, elleri sırtında ve omuzlarında dolaştı, ağzı öpmek, yalamak ve kıstırmak için yeni yerler buldu. Çok geçmeden ona ayak uyduramadı ve denemek için mücadele etmek yerine tamamen teslim oldu, kendini onları sıcak kucaklamasında bir arada tutan girdaplı tutkuya bıraktı. Adam onun en derin yerlerine dokundukça dudaklarından kelimeler döküldü, inlemeler ve çığlıklar arasında bir yerde tutarsız sesler, ta ki adam onu bir kez daha o kışkırtıcı sınırın ötesine götürürken başını geriye atıp zevkle haykırana kadar.

Kadın onun etrafında parçalandığında Sebastian onun içine gömülmüştü. Seksinin duvarları Sebastian'ı kavradı ve kadın kendinden geçmenin sancıları içinde kasıldı. "Merhametim," diye tısladı, yumrukları kadının saçlarını avuçluyordu. "Benim... sen benimsin," diye haykırdı ve hareketsiz kalmadan önce son bir kez daha kadının derinliklerine daldı. Tohumu rahminin girişinde fişkırdı, üzerine yığılırken boğazından gırtlaktan bir çığlık koptu.

Bir süre bu şekilde kaldılar, etraflarındaki hava aşklarının sıcaklığı ve kokusuyla yoğundu. Sebastian hafifçe yana kaydı, böylece ağırlığı tamamen Mercy'nin zayıf vücuduna dayanmıyordu, ancak kollarını ve bacaklarını onun etrafında sıktı, böylece çok uzağa gidemezdi. Cinsel birleşme sonrası halsizliğine rağmen, onun bu sahiplenici hareketine hafifçe kıkırdadı ve ona iyice sokuldu.

Yüzünü adamın boynuna gömdü ve şahdamarının hemen üzerindeki deriyi biraz ısırdı. "Tadın tuzlu," dedi, sesi memnuniyetle doluydu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. Alçak ve yankılı sesi Mercy'nin üzerine yatıştırıcı bir merhem gibi çöktü.

"Neydi o? Sonunda," diye sordu ve ona cevap verme şansı tanımadan devam etti. "Bu her zaman olacak mı? Ne sıklıkla sevişeceğiz? Her gece mi?"

Sebastian onun saçlarını okşadı ve güldü. "Yavaş ol, kestane. Her seferinde bir soru." Küçük bir maymun gibi ona yapıştığı için onu da yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. Bacaklarını adamın kalçalarından çözdü ama tekrar bacağına doladı. "Sana bir soru sormama izin ver. Kaç çocuk sahibi olmak istersiniz, Leydi Blackthorne?"

"Aman Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Az önce yaptığımız şeyin bir çocukla sonuçlanabileceğini tamamen unutmuşum." Boşta kalan parmağını adamın meme uçlarından birinin etrafında gezdirdi.

"Sence öyle mi? Dünyaya yeni bir hayat getirmek için ne kadar da güzel bir yol."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sebastian. Karısının başının üstünü öptü ve sonra elleriyle onu belinden yakaladı, kaldırdı ve bacakları kalçalarının üzerinde olacak şekilde üzerine oturttu.

"Ne yapıyorsun?" diye kıkırdadı ve adamın gözleri, şimdi onun için oldukça açık bir şekilde sergilenen dik göğüslerine yerleştğinde biraz kızardı. Onun bakışları altında göğüs uçlarının gerilmeye başladığını hissetti.

"*Ben* bir şey yapmıyorum," diye cevap verdi. "*Sen yapıyorsun.*" Ve böylece, yeni karısına sonsuza dek birbirlerine zevk verebilecekleri bir başka yol daha öğretmeye başladı.

EPİLOG

Pelthamshire, beş yıl sonra

"Sanırım annem gurur duyardı," dedi Patience sakın sesiyle.

Adamlar tüm çocukları bir arabanın arkasına doldurmuş ve Bingham Ackerly eşliğinde kurbağa gölüne götürmüşlerdi. Bingham'ın 60. doğum gününü kutlamaya gelmişlerdi ve Mercy'nin düğününden bu yana aileler ilk kez bir arada bulunuyordu. Erkekler evde olmadığı ve büyük çocuklar da meşgul olduğu için kız kardeşler birlikte sessiz bir zaman geçirmek için portre odasında toplanmışlardı.

Yeni bir portre diğerlerine katılmış, şöminenin üzerinde, Bingham'ınkinin hemen yanında onurlu bir konuma yerleştirilmişti. Marie Ackerly'nin ölümünden yaklaşık yirmi yıl sonra nihayet aşık olmuş ve yeniden evlenmişti. Bu kişinin, tüm yetişkinlik hayatını bekâr bir ebeveyn olarak geçirmiş olan Carolyn Tremaine olması doğru görünüyordu. Güzel gülümsemesi, hepsi de onu çok seven kız kardeşlere ışık saçıyordu.

Patience, babasının artık o büyük ve dağınık evde yalnız olmamasına özellikle sevinmişti. Mercy, Sebastian'la evlendikten kısa bir süre sonra Ronald Darvel'le evlenip Cornwall'a taşınmıştı ve dalgın babasını kendi başına bırakmayı doğru bulmazdı, özellikle de hemen hamile kaldığında ve onu görmek için sık sık seyahat edemediğinde. Kızları Marie artık neredeyse dört yaşındaydı, babasının küçük ve sağlam bir kopyasıydı ve şu anda birçok kuzeni tarafından üzerine titreniyordu.

Grace ve Trevor zamanlarının çoğunu Pelthamshire'a yeterince yakın olan ve günübirlik geziler ve ziyaretler için sık sık gidebildikleri The Willows'ta geçirdiler. Oğulları Christian en büyük torunlarıydı ve büyükbabasının kitap ve at sevgisini paylaşıyordu. Sessiz, çalışkan bir çocuktı ve kısa bir süre önce Olivia adında küçük bir kız kardeşi olmuştu.

Grace gülümsedi ve ayaklarının dibinde küçük bir sepetin içinde uyuyan bebeği kontrol etmek için öne doğru eğildi. "Öyle olacağını biliyorum," diye cevap verdi Patience'a. "Bazen gülümsediğini hissedebiliyorum."

Faith başını salladı. "Carolyn'le arkadaş olabileceklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

Çocukları Gareth'la birlikte kurbağa havuzundaydı ve o şimdiden kızının getireceğinden emin olduğu karmaşaya kendini hazırlıyordu

onunla birlikte. Imogen, babasının şaka yapma sevgisini miras almış, gülen, yerinde duramayan bir erkek fatmaydı. Küçük kardeşi Jonathon sık sık onun kurbanı oluyordu, ama ablasına tapıyordu ve küçük bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde onun peşinden gidiyordu.

Imogen ve Jonathon ayrıca Roth Markisi ve Markizesi'nin kır evi olan Rothmere yakınlarındaki köyde yaşayan Matthew Amcaları ve Amity Teyzeleriyle de çok zaman geçiriyorlardı. Matthew ve Amity'nin şu ana kadar çocukları olmamıştı ama bunun olması için de pek aceleleri yoktu. Dr. Matthew Meadows zamanının çoğunu köylülerin ve civarda yaşayan insanların tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenerek geçiriyordu ve Amity de vizitelerinde ona eşlik etmekten hoşlanıyordu. Bu yüzden, özellikle Faith ve Gareth Londra'ya seyahat ettiklerinde, yeğenlerini ziyaret etmekten büyük keyif alıyordu.

Lachlan ve Charity Kimball doğum günü partisi için çok uzaklardan gelmiş, altı yaşındaki ikizleri Charles ve Charlotte'u da yanlarında getirmişlerdi. İkisi birbirlerinden ayrılamıyorlardı ve Asheburton Markisi ve Markizi'nin İskoçya'daki evleri olan eski şatoyu yönetiyorlardı. Charlotte şimdiden şaşırtıcı derecede güzel bir kız olma belirtileri göstermeye başlamıştı. Aynı zamanda annesinin öfkesine de sahipti, bu da Charles'ın onu sürekli olarak yakındaki köydeki diğer çocuklarla olan kavgalarından ve anlaşmazlıklarından kurtarması anlamına geliyordu.

Charity oturduğu sandalyenin yanındaki sepetten, uzun kanepenin bir ucunda oturmuş, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle kendi portresine bakan Mercy'ye bir yumak iplik fırlattı. "Hey, uyan," dedi Charity gülerek.

Mercy kız kardeşine burun kıvırdı ve iplik yumağını geri fırlattı. "Sence adamların çocuklarla birlikte dönmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Uzun süreceğini sanmıyorum," diye yanıtladı Amity, sonra daha dik oturdu ve dördüncü hamileliğinin sonuna yaklaşan en küçük kız kardeşine daha yakından baktı. "Neden?"

"Çünkü sanırım zamanı geldi," dedi Mercy, bir kasılma karnını kavrarken yüzünü buruşturarak. Bir süredir bu kasılmalara sessizce katlanıyordu ama artık daha güçlü ve daha sık olmaya başlamışlardı.

"Zaman?" Kız kardeşleri aynı anda konuşarak yerlerinden fırladılar. Patience ve Faith Mercy'nin sandalyeden kalkmasına yardım ettiler ve onu

Merdivenler. Amity mutfağa koştı ve Mary'ye su kaynatmasını söyledi.

Charity, Grace'in ayaklarının dibindeki sepetten Olivia'yı aldı. "Git Matthew ve Sebastian'ı getir," dedi Grace'e. "Hepimizden daha iyi ata biniyorsun."

"Ben hariç!" diye seslendi Mercy merdivenlerden. "O benden daha iyi ata binmiyor!"

Grace güldü ve atını eyerlemek için dışarı fırladı, sonunda bir Tremaine yeğeni mi olacağını yoksa Mercy ve Sebastian'ın sahip oldukları üç kıza bir yenisinin mi ekleneceğini merak etmeye başlamıştı bile. Her zaman geç evleneceği, bir varis doğuracağı ve karısıyla çocuğunu uygun bir yere bırakıp günlerini huzur içinde geçireceği konusunda ısrar eden Sebastian'ın kızlarına sevgi dolu bir koca ve sadık bir babadan çok daha fazlası olması erkekler arasında büyük bir şakaydı; kızlarının hayatlarının her yönüne aktif olarak dahil oluyordu. Eskiden soğuk ve mesafeli olan dükü bir bebek bezi değiştirirken ya da bir bebeği beslerken izlemek, arkadaşlarını gülme krizlerine sokan bir manzaraydı ama o sadece iyi huylu bir şekilde gülüyor ve başka türlüünü istemediğini söylüyordu.

Grace, çocuk ve erkeklerle dolu arabanın çıktığını görünce verandada kısa bir süre durdu. Mutlulukla el salladı, babasına doğum gününde yeni bir torun sahibi olacakmış gibi görüldüğünü söylemek için sabırsızlanıyordu. Bunun aile buluşmaları için mükemmel bir son olacağına karar verdi.

YAZAR HAKKINDA

Deneane Clark New Orleans'ta büyüdü ve orayı çok özleyiyor. Şu anda Charlotte, NC yakınlarında ikamet ediyor, ancak Kuzeydoğu, Ortabatı ve Batı Kıyısı'nda da yaşadı. Dağları sahillere, şehirleri banliyölere ve banliyöleri kırsal bölgelere tercih ediyor ve eğer dünyayı insanların gündüzleri uyuyup geceleri çalışması için iş gününü tersine çevirmeye ikna etmeyi başarabilirse mükemmel bir şekilde memnun olacak.

Bekar bir anne olan Deneane, şimdi yetişkin olan çocuklarını tam zamanlı çalışırken ve geceleri yazarken büyüttü. Kızı seyahat etmekten hoşlanıyor, bu nedenle ruh hali değiştikçe gidip geliyor ve oğlu Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nde görev yapıyor. Deneane köpüklü içeceklerden, müzikten hoşlanıyor, harika bir grup arkadaşıyla trivia oynuyor ve fırsat bulduğu her an Londra'ya seyahat ediyor.

Deneane okuyucularıyla etkileşimi seviyor. Onu Facebook, Twitter, Tumblr ve Instagram'da takip edebilir ve/veya arkadaş olabilirsiniz. Sosyal medya hayranı değilseniz, bir blog da yazıyor. Ve bazen biraz zaman alsa da, tüm e-postalara, mesajlara ve yorumlara yanıt vermek için her türlü çabayı gösteriyor.

BEKLEMEYE DEĞER

On üç yaşındaki Mercy Ackerly için ilk görüşte aşktı. Gezgin Blackthorne Dükü'yle karşılaştığı anda aşık olmuştu... atlarına. Sebastian Tremaine de mükemmel olduğu için, bir gün karı koca olacaklardı.

Sebastian en başından beri Mercy'ye karşı garip bir koruma hissi duymuştur. Son derece açık sözlü, dürüst ve tatlı bir kızdır, bu yüzden en yakın arkadaşı aileye katıldığında bunu onaylamıştır - ve sonra diğer arkadaşları da onaylamıştır. Ama şimdi Mercy büyüdü. Şimdi *tonun* çöpçatan anneleri ve onların hilekâr kızlarıyla yüzleşiyor, balo salonları ve rotalar ya da zengin aşkı olsun, onun küçümsediği bir dünyaya katılıyor. Elinden gelse onu koruyacak, kalbine dolanmaktan başka her şeyi yapacaktır.

Sebastian kaçınılmaz olanla savaşabildiği kadar savaşacak. Ve sonra bunun *için* savaşacak. Bazı maçlar için planlar yapılır, bazıları ayarlanır ve bazıları da uzun, çok uzun zamandır gelir.

Bu kitabı beğendiniz mi? Bize bir satır bırakın ve bunu söyleyin! Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz, yazarlarımız da öyle. Bağlantı kurmak için www.boroughspublishinggroup.com ziyaret edin, yorumlarınızı doğrudan info@boroughspublishinggroup.com adresine gönderin ya da Facebook ve Twitter'da bizimle arkadaş olun. Ve en sevdiğiniz romantizm alt türlerinde yarışmalar ve yeni çıkan kitaplar için düzenli olarak tekrar kontrol etmeyi unutmayın!

Öyle mi sen bir istekli Yazar mı? Kontrol et www.boroughspublishinggroup.com/submit [adresini](#) ziyaret edin ve hayallerinizi gerçekleştirmenize yardımcı olup olamayacağımızı görün.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

